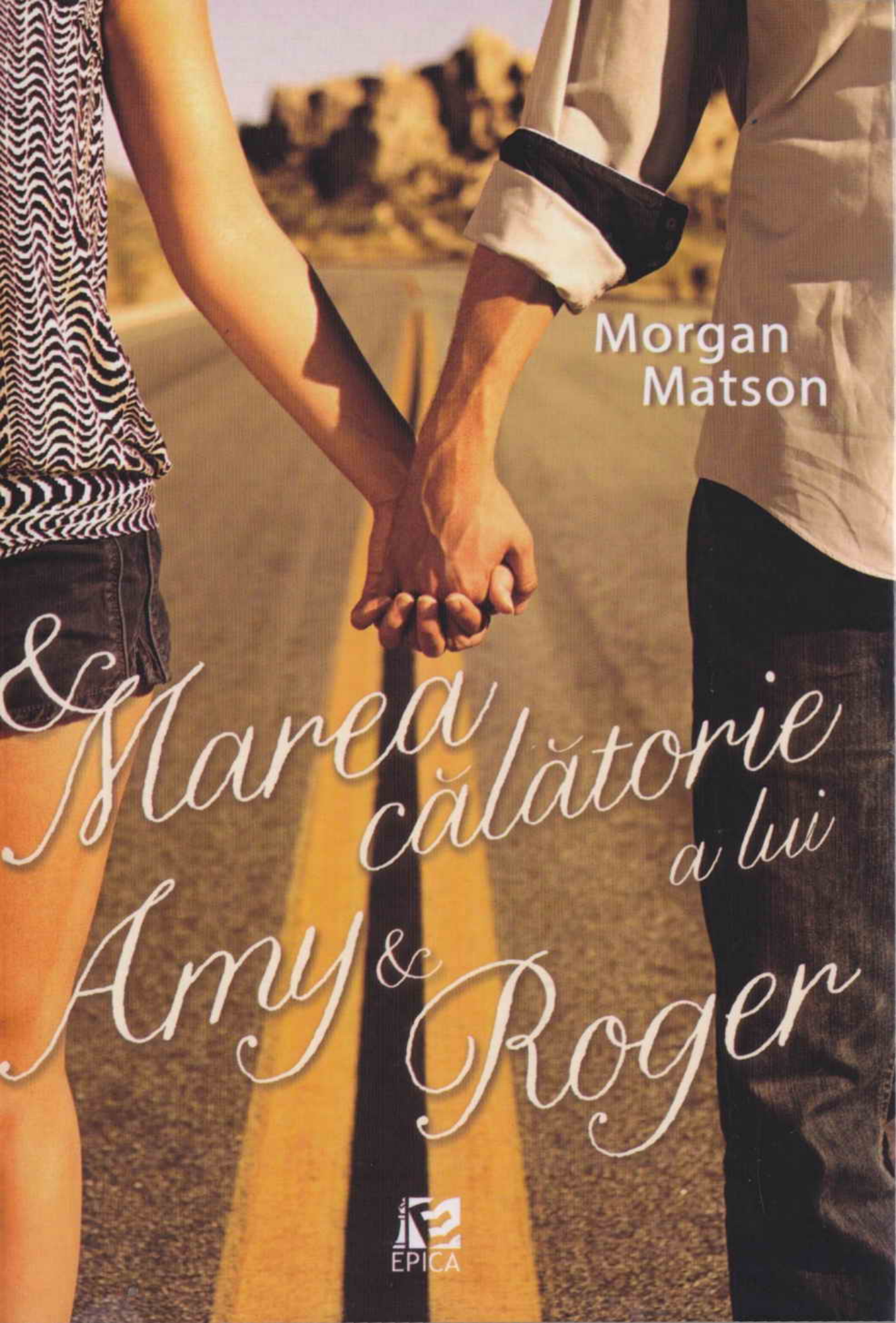
Morgan
Matson
Marea călătorie a lui
Amy & Roger
EPICA

Roman aflat în Topul ALA (American Library Association)
al celor mai bune zece cărți de ficțiune pentru adolescenți

„Una dintre cele mai sensibile, irezistibile și plăcute călătorii cu mașina, așa cum nu am mai avut parte de multă, multă vreme."

- Deb Caletti,
autoare nominalizată
la National Book Award

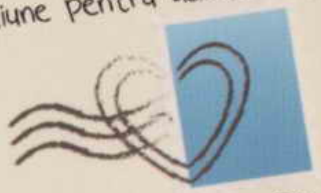

„O carte incredibilă - sfâșietoare într-un mod amuzant și imposibil de lăsat din mână."

- Lauren Myracle
Autoarea romanelor Thirteen
și TTYL, bestsellere New York Times

„Această călătorie cu mașina pe timp de vară, deopotrivă amuzantă și profundă, ne servește pe tavă felii din America cu o garnitură substanțială de romantism alături."

- Kirkus Reviews

„O lectură perfectă pentru vacanță și nu numai."

- Publishers weekly

ISBN 978-606-93832-5-4

Ficțiune contemporană
pentru adolescenți

Teens Love BOOKS Teens Love
www.edituraepica.ro

Marea călătorie a lui Amy & Roger

Morgan Matson

Traducere din limba engleză și note de
GABRIELA STOICA

EPICA

LICEUL RAVEN ROCK

Consiliul de Administraţie — Raven Rock

FOAIE MATRICOLĂ

Nume şi prenume

AMELIA E. CURRY clasa a XI-a A/nr. matricol 500

Materia	Media generală finală
Literatură Americană	A
Istoria Americii	A
Chimie	B-
Franceză	B+
Educaţie fizică	B
Artă dramatică	A

Notă

Foaia matricolă a elevei va fi transferată la LICEUL STANWICH (STANWICH HIGH SCHOOL), Stanwich, Connecticut. Eleva va fi înmatriculat/ă în clasa a XII-a începând din toamnă/anul şcolar următor.

Absenţe

1—Motivată (A)
5-Motivate (D)

Absenţe motivate

A Boală
B Activitate organizată/ sponsorizată de liceu
C Învoire la cererea părintelui
D Deces în familie
E Altele

NETMAIL . . . Internetul cu care te simți în siguranță!

INBOX amycurry@netmail.com

DE LA	SUBIECT	STARE
Mami	În drum spre Connecticut!	CITIT
Julia Andersen	**Îmi fac griji pentru tine**	**NECITIT**
Liceul Raven Rocks	Foaia matricolă	CITIT
Mami	Sper că musicalul a decurs bine!	CITIT
Raven Rock Realty	Showing house this afternoon	CITIT
Julia Andersen	**Hello??**	**NECITIT**
Julia Andersen	**Răspunde-mi,/te rog/plz/**	**NECITIT**
Agenția imobiliară Raven Rock	Vizionarea casă ora 16	CITIT
Julia Andersen	**Sper că ești bine/OK/**	**NECITIT**
Mami	Călătoria	CITIT

DE LA: Hildy Evans (hildy@ravenrockrealty.com)
CĂTRE: Amy Curry (amycurry@netmail.com)
SUBIECT: Vizionare casă ora 16
DATA: 1 iunie
ORA: 10:34 a.m.

Bună, Amy!
Voiam doar să îți spun că am aranjat o vizionare a casei pentru niște potențiali cumpărători astăzi la ora patru. Și voiam să mă asigur că știi cu exactitate ora, astfel încât să îți iei măsurile necesare ca să nu fii acasă. Așa după cum am mai discutat, vrem cu tot dinadinsul ca oamenii să își imagineze că acesta este CĂMINUL lor. Și lucrurile decurg mult mai simplu dacă în casă mă aflu doar eu împreună cu familia respectivă!
De asemenea, din câte am înțeles, în curând o vei urma pe mama ta în Connecticut! Încuie casa fără nicio grijă atunci când pleci — am un rând de chei.

Mii de mulțumiri,
Hildy

DE LA: Mama (pamelacurry@stanwichcollege.edu)
CĂTRE: Amy (amycurry@netmail.com)
SUBIECT: Călătoria
DATA: 3 iunie
ORA: 9:22 a.m.
ATAȘAMENT : TRASEUL

Bună, Amy,
Salutări din Connecticut! M-am bucurat să aud că ai trecut cu bine de examenele finale. M-am bucurat și când am auzit de succesul repurtat de *Candide*. Sunt convinsă că ai fost grozavă, ca de obicei — mi-ar fi plăcut să fiu și eu acolo!
Nu îmi vine să cred că a trecut o lună de când nu te-am mai văzut! Am impresia că a trecut mult mai mult timp. Sper că te-ai purtat cât se poate de frumos cu mătușa ta. A fost drăguț din partea ei că s-a oferit să treacă pe la tine să vadă cum te descurci, drept care, sper că i-ai mulțumit.
Sunt sigură că vă veți descurca pe drum. Vă aștept, pe tine și pe Roger nu mai târziu de data de zece a lunii, conform itinerarului pe care vi l-am trasat (vezi atașamentul). Aveți lista cu rezervările la hoteluri. Plătiți cazarea, mesele și benzina cu cardul de credit pentru situații de urgență.
Și vă rog să fiți prudenți! În caz de nevoie, găsiți *Ghidul pentru situații de urgență* în torpedou.
Știu că îi transmiți fratelui tău toată dragostea ta. Mi-a trimis un e-mail în care te salută. Nu poți să îl suni la institutul unde se află acum, dar își poate verifica e-mailul. Ar fi drăguț să îi scrii într-una din zilele astea.

Mami

TRASEUL CĂLĂTORIEI

Punct de plecare: Raven Rock, California

Prima noapte: Gallup, New Mexico

A doua noapte: Tulsa, Oklahoma

A treia noapte: Terre Haute, Indiana

A patra noapte: Akron, Ohio

Punct de sosire: Stanwich, Connecticut

După aceea, îl voi duce eu pe Roger cu mașina acasă la tatăl său, în Philadelphia. Vă rog să aveți grijă la condus!

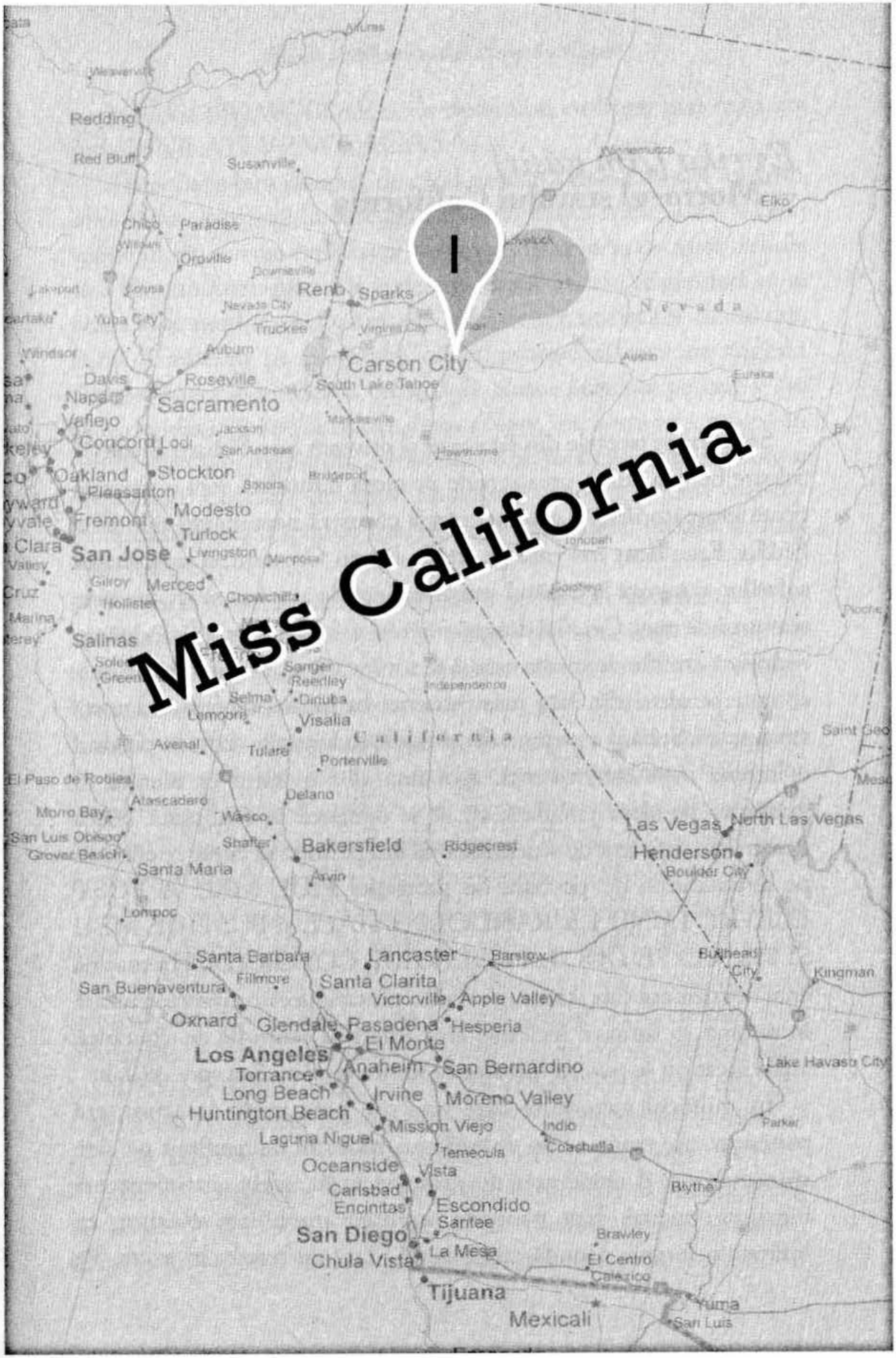
Miss California
Redding
Red Bluff
Susanville
Chico
Paradise
Orville
Reno
Sparks
Elko
Nevada
Carson City
South Lake Tahoe
Truckee
Auburn
Davis
Roseville
Sacramento
Napa
Vallejo
Concord
Lodi
Oakland
Stockton
Pleasanton
Modesto
Fremont
Turlock
San Jose
Livingston
Merced
Gilroy
Hollister
Salinas
Visalia
Tulare
Porterville
Delano
Bakersfield
Ridgecrest
Las Vegas
North Las Vegas
Henderson
Boulder City
Santa Maria
Lompoc
Santa Barbara
Lancaster
Barstow
Fillmore
Santa Clarita
San Buenaventura
Victorville
Apple Valley
Oxnard
Glendale
Pasadena
Hesperia
El Monte
Los Angeles
Anaheim
San Bernardino
Torrance
Long Beach
Irvine
Moreno Valley
Huntington Beach
Mission Viejo
Laguna Niguel
Temecula
Oceanside
Vista
Carlsbad
Encinitas
Escondido
Santee
San Diego
La Mesa
Chula Vista
Tijuana
Mexicali
Calexico
El Centro
Brawley
Yuma
Blythe
Kingman
Lake Havasu City
Parker
Indio
Coachella

Evrika [Am găsit]
—Motto-ul statului California

Stăteam pe treptele din fața casei și priveam cum Subaru Break de culoare bej lua curba prea repede pe aleea înfundată. Era o greșeală tipică începătorilor, în capcana căreia căzuseră nenumărați tipi de la FedEx. Erau doar trei case pe strada Raven Crescent, și majoritatea șoferilor ajungeau la capătul străzii înainte de a apuca să își dea bine seama unde erau. Cei mai drogați prieteni ai lui Charlie nu își aduceau niciodată aminte de treaba asta și se tot învârteau în cerc înainte de a se opri pe aleea din fața casei noastre. În loc să folosească această stratagemă, Subaru a preferat să oprească, cu luminile de frână pulsând o lumină roșie intermitentă, apoi una albă în timp ce mergea în marșarier pe aleea circulară, ca să se oprească în fața casei. Aleea noastră era suficient de scurtă încât să îmi permită să citesc ce era scris pe abțibildurile de pe bara de protecție: FIUL MEU A FOST ELEVUL LUNII LA RANDOLPH HALL și PUȘTIUL MEU ȘI **$$$** MEI SE DUC LA COLEGIUL COLORADO. În mașină erau doi oameni care stăteau de vorbă, purtând acea conversație bizară în mașină, în timp ce încă mai erau legați cu centurile de siguranță, astfel încât nu se puteau întoarce ca lumea unul cu fața spre celălalt.

În mijlocul gazonului care crescuse prea mult de-acum, era pancarta care trona acolo de trei luni, obiectul neînsuflețit pe care ajunsesem să îl urăsc atât de profund încât acest sentiment mă îngrijora uneori. Era pancarta agenției imobiliare Realtor, ce înfățișa o femeie blondă zâmbitoare, dată cu fixativ în exces. Pe

panou scria DE VÂNZARE, iar dedesubt, cu litere mai mari era scris BINE AȚI VENIT ACASĂ.

Chiar de la bun început, de când pancarta fusese afișată în curte, m-a nedumerit felul în care erau folosite majusculele și tot nu îmi venise în minte vreo explicație. Nu am putut aprecia decât că trebuie să fi fost un lucru plăcut la vedere în cazul în care te gândeai că ai putea să te muți în ea. Dar nu era la fel de plăcut dacă te mutai din. Parcă îl auzeam pe domnul Collins, profesorul meu de engleză dintr-a cincea și, totodată, cel mai de temut profesor pe care l-am avut vreodată, țipând la mine. „Amy Curry," încă îmi mai răsuna în urechi glasul lui monoton, „niciodată să nu închei o propoziție cu o prepoziție!" Enervată de faptul că și după șase ani, tot mă mai corecta în gând, i-am spus domnului Collins din capul meu să se ducă dracului.

Nu mi-a trecut niciodată prin cap că voi vedea o pancartă a agenției Realtor pe gazonul nostru. Până acum trei luni, viața mea păruse să meargă pe un făgaș plictisitor. Locuiam în Raven Rock, o suburbie a Los Angeles-ului, unde ambii mei părinți erau profesori la Colegiul de Vest, o mică instituție la zece minute distanță cu mașina de casa noastră. Era destul de aproape pentru o navetă lejeră, dar suficient de departe încât să nu auzi zgomotul petrecerilor deșănțate de sâmbătă seara. Tatăl meu preda istoria (Războiul Civil și Epoca de reconstrucție), iar mama, literatura engleză (Modernismul).

Fratele meu geamăn, Charlie — cu trei minute mai tânăr decât mine — obținuse un scor perfect la testarea PSAT de la limbă și comunicare și scăpase ca prin urechile acului de o condamnare pentru posesie de droguri atunci când reușise să îl convingă pe polițistul care îl percheziționase că cele treizeci de grame de marijuana din rucsacul lui erau, de fapt, un amestec de ierburi rare, din California, cunoscute sub denumirea de Humboldt și că el însuși își făcea, de fapt, ucenicia la Institutul Culinar Pasadena.

Tocmai începusem să primesc roluri principale în piesele liceului nostru și o pusesem de trei ori cu Michael Young, un coleg dintr-a noua, cam indecis. Lucrurile nu mergeau perfect —

prietena mea cea mai bună, Julia Andersen, se mutase în Florida în ianuarie — și privind retrospectiv, mi-am dat seama că, de fapt, ei fuseseră împreună bine mersi. Nu îmi dădusem seama însă de asta la vremea respectivă. Îmi închipuiam că așa stau lucrurile în mod normal.

M-am uitat la mașina necunoscută și la străinii dinăuntru care încă mai stăteau de vorbă și m-am gândit — nu pentru prima oară — cât de idioată am fost. Și iată cum o parte din mine — una care nu păruse să iasă la iveală decât acum când s-a făcut târziu și probabil că eram, în sfârșit, gata să adorm — se întreba dacă eu am fost cea care a declanșat cumva totul, doar din simplul motiv că mă bazasem pe faptul că starea de lucruri nu se va schimba. Și în plus, desigur, la toate celelalte modalități prin care aș fi putut să o declanșez.

Mama s-a hotărât să scoată casa la vânzare aproape imediat după accident. Charlie și cu mine nu fusesem consultați, doar informați. Nu că ar fi folosit la ceva la vremea aceea să îl întrebe pe Charlie. Din momentul în care s-a produs accidentul, a fost aproape încontinuu drogat. La înmormântare, oamenii au murmurat cuvinte de compasiune la vederea lui, presupunând că avea ochii injectați din pricina plânsului. După toate aparențele, oamenii aceia erau lipsiți de simț olfactiv, fiindcă orice idiot putea mirosi adevăratul motiv. Mergea aproape regulat la petreceri încă din clasa a șaptea, dar în ultimul an ajunsese să fie o prezență constantă. Și, după ce s-a produs accidentul, a ajuns și mai rău, *mult* mai rău, până punctul în care Charlie nedrogat a devenit un fel de figură mitică, de care îți aminteai vag, la fel ca de yeti.

Mama hotărâse că soluția pentru problemele noastre era să ne mutăm. „Un nou început", ne-a spus ea într-o seară la cină. „Un loc fără atât de multe amintiri." Pancarta agenției Realtor apăruse a doua zi.

Ne mutam în Connecticut, un stat în care nu fusesem niciodată și nici nu îmi dădea deloc inima ghes să mă mut acolo. Sau, așa cum domnul Collins ar prefera, fără nicio îndoială, să mă exprim, un stat față de care nu nutream nici cea mai mică dorință de a mă muta. Bunica mea locuia acolo, dar ea era cea care venea întotdeauna

în vizită la noi, deoarece, ei bine, noi locuiam în California de Sud și ea locuia în Connecticut. Dar mamei i se oferise un post la departamentul de limbă și literatură engleză al Colegiului Stanwich. Și, după toate aparențele, în apropiere se afla un liceu grozav unde ea era sigură că îmi va plăcea la nebunie. Cei de la colegiu au ajutat-o să își găsească o locuință cu chirie și de îndată ce Charlie și cu mine terminam clasa a unsprezecea, urma să ne mutăm acolo, în vreme ce agenția Realtor cu pancarta ei cu tot, ce îți ura BINE AȚI VENIT ACASĂ, ne vindea casa de aici.

Cel puțin, acesta fusese planul. Dar la o lună după ce anunțul își făcuse apariția pe gazon, până și mama mea nu mai era în stare să pretindă că nu vedea ce se petrecea cu Charlie. Drept urmare, l-a retras de la școală și l-a internat într-o clinică de dezintoxicare din Carolina de Nord. Și apoi s-a dus direct în Connecticut să predea niște cursuri de vară la colegiu și să „pună lucrurile pe roate". Cel puțin, acesta era motivul pentru care a spus că a trebuit să plece. Dar aveam o bănuială destul de puternică cum că a vrut să scape de mine. La urma urmei, abia dacă mă putea privi în ochi. Nu că aș fi învinovățit-o. Aproape că nu suportam nici eu să mă privesc în oglindă în cea mai mare parte a timpului.

Așa că mi-am petrecut ultima lună singură în casa noastră, cu excepția lui Hildy, agenta imobiliară, care pica pe neașteptate cu potențialii cumpărători, aproape întotdeauna tocmai când ieșeam din duș, și mătușa mea, care dădea o fugă din când în când din Santa Barbara ca să se asigure că reușeam să mă hrănesc singură și că nu mă apucasem să produc alcool metilic în mod artizanal în curtea din spate. Planul era simplu: să termin anul școlar, după care să plec spre Connecticut. Doar mașina era cea care îmi crea probleme.

Oamenii din Subaru încă mai parlamentau, dar păreau să își fi scos centurile de siguranță, căci se uitau unul la celălalt. M-am uitat înspre garajul nostru dublu unde era parcată doar o singură mașină acum, singura pe care o mai aveam. Era mașina mamei mele, un Jeep Liberty roșu. Avea nevoie de mașină în Connecticut, deoarece era din ce în ce mai complicat să împrumute antica

Coupe deVille a bunicii. Din câte se părea, bunica mea pierdea o grămadă de partide de bridge și nu-i păsa ca mama avea mereu nevoie de mașină să meargă la cumpărături la Bed Bath & Beyond pentru cele necesare casei. Mama îmi adusese la cunoștință soluția problemei cu mașina cu o săptămână în urmă, într-o seară de joi.

Avusese loc premiera musicalului din stagiunea de primăvară, *Candide*, și, pentru prima oară după încheierea unui spectacol, nu mă aștepta nimeni în hol. În trecut, întotdeauna îi îmbrățișasem în grabă pe părinții mei și pe Charlie, acceptându-le buchetele de flori și complimentele, dar cu gândul deja la petrecerea trupei. Nu mi-am dat seama decât în momentul când am ieșit în hol împreună cu ceilalți actori din distribuție cum era să nu mă aștepte nimeni și să îmi spună: „Frumos spectacol!". Am luat aproape imediat un taxi să merg acasă, fără să știu sigur unde urma să aibă loc petrecerea trupei. Ceilalți actori — oamenii care îmi fuseseră cei mai apropiați prieteni cu doar trei luni în urmă — râdeau și stăteau la taclale în timp ce eu îmi împachetam valiza cu recuzita și stând în fața liceului în așteptarea taxiului. Le spusesem în mod repetat că voiam să fiu lăsată singură și, în mod evident, îmi dăduseră ascultare. Nu ar fi trebuit să mă surprindă acest lucru. Am descoperit că atunci când ții morțiș să îi dai la o parte pe oameni din viața ta, ei au tendința să se îndepărteze.

Stăteam în bucătărie, cu stratul gros de machiaj al lui Cunégonde pe piele, cu genele false care începeau să îmi irite ochii și cu melodia cântecului „Cea mai bună dintre lumile posibile" răsunându-mi în urechi, când, deodată, a sunat telefonul.

— Bună, iubi, m-a întâmpinat mama cu un căscat când am răspuns la telefon.

M-am uitat la ceas și mi-am dat seama că era aproape unu noaptea în Connecticut.

— Ce mai faci?

M-am gândit să îi spun adevărul. Dar din moment ce nu mai făcusem asta de aproape trei luni, iar ea nu păruse să bage de seamă, nu avea niciun rost să încep acum.

— Bine, am replicat eu, dându-i răspunsul meu de complezență. Am pus restul din cina de ieri — pizza Casa Bianca — la încălzit în cuptorul cu microunde.

— Uite ce e, a spus mama, punându-mă în gardă.

Aceasta era introducerea ei obișnuită pentru orice informație pe care urma să mi-o dea și care nu avea să îmi placă deloc. Și vorbea prea repede, un alt indiciu.

— E vorba de mașină.

— Mașina?

Am pus pizza pe farfurie ca să se răcească. Fără să îmi dau seama, încetase să mai fie o farfurie și devenise *farfuria*. Ajunsesem să folosesc și apoi să spăl aproape mereu una și aceeași farfurie. Era ca și cum celelalte vase deveniseră de prisos.

— Da, a încuviințat ea, înăbușindu-și încă un căscat. Am studiat costurile de transport și livrare a mașinii pe un trailer împreună cu costul biletului tău de avion și, ei bine,...

A făcut o pauză.

— Mi-e teamă că nu este posibil acum. Cu casa nevândută și cu taxele pentru instituția fratelui tău...

— Ce vrei să spui? am întrebat-o eu, neînțelegând unde bătea.

Am gustat un dumicat de pizza.

— Nu ni le putem permite pe amândouă, mi-a explicat ea. Și am nevoie de mașină. Așa că va trebui să o aducă cineva aici.

Pizza încă mai era prea fierbinte, dar am înghițit-o oricum și am simțit cum îmi ia gâtlejul foc și cum îmi dau lacrimile.

— Nu pot să conduc, am pledat eu când am fost în stare să vorbesc din nou.

Nu mai condusesem de când cu accidentul și nici nu aveam de gând să reiau șofatul prea curând. Sau vreodată. Simțeam cum mi se pune un nod în gât numai la un asemenea gând, dar am reușit cumva să mă sforțez să vorbesc.

— Știi asta. Nu vreau.

— Oh, dar nu va fi nevoie să conduci tu!

Vorbea mult prea vioi pentru o persoană care căscase cu o clipă în urmă.

— O va conduce băiatul lui Marilyn. Oricum trebuie să vină în Est ca să își petreacă vacanța împreună cu tatăl lui în Philadelphia, așa că lucrurile se aranjează de la sine.

Erau prea multe chestii în neregulă în fraza aceea și nici măcar nu știam cu ce să încep mai întâi.

— Marilyn? am întrebat eu, luând-o cu începutul.

— Marilyn Sullivan, a precizat ea. Sau, presupun că e Marilyn Harper acum. Tot îmi iese din minte că a revenit la numele ei anterior după divorț. Oricum, o cunoști pe prietena mea, Marilyn. Familia Sullivan a locuit în Holloway până la divorț, iar după aceea ea s-a mutat în Pasadena. Dar tu și Roger vă jucați tot timpul jocul acela. Cum îi spune? Mandarinele? Yams?

— Portocalele, i-am răspund eu automat. Cine e Roger?

A dat drumul unuia dintre oftaturile ei prelungi, menit să îmi dea de înțeles că îi puneam răbdarea la încercare.

— Băiatul lui Marilyn, mi-a explicat ea. Roger Sullivan. Ți-aduci aminte de el.

Mama îmi spunea întotdeauna ce trebuia să îmi amintesc, de parcă așa ar fi fost.

— Nu, nu-mi aduc aminte de el.

— Ba sigur că îți aduci aminte de el. Tocmai mi-ai spus că jucați jocul acela.

— Îmi aduc aminte de Portocale, am specificat eu.

Mă întrebam, pentru a nu știu câta oară, de ce fiecare conversație cu mama mea trebuia să fie atât de dificilă.

— Nu țin minte niciun Roger. Și nici vreo Marilyn, de fapt.

— Atunci, mi-a spus ea și am auzit cum își încorda vocea că să își păstreze tonul optimist, vei avea ocazia să îl cunoști mai bine acum. V-am făcut un traseu pentru amândoi. Ar trebui să ajungeți aici în patru zile.

Întrebările despre cine ce își mai amintea nu își mai aveau rostul acum.

— Așteaptă o clipă, am rugat-o eu, sprijinindu-mă de blatul mesei de bucătărie.

— Vrei ca eu să petrec patru zile într-o mașină cu o persoană pe care nu am mai văzut-o niciodată în viața mea?

— Ți-am spus că v-ați cunoscut, a repetat mama, evident hotărâtă să pună capăt acestei conversații. Și Marilyn spune că este un băiat minunat. Ne face un mare serviciu, așa că te rog să fii recunoscătoare.

— Dar mamă, am început eu să protestez. Eu...

Nu știam ce avea să mai urmeze. Probabil ceva despre cât de mult îmi displăcea să mă aflu într-o mașină în momentul de față. Nu aveam nimic împotriva autobuzului cu care mă duceam și veneam de la școală, dar întoarcerea mea acasă cu taxiul din acea seară mi-a accelerat pulsul suficient de tare cât să îi simt bătăile în gât. De asemenea, mă obișnuisem să fiu de una singură și îmi plăcea. Numai gândul că aveam să petrec atâta timp într-o mașină cu un străin, fie că era el minunat sau nu, îmi dădea senzația că mă sufoc.

— Amy, a rostit mama, oftând adânc. Te rog să nu-mi creezi probleme.

Sigur că nu aveam să îi creez probleme. Asta era treaba lui Charlie. Eu nu am fost niciodată o fire dificilă și, în mod cert, mama se baza pe asta.

— Bine, am consimțit eu cu un firicel de glas.

Speram să observe cât de tare îmi repugna ideea. Dar chiar dacă și-a dat seama, a preferat să treacă peste subiect.

— Bine, a spus ea, revenindu-i vioiciunea în glas. De îndată ce fac rezervările la hotel, îți trimit traseul pe e-mail. Și ți-am comandat un cadou pentru călătorie. Ar trebui să ajungă la tine înainte de plecare.

Mi-am dat seama că mama nu îmi ceruse nici măcar părerea. M-am uitat la pizza de pe masă, dar îmi pierise pofta de mâncare.

— Ah, apropo, a adăugat ea, aducându-și aminte de ceva. Cum a fost spectacolul?

Acum, stagiunea se încheiase, examenele finale trecuseră, iar la capătul aleii era un Subaru și înăuntru se afla Roger, Jucătorul de

Portocale. În ultima săptămână, încercasem să dau timpul înapoi ca să văd dacă îmi aminteam de vreun Roger. Și mi-am adus aminte de un băiat de prin zonă, unul cu părul blond și urechile mult prea mari, care îi ieșeau prin păr, strângând în mâini o minge maronie și strigându-mă pe mine și pe Charlie în încercarea de a intra cu toții în joc. Charlie și-ar fi amintit mai multe detalii — în ciuda activităților lui extracurriculare, avea o memorie de elefant — dar Charlie nu prea era prin preajmă ca să-l întreb.

Ambele portiere ale mașinii s-au deschis și o femeie ce părea cam de vârsta mamei — Marilyn, probabil — a coborât, urmată fiind de un băiat înalt și slăbuț. El a stat cu spatele la mine cât timp Marilyn a deschis hayonul și a scos afară o geantă burdușită de voiaj, în stil milităresc, și un rucsac. Le-a pus pe jos și apoi s-au îmbrățișat. Tipul — Roger, probabil — era cu cel puțin un cap mai înalt decât ea, așa că s-a aplecat puțin ca să o îmbrățișeze la rândul său. Mă așteptam să îi aud luându-și la revedere, dar tot ce l-am auzit pe el spunând a fost: „Ținem legătura". Marilyn a izbucnit în râs, de parcă s-ar fi așteptat la asta. Pe când se îndepărtau unul de celălalt, ea mi-a surprins privirea și mi-a zâmbit. Am dat din cap în chip de răspuns, iar ea s-a urcat în mașină. S-a rotit pe alee în timp ce Roger a rămas cu ochii după mașină, ridicând o mână în chip de salut.

Când mașina a dispărut din raza vizuală, el și-a azvârlit genții pe umeri și a pornit-o spre casă. De îndată ce s-a întors cu fața spre mine, am clipit de uimire. Urechile care i se iteau prin păr îi dispăruseră. Tipul care se îndrepta spre mine era izbitor de frumos. Avea umerii lați, părul castaniu deschis, ochii negri și deja îmi zâmbea.

Am știut chiar din acel moment că voiajul mea devenise dintr-odată mult mai complicat.

Dar cred că este cinstit să te avertizez,
toate cântecele acelea despre California
sunt niște scorneli.
—The Lucksmiths

M-am ridicat în picioare și am coborât treptele ca să ies în întâmpinarea lui pe alee. Am devenit brusc foarte conștientă de faptul că eram desculță, îmbrăcată în niște jeanși vechi și tricoul din musicalul de anul trecut. Aceasta devenise ținuta mea de facto, cu care mă îmbrăcasem în mod automat în dimineața aceea, fără să iau în calcul posibilitatea că acest tip, Roger, ar putea fi dezarmant de drăguț.

Și chiar era, după cum îl vedeam acum mai îndeaproape. Avea ochii mari căprui, gene nedrept de lungi, câțiva pistrui răsfirați pe obraji și un aer degajat și încrezător. Am simțit cum mă fac mică în prezența lui.

— Bună, mi s-a adresat el, dând drumul genților pe jos și întinzându-mi mâna.

Am ezitat o clipă — niciunul dintre cunoscuții mei nu dădea mâna — dar după aceea i-am întins-o și eu pe a mea și ne-am strâns rapid mâinile în chip de salut.

— Eu sunt Roger Sullivan. Tu ești Amy, nu-i așa?

Am consimțit din cap.

— Mda, am îngăimat apoi.

Cuvântul îmi rămăsese oarecum înțepenit în gât, așa că mi-am dres glasul și am înghițit în sec.

— Adică, da. Bună.

Mi-am încleștat mâinile și mi-am coborât privirea în pământ. Simțeam cum îmi bubuia inima în piept și mă întrebam cum de o simplă prezentare se schimbase în ceva nefamiliar și înfricoșător.

— Te-ai schimbat, a comentat Roger după o clipă, iar eu mi-am ridicat privirea ca să îl văd cum mă studia din cap până în picioare.

Ce voia să spună cu asta? Schimbată față de ceea ce se așteptase el să vadă? La ce se așteptase?

— Te-ai schimbat față de cum erai pe vremuri, m-a lămurit el, de parcă tocmai mi-ar fi citit gândurile. Îmi amintesc de tine de când eram copii, de tine și de fratele tău. Dar părul tot roșcat ți-a rămas.

Mi-am dus mâna la păr, stânjenită. Și eu și Charlie aveam părul roșcat, și pe când eram mici, și mereu împreună, lumea se oprea mereu pe stradă să ne arate cu degetul, de parcă noi înșine nu l-am fi observat niciodată. Odată cu trecerea timpului, părul lui Charlie se închisese la culoare, căpătând o tentă arămie, în vreme ce al meu rămăsese de un roșu aprins. Nu mă deranjase până de curând. În ultima vreme părea să atragă atenția, acesta fiind ultimul lucru pe care mi-l doream. L-am dat pe după urechi, încercând să nu trag de el. De vreo lună, începuse să îmi cadă, ceea ce mă îngrijora, dar încercam să nu mă gândesc prea mult la asta. Mi-am spus că era din cauza stresului datorat examenelor finale, sau a lipsei de fier din alimentația mea alcătuită în mod preponderent din pizza. Dar, de obicei, încercam să nu îmi perii părul prea tare, sperând să nu mai cadă de la sine.

— Oh, am zis eu, dându-mi seama că Roger aștepta să spun ceva.

Păream să fi uitat până și regulile elementare de conversație.

— Hm, da. Tot așa a rămas. Părul lui Charlie e mai închis la culoare acum, dar el... hm... nu e aici.

Mama nu pomenise nimănui despre cura de dezintoxicare a lui Charlie și îmi ceruse să le spun oamenilor istorioara inventată de ea, din dorința de a ascunde adevărul.

— Este în Carolina de Nord, i-am relatat eu. La un program de dezvoltare personală.

Am strâns din buze și mi-am ferit privirea, dorindu-mi ca el să plece, iar eu să închid ușa după mine să intru înapoi în casă, acolo unde nimeni nu încerca să vorbească cu mine și puteam fi

doar eu singură, cu viața mea de zi cu zi. Mă dezobișnuisem să vorbesc cu băieți drăguți. Mă dezobișnuisem să mai vorbesc cu lumea, în general.

Imediat după ce s-a întâmplat, nu prea am mai vorbit mare lucru. Nu voiam să discut despre treaba asta și nu voiam să deschid ușa să le permit oamenilor să mă întrebe cum mă simțeam în legătură cu asta. Și nu s-ar putea spune că mama sau Charlie au încercat măcar. Poate că ei doi or fi avut discuții între patru ochi, dar niciunul dintre ei nu a vorbit cu mine. Dar era de înțeles — eram sigură că amândoi dădeau vina pe mine. Și eu mă socoteam vinovată, așa că era firesc să nu ne prea împărtășim sentimentele când stăteam cu toții așezați în jurul mesei din bucătărie. Cinele noastre erau tăcute, în cea mai mare parte a timpului, cu Charlie fie transpirând plin de nervozitate, fie legănându-se ușor, cu ochii sticloși, în vreme ce mama stătea cu nasul în farfurie. Servirea felurilor de mâncare și a condimentelor, care treceau din mână în mână, apoi tăiatul, mestecatul și înghițitul păreau să consume atâta timp și concentrare, încât era de-a dreptul uimitor că purtasem cândva vreo conversație la cină. Și chiar dacă uneori mă gândeam să spun ceva, scaunul gol cufundat în tăcere îmi tăia pe loc cheful de vorbă.

La școală, profesorii mă lăsaseră în pace și nu mă mai ascultaseră deloc timp de o lună. Și după aceea, bănuiesc că nu au mai făcut-o din obișnuință. După toate aparențele, oamenii își pot schimba foarte repede opinia despre cineva, și dădeau impresia că au uitat că pe vremuri obișnuiam să ridic mâna și să îmi exprim punctele de vedere, că pe vremuri, aveam ceva de spus despre Răscoala boxerilor sau despre simbolismul din *Marele Gatsby*.

Prietenii au priceput destul de repede faptul că nu voiam să vorbesc cu ei despre asta. Și fără să vorbim despre asta, a devenit limpede că atunci nu puteam vorbi efectiv despre nimic. Nu după multă vreme, am încetat să mai încercăm, și curând după aceea nu îmi puteam da bine seama dacă eu îi evitam pe ei sau ei mă evitau pe mine.

Julia era excepția. Nu îi spusesem ceea ce se întâmplase. Știam că dacă i-aș fi spus, nu mi-ar mai fi dat drumul din lanț. Și nu avea de gând să se lase cu una cu două. Și nu s-a lăsat. A aflat, desigur, și m-a sunat în mod constant după aceea, dar eu redirecționam apelurile către căsuța vocală. Apelurile s-au rărit, până când au încetat cu totul, în schimb a început să îmi trimită e-mailuri. Soseau la câteva zile distanță acum, având subiecte de genul: „Voiam să văd ce mai faci" și „Sunt îngrijorată din pricina ta" și „Pentru numele lui Dumnezeu, Amy". Le lăsam să se adune în căsuța poștală, necitite. Nu prea știam cu exactitate de ce procedam așa, dar știam că în cazul în care aș vorbi cu Julia despre această problemă, s-ar transforma cumva într-o realitate căreia nu prea aș avea cum să-i fac față.

Dar, în timp ce mă uitam la Roger, mi-am dat seama și de faptul că trecuse ceva vreme de când nu mai interacționasem cu un băiat. Și asta din noaptea de după înmormântare, când mă autoinvitasem în camera de cămin a lui Michael, știind exact ceea ce urma să se întâmple. Când am plecat, o oră mai târziu, eram dezamăgită, chiar dacă primisem exact ceea ce am crezut că mi-am dorit.

— Nu-i adevărat, să știi, mi-a spus Roger.

I-am aruncat o privire, încercând să îmi dau seama ce voia să spună.

— Tricoul tău, a precizat el, arătând cu degetul.

Mi-am coborât privirea înspre tricoul albastru decolorat, din bumbac, inscripționat cu cuvintele: ORICINE POATE SĂ FLUIERE.

— Eu nu pot, a continuat el pe un ton vesel. Nu am fost niciodată în stare.

— E un musical, am răspuns eu laconic.

El a dat din cap și s-a așternut tăcerea între noi, iar mie nu îmi trăsnea deloc prin cap ce să mai spun pe tema asta.

— Ar trebui să îmi aduc lucrurile, am spus eu, întorcându-mă cu fața spre casă și întrebându-mă cum naiba o vom scoate la capăt în cele patru zile.

— Sigur că da, m-a aprobat el. Mă duc să îmi pun lucrurile în mașină. Ai nevoie de o mână de ajutor?

— Nu, l-am refuzat eu, urcând scările. Mașina e descuiată.

Apoi m-am refugiat înăuntru, unde era dumnezeiesc de răcoare și de întuneric, și de liniște, și eram singură. Am tras adânc aer în piept, savurând liniștea, apoi mi-am continuat drumul spre bucătărie.

Cadoul pe care mi-l trimisese mama era pe masă. Sosise cu câteva zile în urmă, dar nu-l deschisesem. Dacă îl desfăceam, însemna că excursia avea să se întâmple cu adevărat. Dar nu mai puteam să neg acum. Dovezile erau evidente — comentariile lui despre tricoul meu și geanta de voiaj pe care o punea în mașină. Am rupt ambalajul din care a căzut o carte. Era groasă, legată cu spirală și avea coperte albastre. Titlul, *DU-TE DEPARTE!*, era inscripționat cu un font de culoare albă, din acelea în genul anilor 1950. Iar dedesubt era scris: *Companionul călătorului. Jurnal/Album de călătorie/Sfaturi utile.*

L-am luat în mâini și am început să îl răsfoiesc. Părea să conțină, în cea mai mare parte, pagini goale, având o secțiune de album pentru păstrarea „amintirilor peste timp" și o secțiune de jurnal pentru consemnarea „gândurilor de călătorie". De asemenea, mai părea să includă și teste, liste cu cele necesare unei călătorii și sfaturi de călătorie. Am închis cartea și m-am uitat la ea nevenindu-mi să îmi cred ochilor. Acesta era „cadoul" pe care mama mi l-a trimis pentru călătorie? Pe bune?

Am azvârlit-o pe blatul mesei de bucătărie. Nu aveam de gând să mă las păcălită, crezând că aceasta ar fi un soi de distracție, de aventură palpitantă. Era, pur și simplu, o călătorie de nevoie pe care trebuia să o fac. Așa că nu aveam niciun motiv pentru care să mă asigur că va fi memorabilă. Oamenii nu cumpără suveniruri din aeroporturile unde fac escală.

Am trecut prin camerele de la etaj ca să mă asigur că totul era în ordine. Și totul era în ordine — Hildy, agenta imobiliară de la Realtor, avusese grijă de asta. Toată mobila noastră încă se mai afla la locul ei — ea prefera să nu vândă case goale — dar nu mai părea să fie a noastră. Din momentul în care mama a angajat-o, ea a preluat casa noastră și a transformat-o într-o asemenea măsură încât uneori nu mai reușeam să îmi amintesc cum era să te simți acasă, ca atunci când, pur și simplu, locuiam cu toții în ea, și nu era scoasă la vânzare drept un loc unde oamenii vor fi fericiți de-a pururi. Începuse să îmi dea senzația că era mai mult o locație oarecare decât o casă. Prea multe cupluri de tineri căsătoriți ușor de păcălit bântuiseră prin ea, având ochi doar pentru metrii pătrați și sistemele de ventilație, poluând-o cu visele lor legate de schimbarea mobilierului și de Crăciunuri imaginare. De fiecare dată când Hildy termina o vizionare și mi se permitea să mă întorc acasă din vecini, cu Sondheim bubuind în iPod-ul meu, simțeam cum casa se îndepărta treptat de ceea ce fusese pe vremea când ne aparținuse nouă. Parfumuri străine persistau în aer, lucrurile nu mai erau la locul lor, și cele câteva amintiri care încă mai stăruiau în ziduri păreau să fi dispărut cu totul.

Am urcat treptele spre camera mea, care nu mai semăna cu locul unde îmi petrecusem toată viața de până atunci. În schimb, arăta precum camera ideală a unei adolescente, unde totul era atât de meticulos aranjat: stive de cărți, Cd-uri în ordine alfabetică, și teancuri de haine împăturite cu grijă. Arăta acum precum camera lui „Amy!". Era curată, ordonată și lipsită de personalitate, probabil, la fel ca fata imaginară cu părul strălucitor care a locuit în ea. Amy! era probabil cineva care cocea bunătăți pentru diverse echipe sportive și aplauda entuziasmată alături de galerie fără să își dea seama de totala inutilitate a sporturilor sau măcar să însuflețească lucrurile fredonând un mic potpuriu de șlagăre. Amy! probabil avea grijă de copilașii adorabili de pe strada ei în lipsa părinților și zâmbea drăgălaș în pozele pentru panoul clasei și era genul de adolescentă pe care orice părinte

și-ar fi dorit-o. Probabil că mai degrabă ar fi chicotit și flirtat cu băiatul drăguț de pe aleea ei, decât să eșueze lamentabil într-o simplă conversație și să o ia la fugă. Amy!, după toate probabilitățile, nu a ucis pe nimeni recent.

Privirea mi-a căzut pe noptieră, pe care nu se aflau decât ceasul meu deșteptător și o carte subțire, cu coperte broșate, *Mâncare, benzină și cazare*. Era cartea preferată a tatălui meu, și îmi dăduse

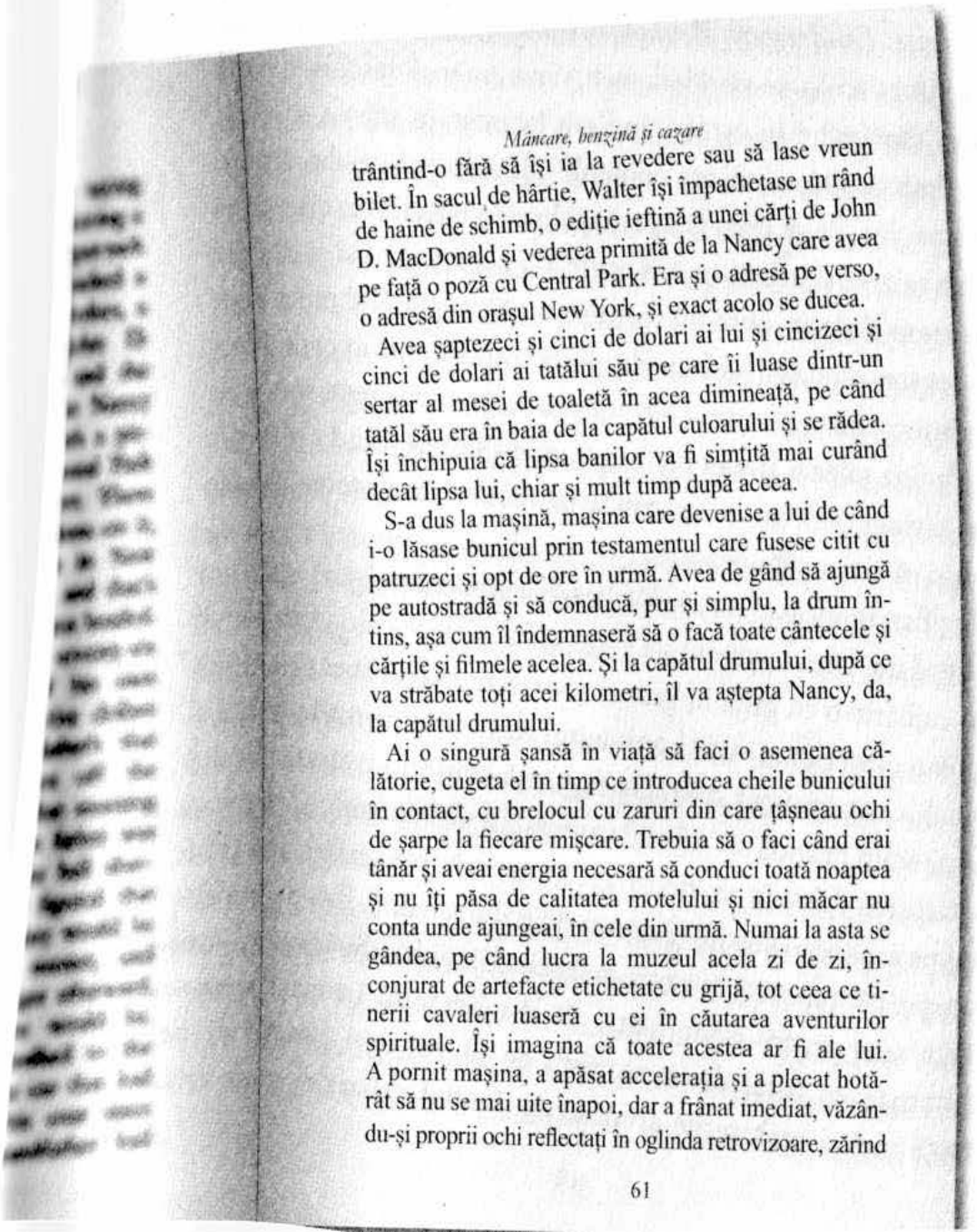

Mâncare, benzină și cazare

trântind-o fără să își ia la revedere sau să lase vreun bilet. În sacul de hârtie, Walter își împachetase un rând de haine de schimb, o ediție ieftină a unei cărți de John D. MacDonald și vederea primită de la Nancy care avea pe față o poză cu Central Park. Era și o adresă pe verso, o adresă din orașul New York, și exact acolo se ducea.

Avea șaptezeci și cinci de dolari ai lui și cincizeci și cinci de dolari ai tatălui său pe care îi luase dintr-un sertar al mesei de toaletă în acea dimineață, pe când tatăl său era în baia de la capătul culoarului și se rădea. Își închipuia că lipsa banilor va fi simțită mai curând decât lipsa lui, chiar și mult timp după aceea.

S-a dus la mașină, mașina care devenise a lui de când i-o lăsase bunicul prin testamentul care fusese citit cu patruzeci și opt de ore în urmă. Avea de gând să ajungă pe autostradă și să conducă, pur și simplu, la drum întins, așa cum îl îndemnaseră să o facă toate cântecele și cărțile și filmele acelea. Și la capătul drumului, după ce va străbate toți acei kilometri, îl va aștepta Nancy, da, la capătul drumului.

Ai o singură șansă în viață să faci o asemenea călătorie, cugeta el în timp ce introducea cheile bunicului în contact, cu brelocul cu zaruri din care țâșneau ochi de șarpe la fiecare mișcare. Trebuia să o faci când erai tânăr și aveai energia necesară să conduci toată noaptea și nu îți păsa de calitatea motelului și nici măcar nu conta unde ajungeai, în cele din urmă. Numai la asta se gândea, pe când lucra la muzeul acela zi de zi, înconjurat de artefacte etichetate cu grijă, tot ceea ce tinerii cavaleri luaseră cu ei în căutarea aventurilor spirituale. Își imagina că toate acestea ar fi ale lui. A pornit mașina, a apăsat accelerația și a plecat hotărât să nu se mai uite înapoi, dar a frânat imediat, văzându-și proprii ochi reflectați în oglinda retrovizoare, zărind

și-ar fi dorit-o. Probabil că mai degrabă ar fi chicotit și flirtat cu băiatul drăguț de pe aleea ei, decât să eșueze lamentabil într-o simplă conversație și să o ia la fugă. Amy!, după toate probabilitățile, nu a ucis pe nimeni recent.

Privirea mi-a căzut pe noptieră, pe care nu se aflau decât ceasul meu deșteptător și o carte subțire, cu coperte broșate, *Mâncare, benzină și cazare*. Era cartea preferată a tatălui meu, și îmi dăduse

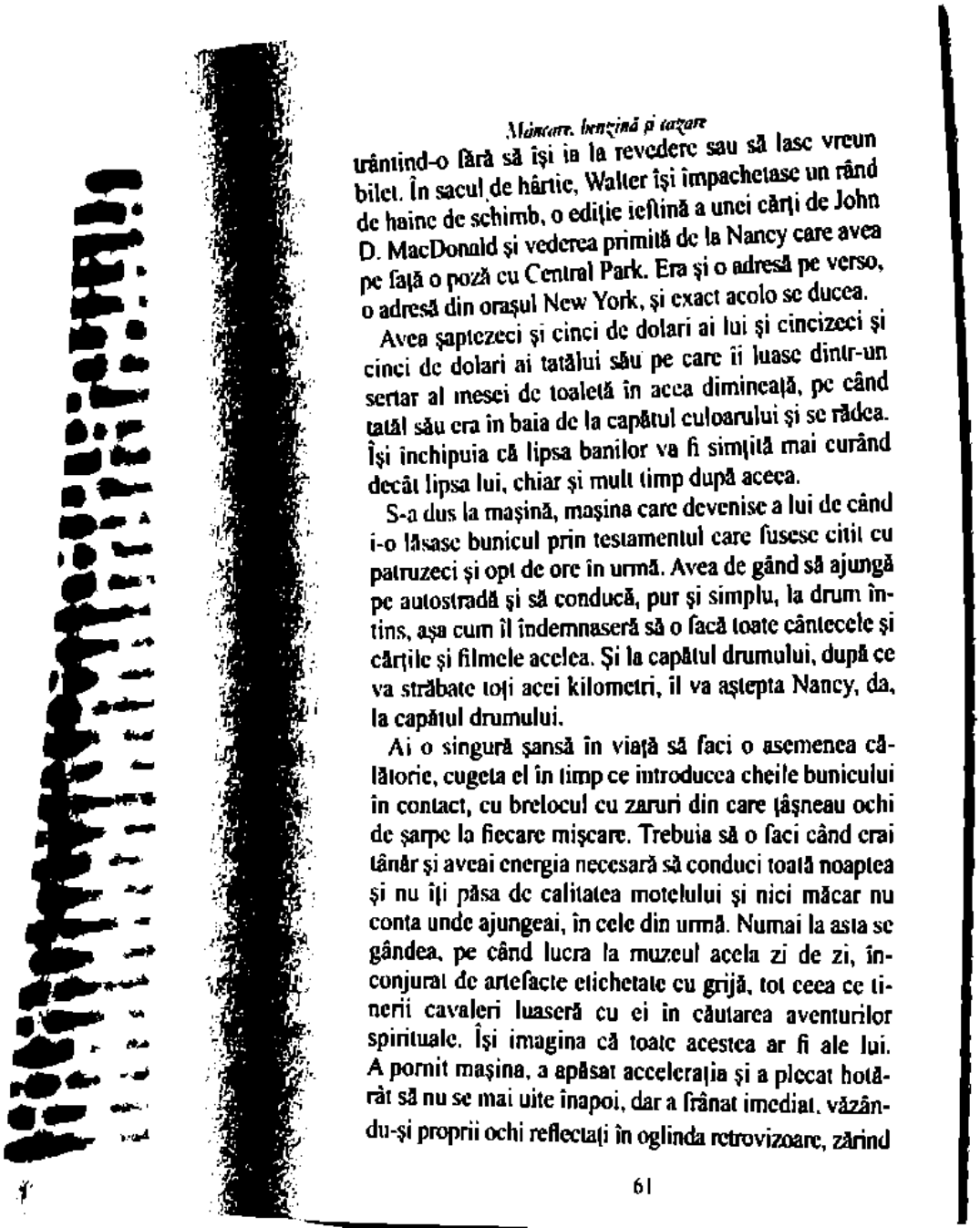

Mâncare, benzină și cazare

urcându-o fără să își ia la revedere sau să lase vreun bilet. În sacul de hârtie, Walter își împachetase un rând de haine de schimb, o ediție ieftină a unei cărți de John D. MacDonald și vederea primită de la Nancy care avea pe față o poză cu Central Park. Era și o adresă pe verso, o adresă din orașul New York, și exact acolo se ducea.

Avea șaptezeci și cinci de dolari ai lui și cincizeci și cinci de dolari ai tatălui său pe care îi luase dintr-un sertar al mesei de toaletă în acea dimineață, pe când tatăl său era în baia de la capătul culoarului și se rădea. Își închipuia că lipsa banilor va fi simțită mai curând decât lipsa lui, chiar și mult timp după aceea.

S-a dus la mașină, mașina care devenise a lui de când i-o lăsase bunicul prin testamentul care fusese citit cu patruzeci și opt de ore în urmă. Avea de gând să ajungă pe autostradă și să conducă, pur și simplu, la drum întins, așa cum îl îndemnaseră să o facă toate cântecele și cărțile și filmele acelea. Și la capătul drumului, după ce va străbate toți acei kilometri, îl va aștepta Nancy, da, la capătul drumului.

Ai o singură șansă în viață să faci o asemenea călătorie, cugeta el în timp ce introducea cheile bunicului în contact, cu brelocul cu zaruri din care țâșneau ochi de șarpe la fiecare mișcare. Trebuia să o faci când erai tânăr și aveai energia necesară să conduci toată noaptea și nu îți păsa de calitatea motelului și nici măcar nu conta unde ajungeai, în cele din urmă. Numai la asta se gândea, pe când lucra la muzeul acela zi de zi, înconjurat de artefacte etichetate cu grijă, tot ceea ce tinerii cavaleri luaseră cu ei în căutarea aventurilor spirituale. Își imagina că toate acestea ar fi ale lui. A pornit mașina, a apăsat accelerația și a plecat hotărât să nu se mai uite înapoi, dar a frânat imediat, văzându-și proprii ochi reflectați în oglinda retrovizoare, zărind

exemplarul său uzat drept cadou de Crăciun. Când am desfăcut pachetul, am fost dezamăgită — speram să primesc un telefon nou. Și probabil că și-a dat seama, în mod evident, că nu am fost încântată de cadou. Și pe la trei noaptea îmi treceau tot felul de gânduri prin cap, întrebându-mă dacă i-am rănit sentimentele, gânduri care, în mod categoric nu m-au lăsat să pun geană peste geană.

În momentul în care mi-o dăduse, nu trecusem mai departe de pagina de titlu. Citisem dedicația: *Lui Amy a mea — această carte m-a însoțit în multe călătorii. Sper să îți placă la fel de mult cum mi-a plăcut și mie. Cu dragoste, Benjamin Curry (tatăl tău).* Dar, după aceea, a rămas acolo, pe noptiera mea, și nu am mai deschis-o până cu câteva săptămâni în urmă, când am început, în sfârșit, să o citesc. În timp ce citeam, m-am pomenit mirându-mă ori de câte ori dădeam pagina, de ce nu o făcusem cu luni în urmă. Am citit până la pagina șaizeci și unu și m-am oprit. La pagina șaizeci și doi era pus un semn alcătuit dintr-un cartonaș cu scrisul tatălui meu, niște notițe despre secretarul lui Lincoln, parte componentă a cercetărilor întreprinse pentru o carte. Dar era pus în roman drept semn de carte. Pagina șaizeci și unu era locul unde ajunsese când citise din roman ultima oară iar eu nu am avut nicidecum puterea să dau pagina și să citesc mai departe.

Nu aflasem încă ce văzuse Walter. Nici nu eram sigură dacă voi afla vreodată. Dar nu aveam de gând să las cartea acolo. Am luat-o și am cuibărit-o cu grijă în geanta mea. Am mai aruncat o ultimă privire în cameră, am stins lumina, am tras valiza pe rotile în hol și am închis ușa în urma mea. De fapt, mă simțeam ușurată fiindcă nu mai eram nevoită să îmi văd camera. În ultima lună, aproape că nu stătusem deloc în ea, deoarece, în majoritatea serilor, mă trânteam pe canapeaua de jos și urcam doar după haine. Era o amintire mult prea întunecată a vieții mele de Dinainte. Și încă nu avea niciun sens pentru mine faptul că absolut totul în viața mea se schimbase, că totul devenise viața de După, deși pozele de pe pereții mei și vechiturile aruncate în fundul debaralei mele erau

exemplarul său uzat drept cadou de Crăciun. Când am desfăcut pachetul, am fost dezamăgită — speram să primesc un telefon nou. Și probabil că și-a dat seama, în mod evident, că nu am fost încântată de cadou. Și pe la trei noaptea îmi treceau tot felul de gânduri prin cap, întrebându-mă dacă i-am rănit sentimentele, gânduri care, în mod categoric nu m-au lăsat să pun geană peste geană.

În momentul în care mi-o dăduse, nu trecusem mai departe de pagina de titlu. Citisem dedicația: *Lui Amy a mea — această carte m-a însoțit în multe călătorii. Sper să îți placă la fel de mult cum mi-a plăcut și mie. Cu dragoste, Benjamin Curry (tatăl tău).* Dar, după aceea, a rămas acolo, pe noptiera mea, și nu am mai deschis-o până cu câteva săptămâni în urmă, când am început, în sfârșit, să o citesc. În timp ce citeam, m-am pomenit mirându-mă ori de câte ori dădeam pagina, de ce nu o făcusem cu luni în urmă. Am citit până la pagina șaizeci și unu și m-am oprit. La pagina șaizeci și doi era pus un semn alcătuit dintr-un cartonaș cu scrisul tatălui meu, niște notițe despre secretarul lui Lincoln, parte componentă a cercetărilor întreprinse pentru o carte. Dar era pus în roman drept semn de carte. Pagina șaizeci și unu era locul unde ajunsese când citise din roman ultima oară iar eu nu am avut nicidecum puterea să dau pagina și să citesc mai departe.

Nu aflasem încă ce văzuse Walter. Nici nu eram sigură dacă voi afla vreodată. Dar nu aveam de gând să las cartea acolo. Am luat-o și am cuibărit-o cu grijă în geanta mea. Am mai aruncat o ultimă privire în cameră, am stins lumina, am tras valiza pe rotile în hol și am închis ușa în urma mea. De fapt, mă simțeam ușurată fiindcă nu mai eram nevoită să îmi văd camera. În ultima lună, aproape că nu stătusem deloc în ea, deoarece, în majoritatea serilor, mă trânteam pe canapeaua de jos și urcam doar după haine. Era o amintire mult prea întunecată a vieții mele de Dinainte. Și încă nu avea niciun sens pentru mine faptul că absolut totul în viața mea se schimbase, că totul devenise viața de După, deși pozele de pe pereții mei și vechiturile aruncate în fundul debaralei mele erau

aceleași. Și după cosmetizarea lui Amy! făcută de Hildy, camera părea să fi devenit o versiune a propriului meu eu, un standard pe care nu îl voi atinge niciodată.

Eram pe punctul de a târî valiza în jos pe scări, dar m-am oprit și m-am uitat înspre camera părinților mei, aflată la capătul coridorului. Nu mai intrasem acolo din dimineața înmormântării, când rămăsesem în prag astfel încât mama să vadă dacă rochia neagră pe care o alesesem era potrivită.

Am traversat holul, trecând pe lângă dormitorul lui Charlie, care era alături de al meu. Ușa camerei lui Charlie a rămas închisă de când mama a trântit-o în urma ei după ce literalmente îl târâse cu forța afară de acolo cu o lună mai devreme. Am deschis ușa dormitorului matrimonial și am rămas în prag. Deși mai ordonată decât pe vremuri, camera, era cel puțin recognoscibilă, cu patul dublu făcut în mod ordonat și cu teancurile de cărți de pe fiecare noptieră. Am observat că pe cele de pe partea tatălui meu, biografii istorice voluminoase alternând cu romane polițiste subțiri cu coperte broșate, începuse să se depună praf. Mi-am întors repede privirea, sforțându-mă să respir. Aveam senzația că mă aflam sub apă și mi se termina oxigenul și știam că nu voi fi în stare să mai stau mult pe acolo. Ușa dulapului tatălui meu era întredeschisă și am văzut înăuntru suportul pentru cravate pe care i-l confecționase Charlie în clasa a cincea, la atelierul de tâmplărie, cu cravatele atârnând de el, toate cu nodul gata făcut, pentru a economisi timp dimineața.

Încercând să îmi reprim sentimentul de panică ce începuse să mă cuprindă, m-am întors cu spatele la partea de cameră ce aparținea tatălui meu și am traversat încăperea ca să ajung la masa de toaletă a mamei. Instinctiv, am deschis sertarul de sus — cu șosete și ciorapi — și am băgat mâna până în spate, pe partea stângă. Sertarul era mai gol decât de obicei, dar și așa, mi-a trebuit o secundă să-l găsesc. Dar când am strâns între degete ceva rotund moale din plastic, am știut că Charlie îmi spusese adevărul. L-am scos afară și am văzut că era un vechi ambalaj de ciorapi în formă

de ou, inscripționat pe o parte cu litere aurii, care începuseră să se desprindă: L'EGGS. Am desfăcut oul și am văzut, așa după cum mi se promisese, că era burdușit cu bani.

Charlie îmi spusese că îl găsise cândva, anul trecut — evitasem să îl întreb cum și de ce. Dar o parte din mintea mea a înregistrat cât de disperat trebuie să fi fost ca să găsească banii pe care mama mea îi ascunsese în sertarul ei de ciorapi. Asta se întâmpla cam pe vremea când începusem să realizez cât de departe ajunsese, de fapt. Charlie îmi spusese că băga mâna în bani doar în caz de urgență și că întotdeauna avea grijă să îi pună la loc, deoarece era sigur că mama și-ar fi dat seama, până la urmă. Întotdeauna erau vreo șase sute de dolari în ou, majoritatea în bancnote de cincizeci și de o sută. Poate că, în cele din urmă, Charlie fusese prea dus ca să îi mai pese, sau poate că nu avusese timpul necesar să îi pună la loc înainte de a se trezi într-un avion cu destinația Carolina de Nord, pentru că acum nu erau decât patru sute de dolari în ou.

Am auzit ușa de jos, de la intrare, trântindu-se și mi-am dat seama că Roger se întreba, probabil, de ce îmi lua atât de mult timp ca să îmi aduc valiza. Fără să mai stau vreo clipă pe gânduri, am băgat banii în buzunar, am închis oul cu un declic și l-am pus la loc. O parte din conștiința mea căuta justificări — nu puteai avea încredere în vânătorii aceia de case și în agenții imobiliari îndoielnici de la Realtor, de fapt, chiar o ajutam pe mama — dar știam că niciunul dintre acestea nu era motivul real pentru care luasem banii. Și atunci, de ce o făcusem?

Mi-am alungat gândul din minte și am ieșit în grabă din cameră, închizând ușa după mine și târându-mi valiza în jos pe scări. Când am ajuns în bucătărie, l-am văzut pe Roger stând gură-cască în fața frigiderului. Și-a îndreptat privirea spre mine când am bufnit valiza de podea.

— Ești gata? m-a întrebat el.

— Mda, am răspuns eu, ca imediat apoi să mă întreb de ce tocmai începusem să mormăi precum un cowboy.

Am tras valiza înspre ușă și i-am aruncat o privire înapoi lui Roger, care era tot în bucătărie. Se uita din nou la frigider, dându-mi astfel posibilitatea să îl studiez fără ca el să bage de seamă. Era înalt, și bucătăria, care fusese atât de tăcută și de liniștită în ultima vreme, părea să se fi umplut cu prezența lui. Mama îmi spusese că avea nouăsprezece ani și că tocmai terminase anul întâi de facultate. Dar avea ceva în el care îl făcea să pară mai mare — sau, cel puțin, să mă facă pe mine să mă simt mai mică. Poate din cauza tremurului mâinilor.

— Chestiile astea sunt incredibile, a remarcat Roger arătând cu degetul spre frigider.

— Oh, da, am zis eu, și am intrat în bucătărie, știind că se referă la magneți. Frigiderul era acoperit cu magneți, mult mai mulți decât ar fi fost necesari ca să prinzi sub ei meniurile cu livrare la domiciliu de la *Classic Thai* sau listele de cumpărături. Erau din locuri diferite — orașe, state, țări. Părinții mei începuseră să îi colecționeze în luna lor de miere și au continuat până cu câteva luni în urmă, când mama mea a prezentat o lucrare la o conferință din Montana și s-a întors cu un magnet care era un simplu pătrat de un albastru intens purtând inscripția: BIG SKY COUNTRY (TĂRÂMUL CERULUI IMENS).

— Părinții mei — am auzit cum vocea mea s-a împiedicat ușor în cuvintele acelea.

Cuvintele pe care întotdeauna le considerasem firești se transformaseră în mine terestre, capcane în care să mă împiedic și să cad. L-am văzut pe Roger cum își ferea privirea de mine, îndreptându-și din nou atenția asupra frigiderului, ca și cum nu ar fi observat nimic.

— Ei, ăăă, am continuat eu după o clipă de tăcere, le-au colecționat. Din locurile pe unde au fost.

— Uau, a exclamat el, făcând un pas înapoi și cuprinzând tot frigiderul cu privirea, de parcă ar fi fost o operă de artă. Ei bine, este impresionant. Eu nu am fost nicăieri.

— Chiar așa? am întrebat eu surprinsă.

— Chiar așa, mi-a confirmat el, stând cu ochii tot lipiți de frigider. Doar în California și Colorado. Destul de puțin, nu-i așa?

— Nu cred, l-am contrazis eu. Eu abia dacă am ieșit din California.

Era incredibil de jenant, era ceva ce nu spusesem nimănui, cu excepția Juliei. Ieșisem o singură dată din statul nostru — petrecusem cu toții o vară foarte ploioasă în Cotswolds, în Anglia, în vreme ce mama făcea muncă de cercetare pentru o carte. Dar California era singurul stat american în care fusesem vreodată. Ori de câte ori mă plângeam de treaba asta, mama îmi spunea că de îndată ce voi fi văzut tot ce era de văzut în California, puteam să trecem și la alte state.

— Și tu?

Roger mi-a zâmbit, iar eu mi-am coborât privirea în pământ, de parcă ar fi fost o reacție automată din partea mea.

— Ei bine, treaba asta mă face să mă simt un pic mai bine. Justificarea mea este că statul California e destul de mare, nu-i așa? Ar fi mai rău dacă nu aș fi ieșit niciodată din New Jersey măcar sau așa ceva.

— Credeam, am început eu, ca imediat apoi să regret că am deschis gura.

Nu era ca și cum aș fi ținut morțiș să aflu răspunsul, așa că de ce începusem să îi pun întrebarea? Dar nu puteam să o las așa, drept care mi-am dres glasul și am continuat:

— Ei bine, parcă mi-a spus mama că tatăl tău locuiește în Philadelphia. Și de aceea, tu, ăăă, faci călătoria asta.

— Așa e, mi-a confirmat el. Dar nu am fost niciodată acolo până acum. Vine el aici, de câteva ori pe an, pentru afaceri.

— Oh, am îngăimat eu.

Mi-am ridicat privirea din pământ și am observat că tot la frigider se uita. În timp ce îl priveam, am văzut cum se schimbă la față, și știam că văzuse programul, cel de sub magnetul ITHACA IS GORGES! (ITHACA E UIMITOARE CU DEFILEURILE EI!) în colțul din stânga jos. Programul pe care încercam să îl ocolesc cu privirea — fără succes însă — ori de câte ori deschideam frigiderul, dar nu făcusem nimic în privința asta, adică să îl iau de acolo sau orice altceva.

Era tipărit pe un carton de culoare bej și avea pe el o poză a tatălui meu pe care i-o făcuse cineva în timp ce preda. Poza era alb-negru, dar îmi dădeam seama că purta cravata pe care i-o făcusem cadou de Ziua Tatălui, cea cu câini de vânătoare micuți imprimați pe ea. Avea praf de cretă pe mâini și se uita spre partea stângă a imaginii, zâmbind. Sub poză stătea scris: BENJAMIN CURRY: O VIAȚĂ BINE TRĂITĂ.

Roger s-a uitat la mine și știam că era pe punctul de a-mi spune o variantă a acelei propoziții pe care o tot auzisem în ultimele trei luni. Cât de rău îi părea. Ce tragedie. Cum nu își putea găsi cuvintele. Și chiar nu voiam să aud asta. Niciunul dintre acele cuvinte nu mă alina deloc și el nu avea, probabil, cum să înțeleagă asta.

— Ar trebui să o pornim la drum, am intervenit eu înainte de a începe el să spună ceva.

Mi-am înșfăcat valiza de mânerul de sus, dar nici n-am apucat-o s-o ridic, că m-am și pomenit cu Roger lângă mine, care a săltat-o cu ușurință.

— Lasă-mă pe mine, mi-a spus el, scoțând-o pe ușă afară. Ne vedem la mașină.

Ușa s-a trântit, iar eu m-am uitat prin bucătărie, gândindu-mă ce aș mai putea face ca să întârzii momentul când vom fi doar noi doi în mașină, ca niște prizonieri, timp de patru zile. Am luat farfuria pe care o lăsasem la uscat în mașina de spălat vase goală, am pus-o în dulap și am închis ușa. Eram pe punctul de a pleca când am văzut cartea de călătorie uitată pe masa din bucătărie.

Puteam să o fi lăsat acolo. Dar nu am făcut-o. Am luat-o și, sub impulsul momentului, am tras afară și programul de sub magnetul cu Ithaca și l-am înfipt în secțiunea albumului cu poze de călătorie. Apoi am închis luminile din bucătărie, am ieșit pe ușa din față și am încuiat-o.

Du-te departe!

CĂLĂTORIA TA ÎNCEPE . . .

Felicitări! Pornești într-o CĂLĂTORIE! Ai putea să călătorești cu avionul, trenul, automobilul, vaporul, bicicleta, sau pe jos! Oricare ar fi mijlocul de transport ales, poți să fii sigur(ă) că vei întâlni oameni noi, vei vedea locuri noi, și când te vei întoarce acasă vei fi o persoană schimbată de noile experiențe!

Sfaturile, recomandările și listele conținute în această carte te vor ajuta să te documentezi și să îți organizezi călătoria, oferindu-ți garanția unei experiențe complete.

Dar cea mai mare bucurie a unei călătorii nu poate fi niciodată planificată. Și aceasta este reprezentată de elementul SURPRIZĂ! Fii deschis(ă) față de acest aspect și astfel excursia ta va fi cu mult îmbogățită. La urma urmei, niciodată nu poți să știi unde te va duce un drum!

DRUMURI FERICITE!

Pe unde am fost . . .

Statul nr. 1: CALIFORNIA — Statul de Aur

Motto: Evrika — „Am găsit"

Suprafață: MARE

Informații utile: California înseamnă, de fapt, „cuptor încins". Cine știa asta? Mulțumesc chioșcului de informații din locul de parcare și odihnă.

Impresii: Este atât de mare încât este absolut posibil ca cineva să nu fi părăsit DELOC statul până la vârsta de șaptesprezece ani. Probabil că nu se poate spune același lucru și despre Rhode Island.

California este Grădina Edenului, un paradis în care să locuiești sau pe care să îl vezi. Dar fie de crezi sau nu, nu ți se va părea atât de fierbinte dacă nu-l ai în tine pe do-re-mi.

—Woody Guthrie

Am intrat pe locul din dreapta șoferului și am trântit portiera. Roger era deja instalat la volan mișcându-se ușor în sus și în jos, apoi înainte și înapoi, în timp ce își ajusta scaunul. Probabil că și-a găsit poziția convenabilă, deoarece s-a oprit și s-a întors spre mine.

— Ești gata? m-a întrebat el, bătând darabana cu mâinile pe volan și zâmbind.

— Uite, i-am spus eu, scoțând traseul mamei din geantă și înfigându-i-l sub nas.

Făcuse o listă cu orașele în care socotise ea că urma să ne oprim, cu indicații rutiere, și o listă cu rezervări hoteliere — câte două camere în fiecare loc — împreună cu timpul estimativ petrecut la volan și kilometri de parcurs în fiecare etapă a călătoriei. Nici dacă s-ar fi străduit enorm de mult, nu ar fi fost în stare să aleagă popasuri mai puțin interesante: Gallup, New Mexico. Tulsa, Oklahoma. Terre Haute, Indiana. Akron, Ohio.

— Acesta este traseul făcut de mama, i-am adus eu la cunoștință lui Roger, în timp ce îmi prindeam centura de siguranță, trăgând adânc aer în piept și apoi dându-i drumul năvalnic pe gură.

Simțeam cum îmi bubuia inima în piept, și nici măcar nu ne puseserm în mișcare, ceea ce nu mi se părea a fi un semn de bun augur.

— Ai GPS? m-a întrebat el, răsfoind traseul.

Am văzut cum se întrista pe măsură ce întorcea paginile, drept care am bănuit că trebuia să fi ajuns la partea referitoare la Tulsa.

— Nu, am răspuns eu.

Avusesem unul la cealaltă mașină, dar nu mai aveam acum acea mașină, și nu voiam să intru în amănunte din ce cauză anume.

— Dar sunt un navigator destul de bun, am adăugat eu, întorcându-mă spre bancheta din spate ca să iau atlasul rutier. Și cred că ne-a printat indicațiile rutiere pentru fiecare locație.

— Așa e, a spus Roger, privind paginile la fel de încruntat. Știi de ce a planificat călătoria astfel?

Am clătinat din cap.

— Cred că a făcut-o în funcție de kilometri.

— Oh, s-a mirat el.

A răsfoit din nou paginile, studiind hărțile și listele cu rezervări hoteliere. Părea un pic cam dezamăgit.

— Eh, așa are sens.

— Să știi că eu nu..., am început eu.

Voiam să aflu ce știa fără să îi spun, de fapt, nimic. Mi-am dres glasul și am luat-o de la capăt.

— Știi că eu nu conduc, da?

— Exact așa mi-a spus și mama mea, a subliniat Roger, punând teancul de hârtii pe consola dintre noi. Nu ai carnet?

L-am privit șocată. I-am studiat expresia feței preț de o clipă, încercând să îmi dau seama dacă îmi punea întrebarea în necunoștință de cauză. Părea că da. Am simțit bătăile inimii accelerându-se puțin, dar, de această dată, de ușurare. *Nu știa*. Nu auzise detaliile. Nu avea habar ce făcusem eu. Am avut o senzație de eliberare și parcă puteam să respir ceva mai ușor.

— Nu, am răspuns eu încetișor. Am carnet. Numai că... nu conduc acum.

Era o explicație jalnică, dar asta era tot ce am putut încropi pe moment.

— Păcat, a afirmat el. Mie îmi place la nebunie să conduc.

Și mie îmi plăcuse odată. Fusese cândva una din activitățile mele preferate. Șofatul însemna pentru mine punerea în ordine a gândurilor pe un fond muzical, terapia mea pe roți. Părea nedrept

că pe lângă toate lucrurile care îmi fuseseră luate, se număra și acesta. Am ridicat din umeri sperând să par nonșalantă.

— Cred că, pur și simplu, nu mi se potrivește.

— Ei bine, a conchis Roger, dându-mi teancul de hârtii. Am parcurs primul set de indicații rutiere conform cărora ar trebui să ajungem la Gallup în aproximativ nouă ore. Ești gata? m-a întrebat el din nou, părând mult mai puțin entuziasmat de data asta.

Am confirmat din cap.

— Hai să pornim la drum.

I-am dat cheile lui Roger și el a pornit mașina. Am închis ochii o clipă în timp ce mașina se punea în mișcare, încercând să mă autoconving că totul era în regulă, că totul va fi bine. Am deschis ochii la timp ca să văd ușa garajului închizându-se, și pe Roger semnalizând ca să intre pe aleea circulară. Am aruncat o ultimă privire casei, dându-mi seama că data viitoare când o voi vedea — dacă o voi mai vedea vreodată — nu va mai fi a mea. BINE AȚI VENIT ACASĂ a exclamat pancarta și a fost ultimul lucru pe care l-am văzut înainte de dispariția casei din raza mea vizuală.

Mi-am întors privirea înainte, reamintindu-mi că trebuie să respir în continuare și privind casele din vecinătate care treceau în zbor prin dreptul geamului mașinii. M-am uitat la Roger, cu sentimentul că abia acum îmi dădeam seama de realitatea situației. Urma să stau blocată în imediata apropiere a unui tip, pe care nu îl cunoșteam, în mod permanent, pentru următoarele patru zile. Un tip cu adevărat drăguț despre care nu știam mare lucru. M-am uitat afară pe fereastră în timp ce Roger își croia drum spre centrul orașului Raven Rock. Ce mă neliniștea era faptul că urma să fim împreună toată-ziua-zi-de-zi. Știam că păream a fi în regulă, de fapt, doar atâta timp cât cineva nu vorbea cu mine prea multă vreme. Nu eram actriță de pomană. Dar știam că dacă cineva mă studia mai îndeaproape, ar fi putut să își dea seama că eram departe de a fi în regulă și că eram de-a dreptul ridicolă. Și îmi era efectiv teamă că, petrecându-ne atâta timp împreună, Roger va avea ocazia să observe acest lucru.

În timp ce ne îndreptam spre strada principală a orașului și Roger a accelerat pentru a se integra în trafic, mi-am dat seama că nu mă puteam stăpâni să nu tresar și să apăs tare piciorul în podea, pe frâna închipuită, ori de câte ori mi se părea că el se apropia prea tare de mașina din fața noastră. Și mașinile de pe cealaltă bandă și cele care traversau intersecția pur și simplu zburau pe lângă noi. De ce trebuia toată lumea să meargă atât de *repede*?

Mașina din spatele nostru a claxonat, tare, și m-am pomenit tresărind ușor. L-am văzut pe Roger aruncându-mi o privire în timp ce semnaliza ca să o ia la dreapta pe Campus Drive.

— Ești bine? m-a întrebat el.

— Da, m-am repezit eu să răspund, holbându-mă la săgeata mică verde ce clipea intermitent și luptându-mă cu panica ce începuse să mă cuprindă văzând că intenționa să o luăm pe autostradă. Dar să știi că ajungem mai repede dacă o iei pe Alvarez, i-am sugerat eu.

— Într-adevăr? s-a mirat el. Dar o putem lua pe scurtătură pe...

— Nu, am spus eu mai tare decât aș fi vrut. Dacă o iei drept pe aici, poți ajunge pe Drumul Statal 2. E mai rapid.

Culoarea semaforului s-a schimbat, iar Roger a făcut o scurtă pauză înainte de a opri semnalizatorul și a o porni drept înainte.

— Sigur că da, a consimțit el.

Stăteam cu ochii ațintiți pe fereastră, respirând adânc și făcând eforturi să mă calmez, încercând să nu mă gândesc cât de aproape tocmai ajunsesem de intersecția de la Universitate. Nu aveam habar dacă panglicile și semnele indicatoare încă se mai aflau acolo, sau dacă o sfârșiseră în pubelele de reciclare și cuiburile păsărilor. Nu voiam să știu. Voiam doar să plec de acolo cât mai repede posibil.

Pe măsură ce ne apropiam de autostradă, mi-a trăsnit prin cap — probabil că un pic prea târziu — că aceea va fi poate ultima dată când îmi voi vedea orașul. Raven Rock nu avea să mai fie căminul meu de acum încolo. Și, de fapt, niciodată nu mi-am acordat răgazul necesar să mă gândesc la asta. Acesta era, nici mai mult, nici mai puțin, decât locul unde trăisem dintotdeauna, destul de

plicticos, cu posibilități destul de limitate. Dar era *al meu*, cu toată istoria lui, bună sau rea, înfășurat în ea ca într-un cocon. Vedeam cum reperele din viața mea treceau prin dreptul ferestrei cu viteză mult mai mare decât cea la care m-aș fi simțit în largul meu. Fast food-ul *Fosters Freeze* unde eu și Charlie obișnuiam să mergem să ne luăm shake-uri, și *Jamba Juice* și unde el m-a umilit în ultimul hal pe când aveam doisprezece ani. Mi-a spus că atunci când strigai „JAMBA!" cât te ținea gura, toți angajații răspundeau în cor: „JUICE!". Mințise.

M-am răsucit pe scaun ca să cuprind cât puteam de mult cu privirea, dar după aceea Roger a cotit-o pe rampa de intrare pe autostradă și, din fericire, nu a făcut niciun comentariu referitor la faptul că am luat-o pe traseul mai pitoresc pentru a ajunge acolo. M-am uitat în oglinda retrovizoare de pe partea mea dreaptă ca să văd cum Raven Rock se îndepărta din ce în ce mai tare, devenind doar un alt punct pe o hartă, doar un alt oraș anonim pe care îl lăsam în urma noastră. Și, în timp ce îl priveam, a dispărut treptat din raza mea vizuală până când nu am mai văzut în spatele meu decât celelalte mașini de pe autostradă.

Am parcurs vreo treizeci de kilometri în liniște. De îndată ce am ieșit din Raven Rock și de pe drumurile de legătură spre autostradă, nu mă mai deranja atât de tare faptul că mă aflam în mașină. Pe autostradă, unde nu erau semafoare sau oameni care să le traverseze în fugă, simțeam că mă puteam relaxa cât de cât.

Și Roger părea a fi un șofer bun, simțindu-se în largul său în mașina mamei mele mai mult decât m-aș fi așteptat. Îi tot aruncam priviri pe furiș. Nu îmi dădusem niciodată seama până atunci cât de mici erau scaunele din față. Păream să fim mult mai aproape decât anticipasem eu. Ori de câte ori se mișca, îmi atrăgea atenția, iar eu stăteam chiar pe marginea scaunului, practic lipită de ușă, astfel încât să nu ne ciocnim coatele accidental pe consolă sau orice altceva. Roger părea că ocupa mult spațiu, totuși, conducând cu scaunul împins mult în spate, și cu picioarele lui înveșmântate în jeanși întinse la maximum. Conducea cu o mână pe volan și cu

cealaltă rezemată de geamul portierei. Nu acesta era stilul meu — atunci când conduceam stăteam cu mâinile lipite de volan, poziționate cu strictețe, una la ora zece și cealaltă la ora două. Dar el deținea controlul asupra mașinii, fără să conducă prea repede, dar suficient de rapid încât să țină pasul cu coloana. Traficul era fluid, din fericire, dar pe sensul opus se circula bară la bară, fără niciun motiv aparent, la ora prânzului într-o zi de joi.

— Hei, a spus Roger, spărgând tăcerea din mașină.

A bătut cu degetul în geamul lateral de pe partea șoferului. M-am uitat într-acolo și am dat cu ochii de o săgeată galbenă familiară și un banner binecunoscut de-a curmezișul autostrăzii.

— Ce zici? m-a întrebat el. Ți-e foame?

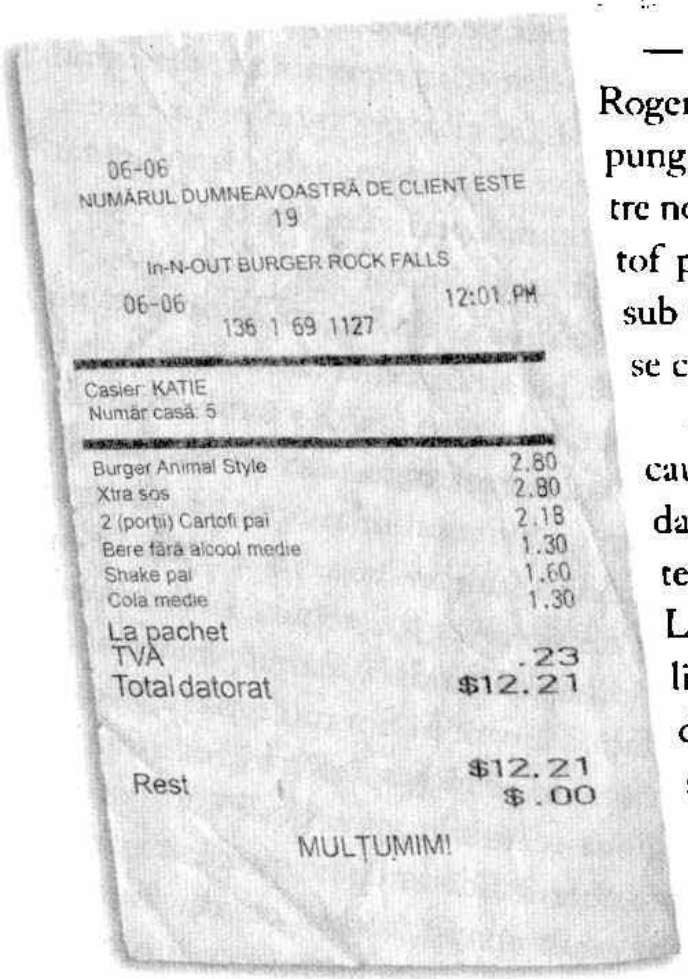
06-06
NUMĂRUL DUMNEAVOASTRĂ DE CLIENT ESTE 19
In-N-OUT BURGER ROCK FALLS
06-06 12:01 PM
136 1 69 1127
Casier: KATIE
Număr casă: 5

Burger Animal Style	2.80
Xtra sos	2.80
2 (porții) Cartofi pai	2.18
Bere fără alcool medie	1.30
Shake pai	1.60
Cola medie	1.30
La pachet	
TVA	.23
Total datorat	$12.21
Rest	$12.21
	$.00

MULȚUMIM!

— O să îi simt lipsa, a declarat Roger, înfundându-și mâna în punga albă din hârtie așezată între noi și scoțând la iveală un cartof prăjit. Îmi place fast-foodul sub toate formele, dar nimic nu se compară cu In-N-Out.

Am gustat plină de precauție din burgerul meu și am dat din cap apreciativ. Stăteam în portbagajul Jeepului Liberty, un loc căruia Charlie și cu mine îi spusesem dintotdeauna sărindar, un spațiu deschis proiectat pentru depozitarea bagajelor. Hayonul era ridicat și stăteam acolo bălăbănindu-ne picioarele peste margine. Soarele devenea

tot mai puternic, și, din pricina strălucirii lui, cu greu îl puteam privi pe Roger drept în față.

Dar ochelarii mei se făcuseră zob cu trei luni în urmă, drept urmare mă obișnuisem să îmi mijesc ochii. Mașinile de pe autostradă treceau în viteză prin dreapta noastră, iar pe partea stângă era o angajată de la In-N-Out care, după toate aparențele, se despărțea de prietenul ei — în gura mare — la telefon.

Ne-am luat mâncarea la pachet, dar în timp ce Roger se chinuia să muște o bucățică din hamburgerul său în timp ce ieșea din parcare, a devenit clar ca lumina zilei că, în cazul de față, trebuia să mănânce întâi și după aceea să conducă, așa că a tras din nou mașina în parcare. Nu mi-am dat seama decât atunci când mi-a spus Roger, după ce am făcut comanda, că In-N-Out era un lanț de burgeri aflat exclusiv pe Coasta de Vest. Nu exista nici un In-N-Out în Connecticut, deoarece, în mod vădit, statul acela era un pustiu neospitalier.

— Este enervant, a remarcat Roger, scuturând punga de hârtie.

Terminasem de mult cartofii prăjiți, fiecare din cornetul său, dar se părea că mai erau câțiva rătăciți care se rostogoleau pe fundul pungii. Și bineînțeles că a scos la iveală o mână de cartofi.

— Fiindcă i-am dus dorul cât timp am fost plecat la școală, a continuat el. Cel mai apropiat de Colorado era în Utah, dar era un pic cam departe pentru un burger. Nu că ar fi fost imposibil. Cu excepția faptului că nu aveam mașină.

Am sorbit o înghițitură de milkshake ca să am puțin răgaz să mă gândesc la un răspuns.

— Colorado? am întrebat eu într-un final, amintindu-mi de abțibildul de pe bara de protecție. Acolo înveți?

El a dat din cap.

— La Colegiul Colorado din Colorado Springs. Este o școală bună. Și am o mulțime de prieteni grozavi...

Mi s-a părut că, preț de o clipă, am văzut o umbră trecând peste chipul lui Roger în timp ce a rostit acele cuvinte, ca să dispară imediat după aceea.

— Oricum, mi-am planificat să stau aici toată vara. Dar după examenele finale, tata a început să mă pistoneze să îmi petrec vara cu el în Philly.

— Acolo locuiește tatăl tău?

Am regretat cuvintele de îndată ce mi-au ieșit pe gură.

În primul rând, îmi vorbise despre treaba asta acasă, în bucătărie. În al doilea rând, știam deja acest lucru. Și în al treilea rând, aveam senzația că mă așteptau patru zile foarte lungi dacă nu încetam să mă port ca o idioată.

Chiar dacă a observat ceva, Roger nu a dat nimic de înțeles.

— Mda, a mormăit el, scuturând din nou punga și scoțând la iveală încă vreo câțiva cartofi. Locuiește acolo cu noua lui soție și cu fiul ei. S-a speriat de moarte când a văzut calificativele mele și mi-a spus că vrea să merg acolo ca să, citez, „învăț ce înseamnă disciplina". Ceea ce pare a fi o modalitate grozavă de a-ți petrece vara. Nu cunosc pe nimeni acolo. Și ce aș putea să fac eu în Philadelphia?

— Să mănânci cheeseburgeri? am întrebat eu, sub impulsul momentului.

Roger a izbucnit în râs pentru prima oară, râzând cu un glas puternic ce reverbera, părând să umple tot spațiul.

— Corect, a confirmat el. Cheeseburgeri și cremă de brânză.

Cred că niciunuia dintre noi nu i-a mai venit în minte vreun fel de mâncare specific Philadelphiei, deoarece s-a lăsat tăcerea între noi. Am mai sorbit o înghițitură lungă de milkshake, simțindu-l pe Roger cum mă studiază. I-am aruncat o privire și am văzut că citea ce era scris pe spatele tricoului meu, lista actorilor care au făcut parte din distribuția piesei.

— Musicalul acesta, a început el.

Am remarcat că a pronunțat cuvântul „musical" ca și cum ar fi fost într-o limbă străină, ca și cum nu ar fi fost un cuvânt pe care îl folosea adeseori.

— Ai jucat în el?

Părea surprins.

— Mda, am răspuns eu, întorcându-mă cu fața spre el, astfel încât să nu mai poată citi ce era scris pe spatele meu.

— Am avut, hmm, rolul principal.

Am văzut cum Roger și-a arcuit brusc sprâncenele și mi-am coborât privirea înapoi la capacul de plastic al paharului meu cu milkshake. Îi înțelegeam surprinderea. Chiar înainte de acea întâmplare, oamenii păruseră întotdeauna surprinși când auzeau că eram actriță. Însă mi-a plăcut dintotdeauna să am șansa să devin altcineva timp de câteva ore. Cineva pentru care au fost scrise cuvintele, fiecare gest și emoție au fost îndelung gândite și deznodământul a fost bine conturat. Aproape ca și în viață. Fără surprize însă.

— Așadar, am reluat eu după un moment de tăcere, cred că ar trebui să ne întoarcem pe drumul nostru, ce zici?

Roger a dat din cap aprobator.

— Probabil că da.

A sorbit o înghițitură din berea lui fără alcool și s-a uitat înspre autostradă.

— Știi ceva, a rostit el gânditor, nu cred că o să ne ia patru zile. Niște prieteni de-ai mei au traversat țara și au făcut-o în treizeci și șase de ore.

— Vorbești serios?

— Mda. Cu toate că nu îmi vine să cred că au făcut vreun popas — cred că au condus fără oprire. Și probabil că au călcat destul de tare accelerația, a adăugat el.

— Hmm, am bălmăjit eu, neștiind prea bine cum să reacționez.

Mi-a trăsnit prin cap că, de vreme ce eu nu voiam să fac asta, Roger probabil nu voia nici atât. De ce să își dorească un student la colegiu aproape ajuns în anul al doilea de studiu să își petreacă patru zile traversând țara la volan ca să transporte o elevă de liceu? Probabil că era felul lui de a spune că intenționa să scape cât mai repede de treaba asta.

— Ai fost vreodată într-o excursie? m-a chestionat el.

M-am întors spre el privindu-l chiorâș din pricina soarelui și am scuturat din cap, simțindu-mă tare stingheră. Știam că nu se

referea la o călătorie împreună cu familia având drept scop vizitarea obiectivelor turistice. Se referea la o *excursie* din acelea, făcute de găștile de fițe din colegiu.

— Dar tu ai fost? i-am întors eu vorba, cu toate că aveam sentimentul că răspunsul va fi da.

El mi-a confirmat cu o aplecare a capului.

— Cu toate că a fost doar în interiorul statului. Dar nu mai sus de San Fran și nici mai jos de San Diego. Și nu știu...

A făcut o pauză ca să cerceteze punga din priviri. A scuturat-o plin de speranță, a cotrobăit prin ea și a pescuit trei cartofi prăjiți. A luat unul, iar pe ceilalți mi i-a oferit mie.

— Ultimii doi, a spus el. Ia-i.

Am luat unul, lăsându-i-l lui pe celălalt. A zâmbit și l-a mâncat, părând dus pe gânduri.

— Credeam că această călătorie o să fie mai degrabă ca o excursie în adevăratul sens al cuvântului, și-a dat el cu părerea. Nu știu cum să spun. Mai multe locuri interesante. Sau cel puțin un traseu pe care să ni-l alegem noi.

Am mai luat o înghițitură din milkshake-ul meu, sperând ca sentimentul meu de ușurare să nu fie vizibil. Deci nu cu *mine* avea el o problemă, ci mai degrabă cu varianta de călătorie a mamei mele. Ceea ce era întru totul de înțeles, având în vedere opririle de pe traseu pe care le alesese ea pentru noi.

M-am gândit la ceea ce tocmai recitisem din cartea tatălui meu. Cum să pleci de acasă și să conduci la drum întins, și cum poți să o faci doar când ești tânăr. Și, pentru prima oară, mi-a trecut prin cap că această călătorie ar merita poate să fie consemnată în jurnal, la urma urmei.

— Ei bine, am zis eu, nevenindu-mi să cred pe de-a-ntregul că tocmai eram pe cale de a sugera așa ceva. Vreau să spun că am putea să mergem pe alt traseu. Atâta timp cât ajungem acolo în patru zile, chiar mai contează pe unde o luăm?

— Vorbești serios? s-a mirat Roger. Și cum rămâne cu rezervările făcute de mama ta?

Am ridicat din umeri, cu toate că inima mi se zbătea în piept. Era o întrebare legitimă. O cunoșteam destul de bine pe mama ca să îmi dau seama că va suna probabil la fiecare hotel ca să se asigure că ne-am cazat. Dar o părticică nesăbuită din mine voia să fie copilul dificil, măcar de data asta. Voia să o facă să se îngrijoreze din cauza *mea*, în schimb. Voia să o facă să știe cum era să te simți abandonată.

— Nu îmi pasă, am declarat eu.

Nu era întru totul adevărat, dar îmi plăcea senzația pe care o aveam atunci când o spuneam. Era ceva ce i-ar fi stat lui Charlie în fire să facă. Și ceva ce Amy! nu ar face-o nici într-un milion de ani. Și, în timp ce mă gândeam la cei patru sute de dolari din buzunarul meu din față, am avut brusc revelația că i-am putea folosi pentru a ne cumpăra măcar un strop de libertate.

Roger a clipit nedumerit spre mine.

— Bine, a consimțit el.

S-a răsucit ca să mă privească mai bine drept în față, sprijinindu-se cu spatele de fereastră.

— Și pe unde o să mergem?

— O să ajungem acolo până pe zece, da? am întrebat eu repede.

Mamei mele nu avea să îi placă deloc faptul că îi ignoram traseul, dar știam că o să facă o criză de isterie dacă făceam pe drum mai mult decât socotise ea.

— Facem doar un ocol, am clarificat eu situația.

— Doar un ocol, a fost Roger de acord cu mine, dând din cap.

Mi-a zâmbit și am simțit nevoia să îi zâmbesc și eu la rândul meu. Nu am făcut-o, dar senzația stăruia undeva acolo, pentru prima oară după luni de zile.

Angajata de la In-N-Out din stânga noastră și-a ridicat brusc glasul și a început să zbiere la viitorul ei fost prieten. Din câte ne-am dat seama, îl chema Kyle și știa exact ce făcuse. Având impresia că am tras cu urechea și am auzit ceva ce probabil nu ar fi trebuit să aud, am sărit în picioare și am ocolit mașina prin partea din față, dar am văzut că Roger nu s-a clintit din loc. Încă îi mai asculta pe cei doi cum se despărțeau cu o expresie ușor încrețoșată întipărită pe chip.

— Roger?

— Imediat, s-a repezit el să îmi răspundă, ridicându-se la rândul său și mototolind punga din hârtie. Ne-am prins centurile de siguranță iar Roger a pornit motorul.

— Dacă tot e să fie o excursie adevărată, a spus el, dând în marșarier ca să iasă din locul de parcare și îndreptându-se spre ieșire, avem nevoie de cele necesare drumului.

— Cum ar fi benzina?

— Nu, a răspuns el. Ei bine, da, și-a îndulcit el tonul, privind în jos, la aparatura de bord. În schimb, două lucruri sunt absolut necesare atunci când pornești la drum.

— Și care sunt acelea?

Roger mi-a zâmbit în timp ce oprea la semafor.

— Gustările și muzica, m-a lămurit el. Nu neapărat în această ordine.

— Ce părere ai de Billy Joel? m-a întrebat Roger căutând pe iPod-ul său.

Încă ne mai aflam în parcarea din Sunshine Mart, deoarece Roger susținea că nu puteam porni la drum fără muzică. S-a oferit să pună un mix alcătuit melodiile mele preferate, dar am amânat treaba asta, lăsându-l pe el să aleagă muzica. Pe iPod-ul meu aveam, în cea mai mare parte, coloanele sonore ale musicalurilor de pe Broadway sau oldies, melodii care au fost cândva în vogă, dar Roger nu părea a fi un admirator secret al lui Andrew Lloyd Webber.

Mi-am ridicat privirea din atlasul rutier.

— Cred că merge.

Nu voiam să îi mărturisesc că cele mai multe cunoștințe ale mele despre Billy Joel proveneau din musicalul *Movin' Out*. Mi-am scos gustările din punga de plastic, mi-am pus sucul acidulat în suportul pentru pahare din spate și am desfăcut punga mea Red Vines cu batoane de lemn dulce roșu. Roger își făcuse provizii de Abba-Zaba, batoane cu unt de arahide și caramel, spunându-mi că nu se găsesc decât în California — făcându-mă să mă întreb încă

o dată de ce naiba și-ar dori cineva vreodată să locuiască în Connecticut. Am scos afară berea lui fără alcool și i-am pus-o în suportul pentru pahare din față, apoi am pus punga cu gustări în spatele meu, pe bancheta din spate.

— Așadar, Billy să fie, a declarat Roger, navigând pe iPod și apăsând apoi pe buton. Excelent.

Mi-am îndreptat din nou atenția asupra hărții, trecând cu degetul arătător peste toate autostrăzile ce împânzeau statul California, care părea imposibil de mare. În atlas, se desfășura pe patru pagini. Connecticut, după cum am constata când am trecut de el răsfoind paginile, împărțea aceeași pagină cu Rhode Island. Am ajuns la pagina unde era reprezentată California Centrală și, de îndată ce am dat cu ochii de ea, am știut unde voiam să merg: Parcul Național Yosemite. Era la șase ore distanță de mers cu mașina de Raven Rock, și o parte din el a fost fondat de către strămoșii mei din partea tatălui meu. Obișnuiam să ne petrecem acolo câte două săptămâni în fiecare vară — tata, Charlie și eu. Am încetat să ne mai ducem acolo cu câțiva ani în urmă, fără niciun motiv anume. Se părea că nici unul dintre noi nu mai avea timp pentru așa ceva. Nu mi-am dat seama cât de mult îmi lipsise până când nu l-am văzut pe hartă, pe autostrada interstatală, la o distanță de jumătate de stat de unde ne aflam.

— Cred, am început eu, după care mi-am dres glasul.

Roger și-a ridicat privirea din iPod-ul lui, mutându-și-o spre atlasul din poala mea.

— Avem vreo destinație? m-a întrebat el zâmbind.

— Poate că da, am afirmat eu.

M-am uitat la hartă, la degetul meu care se odihnea pe o pată verde ce reprezenta parcul național. Și dacă el nu voia să meargă acolo? Și dacă credea că era o idee tâmpită? Nici măcar eu nu știam prea bine de ce voiam să merg acolo. În ultima vreme mă străduisem din răsputeri să evit locurile care îmi aminteau de lucruri de care nu voiam să îmi reamintesc. Dar, dintr-odată, devenise singurul loc în care aș fi vrut să fiu. Am tras adânc aer în piept.

— Ai fost vreodată în Yosemite?

Album de călătorie...

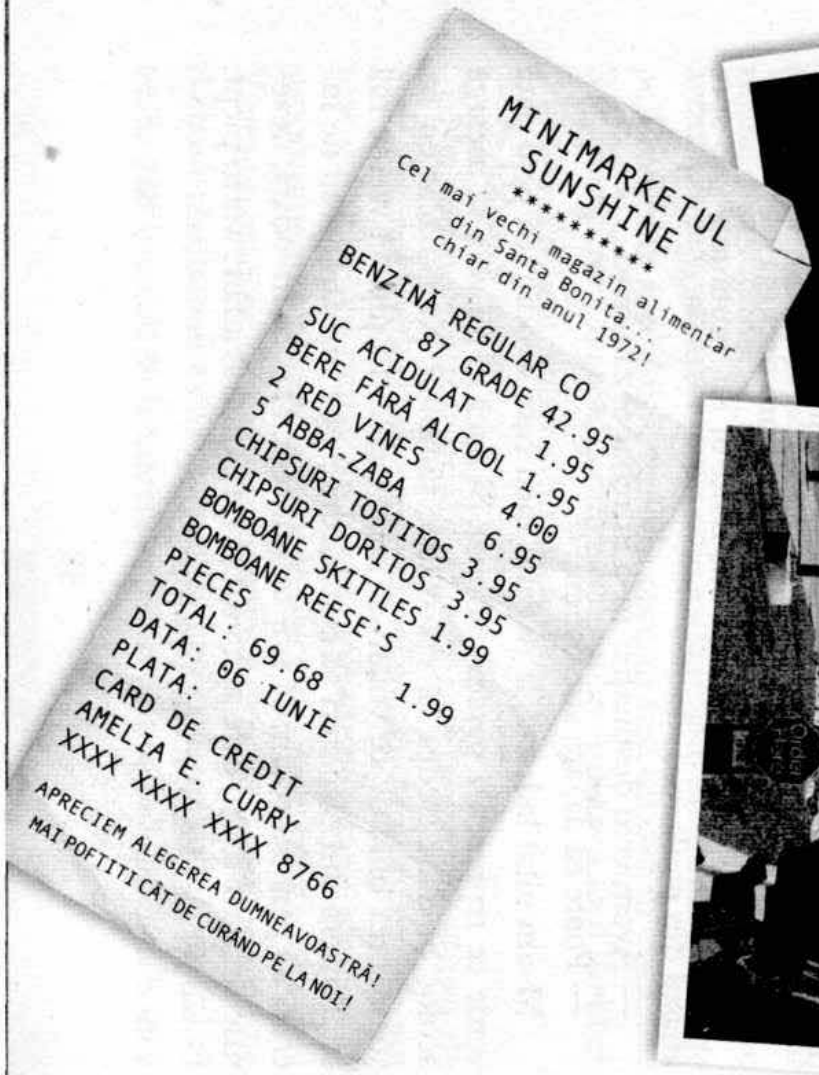
MINIMARKETUL
SUNSHINE
****
Cel mai vechi magazin alimentar
din Santa Bonita...
chiar din anul 1972!

BENZINĂ REGULAR CO
87 GRADE 42.95
SUC ACIDULAT 1.95
BERE FĂRĂ ALCOOL 1.95
2 RED VINES 4.00
5 ABBA-ZABA 6.95
CHIPSURI TOSTITOS 3.95
CHIPSURI DORITOS 3.95
BOMBOANE SKITTLES 1.99
BOMBOANE REESE'S
PIECES 1.99
TOTAL: 69.68
DATA: 06 IUNIE
PLATA:
CARD DE CREDIT
AMELIA E. CURRY
XXXX XXXX XXXX 8766

APRECIEM ALEGEREA DUMNEAVOASTRĂ!
MAI POFTIȚI CÂT DE CURÂND PE LA NOI!

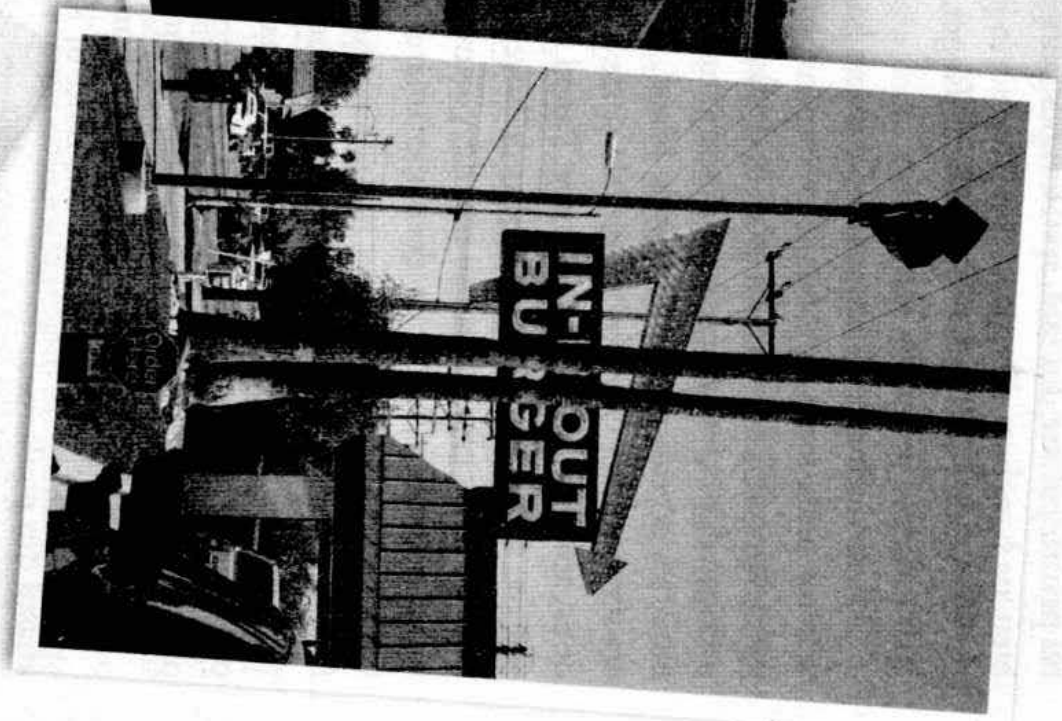

Dacă nu ai prins niciodată un iepure, nu ești un prieten de-al meu.
—Elvis Presley

Cu nouă ani în urmă

— Nu am ajuns încă? se smiorcăia Charlie, lovind cu picioarele în spătarul scaunului meu.

M-am întors ca să-i arunc o privire ucigătoare fratelui meu care stătea tolănit pe bancheta din spate și cu ochii pe fereastră.

— Încetează odată, l-am admonestat eu. Ești agasant.

Reacția lui Charlie a fost să lovească din nou în spătarul scaunului meu, și mai tare de data asta.

— Tati! am strigat eu, întorcându-mă cu fața spre tatăl meu care era la volan.

— Da? mi-a răspuns el.

Bătea darabana cu degetele pe volan în ritmul muzicii lui Elvis, total absent la ceea ce se întâmpla în spatele lui.

— Charlie mă *lovește cu picioarele*.

— Chiar așa?

Tata s-a uitat în oglinda retrovizoare.

— Ce alonjă uimitoare ai, fiule!

— Vreau să spun, am reluat eu frustrată, că lovește cu *picioarele* în *spătarul* scaunului meu!

— Ah! a exclamat tatăl meu. În cazul acesta, abține-te, te rog. Mamei nu o să îi placă deloc urmele de picioare de pe tapițerie.

Charlie a mormăit ceva ininteligibil și l-am văzut în oglinda retrovizoare cum s-a tolănit și mai mult pe bancheta din spate.

Când mergeam în asemenea călătorii, eu aveam voie întotdeauna să stau în față, deoarece în copilărie avusesem rău de mașină. Deși îmi trecuse acum, devenise o obișnuință. Când mama mergea împreună cu noi la un drum lung, stătea în spate cu Charlie, fiecare citind din cartea sa. Din spate nu se auzea nimic altceva decât vreun hohot de râs ocazional generat de ceva ce unul dintre ei tocmai citise. Îl vedeam pe Charlie cum îi dădea mamei orice citea la vremea respectivă, marcând cu degetul pasajul care îl făcuse să râdă, și o vedeam pe mama cum îi zâmbea la rândul său.

Dar atâta timp cât ne aflam în mașină, nu mă deranja niciodată acea lume a cărților, numai a lor, în care se refugiau. Asta fiindcă tata și cu mine aveam propria noastră rutină pe scaunele din față, iar eu aveam responsabilitățile mele.

Mă învățase să descifrez o hartă cam de pe vremea când învățam să citesc, iar eu eram întotdeauna navigatorul.

— Ei bine, dragul meu Sancho Panza, obișnuia el să mi se adreseze. Spune-ne traseul.

Habar nu aveam la ce făcea aluzie, dar nu îmi păsa. Mă simțeam importantă. În sarcina mea cădea să mă asigur că mergeam în direcția corectă și, în cazul în care traficul era aglomerat sau drumul blocat, să găsesc o rută alternativă. Când se termina un CD, eu răspundeam de înlocuirea lui cu unul nou. Nu că aș fi avut prea multe dintre care să aleg. În general, atunci când conducea tata, se asculta Elvis tot timpul.

Pusese două tuburi de dropsuri Life Savers (Colaci de salvare) în compartimentul pentru pahare și aveam voie să iau oricâte doream, cu condiția ca atunci când el întindea mâna, să fiu pregătită să desfac un drops din ambalaj și să îi dau drumul în palma lui.

Charlie a izbit din nou cu piciorul în spătarul scaunului meu, de data aceasta în mod repetat, devenind din ce în ce mai supărător. Decât să îi dau satisfacția de a mă întoarce din nou cu fața spre el, am preferat să mă uit, pur și simplu, drept înainte și să mă servesc cu încă un drops cu mentă Wint-O-Green.

Ori de câte ori eram doar noi trei, Charlie devenea teribil de enervant. Întotdeauna era mai agitat decât mine și lectura era singurul lucru care îl mai calma.

Loviturile de picioare s-au înteţit iar eu m-am întors vijelios spre el:

— *Încetează* odată!

— Haide fiule, a intervenit tata, aruncând o privire în spate. Uite ce e — poți să alegi tu magnetul de data asta. Ce zici?

— Mi-e indiferent, a murmurat Charlie, dar s-a așezat ceva mai drept și s-a potolit.

— Și vedem ce se apropie de noi acum? a întrebat tata, reducând volumul melodiei *Hound Dog* ca să marcheze momentul.

M-am uitat afară pe fereastră, pe partea stângă, și l-am văzut. Yosemite. Iată și ghereta micuță din lemn și gardianul în uniforma lui verde care stătea în fața ei, taxând fiecare mașină cu câte douăzeci de dolari și oferind, în schimb, un permis de intrare și o hartă. După aceea ne făcea un semn cu mâna înspre poartă, permițându-ne accesul într-o altă lume. Mi-am dat capul pe spate cât am putut de tare ca să mă uit în sus, la copaci.

— Îl vedem, a strigat Charlie de pe bancheta din spate, iar eu mi-am ținut răsuflarea, așteptând ca tatăl meu să spună ceea ce spunea de fiecare dată când intram pe această poartă.

— Ne-am întors, a anunțat el, o tu, magnific și antic edificiu din piatră. Ne-ai simțit lipsa?

LISTA DE REDARE NR. 1
ALCATUITĂ DE ROGER

„Părăsind California" sau „Pornind la drum" sau „Gustările sunt importante, dar nu la fel de importante ca melodiile".

SPRE YOSEMITE

TITLUL CÂNTECULUI	INTERPRET/ FORMAȚIE
"Going to California"	Led Zeppelin
"Drive Away My Heart"	Ida Maria
"California in Popular Song"	The Lucksmiths
"I See You"	Mika
"Travel Song"	Someone Still Loves You, Boris Yeltsin
"Miss California"	Jack's Mannequin
"The General Specific"	Band of Horses
"I'm Movin' Out (Anthony's Song)"	Billy Joel
"Life in the Fast Lane"	Eagles
"Birds of a Feather"	The Rosenbergs
"Limelight"	Rush
"All My Stars Aligned"	St. Vincent
"Unhurried Hearts"	Harlem Shakes
"The Wild"	Princeton
"I Stand Corrected"	Vampire Weekend
"In California" (Live)	Neko Case
"Nobody Lost, Nobody Found"	Cut Copy
"Vanilla Twilight"	Owl City
"Adrift"	Jack Johnson

REPUBLICA CALIFORNIA

TABĂRA CURRY
PARCUL NAȚIONAL YOSEMITE

SERVICII PENTRU OASPEȚI

6 iunie / 8:21 p.m.
Nr. oaspeți: 2
Rezervare: Nu

Tip de cazare solicitată:
Căsuță camping cu baie
Căsuță camping fără baie

Tip de cazare disponibilă:
Cort pânză / 1 pat

Notă:
Oaspeții au cerut în mod expres să fie anunțați imediat în cazul în care se eliberează o căsuță cu mai multe paturi.
Durata sejurului: 1 noapte
Preț: $40.00
CASH

ATENȚIE LA URȘI!!

Îndepărtați TOATE obiectele mirositoare din mașină, cum ar fi: săpun, șampon, pastă de dinți, gunoi, machiaj, parfum, băuturi, mâncare, genți frigorifice, CHIAR DACĂ SUNT GOALE.

Încuiați toate articolele MIROSITOARE în VESTIARUL URȘILOR aflat în afara căsuței/cortului dumneavoastră.

Yosemite NU ESTE RĂSPUNZĂTOR de pierderea sau deteriorarea bunurilor aflate în proprietatea dumneavoastră.

TABĂRA CURRY
PARCUL NAȚIONAL YOSEMITE

SERVICII PENTRU OASPEȚI

6 iunie / 8:21 p.m.
Nr. oaspeți: 2
Rezervare: Nu

Tip de cazare solicitată:
Căsuță camping cu baie
Căsuță camping fără baie

Tip de cazare disponibilă:
Cort pânză / 1 pat

Notă:
Oaspeții au cerut în mod expres să fie anunțați imediat în cazul în care se eliberează o căsuță cu mai multe paturi.
Durata sejurului: 1 noapte
Preț: $40.00
CASH

ATENȚIE LA URȘI!!

Îndepărtați TOATE obiectele mirositoare din mașină, cum ar fi: săpun, șampon, pastă de dinți, gunoi, machiaj, parfum, băuturi, mâncare, genți frigorifice, CHIAR DACĂ SUNT GOALE.

Încuiați toate articolele MIROSITOARE în VESTIARUL URȘILOR aflat în afara căsuței/cortului dumneavoastră.

Yosemite NU ESTE RĂSPUNZĂTOR de pierderea sau deteriorarea bunurilor aflate în proprietatea dumneavoastră.

Mi-ar plăcea să visez că toate necazurile mele au ajuns departe pe un pat de stele din California.
—Wilco

— Uau, s-a minunat Roger în momentul când am ieşit din biroul rezervaţiei. Urşi, carevasăzică?

— Urşi, i-am confirmat eu.

Mi se luase o piatră de pe inimă fiindcă aveau măcar o căsuţă liberă. Se părea că majoritatea turiştilor îşi făcuseră rezervări cu luni de zile înainte, ceea ce mie nu-mi trăsnise prin cap, deoarece tatăl meu se ocupase întotdeauna de treburile astea. Dar aveau o rezervare anulată, aşa că ne fusese repartizată ultima căsuţă liberă. Nu era genul de căsuţă în care eram obişnuită să stau, ci un cort din pânză. Avea un singur pat, dar, pe moment, încercam să nu mă gândesc la asta. Dar ne luase atâta timp ca să ajungem până aici — şi apoi încă o oră doar ca să parcurgem distanţa de la poarta parcului Yosemite până la Tabăra Curry — încât dacă ar fi trebuit să facem cale întoarsă ar fi fost realmente deprimant.

După ce am plătit pentru cameră, am fost nevoiţi să ne uităm la o înregistrare video în care un urs a distrus o maşină break ca apoi să se aşeze pe jos şi să mănânce chipsurile lăsate de proprietari înăuntru, punându-şi astfel maşina în pericol. Pe când vizionam filmuleţul mă întrebam de ce oare cameramanul nu a intervenit deloc şi nici măcar nu a trimis pe cineva să-i avertizeze pe proprietarii maşinii. Dar mesajul care trebuia să ne rămână întipărit în minte era că urşii din Yosemite erau periculoşi, în special pentru autovehicule. Şi după aceea a trebuit să semnăm declaraţii în care

se stipula că nu îi vom da în judecată dacă mașina avea să fie deteriorată, chiar dacă *nu* lăsasem chipsuri înăuntru.

Ne-am întors în parcarea principală, trecând pe lângă Pavilionul Curry unde se lua masa — căruia dintotdeauna îi spusesem Cabana.

Cu toate că începuse să se întunece, încă mai era suficientă lumină ca să vedem ce era în jurul nostru. Ceea ce era un lucru bun, deoarece atunci când se întuneca la Yosemite, era cu adevărat *întuneric*. Nu erau lumini pe nicăieri prin altă parte decât în jurul cabanei. Ceea ce îți permitea să vezi stelele cu mai multă ușurință, dar era mai greu să îți găsești căsuța.

În vreme ce mergeam pe poteca pavată, am observat că Roger privea în sus, cu gura ușor căscată. Mi-am ridicat și eu privirea spre peisajul pe care încă îl mai puteam întrezări. Deși nu mă aflam pentru prima oară aici, parcul Yosemite continua să mă uimească. Peste tot în jur erau munți și copaci bătrâni uriași care te făceau să te simți mic de tot. Aerul era mai curat și mai tare și simțeam mereu nevoia să respir mai adânc. Dintotdeauna mi se păruse a fi un loc diferit, cu reguli care nu se aplicau nicăieri în altă parte. De exemplu, să trebuiască să îți iei șamponul din mașină ca să ții la distanță viețuitoarele sălbatice înfometate.

Ne-am strâns și toate gustările și am luat din mașină singura mea valiză și pe cele două ale lui Roger. După aceea am pornit în căutarea Căsuței nr. 9. În curând, locul pavajului a fost luat de pietriș și așchii de lemn și mi-am dat seama din ce cauză majoritatea turiștilor care veneau în Yosemite nu își aduceau cu ei valize mari pe rotile. A mea se tot agăța de așchiile din lemn și se răsturna pe o parte, refuzând să meargă pe roți. Ca să nu mai pomenesc de oamenii care treceau pe lângă noi — cei care veniseră pregătiți pentru Yosemite, cu lanterne și veste din lână — și gândeau despre mine că arătam ridicol. Dar, în cele din urmă, am ajuns la căsuță, în fața căreia stătea Roger, cu ochii în telefon.

— Gata? m-a întrebat, el părând un pic cam distrat.

— Mda, am mormăit eu, ca imediat după aceea să mă blestem în gând.

Căsuța, așa cum fusese prezentată în reclamă, era confecționată din pânză albă de cort, cu o ușă vopsită în verde. La intrare erau patru trepte cu balustradă, vopsite, de asemenea, în verde. Vestiarul ursilor se afla la baza scărilor. Roger și cu mine ne-am verificat bagajele și am depozitat orice ursii ar fi putut să creadă că era de mâncare — adică, *chiar orice* — în cutia de metal, asigurându-ne că lacătul era închis. M-am uitat la cutie cam neîncrezătoare. Căsuțele în care stătusem pe vremuri nu avuseseră așa ceva și nu eram convinsă că acea cutiuță metalică putea rezista unor ursi înfometați, având în vedere că puteau face praf o mașină break. Nu îmi plăcea nici faptul că se afla atât de aproape de cortul nostru. Nu era ca și cum ar fi așezat aperitivul chiar lângă felul principal?

Abținându-mă să trag vreo concluzie în acest sens, am luat cheia micuță de alamă pe care mi-o dăduseră la recepție și am descuiat ușa cortului. Am găsit comutatorul chiar la intrare și am aprins lumina. Locul era foarte strâmt, cu un singur pat care ocupa aproape toată încăperea. Patul metalic era vopsit în alb și era nefăcut, având deasupra un set de cearceafuri și două pături cenușii ce păreau a fi aspre. În mod categoric, nu era o cazare de lux. Dar patul era așa de *mic*. Mă îndoiam că era suficient și pentru o singură persoană.

— Rustic, a apreciat Roger, privind de jur împrejurul încăperii, ai cărei pereți din pânză de cort erau la fel de albi pe dinăuntru sprijiniți fiind de un caroiaj de grinzi din lemn vopsit în verde.

Într-un colț se afla un scaun și o măsuță de toaletă având deasupra o oglindă cu ramă din lemn. Și asta era tot.

— Dar nici nu mă așteptam la mai mult, a continuat el, punându-și pe jos geanta lui de voiaj și rucsacul și scoțându-și din nou telefonul la iveală.

Mi-am întors din nou privirea spre pat, care părea să îmi absoarbă întreaga atenție.

— Uite ce e, am început eu pe un ton ezitant, neștiind prea bine cum aveam să o scot la capăt. În legătură cu patul...

Nu voiam să creadă că eu dorisem *cu tot dinadinsul* o căsuță cu un singur pat.

— Îmi pare foarte rău de treaba asta.

— De ce? m-a întrebat Roger. Sforăi?

Mi-a pus întrebarea zâmbind, dar am remarcat că a roșit ușor.

— Și e doar pentru o noapte, a continuat el.

— În regulă, am conchis eu.

Și din moment ce nu ieșisem încă din statul California, ci doar urcasem spre nord — în vreme ce se presupunea că trebuia să fim în New Mexico — știam că a doua zi aveam un drum lung de parcurs cu mașina. Dar probabil că, oriunde urma să ajungem, exista un hotel cu două camere separate.

— Singura mea problemă este că trebuie să dorm pe partea dreaptă, m-a anunțat el. Prietena mea...

S-a oprit și și-a dres glasul. După o clipă, a continuat

— Adică, fosta mea prietenă trebuia să doarmă întotdeauna pe partea stângă. Așadar cred că este deja un obicei înrădăcinat.

— Oh, am îngăimat eu, întorcându-i spusele pe toate părțile.

Asta însemna că nu avea pe nimeni momentan. Dar fusese o prietenă în viața lui, una care îi schimbase obiceiurile de dormit. Și modul în care el a spus „prietena mea" semăna foarte mult cu felul în care spuneam eu „părinții mei".

Deși nu îmi dădeam seama că îmi formasem deja o opinie, faptul că Roger ar avea o prietenă mi se părea ceva de la sine înțeles. Părea prea drăguț și simpatic ca să nu aibă vreuna. Și ceva din felul său de a fi îți dădea senzația că era cuplat. Faptul că nu era m-a făcut să mă simt, dintr-odată, mai agitată.

— Ei bine, nu mă deranjează să dorm pe partea stângă, am convenit eu, sperând că așa o să și fie.

Nu îmi petrecusem niciodată noaptea în camera de cămin a lui Michael, așa că nu împărțisem cu nimeni altcineva patul în afară de Julia, pe când eram în clasa a șaptea și dormeam una la cealaltă în timpul weekendurilor. Nu aveam habar cum era să împarți patul cu un băiat. Mai ales cu unul drăguț, mai mare decât mine și singur, după toate aparențele.

— Grozav, a rostit Roger, părând la fel de distrat. Am de dat un telefon acum.

S-a îndreptat spre ușă.

— Poți să dai de aici, am spus eu, scoțând telefonul din buzunar ca să verific dacă avea semnal și să văd că am un apel ratat de la mama. Are semnal, zic.

— Nu, mulțumesc, a spus el vorbind precipitat. Îți las timp să te aranjezi și după aceea ne întâlnim la cabană, da?

— Oh, am rostit eu, dându-mi seama o clipă prea târziu că el își dorea, în mod evident, să fie singur când vorbea la telefon. Sigur că da.

În secunda următoare a ieșit din cort, ridicând o mână spre mine în chip de salut și lăsând ușa să se trântească în urma lui. Am așteptat un moment, apoi am închis lumina cu un bobârnac și am ieșit din căsuța-cort, încuind ușa după mine. Apoi m-am așezat pe treapta de sus și m-am uitat în jur, tremurând ușor. Uitasem cât de răcoare se putea face, chiar și vara. Era aproape întuneric de tot, dar copacii își aruncau umbrele pe pământ deoarece răsărise luna — și era incredibil de clară și de strălucitoare. În stânga mea vedeam muntele cel mai renumit din Yosemite, Half Dome, și totul era dureros de familiar.

Eram doar eu — și cu cine eram — asta era o cu totul altă poveste.

— M-am întors, am spus eu încetișor, o tu, magnific și antic edificiu din piatră. Mi-ai simțit lipsa?

↔

„ Salut, ai sunat la Amy. Lasă un mesaj și am să te contactez eu. Mulțumesc!"

Bip.

— Bună, mami, Amy la telefon. Se pare că te-am ratat. Fir-ar să fie. Dar lucrurile merg ca pe roate. Drumul până aici a fost în regulă. Iar acum suntem la hotel, ne-am cazat și așa mai departe. Deci, totul merge conform planului! Voi încerca să te sun mâine. Salut-o pe bunica din partea mea.

↔

Stăteam pe treptele din fața căsuței și încercam să îmi adun curajul să intru înăuntru. Și asta de ceva vreme. Știam că, cu fiecare minut care trecea, Roger își închipuia, probabil, că aveam vreo problemă cu stomacul, din moment ce plecasem spre grupul sanitar ca să mă pregătesc de culcare cu vreo douăzeci de minute în urmă.

Mă gândeam că totul va fi în regulă cu dormitul-în-același-pat când avea să sosească momentul respectiv. Chiar eram convinsă de asta. Mă întâlnisem cu Roger la cabană, unde servisem cina și doi medici stomatologi incredibil de vorbăreți din Palm Desert au intrat în vorbă cu noi. După aceea, am vizionat un documentar despre *Yosemite și Istoria sa*, acesta fiind divertismentul serii, apoi ne-am dus înapoi la Căsuța nr. 9 ca să ne pregătim de culcare.

Încă mai eram în apele mele când Roger s-a dus la baie. Însă atunci când s-a întors, purtând un tricou albastru cu gri cu însemnele Colegiului Colorado și un șort negru din plasă, realitatea situației m-a izbit drept în față. Nu numai că trebuia să dorm alături de Roger, dar trebuia să dorm lângă el îmbrăcat cu nici mai mult nici mai puțin decât lenjeria lui intimă.

Am rămas gură-cască o clipă, apoi mi-am înșfăcat lucrurile de dormit, mi-am recuperat obiectele de toaletă din vestiarul ursilor și m-am dus la grupul sanitar să mă schimb. Cabinele de toaletă erau situate la celălalt capăt al aleii, așa că m-am îndreptat într-acolo, ciulind urechile ca să surprind orice zgomot făcut de urși și încercând să par cât se poate de inapetisantă. M-am îmbrăcat cu ținuta de noapte care scotea cât mai puțină piele la iveală — pantaloni de trening și un tricou cu mâneci lungi — după care m-am spălat pe dinți și pe față, fără să mă grăbesc deloc, făcându-mi iluzii, mai mult ca sigur de pomană, că la întoarcere voi afla că biroul de rezervări a găsit, în mod miraculos, o altă căsuță.

Dar știam că nu era cu adevărat posibil așa ceva. Mi-am încuiat lucrurile în vestiarul ursilor, și acum încercam să îmi adun curajul să deschid ușa și să intru.

Dar pur și simplu *nu voiam*. Nu voiam să fiu nevoită să dorm în același pat cu o persoană pe care abia o cunoscusem. Voiam să fiu

din nou la mine acasă, în patul meu, cu părinții mei la capătul culoarului și cu Charlie în camera de alături. Dintotdeauna presupusesem că aceste constante, atât de esențiale, nu se vor schimba niciodată. Nici măcar nu îmi dădusem seama la vremea respectivă că erau ceva atât de special. Și acum aș fi dat orice ca să se întoarcă înapoi.

Amy! probabil că mânca un burger chiar în acel moment cu prietenul ei, fotbalistul, și cea mai mare grijă a ei era coșul de pe obraz care nu voia să dispară, naiba să îl ia!

L-am auzit pe Roger umblând prin cabană și știam că trebuia să intru, în cele din urmă. Am tras o gură de aer în piept și am deschis ușa, simțind cum mi se umezesc palmele. Am observat că Roger făcuse patul, și în mod ordonat chiar, cu partea de sus a păturii îndoită pe deasupra. Stătea pe pat, pe partea dreaptă. Mi-am pus hainele deasupra valizei și am ocolit patul îndreptându-mă spre partea stângă, fiind teribil de conștientă de propria mea persoană și întrebându-mă ce făceam eu cu mâinile, în mod normal. În timp ce mă îndreptam spre partea mea de pat, am văzut că tricoul lui Roger era puțin ridicat , scoțându-i la iveală o fâșie de piele de pe spate, pe deasupra șortului. Mi-am ferit rapid privirea, întrebându-mă ce să fac. Să mă așez și eu pe pat? Să dau pătura la o parte? Să îl aștept pe el mai întâi să se bage în așternut?

Roger s-a întors spre mine.

— E totul în regulă? m-a întrebat el. Începusem să îmi fac griji că un urs a pus laba pe tine.

— Oh, ha, ha, am zis eu încercând să râd degajat, dar până și eu mi-am putut da seama că am eșuat lamentabil. Nu, totul e în regulă. Doar că, ăăă...

Nu aveam habar cum să închei propoziția, așa că nici măcar nu am încercat, lăsând-o, pur și simplu, să atârne în aer, între noi doi.

— Mulțumesc că ai făcut patul, am rostit eu, într-un final. Nu era nevoie.

— Nu a fost mare lucru, mi-a spus Roger zâmbind.

S-a ridicat în picioare și s-a uitat la mine o clipă, studiindu-mi ținuta.

— Pari încinsă.

— Cum? Eu? am dat în bâlbâială, efectiv consternată.

— Da, mi-a confirmat el, tot cu ochii pe mine.

Cum adică? Era vreun soi de vino-ncoace sau așa ceva? Chiar înainte de a apuca să dormim în același pat? De parcă nu ar fi fost și așa destul de complicat.

— Oh. Hm, mulțumesc. Adică, nu că tu nu ai fi, dar nu sunt sigură dacă ar trebui — adică...

— Ah, nu, s-a repezit Roger să spună și am observat cum a roșit din nou. Nu. Mă referam la felul cum ești îmbrăcată. Nu o să îți fie prea cald?

Oh. Pe moment mă întrebam dacă era posibil să conving vreunul din urșii care stăteau la pândă în umbrele nopții să vină înăuntru și să mă omoare.

— Ah, asta era, am spus eu sforțându-mă să am o voce veselă. Hm, cred că îmi va fi bine așa. Întotdeauna mi se face destul de frig aici noaptea.

Roger a dat din cap, apoi s-a întins dezvelindu-și o porțiune plată de abdomen de data aceasta, iar eu mi-am ferit din nou privirea, dorindu-mi ca el să fi purtat un tricou ceva mai lung.

— O să îți fie bine? am întrebat eu. Adică, destul de cald?

— Oh, sigur că da, m-a liniștit el, dându-și la o parte pătura de pe latura lui de pat.

Mi se luase o piatră de pe suflet, fiindcă știam cât de cât în ce ape ne scăldam, așa că am dat și eu pătura la o parte de pe latura mea.

— Întotdeauna îmi este cald noaptea. Hadley obișnuia să spună că sunt ca o sobă.

M-am dus la ușă să verific dacă era încuiată și am stins lumina. Datorită pereților albi și a razelor lunii ce pătrundeau înăuntru, era suficientă lumină cât să văd să ajung înapoi pe partea mea de pat. Roger s-a băgat în așternut, m-am cățărat și eu în pat, stând cât departe posibil de el, cât mai pe margine, fără să cad din pat.

Stăteam cu ambele brațe strâns lipite de corp și cu ochii ațintiți în tavan, deplin conștientă de cât de aproape eram unul de celălalt. Puteam să îl ating fără să îmi întind măcar brațul. Îi simțeam ritmul respirației.

— Hadley? am întrebat eu în clipa următoare, presupunând că era vorba despre fosta lui prietenă — cea a cărei parte de pat o ocupam eu acum.

— Mda, a spus Roger, și i-am simțit încordarea din glas. Prietena mea. *Fosta* mea prietenă, s-a corectat el imediat, părând supărat pe el însuși. Ea... ea a fost doar...

Am așteptat, întorcându-mi ușor capul ca să îl privesc, doar că ce-a fost Hadley probabil că nu putea fi spus în cuvinte. Roger a oftat din rărunchi, apoi și-a pus mâinile sub cap. I-am admirat bicepșii expuși la vedere preț de o clipă, apoi mi-am fixat privirea în tavan.

— Dar tu? m-a întrebat el, întorcându-și capul spre mine. Există cineva în viața ta?

Gândul mi-a zburat imediat la Michael, dar nu eram sigură că îl puteam încadra în vreun moment al vieții mele despre care să vreau să îi povestesc lui Roger.

— Hm, nu chiar, am bâguit eu. Apoi, gândindu-mă că suna prea patetic, am adăugat: Adică, a fost un băiat, dar a fost doar... Vreau să spun că a fost în cea mai mare parte... Adică nu a fost, de fapt...

M-am oprit, întrebându-mă unde dispăruseră toate adjectivele, substantivele și verbele mele. Domnul Collins nu ar fi fost deloc de acord cu treaba asta.

— Nu știu, am tras eu o concluzie sclipitoare. Nu prea știu ce să zic.

Mi-am aruncat o privire spre Roger și am văzut că stătea acum pe o parte, cu fața spre mine, ușor ghemuit. De obicei, eu dormeam — sau încercam să dorm — pe o parte, de asemenea. Am privit în sus, spre tavan, pregătindu-mă mental pentru o altă noapte albă. În ultima lună începusem să am insomnii pentru prima dată în viața mea. Stăteam trează ore în șir, până când cedam, într-un final; și

mă uitam la canalul meteo. Dintr-un motiv oarecare, mi se părea a fi un paliativ — precizia conținutului, modul în care prezicea esențialmente viitorul. Îmi plăcea faptul că meteorologii puteau spune oamenilor din toată țara ce le vor aduce zilele și săptămânile următoare. Îi pregăteau pe oameni, le aduceau la cunoștință faptul că o furtună s-ar putea îndrepta spre ei. Și astfel, nu erai prins cu garda jos sau total nepregătit când, în cele din urmă, se abătea asupra ta. După ce mă uitam pe radarul Doppler o vreme, reușeam de obicei să ațipesc vreo oră, două. Dar aici, fără prognoza meteo pe șapte zile, cu urșii care, teoretic, dădeau târcoale pe afară, și împărțind patul cu Roger, știam că nu o să adorm deloc.

— Ei bine, noapte bună, Amy, mi-a urat Roger.

— Somn ușor. Vise plăcute. Și nu-i lăsa pe urși să te muște, am adăugat eu în mod automat.

Așa ne spuneam unii altora noapte bună, eu, tata și Charlie, de fiecare dată când ne aflam aici. Nu mă mai gândisem la replica asta de ani de zile, și cu toate acestea iat-o din nou, așteptând doar să fie spusă la momentul potrivit.

Roger a izbucnit într-un hohot de râs, o versiune mult mai potolită a celui pe care îl auzisem mai devreme.

— Bine, a zis el. Și ție la fel.

Am văzut cum i se închideau ochii și am bănuit că va adormi probabil imediat. M-a năpădit o invidie irațională față de el — acel cineva care putea să se lase cuprins imediat de somn, acel cineva pe care gândurile nu-l țineau treaz. Cineva asemănător celei care fusesem și eu odată.

Respirația lui Roger a devenit mai regulată, și mai liniștită, iar eu am simțit că începeam să mă relaxez un pic pe partea mea de pat. Între noi era doar o fâșie îngustă de pat, iar Roger nu părea să doarmă de-a curmezișul. Mișcându-mă cât de ușor eram în stare, m-am răsucit pe o parte, cu fața la Roger și m-am ghemuit.

Și chiar dacă știam că era imposibil să adorm, am închis ochii la rândul meu.

Următorul lucru de care mi-am dat seama a fost că m-am trezit. Mi-am mijit ochii să mă uit la ceas și am fost șocată când am văzut că era trei dimineața. Adormisem — chiar și fără ajutorul radarului Doppler. M-am ridicat în capul oaselor și m-am uitat în jur. Căsuța era mai întunecată decât fusese mai devreme — poate că luna se ascunsese în spatele unui nor — iar eu eram singură în pat. Instantaneu am intrat în panică, ceea ce era o ironie, având în vedere cât de tare îmi displăcuse, de la bun început, să împart patul cu cineva. Dar acum aveam senzația că era mult prea mare. Începusem să parcurg în gând o listă cu locurile unde s-ar fi putut duce Roger — la baie, să privească stelele târziu în noapte — când i-am auzit vocea afară. M-am uitat spre ușă și am văzut că era ușor întredeschisă și l-am auzit vorbind.

— Bună, Hadley, l-am auzit spunând, tot eu sunt.

M-am uitat în jur, întrebându-mă ce ar trebui să fac. Să dau drumul iPod-ului meu? Știam că nu ar trebui să trag cu urechea, dar, în același timp, voiam tare, tare mult să aud ce spunea.

Înainte de a reuși să iau o hotărâre, Roger a continuat. Din glas îi răzbătea nervozitatea.

— Presupun, așadar, că nu ești acasă. Sau poate că dormi. Bănuiesc că este destul de târziu acolo. Sau devreme. Așadar, dacă te-am trezit, îmi pare rău...

A făcut o pauză și a continuat:

— Sunt în mijlocul munților, în California, și stelele sunt atât de frumoase aici. Aș dori să le poți vedea și tu. Eu... Glasul i s-a frânt. Pur și simplu nu înțeleg ce s-a întâmplat, Had, a reluat el. Sau de ce nu mai ținem legătura. Nu îți stă în fire. Așa că... nu știu. Oricum, dă-mi un telefon dacă primești mesajul meu, bine?

M-am așteptat să-l aud spunând la revedere, dar nu a mai urmat nimic după aceea. Imaginându-mi că avea să intre curând înăuntru, m-am întins la loc pe pat și am închis ochii, prefăcându-mă adormită, astfel încât el să nu își închipuie că l-am auzit.

Dar data următoare când am deschis ochii, se luminase de-a binelea afară, și nu auzeam decât păsărelele — unele ciripind,

altele scoțând sunete ascuțite — peste tot în jurul meu. M-am uitat la ceas și am văzut că era opt dimineața. Mi-am întors privirea spre Roger, al cărui cap era la distanță de o palmă de al meu. L-am privit o clipă, sperând că nu făceam ceva înfiorător, vrând să văd doar cum era să privești pe cineva când arăta atât de liniștit, cu garda jos. Mi-am ferit privirea, apoi m-am dat de-a rostogolul jos din pat și mi-am întins oasele. Tocmai mă trezisem din cel mai profund somn pe care îl avusesem de luni de zile încoace.

Album de călătorie . . .

Asta am servit eu la micul dejun

Asta a servit Roger la micul dejun

Album de călătorie . . .

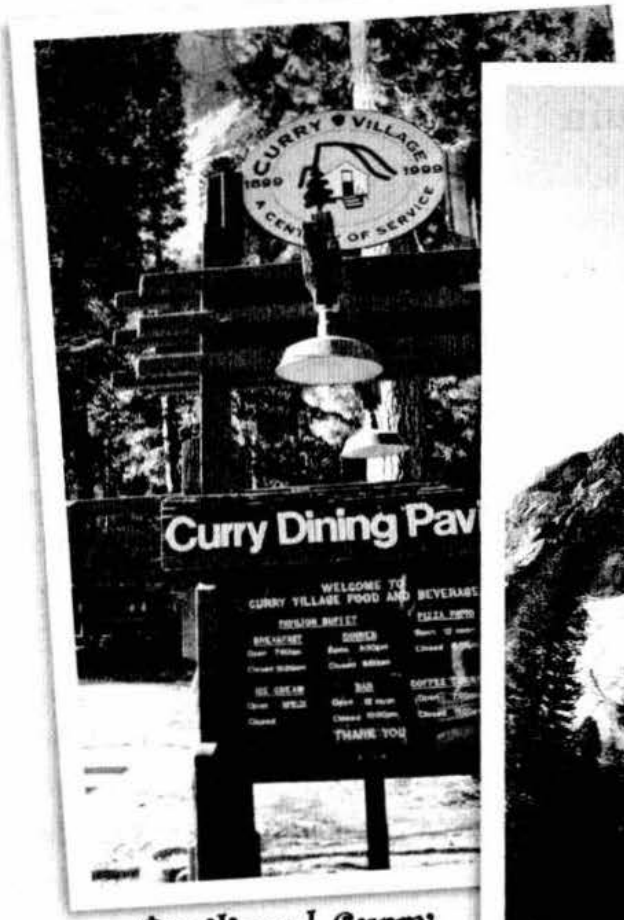

Pavilionul Curry pentru servit masa

Parcul Yosemite dimineața

CURRY MARKET

1 cană Yosemite-"AMY" 4.95
1 Bomboane Skittles 1.95
1 vedere 1.24
1 aparat de fotografiat de unică folosință 9.99

TOTAL: 18.13

CURRY MARKET

1 cană Yosemite-"ROGER" 4.95
1 Bomboane Reese's Pieces 1.95
„Strictul necesar pentru urși"
Tricou 12.99

TAL: 19.89

Îți vom simți lipsa, Miss California.
—Jack's Mannequin

După ce s-a trezit Roger, ne-am dus la cabană, o clădire pe care am îndrăgit-o dintotdeauna. Este construită din piatră, și are un șemineu imens care atrage oamenii în jurul său. Cu decorul din lemn și focul care ardea constant, e genul un loc care te invita să te ghemuiești cu o ciocolată caldă în mână, chiar și în iulie. Și pereții sunt împodobiți cu portretele strămoșilor mei de odinioară, care au descins în Yosemite cu mai mult de un secol înainte și au pus bazele unui camping deschis publicului. În cele din urmă, a devenit parte integrantă a parcului. Se părea că cel mai important lucru realizat de strămoșii mei era „Cascada de foc" unde, noapte de noapte, flăcările erau întreținute într-un jgheab săpat în munte. „Cascada de foc" a fost oprită prin anii șaizeci, mai ales pentru faptul că oamenii se minunau că nu omorâse pe nimeni încă. După ce i-am prezentat lui Roger un scurt istoric al familiei mele, am servit micul dejun.

Sau, mai bine zis, *eu* am servit micul dejun. Roger a servit ceva în genul unei mese destinate prânzurilor de vacanță, precum și persoanelor cu tenie. Din fericire mâncarea era de tip bufet suedez și mâncai cât voiai, dar aveam senzația că această politică urma să fie revizuită după vizita noastră. După ce Roger s-a întors la masă cu a treia farfurie umplută cu vârf — de data asta având ca tematică diferite feluri de carne — a ridicat din sprânceană spre farfuria mea.

— Asta e tot ce mănânci? m-a întrebat el.

— Da, i-am răspuns eu, sorbind o înghițitură de suc de portocale.

Mâncasem deja terci de ovăz, două brioșe și o banană, ceea ce era mai mult decât suficient pentru mine.

— Mă simt destul de plină.

Roger a clătinat din cap.

— Ți-ar trebui mai mulți carbohidrați, m-a avertizat el.

S-a așezat confortabil pe scaunul său, a luat într-o mână *Ghidul Parcului Național Yosemite*, de care făcusem rost pe drumul spre cabană, și a început să îl citească în timp ce mânca o bucată de cârnat.

— Sunt multe activități astăzi — drumeții, plimbări, și ceva ce se numește Badger Pass — și vei avea nevoie de energie.

Mi-a dat broșura și m-am prefăcut că o citesc în timp ce mă uitam la el pe deasupra paginilor.

— Și cum ai dormit azi noapte? l-am întrebat eu pe un ton cât mai degajat posibil.

— Grozav, a pretins Roger, dar am remarcat că se concentra foarte tare asupra costiței lui canadiene. Am adormit instantaneu. Dar tu?

— Ah, bine, am spus eu relaxată.

I-am aruncat o privire peste masă și mi-am dat seama că Roger avea multe lucruri de ascuns, mai multe decât crezusem eu. Și că eu nu eram singurul mincinos așezat la acea masă.

„Salut, ai sunat la Amy. Lasă un mesaj și am să te contactez eu. Mulțumesc!" *Bip*.

„Bună, Amy, sunt mama. Din câte văd ne căutăm precum soarele și luna. Mă bucur că ai ajuns în New Mexico și sper că sunteți deja în drum spre Oklahoma. Am sunat la Gallup Holiday Inn ca să mă asigur că v-ați cazat, dar nu vă aveau în registrul de evidență. Însă am avut impresia că recepționera nu prea știa de capul ei. Așa că sună-mă ca să știu că totul decurge așa cum am stabilit."

— Ce frumos este, s-a minunat Roger, întinzându-și picioarele în fața lui și uitându-se în jur.

7 iunie

- **Escaladare pe Half Dome***
- **Drumeţie pe valea Yosemite**
- **Prelegere despre natură susţinută de pădurarul Rob: „Care dintre rădăcinile şi fructele de pădure sunt prietenele noastre?”**
- **Fii şi tu ca Ansel!—Tur fotografic al parcului Yosemite**
- **Plimbare printre florile sălbatice**
- **Drumeţie cu haiku!**

ACTIVITĂŢILE ALESE:

~~**Escaladare pe Half Dome**~~
~~**Pădurarul Rob**~~
~~**Flori sălbatice**~~
Drumeţie cu haiku!

* Vă rugăm să aveţi în vedere că este vorba de o escaladare de gradul 3, cu o durată de 3 zile, recomandată doar excursioniştilor experimentaţi. Va trebui să vă folosiţi cârlige ancoră pentru cățărare şi să vă transportaţi gunoiul propriu. Poftiţi alături de noi! Veţi fi solicitaţi să semnaţi un document prin care Yosemite este exonerat în cazul, puţin probabil, de deces sau de accidentare.

Nume:
Amy Curry/Roger Sullivan

Număr cabană: 9

Yosemite
Drumeţie cu haiku!

Conducător de grup: Pădurarul Carl

Bine aţi venit în acest loc plin de serenitate şi frumuseţi naturale! *Drumeţie cu haiku* are o tradiţie veche de vreo şapte ani deja şi este una dintre activităţile preferate ale programului de călătorii din parcul Yosemite. Pe traseu, am stabilit puncte de popas unde vă veţi putea aşterne SENTIMENTELE pe hârtia de mai jos. Vă rugăm să respectaţi forma fixă a poeziei 5/7/5. Păstraţi-vă poeziile mai lungi şi ideile pentru Plimbarea sonetului la apus de soare sau pentru Cupletele de plimbare ale cuplurilor.

DISTRACŢIE PLĂCUTĂ!

Yosemite: *drumeţie cu haiku!*
Conducător de grup: Pădurarul Carl
FIŞĂ DE LUCRU

Cât e de stupid.
Poezii idioate.
Şi băşici în plus.
—Amelia E. Curry

Al fost cea care
A vrut o drumeție
Pe Half Dome, așa-i?
—Roger H. Sullivan

Dar înainte
De-a citi tot, și
Era foarte, foarte, foarte, foarte, foarte înspăimântător.
—A.E.C.

Amy, eu nu cred
Că trebuie rimă și
Nici repetiții.
—R.H.S.

Yosemite: *drumeţie cu haikul*
Conducător de grup: Pădurarul Carl
FIŞĂ DE LUCRU

Haiku plural?
Ştii ce formă are, Rog?
Am ceva dubii.
—A.E.C.

Ca și atunci
Haikuuri. Și „Rog"? Atunci
Îți spun și eu ție „Am".
—R.H.S.

Pădurar nebun
„Nu ține grupul pe loc!"
Zbiară înfocat.
—A.E.C.

Pădurarul Carl
Să ne lase mai mult timp
Pentru numărat.
—R.H.S.

Yosemite: ***drumeţie cu haiku!***
Conducător de grup: Pădurarul Carl
FIŞĂ DE LUCRU

Aluzie Amy?
Sunt uşor ofensată.
Carl îmi displace.
—A.E.C.

Bietul, bietul Carl
Zbiară, roşu ca focul
Cu şliţul deschis.
—R.H.S.

Stai! E chiar aşa?
Nu observasem asta.
Oh, Doamne! Ha, ha.
—A.E.C.

Stăteam pe terasa cabanei Curry și admiram peisajul — pinii enormi, munții uluitori, razele soarelui strecurându-se prin frunzișul copacilor. Predasem cheile cabanei noastre și pusesem bagajele înapoi în mașină, dar ne aflam destul de aproape de ea în caz că vedeam niște urși înfometați rătăcind prin zonă. Roger și-a pus mâna pavăză la ochi și s-a ridicat în picioare.

— E nevoie de ochelari, a spus el, scoțând cheile mașinii din buzunar. A privit în jos, spre mine.

— Vrei să ți-i aduc și pe ai tăi?

— E în regulă, am zis eu, dar aveam senzația că această afirmație era dezmințită de faptul că trebuia să îmi mijesc ochii ca să mă uit în sus, la el.

— Pe bune?

— Ei bine, am cedat eu, încercând să nu strâng din pleoape, dar îmi era imposibil din punct de vedere fizic vorbind. Chiar nu am nicio pereche acum, la mine.

— Aveau vreo câteva perechi în magazinul de suveniruri, m-a anunțat Roger.

I-am văzut — marea majoritate erau ochelari sport etanșați (împotriva razelor solare laterale și a curenților de aer, cu lentile de culoare fumuriu-oglindă), din aceia pe care îi cumpără oamenii care fac alpinism cu adevărat. Dar nu voiam ochelari.

— Mă descurc, am spus eu pe un ton categoric.

Roger s-a mai uitat la mine preț de o clipă, după care a ridicat din umeri și s-a îndreptat spre mașină.

Am închis ochii și mi-am dat capul pe spate. Era o senzație plăcută, de parcă trecuse ceva vreme de când soarele nu îmi mai mângâiase fața.

— Amy?

Am deschis ochii și am văzut o femeie mai în vârstă care stătea în fața mea și mă cerceta din priviri. Stătea chiar în dreptul soarelui și abia o puteam deslușI. M-am ridicat în picioare ca să o văd mai bine. Era echipată de drumeție, și avea o jachetă de vânt înnodată în jurul taliei. Avea părul grizonant și ondulat tuns scurt. Am studiat

toate aceste detalii până când s-a făcut o conexiune în mintea mea. Era Cathy... și nu mai știu cum. Printr-o simplă coincidență, ea și soțul ei avuseseră același program ca și noi timp de ani de zile. De fiecare dată când veneam aici, dădeam peste ei și, de obicei, sfârșeam cu toții prin a sta împreună în sala de mese. Cred că ne-au trimis până și o felicitare de Crăciun odată. Sărbători fericite vă urează familia Cutare.

— Bună, ám salutat-o eu, încercând să nu par că tocmai încercasem să îmi aduc aminte de unde o cunoșteam. Cathy, am mai zis eu, sperând să-i fi nimerit numele și coborând tonul vocii puțin, în caz că nu ghicisem bine.

— Tu ești, mi-a spus ea, venind înspre mine cu brațele deschise și repezindu-se să mă îmbrățișeze până să apuc eu să mă dezmeticesc. Te-aș recunoaște oriunde, deși, Dumnezeule, ce mare te-ai făcut! Ce domnișoară drăguță ești!

De ce spuneau întotdeauna oamenii mai în vârstă așa ceva? Cu toate că nouă ne ziceau mereu să nu mințim. M-am mulțumit să dau din cap, fiindcă ce aș fi putut să răspund la așa ceva?

— Ei bine, unde sunt ceilalți? a întrebat Cathy, uitându-se în jur. Fratele și tatăl tău? Sunt înăuntru?

Am simțit cum inima începea să îmi bubuie în piept, și simțeam cum mă cuprindea acel sentiment de panică, ca de fiecare dată când credeam că s-ar putea să trebuiască să Spun Cuiva. Încă nu fusesem nevoită să spun cuvintele cu glas tare, și la drept vorbind, nici nu credeam că eram în stare de așa ceva. Numai la gândul că trebuia să le rostesc, intram în panică.

— Oh, am spus eu, percepându-mi deja încordarea din glas, având senzația că îmi rămâneau cuvintele blocate în gât și mă sforțam să le scot afară, urându-mă pentru faptul că nu izbuteam să formez nici măcar o propoziție simplă. Nu sunt aici de data asta.

Clipeam des, privind în jos, la podeaua de lemn zgâriată, sperând cu disperare că Cathy Cutare se va mulțumi doar cu atât și va pleca. Cu coada ochiului l-am zărit pe Roger, cu ochelarii pe nas, întorcându-se de la mașină și îndreptându-se spre mine și

încetinind ușor pasul în momentul în care m-a văzut stând de vorbă cu cineva.

— Oh, ce păcat, a spus ea. Era atât de amuzant să stăm cu tatăl tău la masă! Ce mai face? E bine?

— Mm, am îngăimat eu, respirând precipitat și clipind plină de înverșunare ca să îmi țin lacrimile în frâu.

Nu voiam nimic altceva decât să dispar, să mă duc înapoi acasă unde eram singură și unde nu era nimeni care să mă facă să simt toate aceste lucruri. Simțeam că nu mai aveam mult și îmi pierdeam controlul, cedând nervos pe loc, chiar în fața lui Cathy. Dar se părea că nu aveam cale de scăpare — trebuia să stau aici și să las lucrurile să își urmeze cursul. Și faptul că eram conștientă de asta, nu făcea decât să înrăutățească lucrurile. Simțeam cum îmi pulsau venele din gât și îmi era din ce în ce mai greu să respir. Simțeam cum mă scufund sub apă.

— Mm, am îngăimat eu din nou, și glasul mi s-a frânt.

Cathy părea să își dea seama că ceva nu era în regulă — și-a arcuit sprâncenele și s-a încruntat ușor.

— De fapt... el...

Din gâtlej mi-a scăpat un suspin strangulat și mi-am ferit privirea, știind că nu mai eram în stare să continui.

— Bună ziua, l-am auzit pe Roger spunând, în timp ce se apropia de Cathy din sens opus.

I-a întins mâna, făcând-o să își întoarcă fața de la mine. Am observat, deși aveam ochii încețoșați, că mă privea atent peste umărul ei.

— Sunt Roger Sullivan. Un prieten de familie.

— Cathy Summers, s-a prezentat Cathy și i-am înregistrat fără pic de interes numele de familie în minte, încrucișându-mi brațele și strângând din buze cât de tare eram în stare.

Cu toate acestea, tot simțeam cum îmi zvâcneau buzele, cum bărbia îmi tremura incontrolabil.

— Tocmai o întrebam despre familia Curry, a spus Cathy ridicând intonația la ultimul cuvânt și transformând, astfel, afirmația într-o întrebare.

Roger mi-a aruncat o privire, dar eu mă uitam drept înainte, clipind des, încercând să bat în retragere, încercând să găsesc un pai și să mă agăț de el, ca să ajung la o stare de bine. Roger s-a apropiat mai tare de Cathy și i s-a adresat, coborându-și puțin glasul:

— Cum să vă spun... a început el, apoi s-a oprit ca să își dreagă glasul. Din nefericire, domnul Curry s-a prăpădit recent.

Nu am fost în stare să ascult mai mult de atât. M-am îndreptat spre cabană, cu capul plecat și am deschis intempestiv ușa, nu înainte însă de a auzi strigătul de uimire și cuvintele de compasiune ce au urmat. M-am dus cât de repede am putut la toaletă, nefiind nevoie să fiu acolo ca să știu ce avea să urmeze. Cât de șocată era. Ce tragedie. Și apoi, desigur, Întrebarea: Cum s-a întâmplat? Roger, cel puțin, nu știa răspunsul la această întrebare.

Am împins ușa de la toaletă, care, din fericire, era goală, și m-am încuiat în cea mai apropiată cabină. Apoi m-am sprijinit cu spatele de ușa metalică rece și m-am lăsat în voia lacrimilor. Am plâns cu fața îngropată în mâini, cu hohote uriașe, oribile care păreau să vină de undeva din străfundul ființei mele. Nu mai plânsesem niciodată astfel până când s-a întâmplat și uram chestia asta. Hohotele uriașe erau incontrolabile și nici nu mă făcuseră vreodată să mă simt mai bine. Îmi reaminteau doar că nu plânsesem încă destul de mult și bineînțeles că atunci când o făceam era chinuitor și violent. Crizele de plâns păreau doar să scoată în evidență faptul că oricât aș fi încercat să pretind altceva, în pieptul meu se căsca o gaură enormă, pe care încercasem să o acopăr cu frunze și cu câteva ramuri. Un camuflaj patetic cu care nu mă puteam amăgi nici măcar pe mine însămi.

Când ce-a fost mai rău părea să fi trecut — când respirația mea a devenit mai regulată, cu câte un sughiț ocazional punctând ritmul — m-am șters pe față cu mâinile. Apoi am descuiat ușa și am ieșit afară, tresărind când mi-am văzut chipul reflectat în oglindă. Aveam ochii injectați și buhăiți, nasul roșu și pete pe piele. Mi-am trecut mâinile sub jetul de apă, cât mai rece cu putință, apoi m-am împroșcat cu apă pe față. După aceea m-am tamponat cu șervețele

aspre din hârtie maronie, care păreau să înrăutățească lucrurile, de fapt.

Ușa s-a deschis și o mamă și-a făcut apariția, dirijându-și fetița spre chiuvetă. S-a holbat la mine, după care și-a ferit repede privirea, iar eu știam că, oricât de tentant ar fi fost, nu puteam să stau ascunsă toată ziua în grupul sanitar. Am împins ușa batantă și aproape că m-am împiedicat de Roger, care stătea așezat pe podea, în dreapta ei.

— Bună, m-a întâmpinat el ridicându-se în picioare.

Am observat că geanta mea era la el.

— Ăăă, ai lăsat-o afară.

Am dat din cap și am luat-o, stând cu ochii ațintiți asupra mochetei maro-cenușii.

— Mulțumesc, am spus eu, iar vocea încă îmi mai suna răgușită. Dar din fericire, nu mai era scăpată de sub control.

— Ești bine? s-a interesat el.

Din moment ce răspunsul era, în mod atât de evident, *negativ*, nu părea să aibă vreun rost să îi spun că eram bine. Nu credeam că eram o actriță chiar atât de bună. M-am mulțumit doar să dau din umeri.

— Ei bine, a început el, apoi a făcut o pauză înainte de a continua.

Dar când a continuat, a făcut-o cu ezitări, de parcă își căuta cu atenție fiecare cuvânt înainte de a-l rosti.

— Dacă vrei vreodată să vorbești — sau doar dacă vrei ca eu să te ascult — adică, aș putea...

— De unde ai aflat? i-am retezat-o eu, turuind cuvintele, deoarece asta părea cea mai ușoară modalitate de a le scoate pe gură. De la mama ta? Sau din programul de pe frigider?

Nu aveam curajul să îmi ridic privirea încă, așa că am adresat întrebările mochetei de pe jos.

— De la mama mea, a recunoscut Roger după un moment de tăcere. Cred că a fost la... la slujba funerară.

Se prea poate. Putea să fi intrat în St. Andrew călare pe un elefant și tot nu mi-aș fi amintit de ea.

Am dat din cap.

aspre din hârtie maronie, care păreau să înrăutățească lucrurile, de fapt.

Ușa s-a deschis și o mamă și-a făcut apariția, dirijându-și fetița spre chiuvetă. S-a holbat la mine, după care și-a ferit repede privirea, iar eu știam că, oricât de tentant ar fi fost, nu puteam să stau ascunsă toată ziua în grupul sanitar. Am împins ușa batantă și aproape că m-am împiedicat de Roger, care stătea așezat pe podea, în dreapta ei.

— Bună, m-a întâmpinat el ridicându-se în picioare.

Am observat că geanta mea era la el.

— Ăăă, ai lăsat-o afară.

Am dat din cap și am luat-o, stând cu ochii ațintiți asupra mochetei maro-cenușii.

— Mulțumesc, am spus eu, iar vocea încă îmi mai suna răgușită. Dar din fericire, nu mai era scăpată de sub control.

— Ești bine? s-a interesat el.

Din moment ce răspunsul era, în mod atât de evident, *negativ*, nu părea să aibă vreun rost să îi spun că eram bine. Nu credeam că eram o actriță chiar atât de bună. M-am mulțumit doar să dau din umeri.

— Ei bine, a început el, apoi a făcut o pauză înainte de a continua.

Dar când a continuat, a făcut-o cu ezitări, de parcă își căuta cu atenție fiecare cuvânt înainte de a-l rosti.

— Dacă vrei vreodată să vorbești — sau doar dacă vrei ca eu să te ascult — adică, aș putea...

— De unde ai aflat? i-am retezat-o eu, turuind cuvintele, deoarece asta părea cea mai ușoară modalitate de a le scoate pe gură. De la mama ta? Sau din programul de pe frigider?

Nu aveam curajul să îmi ridic privirea încă, așa că am adresat întrebările mochetei de pe jos.

— De la mama mea, a recunoscut Roger după un moment de tăcere. Cred că a fost la... la slujba funerară.

Se prea poate. Putea să fi intrat în St. Andrew călare pe un elefant și tot nu mi-aș fi amintit de ea.

Am dat din cap.

— Tu...

Am tras adânc aer în piept și m-am sforțat să o spun. Nu credeam că știa. Dar trebuia să fiu sigură.

— Știi cum s-a întâmplat?

— Nu, mi-a răspuns el. Vrei să îmi spui?

Am clătinat din cap, o singură dată, dintr-o parte într-alta. Simțeam cum buza de jos începea din nou să îmi tremure așa că mi-am mușcat-o cât de tare am putut.

— Bine, a căzut el de acord cu mine, în clipa următoare. Atunci, cred că ar trebui să pornim la drum, ce zici?

Am încuviințat din cap și când mi-am ridicat ochii am văzut că Roger îmi întindea ochelarii lui. Nici prin cap nu mi-a trecut să îi refuz, așa că i-am luat imediat și mi i-am pus pe nas. Erau prea mari pentru mine, fiind niște ochelari pătrați grei, bărbătești, și îmi alunecau în jos pe nas. Dar în momentul acela, eram recunoscătoare că aveam o oarecare barieră între chipul meu și lumea înconjurătoare, astfel încât să nu îi sperii pe copiii din Yosemite. Am ieșit din cabană și am mai aruncat o ultimă privire în jur înainte de a pleca. Nu mai semăna nicidecum cu acel loc confortabil care fusese de dimineață. Am lăsat ușa să se trântească în urma mea și l-am urmat pe Roger până la mașină.

2
Cel mai singuratic drum din America
Twin Falls
Pocatello
Elko
Winnemucca
Ogden
Salt Lake City
West Valley City
West Jordan
Sandy
Provo
Sparks
Nevada
Carson City
Lake Tahoe
Las Vegas
North Las Vegas
Henderson
Boulder City
Mesquite
Saint George
Cedar City
Lancaster
Barstow
Bullhead City
Kingman
Victorville
Apple Valley
Hesperia
San Bernardino
Irvine
Moreno Valley
Mission Viejo
Temecula
Indio
Coachella
Lake Havasu City
Flagstaff
Winslow
Prescott
Prescott Valley
Payson
Parker
Blythe
Escondido
Santee
La Mesa
Vista
Brawley
El Centro
Calexico
Tijuana
Yuma
Glendale
Phoenix
Scottsdale
Mesa
Tempe
Chandler
Florence

Alo, centrala, doresc o convorbire interurbană cu Memphis, Tennessee.
—Elvis Presley

Februarie—cu patru luni în urmă

— Ce crezi? m-a întrebat tata, întorcându-și privirea de la mine la Charlie, și părând teribil de mândru de el însuși.

I-am aruncat o privire lui Charlie peste masa din sufragerie, apoi am privit spre stânga, la tatăl meu, care zâmbea cu gura până la urechi. Apoi m-am uitat la darul pe care tocmai îl despachetasem — *Ghidul orașului Memphis, statul Tennessee*, de Frommer. Charlie părea nedumerit în egală măsură de cadoul său, o carte despre istoria bluesului.

Mama, care s-a întors la masă cu cana ei de ceai, a zâmbit și a clătinat din cap.

— Ți-am spus eu că sunt mult prea dificile, Ben, i-a reproșat ea.

Nu aveam habar la ce se referea, dar, ca de obicei, Charlie părea să știe.

— Sunt *indicii*, ne-a explicat tata, fără să pară câtuși de puțin indispus din pricina reacțiilor noastre. Pentru unde vom merge la vară.

Am ridicat cartea la vedere.

— Presupun că în Memphis?

— Da, mi-a răspuns tata exagerat de răbdător. Dar nu oriunde în Memphis...

Charlie și-a dat ochii peste cap și a lăsat cartea jos.

— Graceland? a întrebat el și tata a încuviințat cu o aplecare a capului. *Pe bune?* a schițat el cuvintele fără glas peste masă, către mine.

Nu l-am băgat în seamă.

— Da! a confirmat tata, luându-mi cartea din mâini și începând să o răsfoiască. Mă gândeam la luna iulie. Așa că eliberați-vă agenda, copii, ne ducem în vizită la Rege.

Charlie a clătinat din cap și a împins cartea deoparte.

— Fără supărare, tată, dar Graceland e destul de jalnic.

— *Jalnic?* a repetat tata, făcând pe ofensatul.

S-a întors către mama, sperând să obțină sprijinul ei, dar ea s-a mulțumit să zâmbească și să clatine din cap, răsfoind deja revista de cronici literare *The New York Review of Books*, evitând conflictul, așa cum făcea întotdeauna.

— Nu este jalnic, am intervenit eu, luându-mi cadoul înapoi de la tata și răsfoindu-i paginile.

— Ai fost acolo? m-a luat Charlie la rost.

— Dar tu? i-am întors eu vorba, aruncându-i o privire ucigătoare.

Nu îmi dădeam seama de ce Charlie trebuia să fie întotdeauna atât de dificil și de ce nu putea, pur și simplu, să accepte și el ceva, măcar o dată în viața lui. Nu că Graceland ar fi fost prima mea opțiune de pe lista de călătorii, dar, în mod evident, era un loc important pentru tata. O chestiune de care lui Charlie părea să nu îi pese, ca de obicei.

— Sora ta a pus punctul pe *i*, m-a susținut tata, iar eu l-am auzit pe Charlie mormăind în barbă:

— Sigur că da.

— Fiind singurul de la această masă care a fost la Graceland, a continuat tata, pot să depun mărturie că nu este deloc jalnic. Este o instituție americană. Și vom merge acolo. Vom încărca mașina...

— Numai puțin.

Charlie a sărit în picioare.

— Cu mașina? Până în *Tennessee?*

— Rămâne de discutat treaba asta, a intervenit mama, ridicându-și ochii din revistă. E un drum lung, Ben.

— Nu există o modalitate mai grozavă de a vedea America, a afirmat tata, rezemându-se de spătarul scaunului. Și când vom

ajunge în Memphis vom vedea Beale Street și rățuștele din hotelul Peabody (scoase la plimbare în fiecare zi pe un covor roșu, până la o fântână arteziană) și vom face niște grătare... S-a întors spre mine zâmbind. Ești gata să navighezi, sufletel?

Ea va face o oprire în Nevada.
—Billy Joel

— Mergem în direcția bună? s-a interesat Roger, aruncându-mi o privire. Mi-am împins ochelarii pe nas și am rotit harta.

Îl direcționasem pe un drum diferit, deoarece mi se părea că era mai ușor să ieșim prin cealaltă parte a parcului Yosemite, decât să ne întoarcem pe același drum până la intrarea în parc.

— Cred că da, am spus eu, uitându-mă atent la un indicator rutier de care ne apropiam.

Indicatorul era acoperit în întregime de ramurile unui copac de lângă el. Nu am reușit să văd decât o fâșie verde din vârful său.

— Oh, Doamne, am bombănit eu.

— Sunt un pic cam debusolat, a mărturisit Roger, concentrându-se asupra drumului din fața lui.

— Suntem pe drumul cel bun, am spus eu, văzând, spre ușurarea mea, un indicator care nu era acoperit de ramuri și care ne îndruma spre autostradă. Ia-o la dreapta chiar aici.

— Mă bucur că ești expertă în treburile astea, a declarat el, luând-o la dreapta. Eu nu stau prea bine cu orientarea în spațiu. Și nici măcar nu îmi dau seama când mă rătăcesc. E o combinație proastă, deoarece, după mintea mea, e suficient doar să merg pe drum și, până la urmă, lucrurile se vor rezolva de la sine.

— Ei bine, eu mă pricep la hărți. Așa că eu voi fi navigatorul, am decretat eu, strecurându-mi cuvintele pe lângă nodul ce amenința să mi se pună în gât.

— Excelent, m-a lăudat el. Vei fi Cehov-ul meu.

I-am aruncat o privire.

— Anton Cehov? am întrebat eu. Dramaturgul?

— Nu, Cehov, navigatorul de pe nava stelară *Enterprise*, m-a lămurit el, întorcându-mi privirea. Din *Star Trek*.

— Nu m-am uitat deloc la *Star Trek*, i-am mărturisit eu, scoțând un mic oftat de ușurare.

Poate că Roger nu era chiar atât de *cool* pe cât mi se păruse la prima vedere.

— Ei, asta da tragedie, s-a minunat el. Cu toate că trebuie să recunosc că nici eu nu l-am citit deloc pe Cehov-ul tău.

Pe măsură ce ne îndepărtam de Yosemite, drumul devenea din ce în ce mai sinuos și mai pustiu. Era o șosea cu doar două benzi de circulație și pe măsură ce curbele erau din ce în ce mai strânse, era clar că ne aflam în munți. Uitându-mă la pinii care ne înconjurau, părea imposibil să ne aflăm încă în același stat în care fusesem și ieri, cu autostrăzi și palmieri.

— Ești pregătită să pui niște muzică de-a ta? m-a întrebat Roger când mix-ul lui a pornit-o de la capăt.

— Nu, e bine așa, am pretins eu.

Bănuielile mele legate de faptul că lui Roger nu-i plăceau musicalurile îmi fuseseră confirmate atunci când îi văzusem lista de melodii. Părea să îi placă genul de muzică despre care persoanele avizate vorbeau parcă la nesfârșit, genul de formații cu nume care nici măcar nu sunau a nume reale. *Someone Still Loves You, Boris Yeltsin?* Asta era o formație? O formație adevărată, cu alți fani în afară de Roger? Așa că presimțeam că nu o să se dea în vânt după selecția mea alcătuită din Jason Robert Brown și Elvis. Și, oricum, nu îl mai ascultam deloc pe Elvis.

— Chiar așa? s-a mirat el. Nu vreau să acaparez cu totul munca DJ-ului.

— E în regulă, am insistat eu.

Nu voiam să fiu nevoită să mă uit la el cum se prefăcea că îi place muzica mea, sau cum o tolera doar, așteptând până când îi venea

rândul să pună din nou melodiile lui. Era mai simplu să ascult muzica lui. Și am descoperit chiar că îmi plăcea o mare parte din ea.

— Nu vrei să îmi dai măcar un indiciu referitor la ce fel de muzică îți place? m-a iscodit el.

Am ridicat din umeri, dorindu-mi să înceteze odată cu tot interogatoriul acesta.

— Îmi place toată muzica.

Roger a clătinat din cap.

— Cum te mai ascunzi după degete, mi-a trântit-o el. Dacă îți place totul, asta înseamnă că, practic vorbind, nu îți place nimic cu adevărat.

— Îmi plac diverse chestii, am sărit eu cu gura, pe un ton ceva mai acid decât îmi propusesem. Numai că nu îmi pasă, bine?

Mi-am ațintit ochii pe fereastră, regretându-mi imediat spusele. Făcusem de multe ori treaba asta în ultima vreme — îmi ieșeam brusc din pepeni fără vreun motiv anume. De aceea îmi era mai ușor să nu vorbesc cu nimeni.

— Bine, fie, a rostit el după un moment de tăcere. Când vom ajunge în civilizație, o să facem un mix.

— Orice în afară de Elvis, am spus eu, tot cu ochii pe fereastră.

— Nu ești o fană a Regelui? m-a întrebat el și i-am simțit privirea ațintită asupra mea.

Am dat din umeri și mi-am ridicat genunchii la gură înconjurându-i cu brațele și privind peisajul care aluneca în zbor pe lângă noi.

— Cam așa ceva, am zis eu.

După două ore trecusem prin orașele ce înconjurau Lacul Tahoe și ne îndreptam spre granița cu Nevada. Când a devenit clar, după vreo oră sau cam așa ceva, că civilizația nu o să apară imediat după colț, am tras pe dreapta și Roger a compilat noul său mix. Deși știam că statul California era mare, nu îmi dădusem însă niciodată până acum seama cât de mare era, de fapt. Părea imposibil să fim în același stat. Am mai avut parte o vreme de și mai mult

LISTA DE REDARE NR. 2
ALCĂTUITĂ DE ROGER

„Cum adică ÎNCĂ mai suntem în California?" sau
„Drumul foarte lung și sinuos" sau
„Balada ochelarilor pe care i-a pierdut Amy"

TITLUL CÂNTECULUI	INTERPRET/FORMAȚIE
"Wine Red"	The Hush Sound
"Heartbeats"	The Knife
"16, Maybe Less"	Calexico/Iron and Wine
"Human"	The Killers
"West Coast Friendship"	Owl City
"Forest for the Trees"	Alright Alright
"Buildings and Mountains"	The Republic Tigers
"Transcontinental"	Pedro the Lion
"It Won't Be Long"	The Smithereens
"Drive Away"	The All-American Rejects
"She's the One"	Caribou
"Next Exit"	Interpol
"We Are Lost"	The Like
"Get Back (Where we Started From)"	Army Navy
"Get Gotten"	Ben Lee
"Wandering"	The Hidden Cameras
"What Else Is There?"	Röyksopp
"Can't Go Back Now"	The Weepies

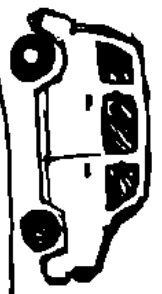

TOT AICI SUNTEM?

CALIFORNIA

NEVADA

(vestiarul ursului)

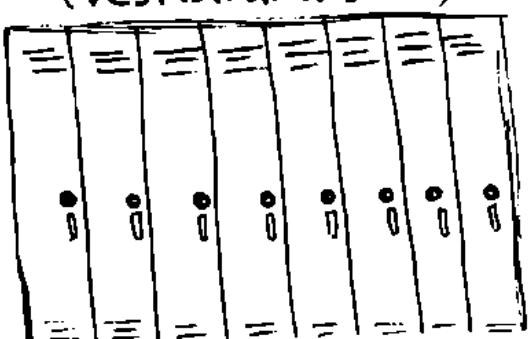

peisaj alpin, de și mai multe stânci, de și mai mulți pini, de și mai multe curbe în ace de păr. Dar lucrurile începuseră a se aplatiza un pic și Route 50, șoseaua sinuoasă cu două benzi pe care am mersesem încă de la plecarea din Yosemite se transformase într-una cu patru benzi, câte două pe fiecare sens de circulație.

Când noul mix al lui Roger a început pentru a doua oară, a încetinit mașina și a tras-o pe marginea drumului. M-am uitat la el, iar el mi-a făcut un semn din cap spre ceva din fața mașinii.

— M-am gândit să marcăm momentul, mi-a spus el, arătând ceva cu degetul. Uite!

M-am uitat și l-am văzut — un indicator mititel alb, pe care era scris cu litere albastre BINE AȚI VENIT ÎN NEVADA! Și dedesubt scria STATUL DE ARGINT.

— Uau, m-am minunat eu, uitându-mă la indicator.

— Ieșim din California, mi-a spus Roger. Cum te simți?

— Bine, am răspuns eu, fără să stau măcar o clipă pe gânduri.

Era, într-adevăr, o senzație plăcută. Era exact așa cum gândisem că va fi de când dorisem să plec din Yosemite. Simțeam nevoia de a întoarce o nouă pagină, să pun o anumită distanță între mine și California și tot ceea ce se întâmplase acolo.

— Deci, a spus Roger întinzând mâna spre bancheta din spate de unde a luat atlasul, știm pe unde trebuie să o luăm?

— Da, am replicat eu luându-i atlasul din mână și deschizându-l la pagina cu Nevada, care, dintr-odată, părea îngrijorător de mare. Și o traversam prin partea cea mai lată, nu traversam doar vârful acela micuț pe unde mergi dacă o iei pe ruta sudică.

— Uite cum stă treaba. Există doar două autostrăzi interstatale care traversează Nevada. Optzeci, în partea de sus a statului, care trece pe lângă Reno, și 15, în partea de jos, spre Vegas.

— Vegas? a repetat Roger, cercetând cu atenție harta.

— Exact, am confirmat eu. Cea spre Reno este mai aproape de unde ne aflăm noi acum, dar tot nu este în drumul nostru. Și ne duce în sus, pe lângă Salt Lake City, ceea ce pare, într-adevăr, un ocol și mai mare

— Deci, care e planul? a întrebat el.

— Păi, am spus eu bătând cu degetul pe hartă pe locul unde ne aflam, în momentul de față suntem pe Route 50. Și, după cum se vede, aceasta traversează toată Nevada și ajunge până în Utah. Și imediat după ce intrăm în Utah, putem ajunge pe Autostrada Interstatală 70.

— Nu există autostrăzi interstatale care să treacă prin mijlocul Nevadei? m-a întrebat Roger, privind harta. Hm, a făcut el, după ce a studiat-o o clipă. Păi nu prea sunt, așa-i?

— Dar cred că asta e cea mai bună soluție pe care o avem la îndemână, am răspuns eu, cercetând harta.

În vreme ce o făceam, îmi dădeam seama, logic vorbind, că Yosemite nu fusese cea mai grozavă alegere. Ne luase atât de mult timp să ajungem acolo și atât de mult să ieșim de acolo, iar acum traversarea statului Nevada era o adevărată provocare. După toate aparențele, nu erau mulți cei care alegeau să iasă din California printr-un parc național.

— Crezi că o să ne încadrăm, totuși, în schema orară? l-am întrebat eu, pe deplin conștientă de faptul că ar fi trebuit să ne apropiem de Tulsa în acest moment, și nicidecum abia să ne aventurăm afară din California.

— Probabil că da, a socotit Roger, cu ochii tot pe hartă. Sunt sigur că vom reuși să recuperăm timpul din mers. Și cred că mama ta va înțelege dacă întârziem o zi pe drum.

Nu prea eram sigură de asta, dar l-am aprobat din cap.

— Deci, pe unde ar trebui să o luăm? Eu am ales Yosemite. Tu unde vrei să mergi?

— Păi, a cugetat Roger, ridicându-și pentru o clipă privirea spre mine, apoi coborând-o din nou pe hartă și răsfoind paginile atlasului până când a ajuns la pagina cu Colorado. Se pare că luând-o pe autostrada care ajunge în Utah și mergând pe ea până în Colorado, vom ajunge la Colorado Springs.

— Destul de aproape, am remarcat eu.

Mai bine zis, nu era exact așa, dar pe aproape, în sensul larg al cuvântului.

Mi-am ridicat privirea spre el, surprinsă de faptul că voia să meargă într-un loc pe care îl mai vizitase.

— Acolo vrei să mergi? l-am întrebat eu.

— Da, bine, are și o logică toată treaba asta, a spus el fără să mă privească în ochi, și făcându-și de lucru cu volumul iPod-ului. În mod cert vom găsi un loc unde să putem rămâne peste noapte, gratis. Și pot să îți fac și turul campusului, să vedem care dintre prietenii mei mai sunt pe acolo...

Ultima parte a turuit-o ca o mitralieră.

— Sigur că da, am căzut eu de acord, dând paginile înapoi, până la Nevada. Din punctul meu de vedere, e în regulă.

— Grozav, a spus el, părând teribil de ușurat. Așadar, Route 50? Pornim la drum?

— Da, am zis eu încuviințând din cap, iar Roger a pornit semnalizatorul și a intrat din nou pe autostradă.

Două ore mai târziu, ne-am dat seama că ceva nu era în regulă. Din patru benzi de autostradă, au rămas doar două la un moment dat, cu câte o bandă pe fiecare sens. Dar ăsta încă nu era un motiv de îngrijorare în sine, deoarece ne mai întâlnisem cu porțiuni asemănătoare de șosea pe lângă Yosemite. Diferența consta în faptul că dintr-odată nu mai era... nimic. Drumul se întindea în fața noastră, în linie dreaptă, cât vedeai cu ochii. Se vedeau munți în depărtare în fața și în spatele nostru, dar, în cea mai mare parte, era un deșert întins, un spațiu vast și pustiu, tăiat pe centru de șoseaua cu două benzi. Și nimic altceva. Întinderea aceasta netedă de pământ reprezenta o schimbare drastică față de drumurile șerpuitoare de munte de lângă Yosemite. Pe marginea drumului se aflau niște tufe ce semănau cu periile de frecat dușumelele. Nu îmi venea să cred că, doar cu câteva ore în urmă, fusesem înconjurată de păduri de pini.

Ne-am continuat drumul și am remarcat că Roger stătea ceva mai drept pe scaun, privind și el în jur. Nu se vedea absolut *nimic*

în jur. Nici benzinării, nici mini-marketuri, nici fast-food-uri. Şi aproape că nu erau nici alte maşini. Din când în când, îşi mai făcea apariţia câte una în spatele nostru, dar, în mod inevitabil, ne depăşea. Nu că ar fi fost nevoie de un culoar de depăşire — în faţa ta păreau să se întindă kilometri întregi de drum. Foarte rar, câte o maşină sau un camion venea uruind pe banda opusă. Dar în două ore, văzusem doar vreo trei vehicule.

— Hm, am spus eu în momentul în care am ajuns să nu mai suport situaţia. Mi se pare mie, sau e ceva ciudat aici?

— Foarte, m-a aprobat Roger.

Avea o expresie îngrijorată pe chip şi, pentru prima oară, mi-am dat seama cât de jovial era el în mod normal.

— Ar fi cazul ...am început eu.

M-am uitat la drum, care părea să continue exact la fel, kilometri în şir.

— Ar fi cazul să ne întoarcem?

Inima mi s-a făcut cât un purice la gândul că trebuia să facem cale întoarsă, să pierdem acele două ore şi tot să nu fim acolo unde voiam să fim.

— Nu ştiu, a zis Roger.

Stătea foarte drept pe scaun acum, cu ambele mâini pe volan şi cu fruntea încruntată. Am mai mers o vreme fără să mai scoatem vreo vorbă, singurul sunet fiind doar muzica lui Roger din fundal.

În cele din urmă, a rupt tăcerea:

— Uite ce e, va trebui să ajungem curând într-un oraş, nu-i aşa? Şi odată ajunşi acolo, vom vedea ce avem de făcut.

— Bine, am zis eu, presupunând că trebuia să aibă dreptate.

La un moment dat, trebuia să dăm de un oraş pe autostradă. Aşa trebuia să fie.

Şi o oră mai târziu am ajuns într-un oraş.

În toată viaţa mea n-am mai fost atât de entuziasmată la vederea unei benzinării. Era un loc mititel, cu două pompe şi un minimarket. Am tras în benzinărie, iar eu am folosit cardul mamei ca să plătesc benzina. În timp ce Roger făcea plinul, mi-a spus ceva ce

nu voise să îmi spună până atunci — că acul indicator arăta un nivel destul se scăzut al benzinei — şi dacă nu am fi ajuns oraşul Fallon, din Nevada, la timp, am fi dat de necaz.

După ce a umplut rezervorul, am fost fiecare la grupul sanitar respectiv, apoi ne-am întâlnit în minimarket, care arăta mai degrabă precum o casă. Dar nu-mi păsa. Îmi imaginam că am ajuns într-o zonă ciudată şi pustie din Nevada, dar în curând aveam să ne întoarcem în lumea fericită cu facilităţi pe marginea autostrăzii şi cu lanţul de restaurante McDonalds cu arcurile lor aurite.

Am înşfăcat un suc acidulat din vitrina frigorifică de pe peretele din spatele magazinului şi, după ce am ezitat o clipă, am luat la repezeală şi o bere fără alcool. Roger studia varietatea de chipsuri, dar i-am surprins privirea şi am ridicat berea lui la vedere, ridicând din sprânceană. A încuviinţat cu o aplecare a capului şi a schiţat un zâmbet. Am trecut pe lângă raftul cu bomboane, de unde mi-am luat pachetul meu de Skittles, iar lui Roger i-am luat o pungă de Reese's Pieces, cu o uşoară reticenţă, deoarece urâsem dintotdeauna orice fel de bomboane cu unt de arahide. După părerea mea, untul de arahide nu era bun pentru nimic altceva decât pentru sandvişuri. Am dat cu ochii de ceva ce nu mai văzusem până acum, un baton cu un ambalaj roşu pe care scria LOOK! Stratagema a funcţionat, deoarece m-am uitat la el şi am hotărât să îl încerc. M-am întâlnit cu Roger la casa de marcat, unde el aşeza pe bandă o pungă de chipsuri BBQ. Am adăugat şi eu un braţ de gustări, iar femeia din spatele tejghelei, care era micuţă de statură cu părul alb şi pielea ofilită, a început să citească preţurile.

— Ştiţi, abia am ajuns aici, a spus Roger, în timp ce ea bătea preţurile pe ecranul casei de marcat cu radiera unui creion. A fost cam... pustiu.

— Sigur că da, a spus ea, fără să îşi ridice ochii din casa ei de marcat şi continuând să bată preţurile. La ce vă aşteptaţi?

— Păi..., a început Roger.

S-a uitat apoi la mine. Nici eu nu ştiam cum să răspund la o asemenea întrebare, dar m-am încumetat, totuşi.

— Am fost absolut uimiţi de faptul că nu era mai nimic pe drum, am spus eu. Dar cred că lucrurile se vor schimba de acum încolo, nu-i aşa?

Şi-a ridicat privirea, uitându-se mai întâi la Roger, apoi la mine şi, în cele din urmă, la maşină.

— California? a întrebat ea pe un ton uşor dispreţuitor, în timp ce studia plăcuţele albe de înmatriculare.

Am dat dín cap.

— Se vede, a continuat ea. Ştiţi măcar pe unde sunteţi, copii?

— Fallon? am făcut eu o încercare, sperând ca ea să nu se fi referit la numele benzinăriei ei, deoarece îl şi uitasem deja.

Ea a clătinat din cap.

— Mai sunteţi în Fallon încă vreun minut.

A bătut totalul, $13.11. Am băgat mâna în buzunar, unde aveam banii mamei, şi i-am dat o bancnotă de douăzeci. Mi-a dat restul şi ne-a pus gustările într-o pungă de plastic.

— Mai aveţi însă kilometri întregi de drum în faţa voastră fără prea mare lucru în jur.

Mi-a dat plasa peste tejghea.

— Bine aţi venit pe cel mai singuratic drum din America.

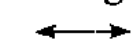

Roger şi cu mine am trântit portierele maşinii şi ne-am uitat unul la celălalt.

— Eh, a spus el.

— Mda, am fost eu de acord.

Vocea mea suna la fel de şocată ca şi a lui. Poate că datorită expresiei mele îngrozite, femeia de la tejghea îşi îndulcise puţin tonul după ce ne spusese fără menajamente pe ce drum nimerisem. Ne-a explicat că Route 50 era notorie pentru pustietatea ei şi nu credea că reuşisem să ajungem aici doar din pură întâmplare. Ne-a spus să ne asigurăm tot timpul că aveam suficientă benzină, deoarece erau puţine oraşe, toate la distanţe mai mari de o sută cincizeci de kilometri unele de altele. Apoi ne-a scris pe o hârtie numărul ei de telefon şi ne-a spus că o chema Barb, iar cumnatul

ei era polițist și dacă aveam probleme cu mașina să îi dăm telefon și ea îi va da de știre. Apoi ne-a urat drum bun.

Roger a pus cheia în contact, dar nu a pornit mașina.

— Nu știu ce să fac, a mărturisit el, frecându-se cu mâna pe față.

Expresia de îngrijorare îi revenise pe chip.

— Adică...

S-a uitat la mine. Renunțasem de mult la ochelarii lui, dar am început să îmi fac de lucru cu ei în compartimentul pentru pahare în momentul când privirea lui directă a început să mă incomodeze. A expirat profund.

— Mama ta are încredere în mine, a continuat el. Mama mea era încredere în mine. Și amândouă se așteaptă ca eu să te traversez țara, și asta repede, și în condiții de siguranță. Și acum ne-am abătut din drum și suntem pe cel mai trist drum din țară...

— Cel mai singuratic, l-am corectat eu, dar Roger a continuat nestingherit.

— Și, pur și simplu, nu știu cum e mai bine să fac. Să ne întoarcem și să găsim o autostradă interstatală? Și să o sunăm pe mama ta și să îi spunem exact unde ne aflăm? Deoarece nu mă simt prea bine în privința asta. Cred că am găsit Autostrada spre Iad. Parcă am fi într-o melodie a formației AC/DC în acest moment.

Mi-am ridicat ochii și i-am întâlnit privirea, după care i-am coborât din nou.

— Ce crezi că ar trebui să facem? m-a întrebat el.

— Cred că... am zis eu.

M-am uitat la numărul de telefon al lui Barb și m-am gândit la drumul pe care tocmai venisem. M-am gândit la drumul și mai lung ce ne aștepta de acum înainte. Mult mai lung decât până acum — după spusele lui Barb, cel puțin opt ore de mers pe Route 50 până când aveam să ajungem la o autostradă interstatală din Utah. Dar, spre surprinderea mea, nu mă deranja. Acum, dacă știam din ce cauză nu vedeam mașini sau oameni și că, de fapt, nu intrasem în vreun soi de Purgatoriu pierdut, mă simțeam mult mai bine decât înainte.

— Cred că ar trebui să mergem mai departe, am presupus eu.

Roger a oftat, și-a încleștat mâinile pe volan, ca apoi să le descleștеze.

— Și, dacă e să ținem cont de timp, nu are rost să ne întoarcem, am continuat eu.

— Dar dacă se întâmplă ceva? m-a întrebat el. Ceea ce vreau să spun e că, în mod normal, mă țin de drum în speranța că lucrurile vor lua o turnură bună, dar nu știu dacă mai pot face față încă opt ore în condițiile astea. Știi să schimbi un cauciuc?

Am clătinat din cap.

— Nici eu. Și, orice ar spune Barb, nu vreau să fiu nevoit să depind de cumnatul ei în cazul în care avem vreo problemă cu mașina în ceea ce *literalmente* pare a fi mijlocul pustiului.

— Dar, oricum, ar trebui să facem cale întoarsă timp de două ore până să ajungem pe autostrada interstatală, am subliniat eu. Și mai sunt și alți oameni care merg pe drumul acesta. Este o autostradă americană. Nu e ca și cum am fi într-un loc uitat de lume sau cam așa ceva.

— Nu, a fost Roger de acord cu mine, pornind mașina. Dar suntem pe cel mai deprimant drum din țară.

— Singuratic, l-am corectat eu. E o diferență.

Mi-a aruncat o privire.

— Să facem noi așa ceva? m-a întrebat el.

Și, pentru prima oară de la începutul călătoriei noastre, aveam senzația că *noi* făceam ceva împreună. Noi doi, făceam o alegere, făceam un salt în necunoscut, împreună.

Am dat din cap afirmativ.

— Să facem noi așa ceva.

Roger abia dacă a schițat un zâmbet.

— Bine, așa să fie, a consimțit el, ieșind din benzinărie. Să-i dăm drumul.

Mi-am întors capul înapoi și am văzut-o pe Barb stând în prag și urmărindu-ne cu privirea. Instinctiv, i-am făcut cu mâna, iar ea mi-a răspuns în același fel, și am urmărit silueta ei micuță cu

privirea până când am cotit-o după un colț și ea a dispărut cu totul din raza mea vizuală.

Barb ne spusese adevărul, căci Fallon s-a terminat aproape la fel de repede cum a început. În vreme ce ieșeam din oraș, erau indicatoare ce ne avertizau că nu mai existau „benzinării sau alte servicii" pe o distanță de o sută cincizeci de kilometri și să ne asigurăm că eram pregătiți de drum. L-am văzut pe Roger încruntându-se în timp ce citea toate astea, dar și-a continuat drumul și ne-am întors pe Route 50.

Și am tot mers. Timpul părea să se scurgă un pic diferit atunci când nu exista niciun marcaj care să îți indice ce distanță ai parcurs, sau încotro te îndreptai. Mă uitam la ceas, cu gândul că trecuse o oră, când, de fapt, nu fusese vorba decât de cinci minute. Sau mă uitam la ceasul din bordul mașinii și îmi dădeam seama că trecuseră deja patruzeci și cinci de minute, iar eu aș fi putut să jur că nu fusese vorba decât de cincisprezece. Acum că știam la ce să mă aștept de la acest drum, nu mai era atât de stresant. Încă mai erau momente când singurătatea absolută a drumului îmi cauza câte un scurt atac de panică. Dar după aceea îmi trecea și mă uitam pe fereastră, admirând peisajul și simțind cum mă calmez.

Poate că era din cauză că nu mai văzusem niciodată în viața mea așa ceva. Și, cu toate că era izolat și înfricoșător, peisajul ce se derula pe fereastră era cel mai frumos lucru pe care îl văzusem vreodată. Era, pur și simplu, uluitor. Nu eram obișnuită cu așa ceva. Era ca și cum cineva deschisese paginile unei cărți 3D, al cărei element tridimensional era mașina noastră și absolut totul în jurul nostru era plat. Era o zi însorită, dar care nu te făcea să îți mijești ochi, și Roger își luase înapoi ochelarii. Cerul era de un albastru intens și limpede, iar cei câțiva nori răzleți îi dădeau un aer mult prea pitoresc pentru a fi real. În fața noastră se vedeau munții, undeva în depărtare, la orizont, și nu păream să ne apropiem deloc de ei. Dar nu îmi păsa. Ei îmbogățeau peisajul — exact așa cum mi-am imaginat eu că ar trebui să arate deșertul, cu toate că probabil nu aș fi fost în stare să exprim totul în cuvinte până acum. Până și izolarea

aceasta începuse să devină destul de plăcută — umbra lăsată de mașina noastră era singurul lucru de pe drum. Era ca și cum noi doi aveam șansa să vedem ceva ce nu mai vedea nimeni, și ceva ce nu mulți oameni văzuseră înaintea noastră.

După o oră de mers, a început să mă doară șezutul din pricina faptului că am stat în aceeași poziție, așa că mi-am azvârlit șlapii din picioare și mi-am pus un picior pe bord, apoi pe celălalt, trăgând cu ochiul la Roger să văd dacă îl deranja treaba asta. Dar nu părea să-l deranjeze. S-a mulțumit doar să îmi arunce o privire și mi-a zâmbit ușor înainte de a-și vedea a mai departe de drum. Pusese mașina pe pilot automat și era un pic cam ciudat să îl vezi cu ambele picioare aplecate în același unghi, lipite de covorașul de pe podea, ca și cum mașina s-ar fi condus singură spre orizontul infinit. M-am lăsat să alunec un pic mai în față pe scaun și m-am uitat afară pe fereastră.

Ne-am continuat drumul. Imediat după ce am ieșit dintr-un orășel numit Middlegate, am trecut pe lângă un plop canadian din care atârnau sute — sau mii — de pantofi, întinzându-și umbrele pe autostradă. Roger a încetinit ca să îi privească, ceea ce era floare la ureche, având în vedere că nu erau alte mașini în urma noastră.

— Știi ceva, dintotdeauna am vrut să fac treaba asta, mi-a spus el, uitându-se la copac.

— Dă-i drumul, l-am îndemnat eu, privind ciudățenia absolută a spectacolului, toți adidașii și pantofii și cizmele, toate încălțările acelea, legate între ele cu șireturile și azvârlite peste ramuri. Mașina a încetinit și mai mult, iar eu am crezut că Roger avea de gând să se oprească și să o facă. Dar, imediat după aceea, a clătinat din cap.

— Cred că e pierdere de timp, a cugetat el.

Dar l-am văzut cum privea copacul în oglinda retrovizoare în timp ce mașina prindea viteză.

La vreo jumătate de oră după ce am trecut de copacul cu pantofi, l-am făcut pe Roger să tragă pe dreapta ca să pot face o fotografie și mi-am dat seama că nu aveam cum să cuprind întregul peisaj. Așa că m-am învârtit în cerc, făcând câte o fotografie din

fiecare direcție, conștientă fiind de faptul că aceasta era singura modalitate prin care mă puteam apropia de realitate. Am lăsat aparatul în jos și am rămas nemișcată preț de o clipă, savurând liniștea. Cu toate că ar fi trebuit, probabil, să fie înfricoșător să te afli la marginea unei autostrăzi pustii, nu era deloc. M-am simțit ciudat de liniștită.

Nu mai erau alte mașini pe drum. Doar zgomotul făcut de vânt, motorul la ralanti, și prin fereastra deschisă, click-ul repetat al noului mix pe care îl compila Roger. Am închis ochii, lăsând vântul să îmi răvășească părul pe toată fața și dând drumul unui oftat adânc pe care nu știusem că îl țineam în mine de atâta vreme.

Pe unde am fost . . .

Statul nr. 2: NEVADA—Statul de argint

Motto: Totul pentru țara noastră

Suprafață: Mare, de asemenea

Informații utile: Ar putea să își facă o restructurare a sistemului lor de autostrăzi, după părerea mea. Unde este dragostea față de oamenii din mijlocul statului?

Impresii: Indicatoarele au un desen cu forma statului și cu numărul autostrăzii în interior. De asemenea, e cel mai bine să nu conduci pe drumuri singuratice decât dacă EȘTI CONVINS că vrei să faci asta.

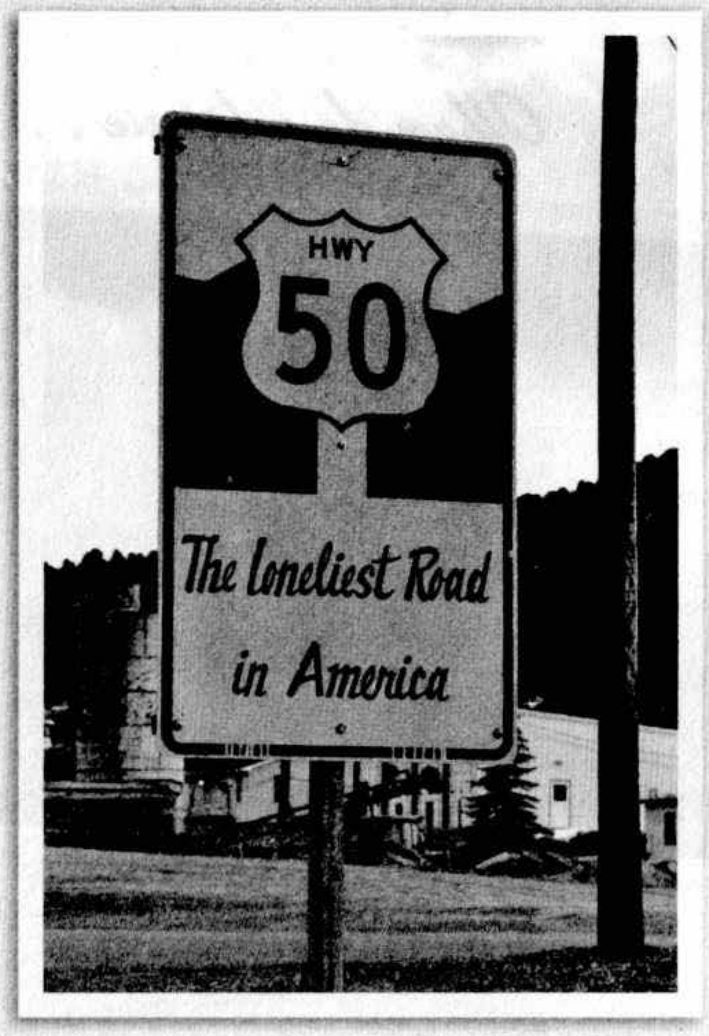

EUREKA, NEVADA.

„Cel mai prietenos oraş de pe drumul singuratic"

(E cât se poate de adevărat.)

Album de călătorie . . .

Sunați aici dacă aveți probleme.
(775) 555-2847
Nu uitați să FACEȚI PLINUL!
-Bob

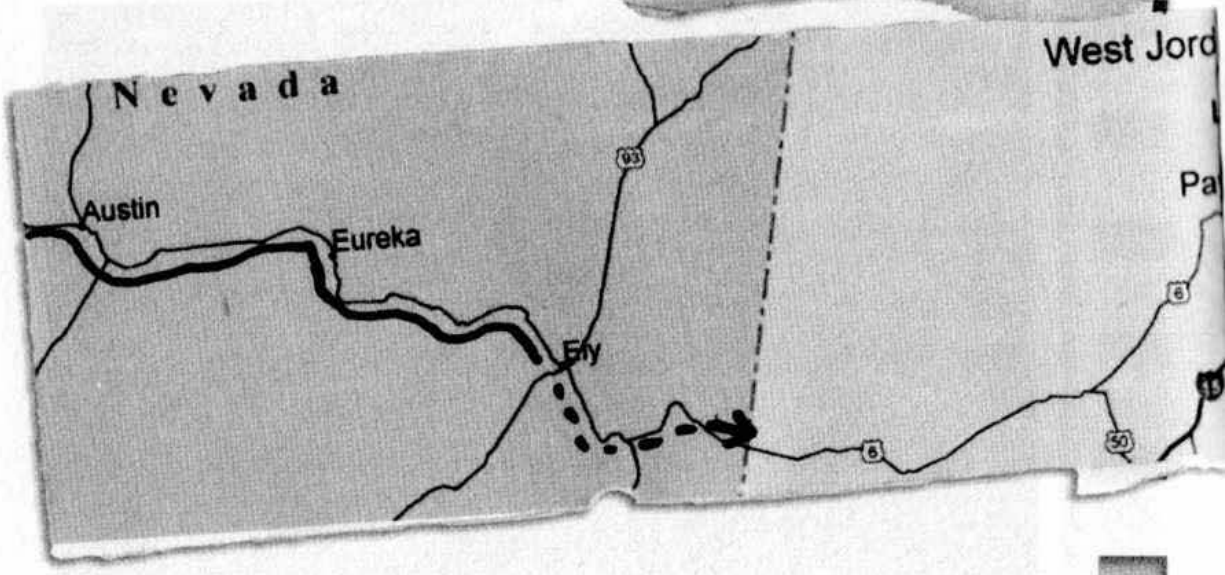

LISTA DE REDARE NR. 3
ALCĂTUITĂ DE ROGER

„Drumul spre nicăieri" sau „Pilot automat pe Route 50"

TITLUL CÂNTECULUI	INTERPRET/FORMAȚIE
"Long, Lonesome Highway Blues"	Steve Earle and the Del McCoury Band
"Go Places"	The New Pornographers
"I'm With You"	The Ponys
"Live to Tell the Tale"	Passion Pit
"Highwayman"	Willie Nelson
"Stunner Shades in Heaven"	Princeton
"Fake Empire"	The National
"They Are Night Zombies!! They Are Neighbors!! They Have Come Back from the Dead!! Ahhhh!"	Sufjan Stevens
"Moonshine"	Feeder
"Familiar Landscapes"	A New Found Glory
"Show Me What I'm Looking For"	Carolina Liar
"Le temps perdu"	Carla Bruni
"Sons and Daughters"	The Decemberists
"Strangers"	The Kinks

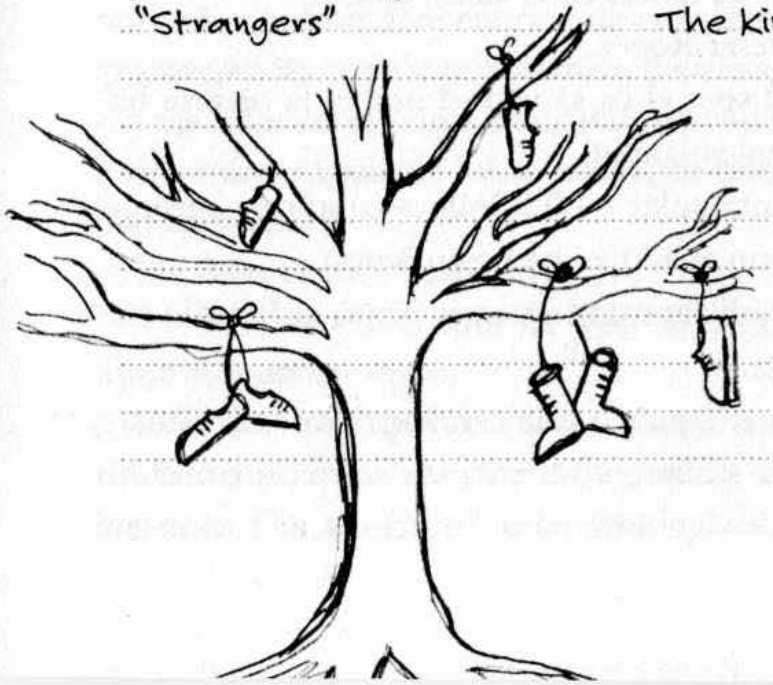

LISTA DE REDARE NR 3
ALCATUITA DE ROGER

„Drumul spre nicăieri" sau „Pilot automat pe Route 50"

TITLUL CÂNTECULUI	INTERPRET/FORMAȚIE
"Long, Lonesome Highway Blues"	Steve Earle and the Del McCoury Band
"Go Places"	The New Pornographers
"I'm With You"	The Ponys
"Live to Tell the Tale"	Passion Pit
"Highwayman"	Willie Nelson
"Stunner Shades in Heaven"	Princeton
"Fake Empire"	The National
"They Are Night Zombies!! They Are Neighbors!! They Have Come Back from the Dead!! Ahhhh!"	Sufjan Stevens
"Moonshine"	Feeder
"Familiar Landscapes"	A New Found Glory
"Show Me What I'm Looking For"	Carolina Liar
"Le temps perdu"	Carla Bruni
"Sons and Daughters"	The Decemberists
"Strangers"	The Kinks

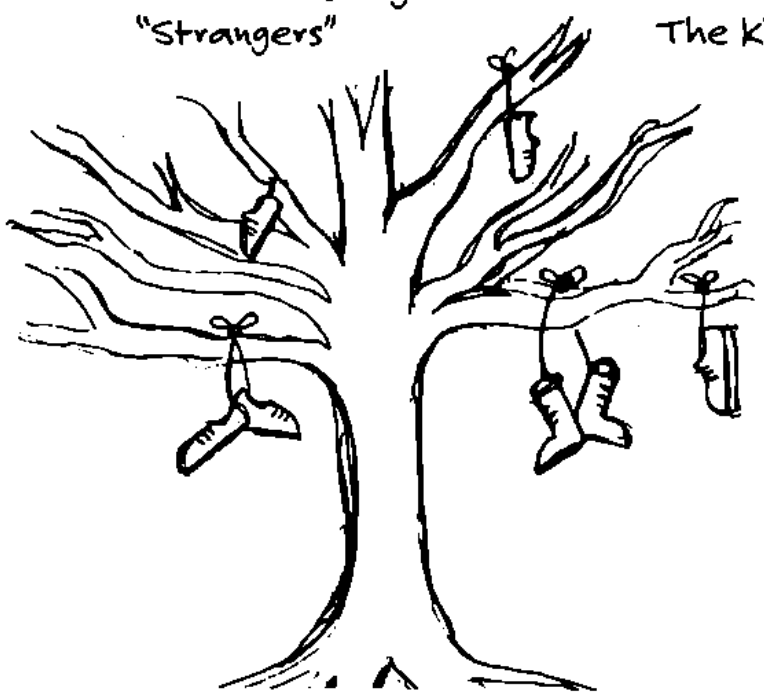

Suntem pe drumul spre nicăieri.
Veniți și voi.
—Talking Heads

Când am ajuns în Eureka, unul dintre micile mini-orașe, începea să se întunece. Nu ne oprisem să luăm prânzul, în parte fiindcă nu părea să existe vreun loc unde *să te oprești* și să servești masa, dar mai ales fiindcă Roger părea dispus să străbată cât mai repede posibil Route 50. Ne-am aprovizionat cu gustări din minimarketul unei mici benzinării, la care am adăugat câteva batoane cu cereale și un mix de alune și fructe de data asta, simțind nevoia să înghit ceva ce semăna mai mult a mâncare decât chipsuri Fritos, de exemplu.

Ne-am întors pe autostradă. Apusul de soare a debutat cu o linie de roz în partea de jos a orizontului, s-a întins treptat, cuprinzând tot cerul. Umbra mașinii se alungea cu mult în fața noastră, iar eu mi-am sprijinit capul pe de tetieră ca să admir apusul.

— Amy? mi s-a adresat Roger.

Mi-am întors capul spre el ca să văd că umbla la diverse butoane și manete din jurul volanului.

— Nu știu ce s-a întâmplat — luminile s-au aprins automat seara trecută. Poate că am apăsat eu pe vreun buton...

Avea dreptate; era suficient de întuneric acum și farurile trebuiau să se fi aprins deja.

— Lasă-mă pe mine, am spus eu, aruncând o privire cercetătoare, dar imediat mi-am dat seama că nu puteam să mă uit mai îndeaproape cu centura de siguranță pusă. Am desfăcut-o și m-am

aplecat spre Roger, pe deplin conștientă cât de aproape ne aflam unul de celălalt.

— Hm, am făcut eu.

M-am uitat la butoanele de pe partea mea a volanului, dar nu le vedeam pe nicăieri pe cele pentru lumini.

— Cred că ar trebui să fie pe partea ta, am presupus eu.

— Da? s-a mirat el, uitându-se în jos și făcând mașina să derapeze ușor.

— Mda, am îngăimat eu.

Am tras adânc aer în piept și m-am aplecat peste el, asigurându-mă că mă uitam drept înainte, foarte conștientă de faptul că întorcându-mi capul, aș fi fost destul de aproape de el încât să îl sărut. Am văzut maneta de lumini pe partea stângă a volanului.

— Stai așa, i-am spus eu.

M-am întins, având grijă să nu îl ating și am răsucit maneta, setând-o pe lumini automate. Luminile s-au aprins imediat, două pete de lumină pe drumul întunecat. M-am întors la locul meu și mi-am prins centura de siguranță simțind cum inima îmi bătea un pic mai repede decât de obicei.

— Mulțumesc, mi-a spus Roger, comutând luminile pe faza de drum.

Farurile mașinii erau efectiv singura lumină de pe drum, dar nu era întuneric beznă afară, deoarece luna uriașă strălucea deasupra noastră pe o întindere enormă de cer senin. Iar stelele erau și mai grozave decât cele de la Yosemite, deoarece păreau a fi mai multe, tot așa cum cerul părea mult mai uriaș decât de obicei. Roger a întins mâna în spatele lui, și văzând ce căuta, m-am întors și i-am luat eu rucsacul.

— Asta căutai? l-am întrebat.

— Mulțumesc, a spus el. Vrei, te rog, să îmi scoți ochelarii? Sunt într-un toc maro.

Am deschis fermoarul rucsacului și am cotrobăit prin el, dorindu-mi să fi fost suficientă lumină în cât să pot vedea ce era înăuntru. Dar am găsit tocul, l-am deschis și i-am dat ochelarii.

I-a pus, potrivindu-i pe nas ușor jenat.

— Știu, a admis el. Îi port numai când conduc noaptea. Ei bine, și la filme. Presupun că pentru lucrurile din întuneric care se află în depărtare.

— Sunt drăguți, l-am încurajat eu, admirând noua lui înfățișare.

Și erau — acum părea un pic mai abordabil, un pic mai ridicol, și nu chiar atât de perfect.

— Îmi dau un aer de profesor suplinitor de matematică, și-a plâns el de milă. După unii oameni, vreau să zic, a adăugat el după o clipă.

— Dar un profesor suplinitor de matematică cu adevărat *cool*, am subliniat eu, și am fost răsplătită cu încă un puternic hohot de râs, tipic lui Roger.

— Mulțumesc, mi-a zis el. Îți apreciez sprijinul moral.

Am pus tocul gol la loc în rucsac și când să îl închid am dat cu ochii de un mic caiet de schițe aflat la fund.

— Desenezi? l-am întrebat eu, dându-mi seama că probabil gândea despre mine că eram băgăcioasă. Ceea ce era adevărat într-un fel, doar că nu o făceam intenționat. Îmi pare rău — am dat cu ochii de caiet acolo...

— E în regulă. Desenez, mi-a confirmat el, dând din cap. Nu prea bine, totuși. O fac doar de amuzament.

— Te deranjează? am întrebat eu, scoțând afară caietul de schițe.

Roger a izbucnit în râs.

— Sigur că nu, a spus el. Dar nu-ți bate joc de mine.

Am sprijinit caietul de bord și am început să îl frunzăresc la lumina lunii. Aproape fiecare pagină era plină de mici schițe. Roger avea stilul unui creator de benzi desenate, cu excepția mini-portretelor unde desenele deveneau mai realiste. Majoritatea

portretelor păreau să înfățișeze o fată de o frumusețe uluitoare cu păr blond lung. Am presupus că era Hadley, dar nu voiam să îl întreb despre ea, având sentimentul că fusesem deja suficient de băgăcioasă pentru o singură seară. Am închis caietul, l-am pus la loc în rucsac și am tras fermoarul.

— Sunt bune, am apreciat eu, dar Roger s-a mulțumit doar să zâmbească și să clatine din cap. Ai specializarea în artă?

— Categoric nu, a răspuns el. Specializarea mea principală este istoria și cea secundară, științele politice.

— Oh, am făcut eu.

În mod normal, acum urma momentul când aș fi spus că tatăl meu a fost profesor de istorie. Nu am cedat impulsului. Nu era vorba nici măcar de o opțiune — pur și simplu nu vorbeam despre asta. Dar faptul că nu reușeam nici măcar să fac o asemenea afirmație simplă m-a făcut să mă întristez profund. M-am întors cu spatele la Roger și m-am ghemuit cu fața spre fereastra mea. Mă uitam afară, la nesfârșitul peisaj pustiu și la miliardele de stele de deasupra. Apoi mi-am sprijinit capul de geamul rece al portierei și am închis ochii.

— Amy. Hei, Amy!

Am tresărit din somn — visasem. Era martie și era cald, iarba era proaspăt tunsă și mă înțepa în tălpile goale. Am clipit și l-am văzut pe Roger conducând în întuneric, pe autostrada pustie care se întindea la nesfârșit în fața noastră. Bineînțeles. Eram pe cea mai singuratică autostradă a Americii. Firesc.

Am încercat să îmi întorc capul, dar mi-am simțit gâtul înțepenit.

— Aah, m-am văitat eu ușor.

Se părea că reușisem să adorm în cea mai incomodă poziție posibilă.

— Hei, am murmurat eu, frecându-mă la ochi. M-am uita la ceas și am văzut că era două noaptea.

— Dumnezeule, am izbucnit eu, îndreptându-mă puțin de spate. Roger, nu crezi că ar trebui să ne oprim undeva ca să te odihnești peste noapte?

Drumul din fața noastră era la fel de întunecat și la fel de pustiu, iar stelele străluceau la fel de intens ca acum câteva ore. Aveam vaga senzație că eram singurii doi oameni de pe pământ în acel moment, ca și cum am fi fost doar noi și mașina noastră sub un cer unde stelele străluceau doar pentru noi.

— Tocmai de asta am vrut să te trezesc, mi-a spus el.

Chiar și în lumina slabă răspândită de tabloul de bord îmi dădeam seama că era extenuat. Chiar și prin ochelari se vedea că avea ochii împăienjeniți.

— Vreau să ajung până în Utah în noaptea asta. Vreau să scap cât mai repede de drumul ăsta, și dacă reușim să ajungem până în Delta, ar trebui să fim aproape de autostrada interstatală și atunci putem, în mod categoric, ajunge în Colorado Springs mâine.

Cu toate că îi apreciam toată graba asta, eram surprinsă totuși, deoarece el fusese cel care afirmase că aveam o grămadă de timp la dispoziție. Mă întrebam de unde venea graba asta subită să ajungem la Colorado Spring.

— Dar am nevoie de tine să mă ții treaz, a continuat el.

— Oh, sigur, am spus eu.

M-am uitat la el așteptând noi instrucțiuni.

— Și ce ar trebui să fac ?

Am văzut farurile unei mașini ce se îndrepta spre noi. Părea a fi la o distanță de kilometri întregi, dar fiind singura lumină la orizont, era ușor de detectat. Roger a închis faza lungă, chiar dacă mașina mai avea probabil vreo cinci minute bune până când să ajungă în dreptul nostru.

— Doar să vorbești cu mine, a precizat el, frecându-se cu o mână pe frunte. Și să te asiguri că îți răspund la întrebări. Și dacă ai putea să pui și niște muzică, ar fi grozav.

— Bine, am consimțit eu, luându-i iPod-ul. Dar, ne putem opri totuși la Ely să apucăm să dormim puțin.

Pe hartă, Ely părea a fi ultima mini localitate din Nevada, înainte de a ajunge în Utah.

Roger a clătinat din cap.

— Trebuie să ajungem în Utah, a insistat el.

Din moment ce eu optasem pentru un ocol, abătându-ne astfel de la program, nu aveam de gând să mă cert cu el.

— Ceva vesel, mi-a sugerat el, făcând un semn spre iPod. Nu am făcut o nouă listă de redare, dar ar trebui să fie unele mai vechi salvate pe acolo.

Am intrat in meniu şi am văzut că majoritatea listelor de redare aveau titluri foarte generale — „Mix nr. 1", „Mix nr. 2". M-am întors în capul listei, presupunând că va trebui să mă uit pe ele şi să încerc să ghicesc ce fel de muzică se potrivea cu numele ciudate de formaţii, când am dat de un mix intitulat. „Trebuia să fii acolo... ☺" M-am gândit că faţa zâmbitoare era de bun augur aşa că am selectat mixul şi am pus iPod-ul la loc în suport. Primul cântec era drăguţ şi lent, iar versurile erau despre un Romeo fulgerat de dragoste.

— Ce mix e ăsta? m-a întrebat Roger pe un ton aspru, iar eu m-am întors spre el, surprinsă.

— Cel cu faţa zâmbitoare, am răspuns eu. Credeam...

— Altceva, mi-a cerut el cu un glas în care stăruia iritarea.

Am observat că îşi încleştase mâinile pe volan şi nu mai părea deloc obosit.

— Sigur că da, am murmurat eu.

Am apăsat pe pauză, iar muzica s-a oprit, făcându-se linişte în maşină. În timp de derulam celelalte mixuri, ţăcănitul făcut de butonul de navigare mi s-a părut, dintr-odată, foarte tare. Am găsit unul denumit „Mix nr. 4," şi l-am selectat, sperând că era inofensiv. S-au auzit nişte acorduri foarte vesele şi mâinile lui Roger s-au destins.

— E mai bine?

— Mult mai bine, a recunoscut el. Ar fi trebuit să-l şterg pe ăla.

Mi-am imaginat că trebuia să fie ceva în legătură cu Hadley — şi abia atunci am realizat că era probabil o parte din titlu — dar nu aveam de gând să întreb. Aşa că m-am mulţumit doar să dau din cap.

— Era un mix pe care mi l-a făcut ea, mi-a explicat el după o clipă. Hadley.

Numele ei a plutit în maşină, între noi, preţ de o clipă, şi nu am putut să nu observ că îi pronunţase numele în mod diferit, ca şi cum numele ei şi doar numele ei era alcătuit numai din litere minunate. Fosta, a adăugat el în mod inutil.

Dar poate că era spre binele lui, din moment ce părea să aibă probleme când îşi amintea de episodul ăsta.

— Ah, am murmurat eu, nepreaştiind ce altceva să spun.

Amy! probabil că ar fi ştiut exact ce întrebare să pună. Ar fi fost amabilă şi înţelegătoare, îndemnându-l pe Roger să vorbească despre sentimentele lui fără rezerve. Probabil că nu ar fi stat în tăcere lângă el, uitându-se pe fereastră, fără să îl întrebe nimic de teamă că i-ar putea întoarce şi el favoarea.

— Utah, m-a anunţat Roger, arătându-mi indicatorul prin parbriz.

Am încetinit, iar eu m-am aplecat într-o parte ca să îl văd mai bine. BINE AŢI VENIT ÎN UTAH! scria pe el. Iar dedesubt, cu litere mai mici, ORAR DE VARĂ: GMT –6 .

În timp ce treceam pe lângă indicator, mă gândeam la linia imaginară pe care tocmai o traversasem, şi, cu toate că mă aflam la două state distanţă de California, nimic nu părea diferit. Nu că m-aş fi aşteptat cu adevărat la aşa ceva.

— Deci, mi s-a adresat Roger, întorcându-se cu faţa spre mine. Nu prea te descurci. Trebuie să mă ţii treaz. Pune-mi întrebări. Recită versuri. Orice.

←——→

— Este o persoană? am întrebat eu căscând, după şase runde de Douăzeci de întrebări.

— Da, a răspuns Roger. Nouăsprezece. Nu mă lăsa singur, Curry!

Am zâmbit la replica lui, şi asta s-a întâmplat în mod automat, ceea ce m-a surprins suficient de tare încât m-am oprit imediat.

— Este în viaţă?

— Nu. Optsprezece.

— Este de genul masculin?

— Da. Şaptesprezece.

I-am aruncat o privire lui Roger, pe care, după toate aparenţele, nu-l mai păştea pericolul de a adormi la volan. Învăţasem pe pielea mea că experţii în istorie aveau un avantaj distinct când jucau jocuri precum Douăzeci de întrebări. Dar începusem să îmi dau seama de genul de răspuns pe care îl alegea în mod permanent.

— Este un explorator?

Roger s-a uitat la mine arcuindu-şi o sprânceană şi părând uşor impresionat.

— Da. Şaisprezece.

Deja îi alesese pe Drake, Livingstone, şi pe Sir Edmund Hillary. Am făcut o încercare, sperând să fie răspunsul corect, fiindcă nu eram sigură câți exploratori mai cunoşteam.

— E Vasco da Gama?

A oftat, dar părea bucuros.

— Ai ghicit din cinci, m-a anunţat el. Bravo. E rândul tău.

— Ce ai tu cu exploratorii? l-am întrebat eu, gândindu-mă că patru la rând trebuiau să alcătuiască vreun soi de temă, nu doar o stratagemă să mă învingă.

Roger a ridicat din umeri, părând uşor jenat. Şi-a trecut mâna prin păr, care i s-a ridicat smocuri-smocuri pe tot creştetul. Îmi venea să întind mâna şi să i-l netezesc. Dar mi-am reprimat imediat impulsul.

— M-au pasionat dintotdeauna. De când eram copil. Mi-a plăcut ideea că oamenii puteau descoperi lucruri. Că puteai fi prima persoana care vedea ceva anume. Sau puteai vedea ceva ce nimeni altcineva nu fusese în stare să vadă.

— De aceea vrei să te specializezi în istorie?

A zâmbit fără să se uite la mine.

— Probabil. Am început să citesc cărţile de istorie ca pe nişte manuale de instrucţiuni pe vremea când eram copil, încercând să descopăr ce au făcut toţi acei exploratori astfel încât să pot face şi eu la fel. Eram convins că urma să descopăr ceva cu adevărat important.

— Dar totul s-a descoperit deja, am spus eu.

M-am întors ceva mai mult cu faţa spre el, lărgindu-mi centura de siguranţă şi sprijinindu-mă de fereastra portierei.

— Ei bine, tehnic vorbind, a replicat el, fără să pară deranjat de remarca mea. Dar cred că mai sunt încă multe lucruri de descoperit. Trebuie doar să fii atent.

Mi-am ridicat un genunchi la piept şi mi-am sprijinit bărbia de el, gândindu-mă la spusele lui.

— Doamne, ce mult am vorbit, s-a mirat el, izbucnind în râs. E rândul tău. Spune-mi câte ceva despre tine.

Era, în mod categoric, ultimul lucru pe care doream să îl fac, atunci sau oricând altcândva.

— Oh, nu ştiu ce să zic, m-am apărat eu. Nu am descoperit nimic.

— Încă, a subliniat Roger, iar eu m-am trezit din nou zâmbind.

Dar m-am uitat la el, cu ochelarii lui de profesor suplinitor de matematică şi cu mina lui optimistă, şi zâmbetul mi-a pierit pe buze. Încă nu descoperise că lucrurile nu se rezolvau de la sine, doar fiindcă aşa voiai tu.

— Aşa e, am spus eu, întinzându-mă să dau volumul muzicii mai tare; era un cântec despre un imperiu fals, pe care ascultându-l a doua oară, mi-am dat seama că îmi plăcea într-adevăr.

— Dar vorbesc serios, a insistat el. Spune-mi ceva despre tine. Care este... cel mai mare regret al tău?

Nu mă aşteptasem la întrebarea asta, însă am ştiut pe loc care era răspunsul, şi am închis ochii ca să îmi alung imaginea din minte. Dimineaţa aceea de martie, în care mergeam cu şlapii în

mână, cu picioarele acoperite de firele de iarbă tăiate. Singurul lucru la care nu voiam şi nu voiam să mă gândesc.

Am deschis ochii şi m-am uitat la el.

— Habar n-am.

Ieri, când erai tânăr . . .
—The Weepies

8 MARTIE—CU TREI LUNI ÎN URMĂ

— Şi ce s-a întâmplat? m-a întrebat Julia cu răsuflarea tăiată.

— Opreşte-te, i-am cerut eu râzând în receptor.

Stăteam pe treptele din faţa casei, vorbind cu ea în timp ce tata tundea iarba. Mama şi cu mine îl tachinam mereu în privinţa gazonului. Era destul de neîndemânatic în toate celelalte privinţe, dar când venea vorba de gazon era exagerat de pretenţios. Niciodată nu părea să aibă nevoie să fie tuns, mai ales din cauză că el îşi petrecea fiecare sâmbătă dimineaţa numai cu această îndeletnicire.

— E o întreagă artă în treaba asta, insista el de fiecare dată. Mi-ar plăcea să vă văd şi pe voi încercând!

În timp ce îl urmăream din priviri, el a pivotat maşina de tuns iarba la un unghi de 90 de grade pentru a ajunge într-un colţ al gazonului.

— Nu e nimic de spus, am declarat eu, îndreptându-mi din nou atenţia spre Julia.

— Mda, bine, a mormăit ea, dar am auzit-o şi cum râdea în acelaşi timp, ceea ce mă bucura întotdeauna, deoarece Julia era puţin cam prea reţinută, cântărindu-şi întotdeauna cuvintele înainte de a le da drumul pe gură. Am nevoie de detalii, Amy.

M-am pomenit zâmbind. Avusesem o întâlnire — şi o partidă grozavă de giugiuleli — cu Michael seara trecută. Şi Julia era întotdeauna prima persoană căreia îi povesteam. Într-un fel, dacă nu vorbeam cu ea despre treaba asta, nu mi se părea ceva real.

— A fost bine, i-am spus şi am auzit-o oftând cu năduf în receptor, tocmai din Florida.

— Detalii! mi-a cerut ea din nou.

— E *tata* pe aici, am spus eu în telefon, coborându-mi glasul. Nu pot să vorbesc despre asta acum.

— Salut-o pe Julia din partea mea, a strigat tatăl meu, în timp ce pivota din nou maşina de tuns iarba.

— Pune-ţi spinarea la muncă! i-am strigat eu, iar el mi-a zâmbit în timp ce se ducea în cealaltă direcţie, spre un petic de iarbă ce crescuse prea mare, invizibil pentru toţi ceilalţi cu excepţia lui.

— Haide, m-a îmboldit Julia. Deşartă sacul. Lucrurile merg bine între tine şi băiatul de la colegiu?

Am aruncat o privire să mă conving că tata nu mă putea auzi.

— Da, am spus eu, sprijinindu-mă cu spatele şi coatele de trepte şi pregătindu-mă pentru una dintre conversaţiile noastre maraton. Bine. Deci seara trecută a venit să mă ia la opt.

— Şi cu ce te-ai îmbrăcat? a intervenit ea prompt.

— Amy, m-a interpelat mama, stând în cadrul uşii din spatele meu.

Am lăsat telefonul jos şi m-am uitat la ea. Părea stresată şi, de obicei, sâmbăta era o zi când lăsa grijile deoparte.

— Da?

— L-ai văzut pe fratele tău?

Am simţit cum mi s-a accelerat uşor pulsul la auzul întrebării şi am încercat într-o fracţiune de secundă să îmi dau seama care ar fi răspunsul corect. Charlie nu îmi trimisese niciun mesaj cu alibiul lui, aşa că eram în ceaţă şi nu ştiam ce le spusese mamei şi lui tata că urma să facă şi ceea ce avea să facă, de fapt, până la urmă.

— Nu, am răspuns eu, într-un final.

— Nu este sus, mi-a dat mama de ştire.

S-a încruntat, privind înspre aleea circulară.

— Mă duc să verific din nou, mi-a spus ea intrând înăuntru.

— Scuze, i-am zis Julie. Circul obişnuit cu Charlie.

— Cum o mai duce? s-a interesat Julia.

Julia fusese îndrăgostită lulea de Charlie în gimnaziu, dar iubirea ei s-a topit încet-încet în timpul liceului, atunci când el a luat-o pe o cale cu totul diferită de a noastră.

— Cam tot la fel, i-am răspuns eu.

Cu alte cuvinte, nu prea bine. Ştiam că Julia va înţelege la ce mă referam. M-am uitat înapoi spre casă şi mi-am dat seama că ar trebui probabil să plec în recunoaştere şi să încerc să îl acopăr înainte ca situaţia să degenereze.

— Ar fi cazul să plec.

— Bine, a zis Julia. Dar sună-mă mai târziu. Promiţi?

— Sigur că da, i-am promis eu.

Am închis telefonul şi am deschis uşa, dar am mai zăbovit o clipă ca să îi arunc o privire tatălui meu, care era în elementul lui, făcându-şi de lucru cu maşina de tuns şi fluierând uşor, ca pentru sine.

Beehive Inn

DELTA, UT

Data sosirii: 8 iunie, 3:35 a.m.
Data plecării preconizate: 8 iunie.
ELIBERAREA CAMERELOR SE FACE LA 11 A.M.

Nume:
Edmund Udell/Hillary Udell

Adresă:
1 Salt Lake City Boulevard
Salt Lake City, UT
Cod poştal: Necunoscut

Telefon: Nu.

Cameră:
Apartament nupţial

Modalitate de plată:
Cash

Costul preconizat al camerei:
$99 + taxe

SEJUR PLĂCUT!!

Un Romeo strălucitor de dragoste
cântă o serenadă.
—Dire Straits

Stăteam pe marginea patului dublu, încercând să nu deranjez petalele împrăştiate pe el, aşteptându-l pe Roger să iasă din baie şi încercând să îmi dau seama cum de se întâmplase asta exact la fel. Din nou.

Ne luase mai mult decât crezusem ca să ajungem la Delta, primul oraş din Utah de pe Route 50. Eram deja foarte îngrijorată în privinţa lui Roger, care condusese în cea mai mare parte a zilei. Majoritatea motelurilor pe care lângă trecusem aveau firme luminoase care ne anunţau că NU aveau camere libere, şi începusem să mă întreb, plină de îngrijorare, ce se va întâmpla dacă nu vom găsi unde să stăm în Delta. Pe hartă, următorul oraş părea a fi, probabil, la o oră distanţă şi aveam senzaţia că Roger nu mai era în stare să facă faţă drumului.

În cele din urmă, am oprit la Beehive Inn să vedem care era situaţia. Cum arăta ceva mai drăguţ decât celelalte moteluri de pe marginea drumului, nu îşi făcea publicitate în privinţa gradului de ocupare. Am ieşit din maşină şi, în vreme ce mă îndreptam spre intrare, am simţit cât de tare îmi înţepeniseră muşchii picioarelor şi cât de rău mă durea şezutul de la atâta stat pe scaun. Am simţit cum mă cuprindea o stare de agitaţie în momentul când am păşit prin uşile din sticlă ce s-au deschis automat şi am intrat în holul hotelului, care părea discordant de luminos faţă de drumul parcurs pe timp de noapte. Nu mai încercasem niciodată

să mă cazez singură la hotel. Aveam măcar voie să fac aşa ceva? Trebuia să am optsprezece ani? De aceea făcuse oare mama rezervările pentru noi — deoarece eu nu aveam să reuşesc să le fac de una singură?

Inima mi se zbătea în piept în timp ce mă apropiam de recepţie. Hotelul în sine părea drăguţ, poate cu un stil ce îl imita în mod puţin cam agresiv pe cel de acasă, cu covoare tradiţionale acoperind fiecare suprafaţă disponibilă. Înainte de a apuca să mă uit mai bine în jur, am fost întâmpinaţi de un recepţioner care părea frânt de oboseală.

— Familia Udell? a întrebat el, mutându-şi privirea de la mine la Roger.

— Poftim? am răspuns eu nedumerită, deoarece nu aceasta era întrebarea la care mă aşteptasem. Iar Roger, care literalmente abia se mai ţinea pe picioare, nu părea capabil să răspundă.

— V-am păstrat ultima noastră cameră liberă, a spus el încruntându-se la mine şi tastând ceva pe computer. Deşi am primit mesajul acela prin care vă anulaţi rezervarea. Am ţinut-o la dispoziţia dumneavoastră, din moment ce aţi rezervat-o în avans.

— Şi este singura cameră liberă în seara asta? am întrebat eu, uitându-mă la Roger, căruia i se tot închideau ochii de somn, şi îi deschidea brusc, tresărind.

— Da, a răspuns recepţionerul uşor iritat.

— Bine, am răspuns eu, trecând rapid în revistă situaţia.

Dacă familia aceea, Udell, anulase rezervarea, cel mai probabil, nu aveau să vină. Şi era trei şi jumătate dimineaţa, iar Roger avea nevoie de un loc unde să pună capul pe pernă cât mai repede.

— Noi suntem, i-am spus eu, zâmbind radios. Familia Udell.

Asta a părut să îl trezească puţin pe Roger, care a clipit spre mine, surprins.

— În sfârşit, a mormăit recepţionerul. Numele? a întrebat el stând cu degetele în echilibru deasupra tastaturii.

— Ah, am bâguit eu. Da. El este... Edmund. Iar eu sunt Hillary.

Roger mi-a aruncat o privire, ceva mai tăioasă, iar eu am încercat să ridic din umeri cât mai subtil cu putinţă.

Cred că recepţionerul a început să aibă îndoieli în privinţa noastră atunci când nu am fost în stare să îi spun codul poştal din Salt Lake City şi când Roger, care se băgase şi el în conversaţie la momentul respectiv, i-a explicat că nu aveam ce număr de mobil să îi dăm, deoarece chestiile alea erau doar nişte mofturi. Dar cred că în clipa aceea recepţionerul nu voia decât să ne vadă plecaţi odată în cameră. Am plătit cash cu banii mamei din fondul de rezervă găsit în sertarul cu ciorapi, astfel încât familia Udell, oricine ar fi fost ea, să nu fie taxată. După aceea, ne-a înmânat o cheie — nu o cartelă magnetică, ci o cheie adevărată, de modă veche din alamă, cu un mic breloc-amuletă în formă de inimă atârnând de ea.

— Şedere plăcută, ne-a urat el cu un zâmbet ciudat şi o sprânceană ridicată. I-am mulţumit, şi am pornit împreună cu Roger în căutarea camerei noastre.

Care s-a dovedit a fi apartamentul nupţial.

M-am holbat la plăcuţa cu scrisul ei cu înfloriturі pentru o clipă, sperând că era o glumă. Dar nu era — cheia s-a potrivit în broască şi aşa se explicau rânjetul recepţionerului şi brelocul atârnat de cheie. Am împins uşa şi am intrat înăuntru, simţind cum roşeam pe măsură ce studiam camera. Cuvertura albă a patului matrimonial era acoperită cu petale de trandafir, iar lângă pat era o frapieră cu apă în care sălta o sticlă de şampanie. Mi s-a părut ciudat, asta până când mi-am dat seama că probabil fusese gheaţă acolo cu câteva ore în urmă. Roger a închis uşa în urma noastră, iar eu m-am uitat la el, sperând ca faţa mea să nu aibă aceeaşi culoare ca părul meu.

— Aşadar..., am început eu, teribil de stânjenită şi nici măcar nu îmi venea în minte ce aş putea să spun în privinţa asta.

— Drăguţă alegere, Hillary, a remarcat el abia schiţând un zâmbet.

Poate că era prea obosit ca să se simtă stânjenit, dar nici măcar nu roşise.

— Îmi pare tare rău, am spus eu. Dar era ultima disponibilă...

— Nicio problemă, m-a asigurat el. Mă duc să mă schimb întâi, dacă e în regulă.

S-a îndreptat spre baie, cărând după el geanta de voiaj.

— Sigur că da, am spus eu, nedezlipindu-mi ochii de pat.

Când Roger a închis uşa de la baie, m-am uitat în oglindă şi am văzut că roşeaţa din obraji îmi mai dispăruse, mai mult sau mai puţin. Apoi am cercetat camera din priviri. Era ceva vreme de când nu mai fusesem într-un hotel — căsuţa din Yosemite nu se punea la socoteală. Era şi drăguţă pe deasupra — pe biroul din colţul camerei se aflau un carneţel şi un pix galben cu negru pe care era scris numele motelului, iar eu le-am luat pe amândouă şi le-am îndesat în poşeta mea. Pe când făceam asta, mi-am dat seama că era pentru prima oară când stăteam într-o cameră de hotel fără familia mea. Şi era un apartament pentru tineri căsătoriţi aflaţi în luna de miere. Şi eram cu un băiat de colegiu.

Tocmai pe când îmi trecea prin minte acest gând deconcertant, Roger a ieşit din baie, căscând, îmbrăcat cu aceeaşi combinaţie de pantaloni scurţi şi tricou pe care o purtase şi noaptea precedentă. Nu mi se mai părea atât de uimitor acum când ştiam la ce să mă aştept. Roger s-a uitat şi el la pat.

— Mare păcat să-l distrugi, a constatat el şi m-am uitat în jos la petalele de trandafir şi mi-am dat seama că fuseseră aranjate în formă de inimă.

Mi-am întors privirea, mi-am înşfăcat valiza şi m-am dus drept în baie.

— Nu cred că familia Udell se va supăra, am spus eu pe un ton cât mai firesc cu putinţă.

Am închis uşa după mine şi m-am sprijinit cu spatele de ea, dând drumul aerului din piept. Ştiam că Roger era obosit, dar în mod cert nu suficient de obosit încât să nu observe că întreaga

încăpere fusese aranjată în ideea că oamenii care vor sta acolo vor face sex.

Eram în *apartamentul nupțial*. Sexul în expectativă plutea în atmosferă, la fel ca parfumul, dar mai puțin subtil. Era mai rău decât patul pe care îl împărțisem în Yosemite, chiar dacă patul de aici era mai mare. Era ca și cum în cameră cu noi se afla un elefant. Un elefant care se aștepta ca noi să facem sex. Am simțit cum roșeam din nou și mulțumită oglinzii din baie am avut și dovada vizuală. În încercarea de a mă gândi la altceva, m-am uitat de jur împrejurul băii și am văzut cada de două persoane, având drept bonus baia cu spumă și o mică savonieră din petale de trandafir așezată pe marginea căzii.

Trăgând de timp și profitând totodată de faptul că baia aceasta era en-suite și nu la cinci minute distanță de cameră, traversând pe unde urșii erau stăpâni, așa cum fusese noaptea trecută, am făcut un duș lung. Apoi m-am pregătit de culcare, schimbând tricoul cu mâneci lungi pe care îl purtasem noaptea trecută cu un tricou cu mâneci scurte, imaginându-mi că nu va fi la fel de frig ca acolo. În timp ce îmi periam părul, încercam să nu bag de seamă cât de mult păr rămânea pe perie. Mi-am împachetat doar obiectele de toaletă, adăugând spuma de baie, șamponul, trusa de cusut și loțiunea de mâini din partea hotelului.

Când am ieșit din baie, am văzut că Roger era deja băgat în așternut pe partea lui de pat, cu ochii închiși. Poate că pe el nu îl deranja deloc presiunea ciudată din cameră, la urma urmei.

Roger stinsese toate luminile cu excepția unei veioze micuțe cu abajur din creton de pe partea stângă — partea mea. Încercând să fac cât mai puțin zgomot cu putință, m-am strecurat sub pătură și am stins lumina. M-am întors pe partea mea și l-am privit pe Roger, care era ghemuit cu fața la mine. Să dorm alături de el nu mi se mai părea la fel de înfricoșător cum fusese ieri. Să fi fost abia ieri?

L-am privit pentru un moment. Apoi, chiar dacă eram sigură că noaptea dinainte fusese o întâmplare, și că nu o să pot dormi deloc, am închis ochii.

— Noapte bună, Roger, am murmurat eu.

După o clipă, Roger m-a surprins, dându-mi replica — eram convinsă că adormise:

— Noapte bună, a spus el. Dar numele meu este Edmund.

Ca să știi —
La Mom's Cafe, o brioșă este cât o GOGOAȘĂ SPIRALATĂ URIAȘĂ.
Roger a mâncat patru.

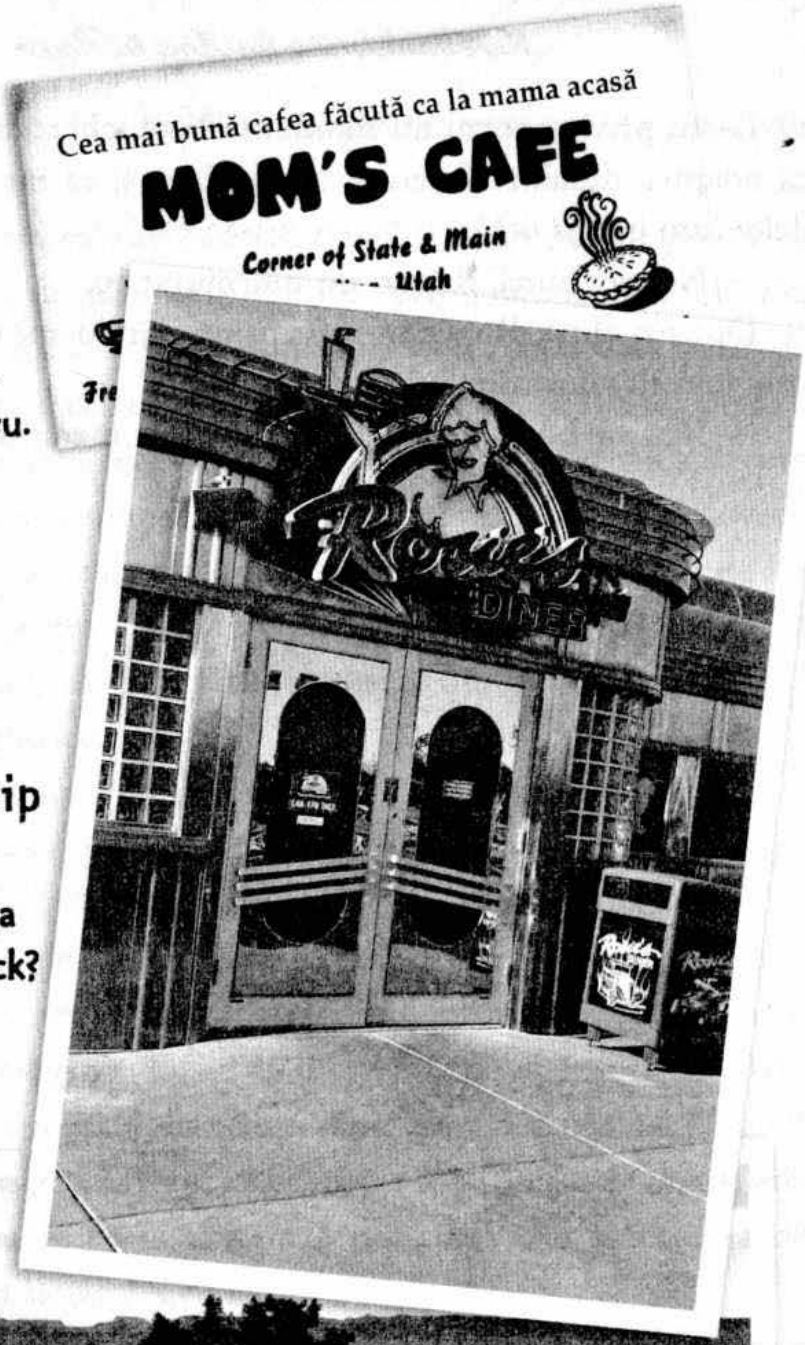

DINERS!
(Restaurante tip vagon)
De ce nu există așa ceva și în Raven Rock?

Roger m-a luat peste picior când am făcut fotografii cu copaci

Pe unde am fost . . .

Statul nr.3: UTAH—Statul Stupilor de Albine

Motto: Industrie

Suprafață: Din nou, ține de mare. Foarte, foarte mare.

Informații utile: Statul Stupilor de Albine! Toate indicatoarele care îți spun pe ce autostradă te afli au imagini cu stupi pe ele.

Impresii: Un indicator pe marginea autostrăzii interstatale: ATENȚIE, FERMĂ DESCHISĂ (o suprafață mare de teren de pășunat fără garduri sau alte bariere). Ce o vrea să însemne asta? Pe bune, ce înseamnă??
Dar Utah este ATÂT de frumos. Până și copacii sunt suficient de frumoși încât să le faci poze, și asta NU e o chestie stupidă. Și codul poștal pentru Salt Lake City este 84148. Doar în caz de nevoie.

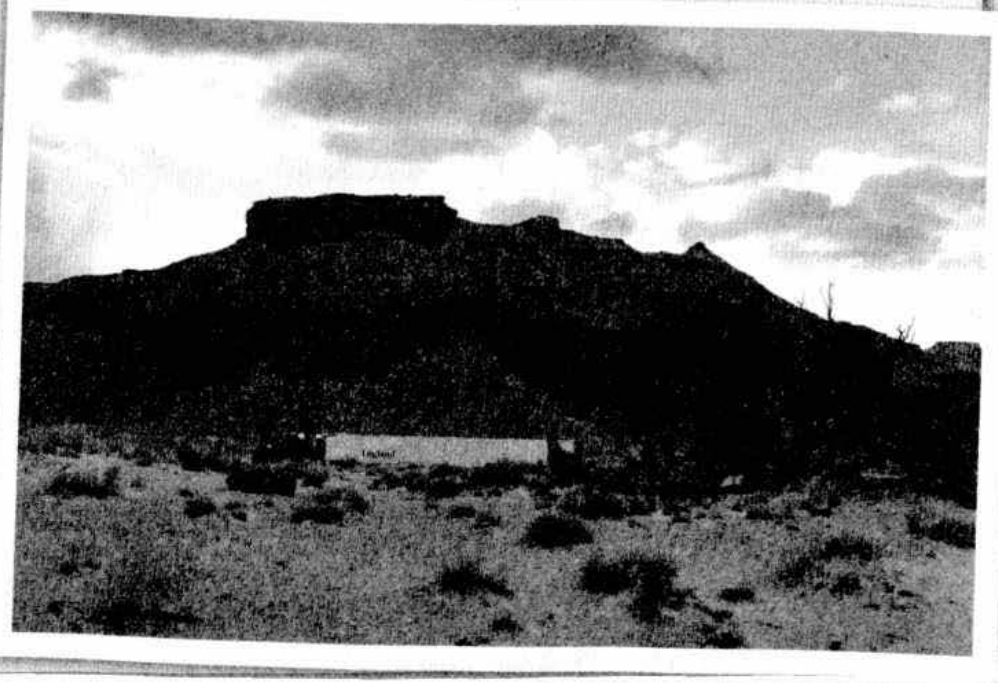

Utah este uimitor!!!!!

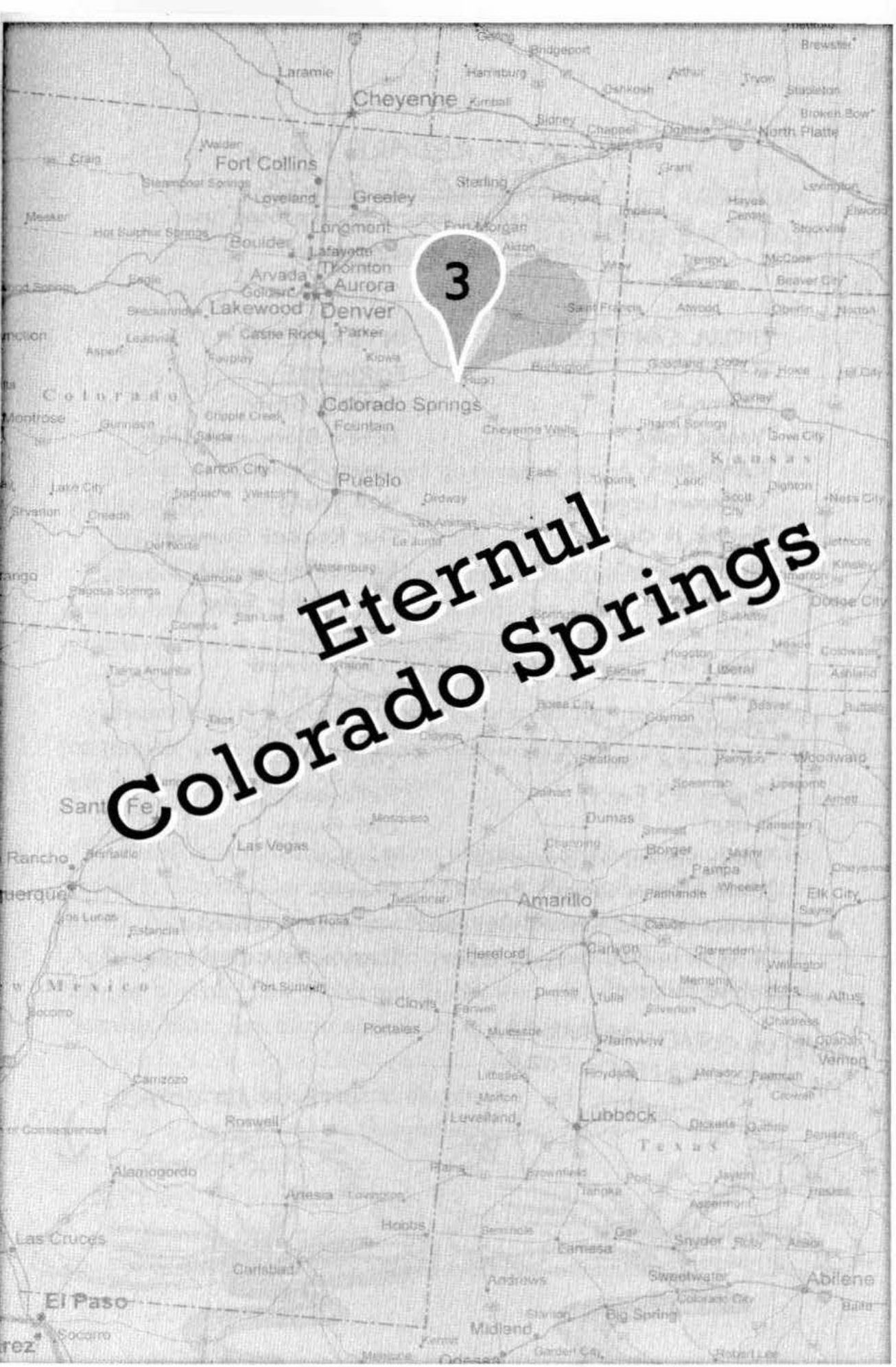
3
Eternul
Colorado Springs

LISTA DE REDARE NR. 4
ALCĂTUITĂ DE ROGER

„Hillary și Edmund au pornit-o pe autostradă" sau „Oameni care fac poze copacilor"

TITLUL CÂNTECULUI	INTERPRET/ FORMAȚIE
"Colorado"	Grizzly Bear
"Young Folks"	Peter, Bjorn and John
"I Am John"	Loney, Dear
"Unknown Legend"	Neil Young
"Break It Out"	The Rocket Summer
"No You Girls"	Franz Ferdinand
"Surf Colorado"	Bowling for Soup
"Just Like Heaven"	The Cure
"The First Single (You Know Me)"	The Format
"Gravel"	Ember FX
"Rootless Tree"	Damien Rice
"I Figured You Out"	Elliott Smith
"Baby, It's Fact"	Hellogoodbye
"Free"	Cat Power
"Don't Forget to Breathe"	Beulah
"Love Like a Sunset, Part I"	Phoenix
"Nobody Move, Nobody Get Hurt"	We Are Scientists
"A Year in the Past, Forever in the Future"	Dashboard Confessional

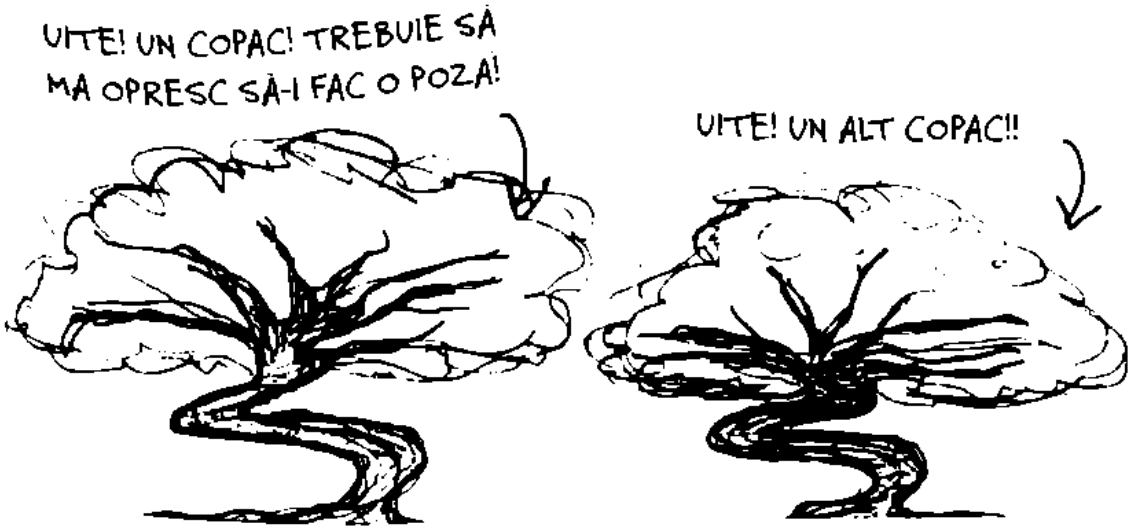

Nu se face surfing în Colorado.
—Bowling for Soup

„ Salut, ai sunat la Amy. Lasă un mesaj și am să te contactez eu. Mulțumesc!"

Bip.

„Amelia, mama la telefon. Sunt mâhnită fiindcă nu m-ai sunat înapoi ieri. Încep să fiu îngrijorată, mai ales că nu figurați în diagrama de cazare a niciunui hotel. Sună-mă imediat."

„Bună ziua. Ați sunat la Pamela Curry. Vă rog să lăsați un mesaj cu numele și numărul dumneavoastră de telefon și vă voi contacta cât de curând posibil. Mulțumesc."

Bip.

„Bună, mami. Uau, cred că nu reușim să ne găsim de loc una pe cealaltă. Ciudat. Dar totul este în regulă! Nu ai de ce să fii îngrijorată. Noi, ăăă, am ieșit prin... Oklahoma, de care am trecut acum. Așa că suntem un pic în întârziere față de grafic. Dar am găsit cazare în hoteluri fără probleme. Și călătoria cu mașina e grozavă, și decurge bine. Așa că nu ai de ce să îți faci griji!"

— E bărbat? m-a întrebat Roger.

— Da, am răspuns eu. Șaisprezece.

— Este în viață?

— Nu. Cincisprezece.

— Este un explorator?

— Numai tu puteai să întrebi asta. Nu, am spus eu.

— *Tu* întrebi asta de fiecare dată.

— Pentru că alegi de fiecare dată exploratori.

— Corect. E faimos?

— Da. Paisprezece.

— Hm.

Roger bătea darabana cu degetele pe volan, iar eu mi-am ghemuit picioarele sub mine şi m-am uitat pe fereastră.

Soarele tocmai începuse să apună — mersesem pe drum toată ziua. Plecasem mai târziu decât ne propusesem deoarece, spre totala mea surprindere, am dormit din nou toată noaptea şi încă mai dormeam dusă când un recepţioner iritat ne-a sunat la ora zece, după cum credeam eu. Dar cum niciunul dintre noi nu schimbasem ora, era de fapt, unsprezece, şi ne păştea pericolul să fim taxaţi pentru eliberarea cu întârziere a camerei. Am pornit-o la drum şi ne-am oprit efectiv, undeva pe drum, atât pentru micul dejun cât şi pentru prânz. Am descoperit că îmi plăceau la nebunie micuţele hanuri, iar lui Roger îi plăceau tonomatele din ele.

Călătoria prin Utah — în timpul căreia am aflat că John Cabot descoperise probabil Canada şi Roger a aflat cine era Stephen Sondheim — a fost absolut uluitoare. Peisajele erau şi mai uimitoare decât cele de pe Route 50, ceea ce se datora în cea mai mare parte faptului că acum aveai la ce să te uiţi. Şi ceea ce vedeam îmi tăia respiraţia. Peisajul era bizar, parcă de pe altă lume — acele platouri uriaşe roşcate şi fantasticii copăcei de plută cărora nu mă puteam abţine să nu le fac poze, spre încântarea lui Roger care era de părere că să faci poze copacilor era cel mai ridicol lucru pe care îl auzise vreodată. La fel ca în ziua precedentă, era ca şi cum cineva ar fi derulat peisajul la nesfârşit, sub un cer care, jur, era mai întins şi mai albastru decât în Nevada.

Acum că eram înapoi pe autostrada interstatală, vedeam din nou indicatoare rutiere, şi majoritatea erau noi pentru mine. Pe lângă inexplicabilul semn ATENŢIE, FERMĂ DESCHISĂ, erau şi indicatoare cu animale pe care nu le mai văzusem până acum — o antilopă, o vacă, şi o vacă cu coarne. Erau şi indicatoare

cu căprioare, dar pe acestea le văzusem pentru prima oară lângă Yosemite. Dar ceea ce mă îngrijora era faptul că o vacă cu coarne ar putea năvăli pe şosea fără de veste. Şi că se întâmpla destul de frecvent dacă trebuiseră să planteze un indicator de avertizare.

În timp ce traversam graniţa spre Colorado, încet dar sigur, peisajul s-a schimbat din nou. Câmpia plată de care avusesem parte în Nevada şi Utah s-a transformat treptat în zonă alpină şi dintr-odată s-au întors şi pinii. Gradul de înclinare al pantei era acum afişat pe indicatoarele de pe marginea drumului, iar şoseaua devenea din ce în ce mai sinuoasă şi mai abruptă pe măsură ce traversam munţii adevăraţi. Am urcat şi tot am urcat, după care a urmat o coborâre abruptă. Jeepul Liberty se descurca bine, dar curbele în ace de păr păreau a constitui o problemă pentru camionagii — mai ales la coborâre. Erau şi indicatoare despre care nu îmi venea să cred că erau adevărate, care păreau să ofere şoferilor de camioane sprijin moral. CURBĂ PERICULOASĂ ÎNAINTE, ŞOFERI DE CAMIOANE! CONDUCEŢI CU GRIJĂ! şi ŞOFERI DE CAMIOANE! NU S-A TERMINAT ÎNCĂ! URMEAZĂ CURBE DE 6% ŞI DRUMURI CU SERPENTINE! Însă cel pe care l-am privit îndelung a fost: DACĂ VĂ CEDEAZĂ FRÂNELE, NU IEŞIŢI DE PE CAROSABIL. RĂMÂNEŢI PE AUTOSTRADĂ. Cum adică? Mie mi se părea un sfat teribil de înfricoşător şi, ori de câte ori ne aflam în spatele unui camion, mă pomeneam uitându-mă la luminile roşii intermitente ale frânelor, ca să mă asigur că funcţionau.

Roger devenea din ce în ce mai tăcut pe măsură ce ne apropiam de Colorado Springs. În ambele dăţi când servisem prânzul, plecase de la masă ca să vorbească la telefon. Şi când se întorcea la masă îmi dădea clar de înţeles nu voia să pomenească nimic despre acele convorbiri telefonice deoarece imediat schimba subiectul. Prima dată mi-a stat pe limbă să îl întreb dacă o sunase pe Hadley, dar după aceea mi-am dat seama că asta implica să admit faptul că trăsesem cu urechea la conversaţia lui telefonică din Yosemite.

Am profitat de una dintre absenţele lui ca să îi trimit un mesaj mamei pe mobil. Charlie descoperise cum să facă asta cu ani în

urmă, dar eu nu o mai făcusem până acum. Adică să îi apară căsuța vocală pe ecranul telefonului fără ca acesta să sune. Charlie era sigur că mama nu își dăduse niciodată seama că telefonul ei avea această opțiune, deoarece, de fiecare dată, presupunea că a ratat apelul. Nu credeam că eram pregătită să am o conversație cu ea, care ar implica fie o grămadă de adevăruri jenante, fie un șir de minciuni. Știam că, probabil, îi voi spune adevărul curând — se presupunea că trebuia să fim în Indiana la momentul respectiv, însă eram destul de departe de Indiana. Dar am încercat să mă autoconving că poate vom putea recupera timpul călătorind noaptea, sau cam așa ceva. Și nici măcar nu eram prea entuziasmată de perspectiva de a ajunge în Connecticut într-o zi-două — nu doream să fiu nevoită să încep acea nouă viață încă. Mai mult chiar, nu o văzusem pe mama de o lună și numai gândul revederii îmi dădea o stare de nervozitate din motive pe care nu voiam să le cercetez prea adânc.

Am sorbit o înghițitură din sucul meu acidulat și mi-am verificat ceasul, acum setat la ora de vară. Era aproape șapte și aveam senzația că ne aflam în mașină de foarte multă vreme.

— Ei bine? am întrebat eu sprijinindu-mi picioarele de bord și aruncându-i o privire lui Roger.

— Scuze, a spus el.

A ridicat telefonul, s-a uitat la el, apoi l-a pus la loc în suportul pentru pahare.

— Hm. Mai trăiește? E în viață?

— Nu am răspuns eu, uitându-mă din nou la el. Și ai mai pus întrebarea asta odată.

— Scuze, a spus el, aruncându-mi un zâmbet fugar și îndreptându-și atenția înapoi asupra drumului, care începuse să fie din nou cu serpentine. Cred că sunt un pic cam... distrat. Vrei să pui niște muzică, în schimb?

— Sigur că da, am murmurat eu, încercând să nu mă simt jignită.

Oricum, nu era decât un joc stupid. Am pus mixul lui Roger și am mers în liniște pe parcursul următoarelor șase melodii.

Am început să văd Colorado Springs pe indicatoarele care îți spuneau la ce distanță te aflai de diverse destinații. Și, pe când eram la vreo nouăzeci de kilometri distanță de oraș, era ca și cum am fi intrat din nou în lumea civilizată. Trebuie să fi traversat munții, deoarece peisajul era mai vast și dintr-odată au apărut trei benzi de circulație, apoi patru. Sentimentul de izolare a dispărut, odată cu Targets și Wal-Marts și Starbucks și restaurantele fast-food aflate din nou pe marginea drumului. Toate acele lucruri cărora le simțisem lipsa pe Route 50 păreau acum mult prea mari și viu colorate. M-am trezit simțind lipsa micuțelor mini-marketuri.

Ne-am oprit pentru benzină la vreo treizeci de kilometri distanță de oraș. În vreme ce Roger făcea plinul, telefonul lui a sunat — eu ștergeam cu racleta parbrizul care se transformase într-un cimitir pentru gângănii și l-am văzut luminându-se și dansând în cerc în timp ce vibra în suportul pentru pahare. Am deschis portiera din dreapta șoferului și l-am înșfăcat văzând că pe afișaj apărea un apel de la BRON. Nu aveam habar ce însemna asta, dar i-am dat telefonul lui Roger, care dintr-odată a părut foarte agitat. Am pus racleta la loc, deși parbrizul era doar pe jumătate curățat și am intrat înapoi în mașină astfel încât să nu aud conversația lui Roger. Dar nu m-am putut abține să nu mă aplec puțin în față ca să îl văd în oglinda retrovizoare laterală. Nu îi zăream decât profilul, dar nu părea prea vesel. Deși schița un zâmbet, acesta părea cam forțat. După un moment de gândire, am avut o revelație — puteam să îi citesc chipul de-acum.

Roger s-a întors în mașină și a trântit ușa un pic mai tare decât era necesar. Nu a pus cheile în contact, s-a jucat cu ele doar, sprijinindu-le de genunchi. Părea obosit și o parte din energia ce vibra tot timpul în jurul lui părea să se fi estompat puțin.

— Ești bine? am vrut eu să știu.

— Desigur, a răspuns el cheilor, fără să se uite la mine. Așadar, am vești bune. Am găsit un loc unde să rămânem peste noapte. E una din casele din afara campusului. În timpul anului este Casa

Internațională, dar în vacanță, este la dispoziția celor care fac cursuri de vară.

— Grozav, am apreciat eu.

M-am uitat la el mai îndeaproape. Nu părea deloc fericit.

— E un lucru bun, nu-i așa?

Roger s-a mulțumit să ofteze.

— Păi, uite cum stă treaba, a început el.

Imediat am simțit cum m-am tensionat.

— Ar trebui să îți spun ceva. De fapt, trebuia să îți fi spus mai înainte.

— Bine, am zis eu, începând să mă îngrijorez cu adevărat. Se săturase de mine, sau plănuia doar să stea acolo cu prietenii lui? Voia să dea înapoi?

— Deci, motivul pentru care suntem aici, a spus el, continuând să îmi evite privirea este că... am auzit că Hadley este prin preajmă.

— Oh, am îngăimat eu.

Dintr-odată a căpătat sens faptul că Roger fusese cu ochii pe telefon toată dimineața.

— Și este? am rostit eu pe un ton cât se poate degajat.

— Nu, mi-a răspuns el, iar eu am simțit cum mă relaxez un pic. Am auzit de la unul dintre prietenii mei că a fost aici, la niște cursuri de vară. Dar, din câte se pare, s-a întors acasă, în Kentucky.

— Oh, am bâguit eu din nou, fără să mă simt deloc în largul meu.

— Nu mi-a răspuns la niciun apel sau e-mail. Așadar am crezut că venind pur și simplu aici și văzând-o am putea sta de vorbă și am putea, poate... fruntea i s-a încrețit. Nu știu ce să zic.

Amy! Ar fi știut exact ce să facă în acest moment. Nu ar fi avut senzația că avea limba atât de legată și nici nu s-ar fi simțit atât de ciudat și enervant de tânără.

— Mm, am rosti eu într-un final. Ce... vreau să spun, ce s-a întâmplat între voi doi?

În spatele nostru s-a auzit un claxon și când m-am întors am văzut un microbuz care stătea la coadă la pompă, în mod cert întrebându-se ce făceam acolo în mașină de nu plecam odată. Roger

a pornit maşina şi ne-am întors înapoi pe autostradă. Am mers în tăcere preţ de câteva minute, după care a început să vorbească din nou.

— Nu ştiu cum s-a întâmplat, a mărturisit el. Dacă aş şti, cred că nu am mai fi aici.

— Asta e, am zis eu.

Mă întrebam dacă ar trebui să procedăm la fel ca la Douăzeci de întrebări având drept răspuns „Motivul pentru care Hadley s-a despărţit de mine".

— Şi ea ce a spus?

Roger şi-a încleştat şi descleştat mâinile pe volan, cu fruntea încă încreţită de gânduri. Părea preocupat şi nefericit, ceea ce scotea şi mai mult în evidenţă felul lui vesel de a fi în mod obişnuit. La fel ca şi în multe alte cazuri, nu mi-am dat seama pe deplin de asta decât atunci când a dispărut cu totul.

— S-a întâmplat în timpul sesiunii. Trebuia să ne întâlnim la bibliotecă — urma să o ajut să înveţe la istorie pentru examen. Făcusem notiţe pe cartonaşe, mi-a explicat el, părând dezgustat de propria lui persoană. Dar ea a venit în camera mea şi...

Roger a făcut o pauză şi am observat cum îi pulsa un muşchi din falcă în timp ce îşi încleşta dinţii.

— Mi-a spus, a continuat el, că totul s-a terminat între noi. Că simţise asta de multă vreme şi că trebuia să îşi ia o piatră de pe inimă, deoarece o împiedica la studiu.

— A spus ea asta? l-am întrebat eu înmărmurită.

— Da, a recunoscut el, izbucnind într-un mic hohot de râs, jalnică încercare de mascare a tristeţii. Hadley nu a fost niciodată sentimentală. Ca să nu mai spun că nu m-am descurcat prea bine la examenele finale. Şi apoi mi-a lăsat un mesaj în căsuţa vocală spunându-mi că îi părea rău despre modul în care a lăsat lucrurile în suspensie şi mi-a spus să trec pe la ea la cămin când am timp, ca să ne putem lua la revedere.

— Şi?

— Oh, nu m-am dus, a spus Roger, schimbând banda de circulație. Nu îmi iau la revedere. Iar ea *știa* asta. I-am spus-o de o sută de ori.

M-am îndreptat un pic de spate.

— Nu îți iei la revedere?

— Nu, mi-a confirmat el. Și asta de când aveam unsprezece ani. Ține de o superstiție a mea, a adăugat el, un pic cam fără rost. Trei dintre bunicii mei au murit în acel an — bang, bang, bang. Și de fiecare dată, s-a întâmplat aproape imediat după ce am vorbit cu ei. Și le-am spus — ce crezi? La revedere. Așa că acum nu o mai fac. E o prostie. Dar ultimul bunic pe care îl mai am încă este bine mersi pe picioare și de atunci încoace nu mi-am mai luat la revedere. Așa că, asta e.

— Dar, am comentat eu, în timp ce Roger ieșea pe șoseaua 143 ce ducea spre strada Uintah/Colegiul Colorado, ce are de-a face un simplu la revedere cu toată treaba asta?

— Absolut totul! a exclamat Roger, o parte din vechea lui energie revenindu-i în glas.

Relieful părea mai puțin spectaculos acum. Și puteam vedea din nou munții. Și erau uluitori. Erau luminați din spate de soarele ce apunea, așa că, în esență, le distingeam doar contururile — dar munții păreau și ei purpurii, exact la fel ca în cântec. Roger conducea pe ceea ce părea a fi o stradă principală — buticuri cu haine și pizzerii și magazine de discuri. Putea să fie Raven Rock — avea aerul acela de oraș universitar — cu excepția munților din fundal, care erau mult mai impresionanți decât cei din California.

— A spune la revedere este de fapt o invitație de a nu te vedea din nou cu persoana respectivă. Se potrivește bine pentru o ultimă conversație pe care o ai cu cineva. Așadar, dacă nu îți iei rămas-bun — dacă lași conversația neîncheiată — înseamnă că va trebui să te revezi cu acea persoană.

Nu mă puteam abține să nu mă holbez la Roger. El mi-a aruncat o privire și a izbucnit în râs, un râs care suna normal de data asta.

— Știu că nu prea are sens, a continuat el, dar pentru mine a devenit un obicei destul de înrădăcinat.

— Uneori însă, am intervenit eu, simțind cum mi se pune un nod în gât, dar forțându-mă totuși să rostesc întreaga frază, uneori nu îți iei la revedere și, cu toate acestea, nu mai vezi respectiva persoană niciodată. Uneori se întâmplă așa.

— Sunt conștient de asta, a răspuns el cu glas scăzut și, după expresia întipărită pe chipul lui, mi-am dat seama că știa la ce anume mă refeream. Cred că e vorba doar de vina mea care persistă în subconștient pentru uciderea bunicilor.

M-am pomenit zâmbind la spusele lui.

— Tu nu ți-ai ucis bunicii.

— Știu asta. Dar încearcă să i-o spui băiatului de unsprezece ani din mine.

M-am uitat pe fereastră la munții purpurii care se întunecau și am cugetat la spusele lui. A-mi lua la revedere nu mi se mai părea la fel de important ca pe vremuri — descoperisem că atunci când urma să nu mai vezi niciodată pe cineva, nu contau aceste vorbe. Ceea ce conta era faptul că nu mai puteai să le spui nimic altceva vreodată. Și rămâneai cu o eternă conversație neîncheiată.

— Oricum, a conchis Roger, cotind pe o stradă de-a lungul căreia erau aliniate căsuțe albe, majoritatea cu înscrisuri grecești pe tăblițele de pe uși. Îmi pare rău că îți pun toate astea în cârcă. Trebuia să-ți fi spus mai devreme de ce am vrut să vin aici.

— Nu îți face probleme, l-am liniștit eu.

Roger mi-a zâmbit, apoi a tras mașina pe marginea străzii și a parcat în fața unei case dărăpănate cu două etaje cu vopseaua albă scorojită și un palmier de plastic pe jumătate dezumflat atârnând moleșit pe gazon.

— Vrei să ne vedem camerele?

Spațiul de uz comun al Căminului Colegiului Internațional Colorado era pustiu, cu excepția unui tip slăbănog, cu bustul gol, întins pe canapea. Avea părul negru și țepos și dădea impresia că e foarte absorbit de un joc video. Acesta părea să aibă loc într-o

pădure şi prezenta o versiune mult mai despuiată a tipului de pe canapea.

— Salut, Leonard, a spus Roger.

— Bună, Sullivan, a răspuns tipul — Leonard, probabil — ridicând mâna pentru a saluta cu pumnul strâns fără să îşi ridice ochii din ecran.

— Şi cum mai stai cu Honour Quest? s-a interesat Roger.

— Am ajuns până la Forest of the Doom (Pădurea Fatidică).

— Văd asta, a pus Roger, aplecându-se peste canapea ca să se uite la ecranul televizorului. Impresionant.

— Ce cauţi aici? l-a întrebat Leonard. Credeam că îţi petreci vara în California. Stai aici până începe şcoala?

— Nu, a răspuns Roger. Îmi petrec vara în Philadelphia.

— Fir-ar să fie! a exclamat Leonard.

Alter egoul lui virtual a tropăit ocolind un obstacol, agitându-şi sabia în aer.

— Aşa că rămânem aici în seara asta, l-a anunţat Roger. Am vorbit cu Bron şi mi-a spus că e în regulă. Te deranjează dacă ocup al doilea pat din camera ta?

— Sigur că nu, l-a asigurat Leonard. Cu cât suntem mai mulţi, şi aşa mai departe. Puneţi-vă lucrurile oriunde vreţi. Şi am auzit că o să fie o mică fiesta astă-seară la Quiet Dorm (Căminul liniştit). Ar trebui să fie destul de animată.

Şi-a ridicat privirea, părând că mă observă pentru prima oară.

— Amy Curry, m-am prezentat eu.

— Încântat, a mai spus el, îndreptându-şi din nou atenţia spre ecran. Fă ce vrei tu, Sullivan, dar evită camera lui Conrad. Ţine un iepure în debara şi i-a căzut cu tronc.

— Un iepure? am repetat eu, crezând că nu am auzit bine.

— I-a *căzut* cu tronc? a spus Roger reverberând ca un ecou.

Leonard a clătinat din cap.

— Urâtă treabă. Fă-ţi un bine şi evită toată situaţia asta.

— Desigur, l-a aprobat Roger. Mulţumesc, bătrâne.

A ridicat din sprânceană către mine şi s-a îndreptat spre bucătărie. L-am urmat, uitându-mă în jurul meu. Se vedea că mai multe persoane împărţeau această încăpere, dar nu într-un mod armonios, cu grafice pe perete cu cei de serviciu cu curăţenia şi debarasarea resturilor menajere, cu dulapuri încuiate cu lacăte şi cu obişnuita lozinca scrisă pe perete: MĂNÂNCĂ-ŢI NENOROCITA DE MÂNCARE ŞI NIMENI NU VA PĂŢI NIMIC.

— Aşadar, mi-a spus Roger traversând bucătăria, bine ai venit la Casa Internaţională. Prietena mea Bronwyn este administrator aici pe timp de vară şi mi-a spus că putem să rămânem peste noapte. Şi a mai spus că tu ai putea să stai cu ea.

A pornit-o pe o scară îngustă şi întunecată cu mocheta tocită de câte picioare încălţate au călcat pe ea, iar eu l-am urmat.

— Nu o s-o deranjez? am întrebat eu dându-mi seama acum ce era cu apelul de la BRON de mai devreme.

Roger s-a oprit în faţa unei uşi cu o tăbliţă albă ataşată de ea. Era plină de mesaje, majoritatea părând să fie în legătură cu un iepure.

— Deloc, m-a asigurat el. Eu sunt vizavi, în camera lui Leonard.

Mi-a arătat-o cu degetul.

— Aproape că nu se dezlipeşte de canapea, aşa că probabil voi avea camera doar pentru mine.

Roger a deschis uşa camerei lui Bronwyn care s-a dovedit a fi micuţă, dezordonată părând mai degrabă o debara enormă — cu haine atârnate peste tot şi cu o comodă micuţă cu sertarele deschise din care se revărsau teancuri de tricouri înghesuite unele peste altele. Exista şi ceea ce am presupus eu ca ar fi un pat, dar nu puteam fi deloc sigură, deoarece era acoperit cu haine.

— Uau, am exclamat eu, uitându-mă în jur.

— Ştiu, m-a aprobat el. Are o mică problemă cu cumpărăturile.

Şi-a coborât privirea spre mine.

— Te deranjează? Vreau să spun că putem oricând să ne ducem la un hotel unde să te simţi mai în largul tău...

Am clătinat din cap.

— E în regulă, am declarat eu.

De fapt, nu era deloc în regulă. Nu îmi plăcea că eram nevoită să stau cu o străină, o fată oarecare de colegiu căreia probabil nu o să îi convină prezența mea acolo. Dar, în mod cert, acesta era locul unde își dorea Roger să fie și nu vedeam nicio cale de ieșire din situația asta fără să îl dezamăgesc.

Mi-a zâmbit, părând ușurat, iar eu știam că îi dădusem răspunsul corect.

— Grozav. Ei bine, mă duc să iau bagajele din mașină. Mă întorc imediat.

Înainte să apuc să spun ceva, Roger a și zbughit-o pe ușă.

Chiar și fără teancurile de haine, camera tot micuță ar fi fost. Lucrurile aruncate peste tot îmi accentuau însă senzația de claustrofobie. În esență, era un singur pat, cu un mic spațiu de podea liberă lângă el și un birou cu cărți de știință stivuite pe el și pe lângă el. Mai era un alt panou deasupra biroului și, recunoscându-l pe Roger într-o poză, am intrat în cameră să mă uit mai îndeaproape.

— Bună!

M-am întors la auzul vocii și am văzut o fată stând în prag. Avea păr castaniu lung și un breton care aproape că îi intra în ochi. Era cam de înălțimea și statura mea, poate cu forme un pic mai pline. Am presupus că trebuia să fie Bronwyn, asta fiindcă că purta o ținută tipică pentru cineva care ținea foarte mult la haine, așa cum părea să țină și proprietara acestei camere. Purta blugi și un tricou, ca și mine, doar că asemănările se terminau aici. Părea să aibă acea calitate pe care o observasem la fetele de la școală — un mod de a combina articolele de îmbrăcăminte, astfel încât toate se *asortau*, și păreau speciale și arătau bine împreună, dar, în același timp, îți dădeau impresia că erau alese în mod firesc, fără vreun efort prealabil. Tricoul ei alb era mulat pe corp dar îi cădea oarecum lejer. Avea câteva lanțuri de aur delicate, stratificate, și acestea părea a se coordona perfect cu pandantivele ei din aur. M-am uitat în jos și am văzut că pe tricoul meu era ceva ce semăna cu o mică pată

provenind, probabil, de la pâinea prăjită cu gem pe care o mâncasem la prânz.

— Bună, am spus, înfundându-mi mâinile în buzunar și sperând ca ea să nu observe gemul.

— Amy? a întrebat ea, studiindu-mă îndeaproape.

A venit spre mine, reușind cumva să nu calce pe vreo haină sau pe vreun pantof. Se uita la mine cu cea mai prietenoasă expresie pe care o văzusem vreodată la cineva în afară de stewardese.

— Da, am răspuns eu, scoțând mâna din buzunar și întinzându-i-o, închipuindu-mi că așa se proceda la colegiu. Bună.

Nici măcar nu mi-a băgat mâna în seamă, dar a mai făcut un pas înainte și m-a îmbrățișat strâns. Imediat am simțit cum mă încordam. De multă vreme nu mai îmbrățișasem așa pe cineva. Câteva persoane mă îmbrățișaseră la înmormântare, dar fuseseră niște îmbrățișări în pripă, în care abia dacă ne atingeam, cu două bătăi ușoare de încurajare pe spate. Și fata asta nu îmi mai dădea drumul. După o clipă, am încercat să mă eliberez, dar asta a părut să o facă să mă strângă și mai tare în brațe. Era o senzație ciudată; deși eram amândouă cam de aceeași înălțime, mie mi se părea că eram îmbrățișată de o persoană mult mai mare. Am simțit cum ceva se slăbea în interiorul meu, o așchie sau două sărind din barajul pe care îl pusesem în fața a tot ceea ce nu voiam să simt. În secunda în care am simțit asta, am dat un pas înapoi. Bronwyn a făcut și ea un pas înapoi, la rândul său, și mi-a zâmbit.

— Ce bine îmi pare să te cunosc! a declarat ea și în glasul ei am detectat un ușor accent nazal, tipic sudiștilor: adică un cuvânt părea să conțină mai multe vocale decât eram eu obișnuită să aud.

— Și mie. Ăăă... Bronwyn? am întrebat eu doar ca să mă conving că nu mă înșelam.

— Oh, Doamne Dumnezeule! a exclamat ea izbucnind în râs. Mii de scuze. Da, eu sunt. Bronwyn Elizabeth Taylor. Încântată de cunoștință.

— Elizabeth Taylor? am repetat eu, nefiind sigură că auzisem corect.

Bronwyn a râs din nou.

— Da, ştiu. De vină e sora mea mai mare. Era obsedată de *Vis de glorie* pe vremea când m-am născut eu. Fete şi cai, ştii tu, mi-a spus ea, iar eu am dat din cap ca şi cum ştiam despre ce vorbea. Aşa că ea a sugerat ca acesta să fie al doilea nume al meu şi iată-mă. De aceea nu ar trebui să laşi un copil de cinci ani să îţi aleagă numele, corect?

— Corect, am spus eu, un pic cam uimită.

Vorbea *repede*, în ciuda a tot ceea ce auzisem eu despre accentul sudic lent şi tărăgănat. Am învârtit puţin roata, încercând să readuc conversaţia pe un teren familiar.

— Îţi mulţumesc tare mult că mă primeşti la tine peste noapte.

— Ah, 'nica toată! a spus ea.

Nu mai auzisem pe nimeni rostind vreodată expresia acesta cu glas tare, dar iat-o: 'nica toată!

— Sunt încântată că eşti aici. Sunt avidă după o conversaţie bună. Şi Roger este unul dintre primele mele zece persoane preferate din lume.

Ea a spus acest lucru de parcă era, într-adevăr, o onoare. Am crezut-o imediat.

— Oh, am început eu. Da. Este foarte...

— Şi sunt pur şi simplu bolnavă, a continuat ea, din cauza a ceea ce i-a făcut fata aia. Aşa un băiat drăguţ. Nimic altceva decât o bună practică pentru una ca Hadley.

Am remarcat că Bronwyn i-a pronunţat numele într-un mod diametral opus faţă de cum îl pronunţase pe al lui Roger, de parcă efectiv ar fi scuipat silabele.

— O singură privire i-a fost îndeajuns să îşi dea seama că îşi poate ascuţi ghearele pe el.

Am dat din cap pe muteşte, având oarecum senzaţia că intrasem în mijlocul unei tornade. Am încercat să cern informaţiile pe care mi le dăduse, să găsesc o replică adecvată la vreuna dintre ele.

— Aşadar, am început eu.

— Of, Doamne, unde îmi sunt bunele maniere? Ia loc, te rog.

Nu vedeam un loc unde acest lucru ar fi fost posibil, dar Bronwyn a măturat niște haine de pe pat, a bătut locul gol cu mâna, apoi a traversat camera și s-a cocoțat pe biroul ei. M-am așezat cu grijă pe spațiul pe care ea îl debarasase. Se uita la mine așteptând un răspuns, așa că m-am hotărât să încerc din nou.

— Deci, am zis eu, apoi am așteptat o clipă. Cum ea nu a intervenit, am continuat. Deci ești administrator aici pe timpul verii?

— Da, a răspuns ea scoțând un geamăt care a reușit să pară și binevoitor, totodată. Am casă și masă gratuite și mă ține toată vara departe de casă și de munca de sclav din căminul de zi al mătușii mele. Dar destul despre mine! S-a aplecat în față. Vreau să aud totul despre tine. Cum a decurs călătoria până acum?

— Oh, am rostit eu, simțindu-mă un pic cam stânjenită fiindcă își îndreptase toată atenția asupra mea. Bine, cred. Până în prezent.

— *Ea* și-a făcut apariția deja?

După felul în care Bronwyn a spus ea, nu aveam nicio îndoială cu privire la cine se referea.

— Nu, am încredințat-o eu. Nu chiar. El nu prea a vorbit despre asta.

Bronwyn a dat din cap.

— Mă gândeam eu. Nu îți face griji, draga mea. I-o scot eu din minte.

— Hm, am comentat eu. Cred, totuși, că pentru asta suntem aici. Unul dintre motive, am adăugat eu repede. El a spus că o caută pe Hadley — credea că s-ar putea să fie în campus vara asta.

Bronwyn a pufnit disprețuitor.

— Ei bine, nu e. Crede-mă, aș fi aflat și aș fi dat-o în urmărire.

S-a întors cu fața spre biroul ei și a luat în mână o fotografie înrămată.

— Vrei să o vezi?

Înainte să apuc să îi dau replica, ea a traversat camera și mi-a dat-o.

În poză erau patru persoane: Bronwyn în partea stângă, stând în picioare lângă un tip drăguț, îndesat, cu păr negru cârlionțat tuns scurt, apoi Roger stând în picioare lângă o fată blondă izbitor

de frumoasă. M-am gândit că trebuia să fie Hadley, și nu doar pentru că cineva îi desenase coarne în vârful capului cu marker roșu. M-am uitat mai îndeaproape. Era aproape la fel de înaltă ca Roger, suplă, cu trăsături fine, perfecte, cu pielea bronzată uniform, și părul de un blond palid. Ea zâmbea absentă și nu se uita la aparatul de fotografiat, dar Roger, care o privea zâmbitor, nu părea să observe.

— Hm, am bâguit eu, neștiind care ar fi fost răspunsul potrivit.

— Știu, a confirmat Bronwyn. Totalmente, așa-i? Nu-i așa că i se citește pe față?

A luat poza înapoi.

— Dar uită-te la Jamie, a spus ea zâmbindu-i tipului din poză care stătea lângă ea și atingându-l cu degetul arătător. Nu-i așa că e adorabil? Nu-i așa că îți vine să îl mănânci?

— Mmmm, am rostit eu pe un ton cât se poate de neutru, închipuindu-mi că probabil nu era ceva cu ce să fiu de acord cu prea mult entuziasm. E prietenul tău?

— Da, mi-a răspuns ea oftând de fericire. Și, în mare măsură, cel mai bun prieten al lui Roger de pe aici. Așa am ajuns să îl cunosc, înțelegi tu. Și pe ea, a adăugat pe un ton sumbru, în clipa următoare.

— Așadar, am spus eu, având senzația că eram pe cale de a descoperi un mister, ce s-a întâmplat mai exact între ei?

Bronwyn a aruncat dintr-o mișcare un alt braț de haine pe jos și s-a așezat lângă mine.

— Draga mea, dacă aș fi știut aș fi putut rezolva treaba asta acum două luni. După mine, problema e că nu există niciun motiv. Cred că pur și simplu ea s-a plictisit și a vrut să fie liberă în Kentucky pe timpul verii. Dar nu știu, a mărturisit ea. Va trebui să îl întrebăm pe RS... a făcut o pauză și s-a uitat de jur împrejur, de parcă abia atunci a observat că Roger nu era în cameră. Și vorbind de lup, unde e băiatul ăsta?

— Aduce bagajele, i-am explicat eu.

Mi-am dat seama că, de fapt, trebuia să se fi întors deja, şi mă întrebam dacă întârzia dinadins, astfel încât eu şi Bronwyn să putem sta de vorbă în voie.

— Am priceput. Ei bine, ar trebui să începem să ne pregătim. Diseară e o petrecere la Căminul liniştit. Vii şi tu, a spus ea şi am remarcat că nu formulase propoziţia ca pe o întrebare şi nici nu aştepta răspunsul. Ne îmbrăcăm şi... ochii i-au alunecat pe ţinuta mea. Ei bine, poţi să împrumuţi ceva de la mine. Va fi distracţie mare!

Şi o duci bine în Colorado.
—Jackson Browne

Căminul liniştit nu era pe măsura numelui său. Roger mi-a explicat, în drum spre petrecere, cum clădirile care serveau unui scop anume în timpul anului şcolar — cum ar fi Casa Internaţională — deveneau locuinţe obişnuite pentru studenţii care rămâneau în campus peste vară. După toate aparenţele, cele mai grozave petreceri din timpul verii se dădeau la Căminul fără substanţă.

Am auzit zgomotul petrecerii încă de la capătul străzii: ritmul constant, asurzitor punctat cu râsete şi ţipete răzleţe. De la Casa Internaţională puteai ajunge pe jos la Căminul liniştit, aflat într-o altă clădire dărăpănată — aceasta arăta de parcă ar fi fost o veche casă victoriană. Când ne-am apropiat mai mult, am văzut că în faţa verandei ce înconjura casa era o plajă falsă, o fâşie de nisip cu o plasă de volei spânzurată de-a curmezişul ei. Nu se părea că ar fi avut cineva de gând să joace în seara aceea, deoarece lângă plasă ardea un mic foc de tabără. Erau nişte oameni în jurul focului, şi nişte cupluri care stăteau de vorbă pe verandă, şi un tip a trecut peste balustradă fără să lase din mână sticla de bere. Era totul foarte familiar — dacă înlocuiai sticlele de bere Mile-High împrăştiate pe jos cu cele Dos Equis, puteai spune fără ezitare că era una dintre petrecerile din Colegiul de Vest. Fusesem doar la vreo câteva şi întotdeauna cu Michael. Aveam tendinţa să stau lipită de el, sorbindu-mi berea caldă neîmbuteliată din paharul meu roşu de plastic, zâmbind când cineva mi se adresa, încercând să nu spun ceva care să mă dea de gol că eram elevă de liceu.

Fratele meu, pe de altă parte, se dusese în campus încă de când era în gimnaziu, fiind tratat, după toate aparențele, drept mascota petrecerilor. Când a intrat la liceu, era acceptat ca persoană permanentă. Și adesea, el era cel care îi aproviziona, sau cel puțin cel care știa cine putea să o facă. Întotdeauna a fost un chin pentru mine să stau deoparte, fie într-un cămin, fie într-o casă, și să îl văd pe fratele meu în centrul atenției.

În vreme ce îi urmam pe Bronwyn și pe Roger în sus pe scări, m-am agățat de balustradă, evitându-i pe tipii beți morți și încercând să nu îmi pierd echilibrul. Eram perfect trează, dar nu purtam pantofii mei. Nu fusese alegerea mea, dar se părea că „nu" era un cuvânt pe care Bronwyn nu-l înțelegea.

— Sigur că vii! a insistat ea după ce eu refuzasem să merg și Roger reapăruse cu valiza mea.

L-a salutat, ca apoi să îl gonească din nou pe ușă afară, pentru ca noi să ne putem pregăti. Și atunci mi-am dat seama că, cel mai probabil, nu aveam cum să scap să nu merg la petrecere.

— Nu e nicio problemă, am pledat eu.

Bronwyn, care fredona ceva în barbă și scotocea printr-un sertar de-al ei, s-a întors și s-a uitat la mine.

— Bineînțeles că trebuie să mergi, a spus ea. Nu fi caraghioasă.

— Mă descurc eu aici, am argumentat eu. *Pe bune.*

Dar tot nu a luat în seamă vorbele mele.

— O să vii, drăguță, a zis ea. Și mai mult decât atât, o să fie distractiv.

S-a îndreptat de spate și s-a uitat la mine cu atenție.

— Cred că ar trebui să schimbăm câte ceva, mi-a spus ea, gesticulând spre șlapii mei, spre tricoul lălău și spre jeanși. Înțeleg că a trebuit să te îmbraci de drum și așa mai departe.

— Exact, am murmurat eu.

Nu voiam să îi spun că asta devenise uniforma mea. Nu era ceva planificat, doar ceva spre care tot gravitam în ultima vreme. Într-un fel sau altul, hainele care erau prea mulate îmi dădeau senzația că

mă sufoc, cu fuste îmi era frig la picioare, culorile aprinse atrăgeau prea mult atenţia asupra mea. Aşa că în final ajungeam să port o ţinută care mă ascundea puţin, permiţându-mi să mă pierd în decor şi funcţiona perfect pentru mine.

— Dar, a continuat ea, sunt ocazii diferite. Nu-i aşa că am dreptate? Sunt ocazii când te îmbraci în ţinute lejere şi altele când te îmbraci elegant. Şi acum e vorba de cea din urmă.

Ea a tras afară un top roz cu un singur umăr, s-a uitat la el, apoi la mine, după care l-a azvârlit pe birou. A răscolit mai adânc, a scos un icnet de triumf şi a scos la iveală un top azuriu bordat cu galben.

— Perfect, a apreciat ea.

— Bronwyn, am început eu, nevrând să o ofensez, dar nici să o las să depună atâta efort de pomană. Nu că nu apreciez, dar nu cred că mă simt în stare să merg la o petrecere astă-seară.

Era puţin zis, dar nu ştiam cum s-o spun altfel. Abia reuşisem să mă obişnuiesc să îmi petrec timpul în compania lui Roger. În ultimele trei luni aproape că nu stătusem de vorbă cu nimeni şi la gândul că urma să văd atâţia oameni şi să fiu înconjurată de atâţia străini, singurul lucru pe care mi-l doream să fac era să mă târăsc în pat. Cândva, mergeam bucuroasă la petreceri. Nu constituise niciodată o problemă pentru mine. Aceea fusese însă Fosta eu.

— Ştiu, a spus Bronwyn cu un oftat, luându-mă prin surprindere. De cele mai multe ori, nici eu nu vreau să merg, draga mea. Dar ştii ceva? Trebuie să mergi oricum. Este motto-ul familiei Taylor: te trezeşti, te îmbraci, ieşi în lume. Şi, de obicei, te distrezi destul de bine, în cele din urmă.

A aruncat bluza azurie înspre mine, iar eu am prins-o.

— Şi câteodată, a adăugat ea, pe un ton ceva mai scăzut, ca şi cum mi-ar fi împărtăşit un secret, dacă nu te simţi grozav pe interior, atunci măcar să arăţi bine pe exterior, şi, după o vreme, nu o să mai fii în stare să îţi dai seama care e diferenţa.

Mi-a zâmbit. Bănuiesc că nu păream pe deplin convinsă, deoarece ea a ridicat din umeri şi mi-a spus:

— Dar dacă nu te simți bine, îți promit că poți să pleci devreme, OK? Acum, pune-ți asta pe tine și o să îți găsesc eu și o fustă.

Mi-am dat seama că era inutil să îi opun rezistență, așa că mi-am scos de pe mine tricoul pătat cu gem în timp ce Bronwyn a scos la iveală dintr-un teanc de haine o fustă denim. Mi-a aruncat o privire, iar eu am încercat să mă întorc cu spatele — aveam doar sutienul pe mine — ca să îmi pun topul azuriu. Când am simțit moliciunea materialului, mi-am dat seama că era o bluză de calitate. După ce îmi petrecusem ultimele câteva luni îmbrăcată în bumbac prespălat, aproape că uitasem cum se simțea pe piele, și mi-am trecut degetele de-a lungul decolteului care era crestat delicat.

— Și ăsta, a spus ea și un sutien m-a lovit drept în cap.

— Mm, am spus eu ținându-l în dreptul ochilor. Cred că mă descurc...

Chestia asta părea să împingă un pic prea departe împrumutatul lucrurilor.

— Nu-ți face probleme, m-a liniștit ea. E nou. L-am cumpărat pentru colega mea de cameră anul trecut. Vreau să spun că fata nu mai ieșea din sutienul ei de sport. Ce grozăvie! Dar mi-a spus că nu-l vrea. Și că eu *am sărit calul*. Îți vine să crezi una ca asta? Încearcă-l.

— Mm, am mârâit eu, dorindu-mi să termin cât mai repede cu îmbrăcatul, e în regulă...

— Nu, nu e în regulă, m-a contrazis ea. Dacă e să te îmbraci, trebuie să o faci până la capăt. Cred că lenjeria bună e mult prea subestimată.

Am răsucit sutienul în mâini. Ca și bluza, era, desigur, bine croit. Era de un verde pal și susținut cu sârmă și avea o dantelă delicată și, în mod categoric, arăta mult mai sexi decât oricare dintre sutienele pe care le aveam eu la vremea respectivă.

— Ei bine, mulțumesc.

— N-ai pentru ce. Și, a spus ea, înșfăcând încă un obiect și aruncându-l spre mine, uite! Era un bikini tanga verde pal asortat cu sutienul, având încă eticheta atașată.

— I-ai cumpărat colegei tale de cameră lenjerie intimă? m-am mirat eu.

— Păi erau la set! mi-a explicat ea pe un ton uşor defensiv. Doar nu vrei să separi un set. Şi poţi să îl păstrezi pentru ocazii speciale, dacă vrei.

Mi-a făcut cu ochiul, iar eu am încercat să nu roşesc. Prima — şi ultima — oară când mă văzuse cineva în lenjerie de corp, nu fusese în mod cert deloc atât de impresionant ca acum. Dar la vremea aceea, lui Michael nu prea părea să îi pese, aşa că poate nici nu a contat, la urma urmei.

— Schimbă-te, atunci, şi vedem pe urmă cum îţi stă! m-a îndemnat ea, zâmbind cu gura până la urechi şi bătând din palme în timp ce se îndrepta spre uşă.

Când uşa s-a închis în urma ei, m-am îmbrăcat, apoi a trebuit să mă aşez pe pat o clipă, încercând să alung valul de tristeţe ce mă cuprinsese. Nu îmi dădusem seama până atunci cât de mult îmi lipsea compania unei alte fete — cât de mult îmi lipsea Julia. Întotdeauna ne pregăteam împreună pentru petreceri. Era un geniu în privinţa aranjatului părului, şi îi plăcea să mi-l coafeze, din moment ce al ei era creţ şi susţinea că nu putea să scoată nimic amuzant din el. Câteodată, partea cu pregătirile — alegerea hainelor, în camera mea, cu muzica dată la maxim — era mai amuzantă decât petrecerea în sine. Şi apoi, după petrecere, o duceam acasă cu maşina şi recapitulam evenimentele serii.

— Bun, a zis Bronwyn, întorcându-se în cameră şi verificându-şi ceasul. Ar trebui să ne grăbim dacă e cazul să mă ocup eu de părul şi de machiajul tău. Mai avem doar vreo oră la dispoziţie.

⟷

Şi uite aşa am ajuns eu la petrecere, nepurtând aproape nimic de-al meu, inclusiv pantofii. Bronwyn îmi alesese o pereche de pantofi fără ştaif care mă cam strângeau, dar a refuzat să mă lase să ies din cameră în şlapi.

Am fost uimită când m-am privit în oglindă după ce ea şi-a terminat treaba cu mine. Arătam... nu ca Fosta Eu, din moment ce

nu fusesem niciodată atât de elegantă. Dar semănam mai mult cu felul cum îmi aminteam că arătam. Ca şi cum ar fi trebuit să merg undeva ca apoi să am ce povesti despre asta. Ştiam că nu era decât un artificiu care va dispărea de îndată ce îmi dădeam jos machiajul pe care mi-l aplicase ea — dar era plăcut să văd, cel puţin pentru o noapte, pe cineva despre care crezusem că nu se va mai întoarce vreodată.

În cele din urmă, ne-am pomenit în bucătăria zgomotoasă a Căminului Liniştit, cu Bronwyn stând de vorbă cu o persoană pe care o recunoscuse de la cursul ei de chimie organică. Eu stăteam într-o parte, lângă Roger, sorbind berea caldă din paharul roşu şi având o puternică senzaţie de déjà-vu.

— Arăţi tare bine, m-a complimentat Roger.

M-am uitat la el, surprinsă şi am văzut că stătea cu ochii aţintiţi în pahar.

— Oh, am îngăimat eu.

Am pritocit chestia asta o clipă în minte, încercând să îmi dau seama dacă era doar un alt moment de neînţelegere, ca atunci când mi-a spus: „pari încinsă" dar nu vedeam cum ar putut să fie, în acest caz. Am atins tivul bluzei lui Bronwyn pe deplin conştientă de felul cum arătam.

— Mulţumesc, i-am spus eu.

— Pentru puţin, a replicat el, învârtindu-şi berea în pahar.

Şi-a ridicat privirea şi mi-a zâmbit. Aveam impresia că urma să mai spună ceva, când trei tipi, în stadii diferite de beţie au intrat împleticindu-se în bucătărie.

— Sullivan! a zbierat cel mai înalt dintre ei, venind aţă spre Roger. Hei, salut!

S-a opri când a dat cu ochii de mine, uitându-se când la mine, când la Roger.

— Bătrâne, a spus el împungându-l pe Roger în umăr, însă tot cu ochii pe mine. Ce *focoasă* ai!

Mi-am ridicat privirea spre Roger, care se făcuse roşu ca racul. Nu aveam habar la ce se referea tipul, dar bănuiam că era, probabil, un comentariu în legătură cu părul meu.

— Mă întorc imediat, am mormăit eu şi am traversat bucătăria ca să mă alătur lui Bronwyn. Am încercat să stau la marginea grupului ei, dar ea m-a înhăţat de braţ şi m-a tras lângă ea, făcându-mi loc în cerc.

— Ea este Amy, m-a prezentat ea tuturor, în timp ce îmi îndrepta bluza, îmi netezea părul şi mă împungea în spate ca să stau dreaptă.

Îl întrerupsese pe băiatul cu ochelari cu rame groase şic, care vorbea despre Kant, iar el nu părea deloc fericit să-i cedeze microfonul, cum s-ar zice.

— E din California.

Am clipit nedumerită spre Bronwyn. Eu nu-i spusesem asta — dar mi-am dat seama că trebuie să îi fi spus Roger. Am simţit pe moment un gol în stomac, întrebându-mă ce altceva îi mai spusese despre mine.

— Ah, da? şi-a manifestat interesul băiatul cu ochelari. Grozav. Care e specializarea ta principală?

— Nu s-a hotărât încă, a intervenit Bronwyn cu tact, înainte să apuc eu să îi dau replica.

Mi-a făcut un semn discret cu ochiul, apoi şi-a îndreptat din nou atenţia spre conversaţie.

Două ore mai târziu, chiar mă distram. Mă dureau picioarele în pantofii lui Bronwyn şi mă săturasem să tot aud discuţii în contradictoriu despre care dintre profesorii de sociologie era cel mai bun, dar am ajuns să o văd pe Bronwyn efectiv decimată într-un joc de-a aruncatul monezii în pahar, iar când tipul care purta ochelari a pierdut un soi de pariu, a făcut o serie fantastică de mişcări de dans, inclusiv dansul viermelui. Am ieşit pe verandă să iau aer şi stăteam pe treapta cea mai de jos, privind pur şi simplu fumul care se ridica spre stele, focul şi oamenii beţi care încercau acum să joace volei în jurul lui, pârlindu-se în mod accidental.

— Bună, s-a auzit o voce în stânga mea.

Mi-am ridicat privirea şi am văzut un băiat care stătea în picioare, sprijinindu-se de balustradă şi uitându-se în jos la mine. Era blond

şi roşu la faţă, dar nu îmi dădeam seama dacă din pricina soarelui sau a berii — sau a amândurora.

— Bună, i-am răspuns eu, după care mi-am întors capul la loc.

— Eşti de pe aici? m-a întrebat băiatul blond.

— Hm, nu, am răspuns eu.

Nevrând să fiu nevoită să îmi ridic privirea înspre el, m-am ridicat, clătinându-mă un pic pe picioare în pantofii lui Bronwyn.

— Ai grijă acolo, m-a avertizat el, apropiindu-se de mine şi prinzându-mă de braţ ca să mă sprijine, lăsându-l acolo apoi. Te simţi bine? m-a întrebat el, plimbându-şi degetele în susul şi în josul braţului meu.

— Da, am spus eu, făcând un pas înapoi şi dând să îmi înfund mâinile în buzunarele jeanşilor, asta până să îmi aduc aminte că nu îi purtam.

— Mda, ştiam eu că nu aveam cum să te recunosc, a afirmat tipul. Şi mai ştiam că mi-aş fi amintit de tine.

A mai făcut un pas spre mine şi mi-a zâmbit.

— Eu sunt Bradley. Cum te cheamă, fată frumoasă?

Am clipit, simţind cum inima mea o ia uşor la galop, speriată de o amintire care a apărut brusc, cu o asemenea forţă, încât am vrut să închid ochii ca să o alung.

— Fată frumoasă? m-a întrebat el din nou, cu un zâmbet care i se lăţea pe faţă şi făcând încă un pas spre mine. Ai vreun nume?

— Hillary Uddel, m-am bâlbâit eu. Trebuie să plec.

Am coborât ultima treaptă, împiedicându-mă uşor, şi am pornit să traversez plaja falsă. L-am văzut pe Roger ieşind pe verandă şi uitându-se în jur, poate că după mine. Mi-a surprins privirea, iar eu i-am făcut un semn cu degetul în direcţia Casei Internaţionale, sforţându-mă să zâmbesc, astfel încât el să creadă că eram bine, înainte de a se întoarce cu spatele şi să îşi vadă de drumul lui.

— Hei! l-am auzit eu pe Bradley zbierând în spatele meu. Încotro?

Dar nu m-am întors să mă uit la el, şi din fericire, el nu s-a luat după mine. Am ajuns pe trotuar şi mi-am scos pantofii lui Bronwyn,

agățându-mi baretele din spate de încheietura mâinii. Stelele erau frumoase, cerul era uimitor de limpede, și simțeam vag mirosul focului, dar abia dacă mai distingeam ce se petrecea în jurul lui.

Îmi țineam capul plecat, străduindu-mă din răsputeri să nu mă gândesc la nimic altceva în afară de evitarea cioburilor de pe trotuar, deoarece mergeam desculță spre camera de cămin.

Greşelile se transformă în regrete.
—Carolina Liar

11 MARTIE — CU TREI LUNI ÎN URMĂ

Stăteam în faţa uşii lui Michael ciocănind de zor. Mi-am îndreptat fusta şi am tras în jos topul stretch mov pe care îl împrumutasem de la Julia în noiembrie. Nu prea ştiam ce să port într-o asemenea ocazie, dar m-am gândit că cel mai bine era să mă las pe seama inspiraţiei de moment. Mă schimbasem de rochia neagră pe care o purtasem toată ziua, începând cu slujba de înmormântare de dimineaţă până la praznicul care a urmat după aceea. Deşi fusese neobişnuit de cald toată săptămâna, mama mea a insistat să port ciorapi negri. Pe tot parcursul slujbei de înmormântare, m-am concentrat asupra senzaţiei de mâncărime care mi-o dădeau şi a presiunii pe care o exercitau asupra picioarelor, astfel încât să nu fiu nevoită să aud nimic din ceea ce se spunea.

Toată lumea se adunase la noi acasă după slujbă, camera de zi era plină de rude, prieteni, colegi, şi de studenţii tatălui meu, care urmau să îşi susţină licenţa, vizibil jenaţi de sacourile şi cravatele lor. Chelnerii treceau tăcuţi cu platourile cu aperitive la care se repezeau cu toţii, de parcă mâncarea era singurul lucru care mai avea sens. Cu toţii se ţineau de paharele lor cu băuturi un pic cam prea strâns şi vorbeau în grupuri mici cu glasuri scăzute. Mama mea se învârtea prin cameră, asigurându-se că toată lumea avea de mâncat şi de băut, dirijându-i pe chelnerii de la serviciul de catering, completa provizia de şerveţelele, fără să se oprească efectiv să

vorbească cu cineva. Era ca și cum ar fi organizat un eveniment care nu avea nicio legătură cu ea. Charlie a dispărut pe la jumătatea mesei de parastas și s-a întors o oră mai târziu, cu ochii sticloși. Eu stăteam în bucătărie, deoparte. Dădeam din cap aprobator rudelor și prietenilor de familie care se apropiau de mine spunându-mi că era o pierdere teribilă și le mulțumeam când îmi spuneau că rezistam bine. Singurul lucru pe care îl așteptam era să mă trezesc din acel vis suprarealist în care mă pomenisem într-un fel sau altul. Nimic nu părea să aibă sens. Era ca și cum o bombă ar fi explodat în bucătărie și, în loc să curețe molozul, oamenii pășeau peste dărâmături mâncându-și aperitivele.

Dar, în cele din urmă, toată lumea s-a scurs afară, ultima pereche de faruri a măturat aleea circulară, mama a încuiat ușa din față, iar noi trei am rămas singuri. În cele din urmă, ne-am pomenit în camera pe care o împărțeam cu toții. Mama stătea în fotoliul ei, dar dintr-un motiv oarecare părea tare mititică în el, ca și cum fotoliul ar fi fost gata să o înghită. Charlie stătea în mijlocul canapelei, aplecat peste genunchii duși la gură, smulgând ațele butonilor de la sacoul lui bleumarin. Eu stăteam sprijinită de perete, uitându-mă la pantofii mei negri cu toc. Ultima dată când îi purtasem — la balul din ianuarie — dansasem în ei.

— Așa, a spus mama, iar Charlie și cu mine ne-am întors la unison cu fața spre ea.

Nu vorbisem despre asta încă. Avusesem lucruri de organizat — serviciul funerar, masa de parastas, rudele, serviciul de catering. Dar acum nu mai aveam cu ce să ne ocupăm. Eu tot așteptasem ca ea să facă ceva de când se întâmplase. Nici măcar nu știam ce anume — să vorbească cu mine despre asta, sau să mă îmbrățișeze, sau pur și simplu să mă privească drept în ochi. Ceea ce îmi doream cu adevărat era ca ea să preia conducerea, așa cum o făcea întotdeauna, și să pună cumva lucrurile din nou pe făgașul lor normal. Să ne arate cum vom trece peste asta.

S-a uitat la Charlie, apoi la mine, ca după aceea să își ferească privirea și să se ridice în picioare.

— Mă duc la culcare, ne-a anunțat ea, frecându-se cu degetele pe gât. Probabil că ar fi bine să puneți și voi capul pe pernă. Am avut cu toții o zi lungă.

A ieșit din cameră fără să mai arunce o privire înapoi spre noi, și i-am auzit pașii urcând scările, neobișnuit de încet.

Am rămas cu ochii pironiți pe ușa pe care ieșise, având vaga senzație că am primit o lovitură de pumn. Mă așteptasem ca ea să rezolve treaba asta. Nici măcar nu luasem în calcul faptul că s-ar putea să nu o facă. Nu aveam habar ce să fac în acel moment. Se întâmplase totul din vina mea? De ce făcea asta — în chip de pedeapsă?

Am simțit cum mi se punea un nod în gât și mi-am ațintit privirea în podea, care îmi juca în fața ochilor din pricina lacrimilor ce îmi înțepau ochii. Am strâns tare din pleoape încercând să le pun stavilă. Aveam senzația că, dacă îmi dădeam voie să plâng, era foarte posibil să nu mă mai pot opri vreodată. Nevoia de a plânge era atât de puternică încât mă speria, așa că m-am abținut cât de tare am putut. M-am uitat înspre fratele meu. Zilele când știam totul unul despre celălalt apuseseră cu ani în urmă, dar poate că aveam ocazia acum de a vorbi despre asta și de a recunoaște că s-a întâmplat cu adevărat.

— Mama ei de viață, a izbucnit Charlie, scoțându-și jacheta și lăsând-o să cadă pe canapea.

S-a ridicat și s-a îndreptat spre ușa din față, slăbindu-și, între timp, nodul cravatei.

— Eu am să ies puțin.

— Unde? am vrut eu să știu auzind cât de sugrumat — cât de neajutorat — suna glasul meu.

— *Afară*, a spus el descuind ușa și deschizând-o de perete. Habar nu am unde mama dracului mă duc.

A trântit ușa după el, iar eu m-am pomenit tresărind, cu toate că știam că asta urma.

Neștiind ce altceva să fac, am traversat încăperea și am încuiat ușa. Apoi am ridicat jacheta lui Charlie de pe canapea ca să o împăturesc. Simțeam cum mă cuprindea panica, genul acela de

trac pe care îl aveam înainte de a ieși pe scenă, dar acum mă încerca un soi de senzație mai neplăcută, mai puternică și simțeam deja cum inima îmi bubuia în piept. Am pus sacoul jos, apoi l-am luat din nou în mâini și l-am mototolit, dorindu-mi să am forța necesară să îl rup în două. Văzând ceea ce făceam, am dat din nou drumul jachetei din mâini.

Știam că nu mai puteam să rămân acolo. Simțeam nevoia să mă duc în altă parte și să fac ceva, ceva care să mă facă să uit de asta pentru o vreme. M-am dus în camera mea să mă schimb, urcând câte două trepte odată. Ieșeam și eu afară din casă. Dar, spre deosebire de Charlie, știam exact unde mă duceam.

— Hei, fată frumoasă, m-a întâmpinat Michael, deschizându-mi ușa cu zâmbetul pe buze.

Așa îmi spunea el mie, încă de la prima noastră partidă de giugiuleli. Eu întotdeauna i-am spus simplu, Michael. Era din Oregon, cu vreo doi-trei centimetri mai înalt decât mine și întotdeauna răspândea un miros subtil de Irish Spring.

— Bună, i-am spus eu, afișând un zâmbet pe față. Pot să intru?

— Sigur că da, a spus el, deschizând și mai larg ușa.

Am intrat în camera pe care o împărțea cu Hugo, un student venit din Germania pentru schimb un de experiență, care își păstra partea lui de cameră imaculată. În partea lui Michael era întotdeauna o debandadă, patul lui fiind acoperit cu mormane de haine și cărți. Dar se puteau da cu ușurință la o parte.

— Hugo e aici? am întrebat eu.

— Nu, a răspuns Michael închizând ușa. Este la un grup de studiu.

Și-a înfundat mâinile în buzunare.

— Uite ce e, probabil că o să spun ceva nepotrivit, dar îmi pare rău cu adevărat, Amy.

Am dat din cap, ca și cum cuvintele acelea ar fi avut vreo semnificație, ca și cum nu s-ar fi izbit de mine ca de un zid.

— Mulțumesc, am spus eu, îndreptându-mă spre el. Apreciez foarte mult asta.

Mi-am lăsat brațele să alunece în jurul gâtului lui și l-am sărutat, la început ușor, apoi mai intens. Mi-a răspuns la sărut, dar după aceea s-a tras înapoi.

— Ăăă, a început el. Ești sigură că ar fi bine ca noi... adică, nu vrei să stăm de vorbă sau să facem altceva?

— Nu, am răspuns eu.

Eram acolo ca să uit că voiam să vorbesc, ca să pot simți altceva pentru o vreme

— E în regulă. Pe cuvântul meu.

L-am sărutat din nou, vrând doar să îmi abat gândurile în altă parte. Sau să nu mă gândesc la absolut nimic. Și asta era soluția perfectă. I-am prins partea de jos a tricoului său cu logo-ul Colegiului de Vest și i l-am tras peste cap, azvârlindu-l pe patul lui Hugo. Și apoi, înainte de a apuca mă răzgândesc sau să îmi pierd curajul, mi-am scos maieul cu bretele de pe mine.

— Uau, s-a minunat Michael, uitându-se la mine. Mmm.

M-am chinuit să îmi deschid fermoarul fustei cu degete ușor tremurătoare. Dar am reușit să îl deschei și am ieșit din ea, stând cu fața la el.

— Chiar așa? m-a întrebat el, nevenindu-i să creadă.

— Absolutamente, am spus eu, ca și cum aș fi fost sigură pe mine. Și ca să i-o dovedesc, am început să îl sărut din nou.

Am mers cu spatele împleticindu-ne îmbrățișați până când ne-am lovit de patul lui. M-am așezat pe marginea lui în timp ce Michael dădea grăbit la o parte lucrurile de pe el, apoi a ieșit din pantalonii lui kaki și și-a azvârlit șosetele trei sferturi din picioare.

— Lumina? am sugerat eu încercând să îmi mențin vocea egală.

— Da, sigur, a spus el, traversând înapoi camera până la ușă, încuind-o, apoi apăsând pe comutator și cufundându-ne pe amândoi în beznă.

Ai fost vreodată în Colorado?
Petrec mult timp acolo în gând
—Merle Haggard

Am lăsat pașii să mă poarte până la ușa Casei Internaționale. Voiam să mă duc în camera lui Bronwyn, să îmi fac loc pe o bucățică de podea și să mă culc. Voiam doar să închid ochii și să uit de toate o vreme.

— Sullivan? a strigat o voce din încăperea cu televizor.

M-am oprit cu un picior pe scara ce mă conducea spre liniște și pace.

— Tu ești? a întrebat vocea, părând un pic cam disperată de data asta.

Am oftat, m-am întors și m-am dus într-acolo.

Leonard era tot pe canapea, și arăta ca și cum nu s-ar fi mișcat de acolo în ultimele câteva ore, cu excepția faptului că își pusese un tricou de un galben pal pe care erau inscripționate cuvintele: SPUNE-MI KEVIN.

— Salut, i-am spus eu.

Juca același joc, numai că acum terenul de desfășurare părea diferit. Era mai stâncos și mai puțin împădurit.

Și-a întors capul ca să îmi arunce o privire.

— Oh, a zis el. Credeam că e Roger.

— Bănuiesc că mai e încă la petrecere, l-am anunțat eu. Am plecat mai devreme, am adăugat eu în mod inutil, doar așa, ca să spun ceva. Eram pur și simplu... obosită.

Continua să mă fixeze cu privirea, în timp ce jocul continua în spatele lui.

— Arăți diferit, a rostit el într-un final.

— Oh, am îngăimat eu, trăgând în jos de tivul fustei lui Bronwyn. Mda, cred că da.

— E bine, a tras el concluzia după ce m-a studiat încă o clipă. Drăguț.

A dat încă odată din cap, apoi s-a întors înapoi la jocul lui, sărind la o parte din calea unui soi de creatură lup, chiar la timp ca să nu fie ucis. În timp ce îl urmăream, au apărut pe ecran niște cuvinte scrise cu fonturi pline de înfloriturI: **Repede! Trebuie să o salvezi pe Prințesa Jenna!**

— Prințesa Jenna? am întrebat eu și am văzut cum vârfurile urechilor lui Leonard s-au înroșit.

— Mda, a pus el cu un hohot de râs stingher. Numele ei adevărat este Prințesa Arundel. Dar am descoperit cum să sparg codul jocului și să îl schimb.

— Și cine e Jenna? am insistat eu, iar el a roșit din nou.

— Nimeni, a răspuns el ridicând din umeri. Doar o fată de la cursul de chimie. N-are importanță.

— Bine, am convenit eu, dar mi-am dat seama că, dintr-odată, nu mai juca atât de bine, deoarece trei gnomi au apărut din senin și au început să lovească în gambe. Mă holbam la ecran, în vreme ce varianta virtuală plină de mușchi a lui Leonard s-a scuturat de gnomi și a început să alerge din nou printre stânci.

— Care-i calea de atac? am vrut eu să știu.

— La Honour Quest? a întrebat el fără să își ridice ochii din joc și cu degetele alergând pe butoanele de control.

— Da, i-am confirmat eu. Tot fugi de colo-colo, încercând să scapi de lupi, nu-i așa?

— Vârcolaci cu aspect de lupi, m-a corectat el. Și nu fug doar așa de colo-colo. Sunt într-o misiune.

— Cu ce scop?

— Să o salvez pe Arundel, credem noi. Sau, știi tu, pe Jenna.

— Credeți? am întrebat eu, aplecându-mă peste spătarul canapelei.

— Sfârșitul jocului Honour Quest e un secret păstrat cu grijă. Niciunul dintre cunoscuții mei nu l-a terminat. Și, de fapt, nu este

vorba de ce se întâmplă la final. Cum să ajungi acolo, asta e partea grozavă. Și au fost niște zvonuri cum că prințesa nu ar fi ținta finală. Că la sfârșit, jocul se reia și pornești într-o nouă căutare. Și, practic vorbind, în decursul acestei misiuni de căutare ai dobândit cunoștințe și putere, și ghinde de la Zeița Pământului. Ceea ce ar fi *drăguț*.

— Am priceput, am zis eu privindu-l încă o clipă pe ecran cum alerga cu toată viteza spre un sfârșit de care nici măcar nu era sigur.

Am clătinat din cap.

— Noapte bună, Leonard, i-am urat eu în vreme ce mă îndreptam spre scări.

— Absolut, a răspuns el. Și ție. Ai naibii orci, a mormăit el, începând să-i căsăpească cu sete de răzbunare.

Am urcat scările, am ajuns la dormitorul lui Bronwyn și am împins ușa. Camera era cufundată în întuneric și eram pe punctul de a aprinde lumina când am văzut că Bronwyn era în pat, respirând rar și ritmic. Nici măcar nu-mi dădusem seama că plecase de la petrecere. Folosindu-mă de lumina care pătrundea de pe hol, m-am uitat prin cameră și am văzut că alături de patul ei întinsese un sac de dormit pentru mine cu un tricou verde frumos împăturit și cu pantaloni de trening pe deasupra.

Părea mai ușor să mă schimb în acele haine decât să încerc să umblu în valiza mea pe întuneric. Am închis ușa și m-am schimbat, încercând să fac cât mai puțin zgomot. Dar Bronwyn părea să doarmă destul de adânc, ceea ce era un lucru bun. Fiindcă, oricum, tot ce îmi doream era să merg la culcare. Dacă ar fi fost trează, probabil că ar fi trebuit să vorbim despre petrecere, iar eu i-aș fi povestit despre Bradley. Dar nu mai eram nevoită să o fac, așa că lucrurile s-au rezolvat de la sine.

Mi-am tras sacul de dormit în jurul umerilor, sperând că magia care funcționase în ultimele două nopți, oricare ar fi fost ea, să funcționeze și în acea seară și să pot să dorm. Voiam să alung amintirile legate de Michael și să nu îmi mai amintesc nimic în acea noapte. Dar, de îndată ce am închis ochii, i-am văzut chipul și am știut că probabil nu se va întâmpla acest lucru.

Acele amintiri atât de înrădăcinate în ziua de ieri. Acele amintiri de care nu puteai să fugi.
—Ember FX

11 MARTIE — CU TREI LUNI ÎN URMĂ

Stăteam pe marginea patului lui Michael și îmi puneam sutienul, prinzându-mi copcile greșit, dar fără să îmi pese prea tare. Michael mă masa pe spate descriind cercuri lente, iar eu m-am îndepărtat de el sub pretextul că mă duceam după tricou. Dar, mai degrabă, nu mai voiam să simt atingerea lui. Mi-am pus maioul cu bretele cu mâinile ușor tremurânde.

— Ești bine? m-a întrebat el de pe pat, unde stătea în capul oaselor, încă sub așternut.

Mă întrebam de ce nu remarcasem niciodată până atunci că întreaga cameră mirosea a pizza.

— Sunt în regulă, am spus eu cu vioiciune în glas, dar sesizam o notă de isterie în vocea mea.

Mi-am găsit fusta făcută ghem sub pat și am netezit-o, apoi am tras-o pe mine ridicându-mă în picioare ca să îi închid fermoarul.

— Hei, a spus Michael, părând îngrijorat.

A întins o mână spre mine.

— Vino încoace.

Nu voiam să mă duc la el. Tot ce îmi doream era să plec cât mai repede din camera lui și, dacă era posibil, să mă întorc în timp și să șterg ultimele douăzeci de minute.

— Ar trebui să plec, am sugerat eu, încercând să țin la distanță acel ceva care amenința să se facă fărâme în mine. Mă uitam după pantofii mei negri, dar păreau să fi dispărut cu totul.

Michael şi-a tras pe el pantalonii lui kaki şi a venit în faţa mea.

— Amy, mi s-a adresat el, întinzând mâna să îmi netezească părul.

— Ai văzut pantofii mei pe undeva? am întrebat eu, încercând să fac un pas în lateral ca să îl ocolesc.

— Ce s-a întâmplat? m-a întrebat el luându-mi mâinile într-ale lui. Uite, îţi promit că a doua oară va fi mai bine.

Mi-am retras mâinile, gândindu-mă că nu aveam nevoie neapărată de pantofi, puteam să ajung acasă şi desculţă. Totul avea să fie în regulă.

Michael m-a tras spre el ca să mă îmbrăţişeze, trecându-şi degetele prin părul meu, iar eu am simţit cum deveneam rigidă. Era mult prea mult. Totul era covârşitor. Ceea ce tocmai făcusem şi faptul că nu ştiusem că mă voi simţi atât de vulnerabilă în timp ce avea să se întâmple, iar ăsta era ultimul lucru pe care voiam să îl simt. Cum atunci când s-a terminat, mi-am dat seama ce greşeală uriaşă făcusem. Dar o greşeală imposibil de reparat. Cum, deodată, cu braţele lui în jurul meu, am simţit că nu mai aveam aer. L-am împins deoparte şi am făcut un pas înapoi. Şi, pe când făceam asta, am văzut, într-o străfulgerare, privirea lui rănită, dar nu-mi păsa. Tot ce ştiam era că trebuia să ies de acolo.

— Trebuie să plec, i-am spus eu, percepându-mi nesiguranţa din glas, şi având senzaţia că ceva din mine se prăbuşea.

Nu îmi venea să cred că mi-a trecut vreodată prin minte că ar fi o idee bună. Trebuia pur şi simplu să plec undeva unde puteam fi singură şi să încerc să fac faţă faptului că totul pe lume părea să se fi rupt în bucăţele.

— Hai să stăm de vorbă despre asta, a propus el, aşezându-se pe pat şi bătând cu palma locul de lângă el.

— *Nu vreau să vorbesc!*

Am zbierat aceste cuvinte fără să îmi dau prea bine seama că asta şi fusese intenţia mea şi glasul mi s-a frânt la ultimul cuvânt.

— Bine, a rostit Michael, părând un pic cam speriat de data asta. Hm. E în regulă. Nu e nevoie.

I-am întors spatele și m-am sforțat să trag aer în piept, cu toate că simțeam cât de tare mă zgâria pe gât.

— Vreau... vreau doar să fiu singură, bine? Îmi pare rău. Nu trebuia să fi venit aici.

M-am îndreptat spre ușă, lăsând în urmă, în camera lui dezordonată, pantofii mei, virginitatea mea și ultima aparență a fetei care fusesem cândva.

— Amy, m-a implorat Michael. Nu...

Dar nu am aflat niciodată ce avea de gând să spună, deoarece am trântit ușa după mine și am pornit-o pe holul căminului, cu ochii fixați pe mochetă, fără să mă uit înapoi să văd dacă el venea după mine. Simțeam cum lacrimile îmi împungeau pleoapele. Ochii îmi ardeau, și două lacrimi mi-au picat din ochiul drept. Simțeam cât de mult însemna — tot ceea ce s-a întâmplat, enormitatea faptului în sine. Nu aveam suficiente lacrimi să plâng. Nu aveam destulă voce să strig. Oricât aș fi încercat, chiar dacă mi-aș fi permis să zbier în gura mare, nu se mai putea repara nimic. Așa că mi-am reprimat cât de tare am putut sentimentele care se luptau să se elibereze. M-am concentrat asupra respirației, și apoi asupra primului pas, apoi a următorului, fără să mă gândesc la ceea ce se întâmplase, sau la casa unde urma să mă întorc, sau cum îmi simțeam inima care era mai mult decât zdrobită — cum o simțeam atât de sfărâmată, încât era măcinată ca o pulbere. Mi-am reprimat toate aceste sentimente împreună cu orice altceva mai eram în stare să simt.

Și până am ajuns afară, în noaptea liniștită și caldă, m-am oprit din plâns.

4
Ad astra
per aspera

Am ajuns într-un punct fără întoarcere.
—Kansas

Mergeam spre Kentucky.

Ei bine, mai întâi a trebuit să trecem prin Kansas şi Missouri, dar după aceea ne-am îndreptat spre Kentucky.

Când m-am trezit la zece în dimineaţa aceea — după ce adormisem, în sfârşit, pe la patru — Bronwyn plecase, la fel şi valiza mea. Jeanşii mei erau împăturiţi pe patul ei, împreună cu un tricou alb, foarte asemănător cu cel pe care îl purtase ea cu o zi înainte. Era şi un post-it galben deasupra hainelor pe care era scris *Pentru Amy*, şi un post-it roz alături de cel galben pe care scria *Poartă-mă*. Nedumerită, dar fără să am de ales, m-am schimbat, simţind moliciunea materialului în timp ce făceam acest lucru. Era un tricou drăguţ, şi era alb — trebuia să fiu atentă să stau departe de gem.

Am rulat sacul de dormit şi am coborât scările. Leonard dormea pe canapea, sforăind uşor, cu controlerul de joc odihnindu-i-se pe piept. În vreme ce mă îndreptam spre bucătărie, l-am văzut pe Roger ieşind de acolo, îmbrăcat cu tricoul cu inscripţia „Strictul necesar... pentru urşi" pe care îl cumpărase de la magazinul de suveniruri din Yosemite. Trebuie să fi făcut duş recent, deoarece părul încă îi mai era ud, şi se vedeau urmele pieptenului prin el, iar vârtejul din spate se lupta vitejeşte să se zbârlească.

— Hei, m-a întâmpinat el. Neaţa.

— Bună, am rostit eu încetişor, chiar dacă nu era nevoie, probabil, deoarece din joc răsuna o muzica la nai ce nu părea să îl deranjeze câtuşi de puţin pe Leonard.

— Te-ai distrat aseară? m-a întrebat el.

— Da, am răspuns eu, fapt care tot mă mai surprindea. Dar chiar mă distrasem, până la urmă.

— Bine, mi-a spus el zâmbind. Nu eram sigur, fiindcă ai plecat mai devreme...

— Ah, da, am bălmăjit eu, ațintindu-mi privirea în pământ. Eram doar obosită.

— Aha, a spus el, întinzându-și oasele un pic. Au fost câteva zile intense.

— Așa e, am fost eu de acord cu el, dându-mi seama în timp ce vorbeam că fuseseră doar trei zile. Și că viața mea dinaintea excursiei începea să pară foarte îndepărtată.

— Gata de drum?

— Mda, dându-mi seama de cuvântul ales abia atunci când era prea târziu ca să-l retractez.

Dar eram în Colorado, la urma urmelor, și poate că jargonul de cowboy era mai acceptabil. Sau măcar mai puțin aleatoriu.

— Trebuie să îmi găsesc valiza. Nu era în camera lui Bronwyn.

— E în regulă, m-a asigurat Roger în timp ce își înșfăca geanta lui de voiaj din prag. Bron a adus-o jos de dimineață.

— Chiar așa? Ce drăguț din partea ei.

— Mmm, a rostit el vag.

Am trecut de Leonard în drumul nostru spre ușă, iar Roger a lovit cu pumnul, în chip de salut, palma care atârna pe spătarul canapelei.

— Pe curând, bătrâne, a spus el, continuându-și drumul spre mașină.

— Absolut, a mormăit Leonard.

Mi-am ridicat privirea spre ecran și am observat un mesaj ce pulsa intermitent: **Grăbește-te! Trebuie să o salvezi pe Prințesa Amy!**

Am privit cuvintele care se estompau pe ecran, și m-am pomenit zâmbind.

— La revedere, Leonard, am spus eu cu glas scăzut. Și baftă în căutările tale.

Am ieșit afară și am tras după mine ușa Casei Internaționale. După aceea l-am urmat pe Roger la mașină.

— Bron a avut o întrunire dis-de-dimineaţă, m-a anunţat el în timp ce îşi punea geanta lui de voiaj pe bancheta din spate, evitând contactul vizual cu mine. Ne-am urcat în maşină, fiecare la locul său, şi ne-am prins centurile de siguranţă.

— Dar mi-a spus să îţi spun la revedere din partea ei.

— Oh, am îngăimat eu, un pic surprinsă şi încercând să nu par dezamăgită.

— Şi, bineînţeles că i-am spus că nu sunt de acord, a continuat Roger, aruncându-mi un zâmbet din zbor.

A pornit motorul, a semnalizat şi am ieşit pe stradă.

— Dar a ţinut să îţi dau asta.

Mi-a înmânat un plic din hârtie groasă crem. Pe el era scris Amy cu aceeaşi caligrafie ca cea de pe post-it-uri.

— Mi-a spus să aştept până când ne punem în mişcare.

— Bine, am răspuns eu, complet nedumerită. Am luat plicul şi l-am deschis.

De la biroul lui

BRONWYN E. TAYLOR

Bună, Amy!

Îmi pare rău că nu am reuşit să îmi iau personal rămas-bun de la tine. Trebuie să merg la o mediere între două persoane din cămin, ambele încăpăţânate peste măsură, şi este — ei bine, nu are importanţă. Oricum, ar trebui să te întorci cât de curând şi să ne faci o vizită! Sper că tu şi Roger vă veţi distra grozav în restul călătoriei. Dacă treceţi prin Texas, sunaţi scurt din claxon de şase ori la rând pentru mine. Îmbrăţişează-l pe bătrânul RS din partea mea. Şi ţinem legătura! Datele de contact sunt pe verso.

xoxo, Bron

P.S.—Nu te enerva din pricina valizei! Am făcut ceea ce trebuia să fac. Familia Taylor nu îşi ţine ascunse talentele. Şi nici tu nu ar trebui să o faci! Îţi promit că o să îmi mulţumeşti într-o bună zi!

Am rămas cu ochii pironiţi pe scrisoare.

Era drăguţă, cu excepţia P.S.-ului, care era, ca să spun aşa, tulburător.

— Roger, am spus eu aruncând o privire spre portbagajul maşinii, e ceva în neregulă cu valiza mea?

— Hm, poftim? m-a întrebat el, îmbujorându-se uşor la faţă în vreme ce îşi făcea de lucru cu iPod-ul. Oh, uite autostrada interstatală.

— Roger!

— Nu ştiu nimic, s-a apărat el. Jur. Sunt doar un simplu pion în toată treaba asta. Ea a adus jos valiza ta azi dimineaţă şi mi-a spus să nu o deschid, sau să te las *pe tine* să o deschizi, până plecăm.

— Şi ai fost, pur şi simplu, de acord? am zis eu, răsucindu-mă pe scaun şi privind departe în spate, unde se afla valiza mea.

— Păi, m-a ameninţat că o să am de-a face cu ea dacă nu mă conformez.

Auzind replica asta, am izbucnit în râs în ciuda voinţei mele. Roger a râs şi el, părând uşurat.

— Uite ce e, aproape că am ajuns la Fran. Dacă e ceva cu adevărat imposibil de remediat, suntem încă destul de aproape ca să ne întoarcem şi să facem ceva în această privinţă.

În timp ce rostea aceste cuvinte, Roger a ieşit de pe autostradă şi apoi a tras într-o parcare aproape plină, atât cu camioane comerciale uriaşe, cât şi cu maşini.

— Uau, am făcut eu în timp ce parcam în umbra unui uriaş camion cu semiremorcă.

— Da, mi-a confirmat el. Este un loc foarte popular printre camionagii şi studenţi. E un amalgam interesant. Bine ai venit la Fran — Casa clătitelor.

Am ieşit din maşină, am ocolit-o rapid ca să ajung la portbagaj şi am deschis hayonul. Am desfăcut fermoarul valizei şi m-am uitat înăuntru. Toate hainele mele dispăruseră.

Ei bine, nu era chiar adevărul adevărat, mi-am dat eu seama în timp ce răscoleam prin ea. Bronwyn îmi lăsase obiectele de lenjerie — şi îmi dăduse bikinii tanga şi sutienul asortat. Îmi lăsase şi tricoul cu

inscripția „Oricine poate să fluiere!" Dar toate celelalte haine ale mele dispăruseră, restul fiind ale ei — ținuta pe care o purtasem la petrecere, maieuri cu bretele, rochii, fuste. Am terminat de cercetat hainele și am rămas cu ochii pe valiză, neștiind prea bine ce să spun.

— Ei? a întrebat Roger, aplecându-se deasupra mea. E de rău?

— Nu, am răspuns eu. Doar că mi-a dat o garderobă absolut nouă.

— Oh.

S-a apropiat, dându-și probabil seama că acum era în siguranță și că nu păream destul de nervoasă încât să-l pălmuiesc.

— Dar e un lucru bun, nu-i așa?

M-am uitat la toate lucrurile acelea frumoase care deveniseră ale mele pe neașteptate și mi-am dat seama că Bronwyn nu îmi dăduse haine — mă „dezbrăcase" de tot ceea ce devenisem în ultima vreme. Făcuse în așa fel încât să îmi fie imposibil să mă mai ascund. Nu eram prea încântată de treaba asta, sau de faptul că îmi devalizase geamantanul fără să mă întrebe. Dar hainele *erau* minunate. Cu o seară înainte mă simțisem mai drăguță decât în ultima bună bucată de vreme. Practic vorbind, aveam prea multe lucruri de digerat înainte de micul dejun.

— Da, am recunoscut eu, trăgând la loc fermoarul de la valiză, apoi închizând hayonul. Cred că da. Hai să mâncăm. Sunt moartă de foame.

În timp ce ne îndreptam spre restaurant, Roger ridica în slăvi clătitele plin de entuziasm, dar eu îl ascultam doar pe jumătate. În argintiul strălucitor al unui camion cu combustibil mineral, mi-am surprins reflexia în tricoul alb al lui Bronwyn — acum al meu. Nu puteam să nu observ că stăteam, de fapt, un pic mai dreaptă.

Am împins deoparte farfuria de clătite goală și m-am uitat peste masă la Roger. Între noi stătea atlasul, deschis la harta statului. Mai aveam încă mult de mers până să ajungem la Coasta de Est, dar eram uimită să văd ce drum lung făcusem până aici. Eram

Fran – Casa clătitelor

Colorado Springs, CO

„Chiar la ieșirea de pe autostradă!
Micul dejun servit 24/7/365"

Traseu orig. Gallup—Tulsa—Terre Haute—Akron—Stanwich
Our route: Yosemite—Delta—Colorado Springs—Wichita—Louisville—Stanwich??

• MIC DEJUN •

Toate variantele de mic dejun se servesc cu cafea sau ceai
Cartofi la alegere: țărănești/prăjiți/pai
Pâine la alegere: grâu/albă/multicereale/drojdie/chiflă/brioșă englezească

Clătite Fran / Clătitele casei 5.99
2 ouă 3.99
Tort de clătite Fran 3.99
2 ouă, 2 costițe 4.99
Clătite Fran multicereale 5.99
2 ouă, 2 cârnați 4.99
Clătite Fran cu coacăze. 6.99

2 ouă, 2 costițe, 2 cârnați 5.99
Vafe 4.99
Suc de portocale. 1.50
Vafe(le) Extra 5.99
Suc de mere. 1.50
Vafe(le) cu coacăze 6.99
Suc de gapefruit 1.50

departe de Ohio, totuși, destinația spre care ar fi trebuit să ne îndreptăm chiar în acel moment. Pe când mă uitam unde ne aflam față de unde ar fi trebuit să ne aflăm, mi-am dat seama că ar trebui să o sun pe mama — probabil în acea seară — și să îi spun că nu eram în Akron. Numai la gândul unei asemenea conversații simțeam un mic gol în stomac, dar nu mai era la fel de enervant cum ar fi fost cu câteva zile în urmă.

Roger a trasat o cărare cu degetul peste statele aflate între Colorado și Connecticut. În timp ce îl urmăream, a trecut peste Kansas, prin Missouri, apoi a ajuns la Kentucky și s-a oprit.

— Vrei să mergi în Kentucky, am remarcat eu.

Roger și-a ridicat privirea spre mine, surprins, apoi și-a coborât-o ca să vadă unde se oprise degetul lui pe hartă.

— Oh, a spus el.

A oftat, bătând ușor cu degetul pe statul respectiv.

— Nu știu. Doar că m-am tot gândit la asta toată dimineața.

Și-a trecut ambele mâini prin păr și vârtejul de la spate s-a zburlit vesel, de parcă s-ar fi bucurat că a fost eliberat.

— Hadley? am presupus eu.

Mi se părea ciudat să îi rostesc numele, mai ales după ce îi văzusem poza și o auzisem pe Bronwyn cum se luase de ea.

— E evident, hm? m-a întrebat el. Credeam totuși că va fi aici și voi putea sta de vorbă cu ea. Eram pe deplin pregătit. Și n-a fost... s-a uitat pe fereastră, la mașinile care goneau pe autostradă. Jur că nu vreau să o hărțuiesc, m-a asigurat el. Vreau doar să știu ce s-a întâmplat. Și nu m-a sunat înapoi...

— Ei bine, am zis eu, uitându-mă la hartă. N-am fost niciodată în Kentucky.

Roger a zâmbit la remarca asta, după care s-a întors cu fața spre mine.

— Nu avem timp, a precizat el. Ar trebui să fim în...

— Akron, i-am suflat eu.

— Akron, a repetat el. Și apoi să ajungem în Connecticut până mâine. Nu cred că reușim să ajungem în Kentucky.

Stăteam cu ochii ațintiți pe hartă. Nu eram pregătită încă pentru Connecticut. Dintr-un motiv sau altul, nu mă grăbeam deloc să o revăd pe mama. Și dacă întârziam o zi — sau două — ce ar putea să facă mama în privința asta? Se părea că Roger pornise într-o misiune proprie de căutare, ca și Virtualul Leonard. Și cine eram eu ca să îl opresc?

— Cred că ar trebui să mergem, m-am hotărât eu.

— Vorbești serios?

— Da, l-am asigurat eu. E doar un ocol, nu-i așa?

— E un ocol mare, a comentat el. Mama ta...

— Va trebui să se obișnuiască cu asta. Eu o să-i spun doar... o să-i spun că traficul a fost foarte aglomerat.

Aproape că nu îmi venea să cred că spuneam așa ceva. Mama o să mă omoare. Îmi lăsase un alt mesaj telefonic de dimineață, iar eu nici nu îl ascultasem încă, nici nu-i răspunsesem. Cu toate că încercam să alung aceste gânduri, știam că era îngrijorată, probabil. Mi se zvârcolea stomacul din pricina sentimentului de vinovăție, bătându-mi clătitele Fran precum smântâna în putinei. Dar Roger și-a ridicat privirea spre mine, iar eu am încercat să mă scutur de senzațiile care mă încercau. La urma urmei, ea a fost cea care a plecat și m-a lăsat singură o lună de zile; nu aș putea să-i fac și eu la fel ei timp de patru zile?

— Hai s-o facem, am spus eu pe un ton cât mai ferm posibil, deși inima îmi bătea să îmi spargă pieptul. Kentucky.

Roger m-a mai privit o clipă, apoi a dat din cap și mi-a oferit creionul lui.

— Vrei să trasezi ruta noastră, Cehov? mi-a cerut el.

S-a uitat atent la hartă.

— Nu cred că ne va lua prea mult, până la urmă. Și dacă trecem prin Kansas, ne putem întâlni cu prietenul meu Drew...

— Cred că vom trece prin Kansas, am spus eu. În timp ce răsfoiam hărțile statelor, uitându-mă la autostrăzile pe care trebuia să mergem, mi-a dat prin cap un gând care m-a făcut să simt cum mi s-a strâns un pic stomacul.

— Roger, l-am întrebat eu, fără să vreau, de fapt, să aflu răspunsul, dar sforțându-mă să îl întreb, orișicum, chestia asta — cu Hadley — a fost motivul pentru care ai vrut să mergi în călătorie în primul și în primul rând?

A ridicat privirea și s-a uitat în ochii mei, ușor vinovat, și am știut că răspunsul era da. Acest lucru nu ar fi trebuit să mă deranjeze sau să mă dezamăgească, dar a făcut-o.

— E în regulă, m-am grăbit eu să spun. Adică...

— Ei bine, da, m-a întrerupt Roger. La început. Vreau să spun că atunci când mama m-a rugat, nu eram obligat să fiu de acord. Aș fi putut să îi spun lui tata să îmi plătească biletul de avion. Dar m-am gândit că ar fi o bună modalitate de a vedea țara și m-am gândit că Hadley era aici și dacă aș putea măcar să o văd și să stau de vorbă cu ea...

Am dat din cap, spunându-mi în sinea mea că nu trebuia să mă deranjeze chestia asta. Sigur că nu fusese încântat să facă o călătorie împreună cu o puștoaică de liceu pe care aproape că nu o cunoștea deloc. Eu nu fusesem încântată de călătorie, și de ce eram dintr-o dată necăjită că nici el nu fusese?

— Dar vorbind serios acum, a rostit el pe un ton atât de grav încât mi-am ridicat privirea spre el, nu e așa cum am crezut eu că va fi. E distractiv. Vreau să spun că e o aventură, corect?

— Corect, l-am aprobat eu, coborându-mi privirea pe hartă. O aventură.

Și din moment ce el tocmai pusese cărțile pe masă, m-am gândit că ar trebui, probabil, să îi răspund cu aceeași monedă.

— Eu nu am vrut deloc să fac chestia asta, am început eu. Adică, la început. Dar acum... acum sunt bucuroasă. Că facem călătoria, vreau să spun.

— Și eu, mi-a spus el zâmbind.

Un ajutor de ospătar a venit să strângă farfuriile cu un oftat sonor, pe care l-am luat drept un îndemn de a elibera masa. Am ieșit din restaurant făcând clopoțelul de deasupra ușii să sune și

ne-am dat la o parte din calea a doi camionagii cu ochii împăienjeniți care au intrat împleticindu-se.

— Încă un lucru, am menționat eu, pe când el descuia ușile cu telecomanda de la câțiva pași distanță de mașină. Tipul de aseară de la petrecere, am continuat eu, pe când ne îndreptam fiecare spre locul său și ne uitam unul la celălalt pe deasupra capotei. Chestia asta mă sâcâise chiar de când se întâmplase. Cel care ți-a spus. Ce *focoasă* ai! Ce — ce voia să spună?

— Ah, a îngăimat Roger și am observat că îmi evita privirea. Cred că trebuie să fi fost o glumă între băieți. O chestie stupidă.

Și-a coborât privirea spre breloc, făcându-și de lucru cu el.

— Era vorba de părul meu? am insistat eu, sigură fiind că acesta era răspunsul și fiindu-mi groază de el.

— Poftim? a întrebat el ridicându-și privirea spre mine. Nu. Părul tău e grozav. Asta a însemnat că tipul credea că ești sexi. Și credea că suntem... împreună.

— Oh, am zis eu, înțelegând acum reacția lui Roger și simțind cum mi se încingeau obrajii.

— Da, a rostit el râzând, ca apoi să deschidă portiera și să intre înăuntru.

Am mai zăbovit o clipă afară, încercând să îmi răcoresc fața și simțind cum colțurile buzelor începeau să schițeze un zâmbet. Deoarece, dacă îmi aminteam corect, Roger îi spusese tipului că nu era adevărat. Chestia asta nu ar fi trebuit să mă înveselească. Dar a făcut-o.

De îndată ce Roger a virat mașina înspre Kansas, peisajul a început să arate mai mult a Kansas, cu toate că încă ne mai aflam în Colorado. În curând, munții au dispărut și totul a devenit mai plat, uscat, de culoarea paielor — și din nou ne aflam sub un cer întins cât vedeai cu ochii. Așa cum era de așteptat, terenul era plat, foarte plat. Dar era la fel de impresionant, în felul său, tot așa cum fuseseră și munții. Era atâta întindere și pace în jur, încât eu mi-am

Pe unde am fost . . .

Statul nr. 4: COLORADO—Statul centenar

Motto: Nil sine numine (Nimic fără providență)

Suprafață: Din nou, mare. Și MUNTOS. Și, după toate aparențele, asta le creează o mulțime de probleme camionagiilor.

Informații utile: „Frumoasa Americă" a fost scris ÎN Colorado Springs! Era un motiv pentru care munții chiar erau purpurii — erau, de fapt, cei din cântec!

Impresii: Indicatoare pe autostradă: Apelați *CSP (Colorado State Police/Poliția de stat Colorado) ÎN CAZ DE COMPORTAMENT AGRESIV LA VOLAN. Însă e vorba de propria ta furie la volan? Sau a altcuiva? Ambiguu. Dar poate că acest comportament agresiv la volan se datorează faptului că ți-au cedat frânele și se presupune că trebuie să rămâi pe autostradă. Îmi dau seama că așa ceva ar putea conduce la comportament agresiv.

LISTA DE REDARE NR. 5
ALCĂTUITĂ DE ROGER

„Nicăieri nu e ca acasă" sau „De ce nu își cumpără Amy ochelari?" sau „Statul florii soarelui"

TITLUL CÂNTECULUI	INTERPRET/ FORMAȚIE
"Where Is Home?"	Bloc Party
"Jolene"	The Weepies
"Somewhere Over the Rainbow" (cover)	Call Me Kevin
"Brand New Day"	Joshua Radin
"Starlight"	Muse
"Even Fairy Tale Characters" "Would Be Jealous"	PlayRadioPlay!
"Daylight"	Matt and Kim
"The Dark in You"	Plushgun
"100,000 Fireflies	The Magnetic Fields
"Wake Up"	The Secret Handshake
"Dust in the Wind"	Kansas
"Goodbye Yellow Brick Road"	Elton John
"I'll Do the Driving"	Fountains of Wayne
"Time After Time" (cover)	Quietdrive
"Faith in Fast Cars"	The Format
"Wonderful You"	The Dandy Warhols
"Take a Chance on Me"	Erasure

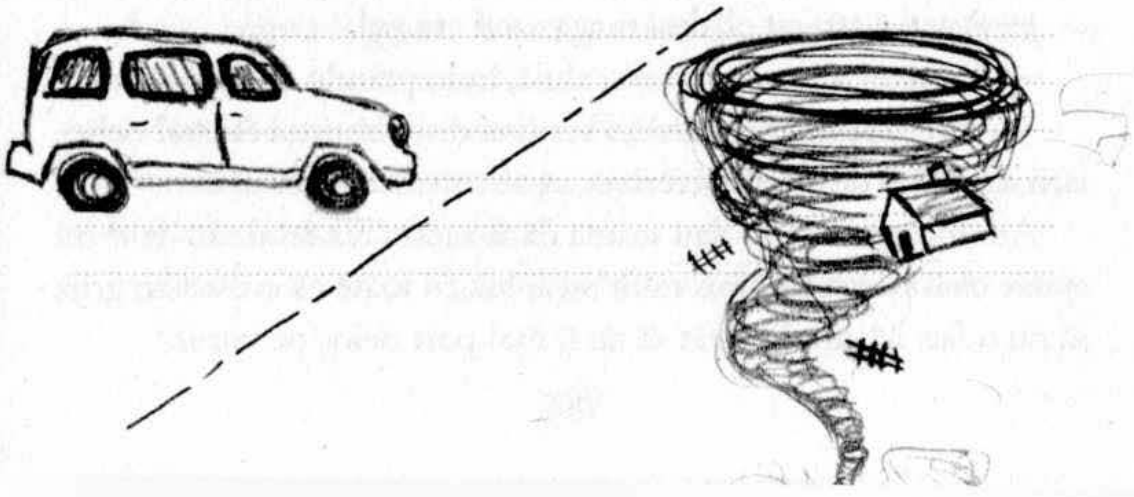

LISTA DE REDARE NR. 5
ALCĂTUITĂ DE ROGER

„Nicăieri nu e ca acasă" sau „De ce nu își cumpără Amy ochelari?" sau „Stratul florii soarelui"

TITLUL CÂNTECULUI	INTERPRET/ FORMAȚIE
"Where Is Home?"	Bloc Party
"Jolene"	The Weepies
"Somewhere Over the Rainbow" (cover)	Call Me Kevin
"Brand New Day"	Joshua Radin
"Starlight"	Muse
"Even Fairy Tale Characters"	PlayRadioPlay!
"Would Be Jealous"	
"Daylight"	Matt and Kim
"The Dark in You"	Plushgun
"100,000 Fireflies	The Magnetic Fields
"Wake Up"	The Secret Handshake
"Dust in the Wind"	Kansas
"Goodbye Yellow Brick Road"	Elton John
"I'll Do the Driving"	Fountains of Wayne
"Time After Time" (cover)	Quietdrive
"Faith in Fast Cars"	The Format
"Wonderful You"	The Dandy Warhols
"Take a Chance on Me"	Erasure

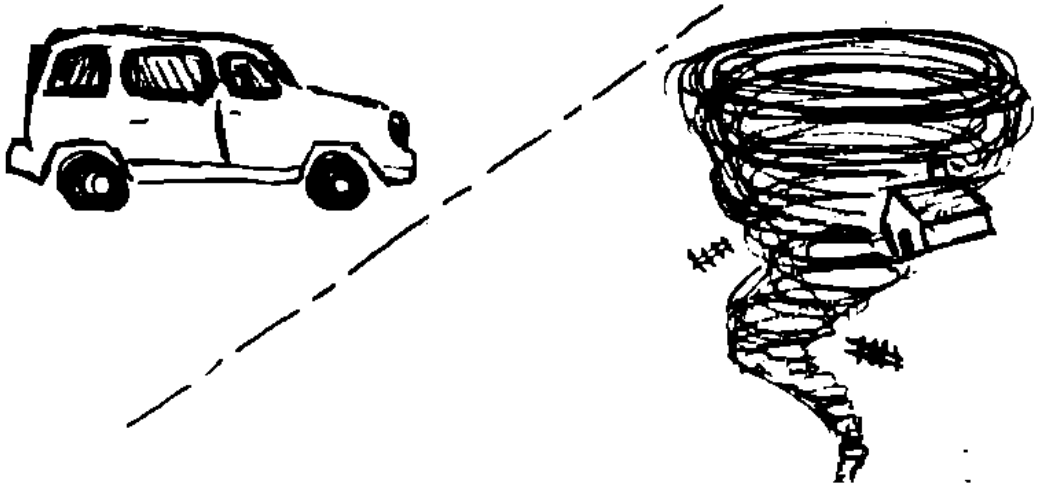

sprijinit picioarele de bord și mi-am lăsat capul de tetieră, ca să-l admir.

Când am traversat linia de demarcație a statului Kansas, am observat că au început să apară la marginea drumului indicatoare cu avertizoare luminoase montate deasupra lor, pe care scria: LA SEMNALUl INTERMITENT, TRECEȚI PE CANALUL CONSULTATIV METEO. Nu prea le-am dat atenție la început — aveam senzația că, după Colorado, cu greu mai puteam fi impresionată, în privința indicatoarelor rutiere — până când mi-am dat seama că indicatorul se referea, cel mai probabil, la *o tornadă*. Dintr-odată, cerul nu mi s-a mai părut atât de pașnic, dar cel puțin, din câte puteam să văd până în zare, încă era senin.

— Persoană? m-a întrebat Roger.

— Da. Nouăsprezece.

— Bărbat?

— Nu. Optsprezece.

— Mai trăiește?

— Nu. Șaptesprezece.

— Este faimoasă?

— Foarte. Șaisprezece.

Când am intrat în mini-marketul Sunflower, Roger, fără măcar să mă întrebe, a luat în grabă un suc acidulat pentru mine și o bere fără alcool pentru el, apoi s-a dus ață la mini-raionul de mici articole de îmbrăcăminte.

— Amy! a strigat el, deși magazinul era gol.

— Ce este? am întrebat eu calmă, îndreptându-mă spre el.

— Uite, a spus el, învârtind stativul din plastic și făcând ochelarii, la prețul de $4.99 perechea, să se rotească. *Ochelari*.

Am încercat să îmi dau seama dacă acesta era felul său de a-mi spune că îi purtasem prea mult pe ai lui, cu toate că avusesem grijă să nu o fac. M-am hotărât să nu îi mai port deloc pe viitor.

— Bine, i-am replicat eu stânjenită, ducându-mă la raftul cu chipsuri și înșfăcând niște chipsuri Doritos.

— Poți să îți iei unii! Și încă la un preț rezonabil.

— Mă descurc, am spus eu, alegând niște bomboane. Dar nici nu îi mai împrumut pe ai tăi.

— Nu, nu mă deranjează, m-a asigurat Roger, venind lângă mine la casă și azvârlind pe tejghea două batoane PayDay, și plătind o monedă de un sfert de dolar pentru ele. Doar că nu vreau să îți tot mijești ochii din cauza soarelui.

— Sunt în regulă, i-am răspuns eu scurt și l-am văzut pe Roger clipind nedumerit, după care a dat din cap și s-a îndreptat spre mașină în timp ce eu îi întindeam casierei cardul meu de credit.

— Bun. Deci este o ea. Și este moartă. Și celebră. *Foarte* celebră. Și nu este Regina Isabella.

Am clătinat din cap.

— Nu îmi vine să cred că asta a fost prima ta alegere. Cincisprezece.

— Cum trebuie să procedezi? am întrebat eu, privindu-l pe Roger cum vorbea într-un difuzor aflat în afara unui local oarecare numit Sonic Drive-In, unde încercam să servim prânzul.

— Au suc acidulat cu cireșe și lămâi verzi în meniu, a spus Roger în timp ce studia meniul uriaș iluminat de lângă parcarea acoperită unde trăsesem mașina. Habar nu am ce este, dar aș putea să-l încerc.

— Oh Doamne, am exclamat eu, holbându-mă la meniul, care părea mult prea greu de cuprins cu privirea.

Aveau brânză la grătar. Aveau crochete de cartofi. Aveau chilli — *câteva feluri*.

— Au batoane de mozzarella. Trebuie să iau și eu.

Difuzorul de pe partea lui Roger a pârâit, după care a murit din nou.

Roger l-a ciocănit de probă.

— Alo? a întrebat el. Vrem niște batoane de mozzarella aici afară!

— Așadar, a început Roger. Mix-ul său mergea pentru a treia oară la rând, iar eu fredonam fără glas versurile cântecului formației Fountains of Wayne pe care le memorasem deja.

Odată cu prânzul de la Sonic am primit și două gume de mestecat cu mentă capsate de punga maronie din hârtie, iar eu am desfăcut ambalajul uneia dintre ele și i-am dat drumul în palma lui, apoi am realizat ce făcusem și m-am trântit de spătarul scaunului meu.

— Să recapitulăm. Este moartă, foarte celebră și nu este Regina Isabella, Margaret Mead sau Regina Elisabeta.

— Corect, am confirmat eu, cu ochii pe fereastră. Treisprezece.

Pe când ne aflam la o oră distanță de Wichita, cerul a început să se întunece. Credeam că știam ce înseamnă un cer înnorat. Vedeam așa ceva în mod ocazional în California. Dar ce vedeam acum nu mai văzusem niciodată. Era o întindere atât de vastă de cer și dintr-odată s-a acoperit cu nori și aveam impresia că potopul se va abate asupra noastră, foarte repede.

— Hm. Roger?

Mi-a aruncat o privire, părând foarte tensionat.

— Mă gândesc, mi-a spus el. Nu mă grăbi. Mai am doar o singură întrebare.

— Nu e vorba de asta. Mă întrebam și eu... știi când este sezonul tornadelor?

— Oh.

L-am văzut cum se uita atent afară, de parcă atunci ar fi observat pentru prima oară cerul înnorat. Hmm. Nu. Tu știi?

— Nu.

Am privit norii de afară, care acopereau acum întregul peisaj, atârnând jos și întinzându-se cât vedeai cu ochii.

— Păi, a vorbit el după o clipă de tăcere, semnalele luminoase de avertizare nu s-au aprins încă. Așa că probabil nu trebuie să ne facem griji în privința asta.

— Bine, am consimțit eu, tot cu ochii pe fereastră, îngrijorată fiind de ceea ce ne putea aștepta pe drum.

Roger se uita la mine nevenindu-i să-și creadă urechilor.

— *Cine?*

— Ethel Merman, am spus eu luând o mână de Skittles. Este de gen feminin, decedată, celebră.

— Ei bine, nu am auzit niciodată de ea, mi-a dat el de știre, încruntându-se la drumul din fața lui.

— Este o actriță renumită! Ea a dat viață majorității rolurilor principale din musicaluri.

Roger a clătinat din cap.

— Cred că ai inventat-o. Asta nu se pune. Mai jucăm o dată.

— Bine, am cedat eu, răsucindu-mă pe scaun ca să stau cu fața la el. E rândul tău.

Chiar în timp ce rosteam aceste cuvinte, am intrat în Wichita și am scos un oftat de ușurare. Chiar dacă venea o tornadă, cel puțin nu mai eram în mijlocul autostrăzii, total vulnerabili.

— Wichita, a anunțat Roger. În sfârșit.

A scos celularul din suportul pentru pahare, unde fusese îngropat sub resturile care se adunaseră pe parcursul zilei — ambalaje de batoane, șervețele albe Sonic, doze goale de suc.

— Ar trebui să îl sun pe Drew.

Roger începuse să vorbească mai mult de Drew pe măsură ce ne apropiam, încercând mai ales să tragă de timp în vreme ce mă pistona ca să îi dau indicii pentru jocul nostru, Douăzeci de întrebări. Nu credea că era nevoie să înnoptăm în Wichita — și nici măcar nu aveam timp pentru așa ceva, dacă voiam să ajungem în Kentucky — dar se gândea că era un loc bun de popas. Și văzând cât de obosit arăta Roger, și cum se tot foia pe scaunul șoferului, mi-am dat seama că, probabil, simțea nevoia să se odihnească. Și eu, de altfel. Fundul începuse să îmi amorțească și aveam mușchii picioarelor încordați.

— Drew este un prieten din colegiu? am vrut eu să știu.

— Da, mi-a confirmat Roger. A locuit pe același etaj cu mine anul trecut și venea tot timpul nepoftit în camera mea fiindcă rămânea mereu încuiat pe dinafară. Și-a pierdut cheile de mai multe ori decât oricine altcineva în toată istoria căminului. Până la urmă, administratoarea a renunțat să îl mai taxeze pentru înlocuirea cheilor, deoarece începuse să se simtă prost fiindcă îi lua toți banii.

Roger a format un număr, a ascultat o clipă, după care a clătinat din cap.

— Căsuța vocală, mi-a spus el mie. Salut, Buci, a vorbit el în telefon. Ascultă, bătrâne, sunt cu o prietenă în Kansas și mă întrebam dacă vrei să ne întâlnim. Sună-mă dacă primești mesajul, este aproape opt.

După aceea a închis fără să își ia la revedere, o chestie cu care mă mai obișnuisem de-acum, și a pus telefonul deasupra pungii lui goale de bomboane M&M.

— Buci? am întrebat eu.

— Oh, a spus Roger râzând, e doar o poreclă idioată. Toți băieții de pe etaj aveau una.

— Și care era a ta?

Roger nu părea să mă audă, în schimb se uita foarte atent prin parbriz.

— Roger? i-am atras eu atenția. Care era....

Înainte să apuc să îmi duc vorba până la capăt, telefonul lui a început să vibreze în suportul pentru pahare. Roger s-a uitat în jos la el, dar sub impulsul momentului și spre surprinderea mea, l-am înșfăcat și am văzut afișajul: APEL DE LA BUCI. Am ignorat mâna lui Roger, care îmi făcea semn să îi dau telefonul și l-am deschis.

— Bună, telefonul lui Roger, am spus eu, alunecând spre marginea scaunului, în afara razei lui de acțiune.

Roger încerca în continuare să înhațe telefonul din mâna mea, făcând mașina să valseze ușor pe drum.

— Hei, s-a auzit o voce groasă la celălalt capăt. Magellan e acolo?

M-am întors spre Roger, care tot mai încerca să pună mâna pe telefon, simțind cum fața mi se lățea într-un zâmbet.

— Magellan? am repetat eu cu voioșie în glas.

Roger a oftat, lăsându-și mâna să cadă. Era evident că din această cauză încercase să pună mâna pe aparat.

— Da, a răspuns vocea din telefon. Știi tu... Roger.

— Sigur că da, am afirmat eu zâmbind în continuare. O secundă. Magellan, m-am adresat eu lui Roger, te caută cineva.

— O poreclă idioată, atâta tot, mi-a șuierat el, înainte de a lua telefonul. Hei, Buci, l-a salutat el. Uite ce e, suntem prin preajmă... ce? Roger mi-a aruncat din nou o privire. Oh, nu. E doar o prietenă. Hadley este în Kentucky.

Acum era rândul meu să mă simt stânjenită. M-am uitat pe fereastră până când Roger mi-a făcut semn cu mâna ca să îmi capteze atenția și a mimat scrisul. Am luat în grabă un pix și am scris adresa și indicațiile pe care mi le dicta Roger ca să ajungem la Wichita Country Club, pe un șervețel Sonic.

Când Roger a terminat conversația cu Drew, nu s-a uitat direct la mine, în schimb și-a ațintit privirea drept înainte, asupra drumului, de parcă ar fi fost ceva de văzut pe lângă autostrada interminabilă și cerul înnorat.

— Deci, Drew spune că ar trebui să facem vreo douăzeci de minute până acolo, mi-a dat el de știre. Presupun că tocmai își termină ziua de lucru.

— Oh, grozav, am spus eu. Magellan?

— Bine, fie, a convenit el, și am observat că a roșit ușor. Ți-am spus doar că e o poreclă idioată.

— Cred că e amuzantă, am apreciat eu. Ți se trage de la chestia ta cu exploratorii?

— Da, a recunoscut Roger. Dar a scăpat, într-adevăr, de sub control. Jur că unii dintre băieții de pe etaj nu au știut niciodată numele meu adevărat. Hadley era de părere că era absolut stupid.

Ori de câte ori îi rostea numele, vocea lui căpăta o anume inflexiune. O combinație între nostalgie și resemnare.

— Cred că e amuzantă, am repetat eu cu glas scăzut.

Roger mi-a aruncat un zâmbet fugar.

— Și eu am crezut, a declarat el. La început. Este mai puțin amuzant după șase luni când toată lumea o zbiară prin tot căminul.

A arătat cu degetul spre șervețelul de pe consola dintre noi.

— Ești gata de navigare, Cehov?

Am luat șervețelul și l-am netezit, încercând să îmi descifrez propriile mâzgăleli.

— Gata.

Douăzeci de minute mai târziu, așa cum ni se promisese, am parcat în fața la Wichita Country Club. La intrare, într-o gheretă din lemn, era un gardian foarte intimidant care verifica toate mașinile ce intrau, așa că am mers un pic mai departe în josul străzii și am parcat. Tocmai coborâsem din mașină și Roger luase telefonul ca să îl sune din nou pe Drew când am auzit un scrâșnet de frâne. O mașinuță roșie ieșea în viteză, înclinată într-o parte, și venea drept spre noi.

— Acesta trebuie să fie Buci, a spus Roger zâmbind.

Mașina a pivotat în jurul axei sale și s-a oprit lângă Jeepul nostru Liberty. Portiera șoferului s-a deschis, făcându-și apariția o persoană cu fața rotundă și capul rotund. Purta un tricou polo turcoaz, pantaloni kaki călcați și mocasini.

— Bătrâne, i s-a adresat Roger, îndreptându-se spre mașina lui. Arăți de parcă ai fi pe cale să îmi vinzi o poliță de asigurare. Sau ai încerca să mă convingi rapid să intru în frăția ta.

— Magellan, a spus Drew, iar el și Roger s-au prins într-o scurtă îmbrățișare bărbătească ce părea să constea, în cea mai mare parte, din bătăi reciproce pe spate.

— Dacă vrei să știi, te uiți la cel mai proaspăt asistent de golf de la Wichita Country Club.

— Asistent de golf — adică vrei să spui că ești... cărăuș de crose?

— E mai mult decât atât, a insistat Drew. Este o întreagă artă în asta. Trebuie să aleg crosele. Trebuie să „citesc" terenul.

Făcea gesturi expansive și probabil că m-a observat între timp.

— Hei, *bună*, m-a salutat el, zâmbindu-mi larg și am remarcat că vocea lui a devenit dintr-odată mai profundă.

Am înregistrat toate acestea, cu surprindere, și cu un sentiment de anxietate crescândă. Credea că eram drăguță. Știam că acest lucru se datora, probabil, hainelor lui Bronwyn și am simțit cum mă cuprindea un val de mânie pentru ceea ce îmi făcuse. Îmi plăcea să fiu invizibilă. Lucrurile erau mai ușoare astfel. Îmi simțeam inima bubuind în piept în timp ce mă uitam la el cum îmi zâmbea parcă așteptând ceva și uram faptul că mă simțeam atât de ciudat chiar și la cea mai simplă interacțiune. Fosta Eu ar fi răspuns zâmbetului său, și chiar ar fi flirtat un pic, doar așa, de amuzament. Dar m-am mulțumit să îmi înfund mâinile în buzunarele jeanșilor și să stau cu ochii în pământ, dorindu-mi să fi fost în continuare îmbrăcată cu un tricou lălâu.

— Bună, am murmurat eu. Amy.

— Andrew O'Neal, a spus el. Încântat.

S-a uitat înspre Roger, arcuindu-și sprâncenele, dar Roger s-a încruntat și a clătinat din cap, iar Drew a oftat.

— Încântat de cunoștință, a mai spus el oarecum resemnat, vocea lui recăpătându-și tonul normal. Mă uitam când la unul, când la celălalt, încercând să îmi dau seama ce se petrecuse între ei.

— Și acum că am făcut prezentările așa cum se cuvine, a spus Drew, hai să trecem la lucruri mai importante. Cum ar fi mâncarea.

Nu îmi dădusem seama, până în momentul când a pronunțat el cuvântul, dar eram lihnită de foame. Ceea ce era ridicol, deoarece mâncasem și rontăisem toată ziua și nu făcusem nimic altceva decât să stăm în mașină. Roger s-a uitat la mine, iar eu am dat aprobator din cap.

— Sună bine, i-a spus el lui Drew.

— Excelent, a spus Drew, îndreptându-se înapoi spre mașina lui, și ne-a făcut semn să mergem după el. Cei patru pe care i-am asistat au uitat, dintr-un motiv sau altul, să îmi dea o invitație la club pentru prânz. Așa că sunt rupt de foame. Și probabil că îți

trebuie și ție o pauză după atâta condus, Magellan. Cred că New Way este singurul loc unde merită să mergem.

— New Way? a repetat Roger, în vreme de Drew deschidea portiera șoferului și Roger pe cea a pasagerului din dreapta acestuia.

— New Way, i-a confirmat Drew, împingând scaunul lui în față ca eu să pot intra în spate. O să vezi.

Nicăieri nu este ca acasă.
— The Wizard of Oz

New Way, după cum am descoperit în curând, însemna, de fapt, NuWay Burgers, și era, după spusele lui Drew, un punct de reper în Wichita. Wichita însuși părea destul de derutant, cu o autostradă ce trecea prin oraș, tăindu-l în două. Drew a parcat chiar în față la NuWay Café, numele localului fiind scris cu litere albe pe o copertină alb cu roșu. Dintr-odată păream a fi foarte departe de săgețile galben cu roșu de la In-N-Out, cu palmieri pe pahare. DACĂ E SFĂRÂMICIOS E BUN! proclama un afiș din vitrină.

L-am urmat pe Drew în restaurant, care era decorat cu poze în alb și negru înrămate, înfățișând restaurantul NuWay și clienții săi de-a lungul timpului. După cum se vedea, Drew spunea adevărul despre chestia cu punctul de reper. El a comandat și pentru noi și a insistat să ne facă cinste și am ieșit de acolo cinci minute mai târziu cu două pungi din hârtie maronie care miroseau delicios și s-au umplut imediat de pete mici translucide de grăsime. Ne-am întors cu toții la mașină iar Drew a condus de-a lungul autostrăzii până la Freddy's Frozen Custard.

— Cremă de ouă congelată?

Deoarece nu a reușit să găsească un loc de parcare, Drew a dublat o mașină și s-a dus înăuntru să ne ia desertul. Am tras de centura mea de siguranță ca să am un pic de lejeritate și m-am aplecat înainte, în spațiul dintre cele două locuri din față.

— E o chestie tradițională, de prin locurile astea, mi-a explicat Roger, întorcându-și capul spre stânga ca să stea de vorbă cu mine.

În momentul când a făcut-o m-am dat puțin în spate — nu îmi dădusem seama cât de apropiate vor fi fețele noastre dacă făcea asta.

— Am descoperit-o anul acesta, a continuat el. Este la fel ca înghețata, dar un pic mai consistentă. E bună.

— Pun pariu totuși că nu e la fel ca la 21 Choices, am apreciat eu, referindu-mă la iaurtul înghețat din Pasadena, sperând că Roger știa despre ce vorbeam.

A zâmbit la auzul numelui.

— Ador locul acela, m-a asigurat el.

Nu știam la ce se gândea, dar eu mă gândeam la casa mea, la California, și la cât de departe îmi părea la momentul respectiv. Roger s-a aplecat puțin în față și s-a întors și mai mult spre mine.

— Iaurt înghețat, a spus el, privindu-mă cu un zâmbet pe chip. Ce fată tipic californiană.

I-am zâmbit și eu la rândul meu, iar între noi s-a lăsat tăcerea. Am tras aer în piept ca să spun ceva, dar portiera șoferului s-a deschis.

— Și m-am întors, ne-a anunțat Drew, trântindu-se pe scaunul șoferului și dându-i lui Roger trei pahare Freddy, din plastic, cu linguriță roșii înfipte în vârf.

— Pregătiți-vă să experimentați Betonul, a spus el. Nirvana servită congelată.

A ieșit din parcare și a pornit în viteză spre intersecție, proiectându-mă în spătarul scaunului din spate, făcându-l pe Roger să se izbească cu capul de parbriz și provocând o cacofonie de claxoane în jurul nostru.

Am început să intru în panică și stomacul a început să mi se zvârcolească. Am închis ochii și am încercat să respir, încercând să blochez amintirea unui scrâșnet de frâne și a unui hârșâit metalic cumplit, impresia că nu mai aveam control asupra mașinii, senzația de greață provocată de învârtitul în cerc și felul în care timpul părea să își fi încetinit mersul.

— Drew! l-a apostrofat Roger.

Am deschis ochii și am văzut că se uita la mine, îngrijorat.

— Poți să mergi puțin mai încet?

— De ce? a întrebat Drew, peste muzica rap dată la maxim.

— Fă-o și gata, a spus Roger pe un ton atât de tăios, cum nu îl mai auzisem niciodată.

— Bine, a consimțit Drew un pic cam iritat, dar a încetinit și a început să conducă mai calm.

Am simțit cum propriul meu ritm cardiac a început să scadă și respirația a început să îmi revină cât de cât la normal. Nu se întâmpla din nou. Eram aici, acum. Și Roger era cu mine. Eram în siguranță.

Ești bine? mi-a schițat Roger cuvintele fără glas, iar eu am dat din cap și am încercat să îi zâmbesc. Credeam că mă pricepeam din ce în ce mai bine să îl citesc, dar nu luasem în calcul că acest lucru se putea face în ambele sensuri.

După vreo douăzeci de minute, am intrat pe poarta de acces în Wichita Country Club pentru personal și am cotit-o în parcarea angajaților, care era aproape pustie. Încă mai erau nori, dar aceștia traversau cerul întunecat, dând la iveală luna și stelele ca apoi să le acopere din nou.

— Ce căutăm aici? a vrut să știe Roger. Faci ore suplimentare?

— V-am promis o experiență unică în Wichita, a spus Drew, parcând mașina. Eu mă ocup de livrare.

A ieșit din mașină, și-a împins scaunul lui în față și mi-a oferit mâna ca să mă ajute să ies de pe locul din spate.

— Milady?

Mi-am întors privirea de la mâna lui și am coborât singură. Fosta Eu ar fi zâmbit, i-ar fi acceptat mâna întinsă și ar fi zis:

— Oh, mulțumesc, nobile domn, și probabil că ar fi făcut o aluzie la *Camelot*.

M-am mulțumit însă să stau cu privirea ațintită în pământ până când Drew a încuiat mașina.

Roger a întins mâna lui liberă, cea în care nu ținea deserturile noastre, spre Drew.

— Cheile, i-a cerut el. E spre binele tău.

— De acord, a spus Drew, pasându-i-le. Unde ați fost ieri?

Drew ne deschidea drumul, iar eu mi-am potrivit pasul cu al lui Roger. Două dintre pahare stăteau într-un echilibru precar, așa că am întins mâna și i le-am luat eu. Mi-a aruncat un zâmbet fugar și ne-am grăbit să îl ajungem din urmă pe Drew, care mergea surprinzător de rapid. Am traversat parcarea și am trecut prin fața a ceea ce trebuie să fi fost clădirea principală a clubului. Era albă și impozantă, sprijinită de coloane, și cu valeți plictisiți în redingote roșii, care își pierdeau vremea în fața ei, fumând.

— Hei, Buci! au strigat doi dintre ei în timp ce Drew trecea prin dreptul lor.

— Nu sunt aici! le-a atras el atenția. Nici la ultimele nouă găuri. Nu m-ați văzut.

— Am înțeles, a strigat unul dintre valeți, iar Drew l-a salutat când a trecut pe lângă el.

— Ți se spune Buci pe aici? l-a întrebat Roger.

— S-a răspândit vestea, a spus el, aruncând o privire în spate, spre mine și Roger care mergeam în marș forțat după el. A prins.

În acel moment trecusem de clădirea principală și de o piscină uriașă în care se reflecta luna, și un val răzleț se unduia la capătul mai puțin adânc al bazinului. Ceva mai departe, se vedeau terenurile de tenis pustii și un zid de antrenament cu o linie albă pictată de-a lungul său în chip de plasă. Luminile de deasupra zidului de antrenament erau aprinse și pe măsură ce ne apropiam, mi-am dat seama că era o fată acolo, care juca. Am încetinit ritmul o clipă și am privit-o cum lovea mingea de perete, și cum riposta la propria ei lovitură când mingea venea pe retur, iar și iar.

Pe vremea când eram mai tineri, atunci când Charlie juca tenis, fiind considerat speranța antrenorului local de tenis, tatăl meu trasase aceeași linie pe peretele lateral al garajului nostru, și, în majoritatea serilor, auzeam izbiturile ritmice ale mingii de perete. Când s-a lăsat, cu doi ani în urmă — sau a fost dat afară din echipă, niciodată nu am știut sigur care a fost adevărata cauză — absența acelui zgomot a fost cel mai greu lucru cu care a trebuit să mă

obișnuiesc. Era ca și cum aș fi tot tras cu urechea ca să îl aud, deși știam că nu mai avea să se întoarcă.

Fata a ratat o lovitură proprie și s-a dus să își ridice mingea de jos, întinzându-se puțin pe când făcea acest lucru. Ne-a văzut și ne-a făcut semn cu racheta. Apoi s-a întors cu fața la zid și a continuat să joace, lovind cu reverul. Purta un costum de tenis complet alb și sub luminile strălucitoare părea exotică și nelalocul ei, un fluture de noapte uriaș în lumina unui reflector îndreptat chiar asupra ei.

Drew s-a întors brusc spre dreapta, iar Roger și cu mine l-am urmat, în vreme ce ne conducea pe traseul de golf.

— Bătrâne, avem voie să fim aici? l-a întrebat Roger.

— Sigur că nu, a răspuns Drew, fără să încetinească deloc pasul. Ai marcat vreun punct?

Roger mi-a aruncat o privire și a ridicat din umeri, apoi s-a grăbit să țină pasul cu Drew. Sub impulsul momentului, mi-am azvârlit șlapii din picioare și i-am luat în mână, mergând desculță mai departe. Iarba de pe terenul de golf era deasă și tunsă scurt și aproape că aveam senzația că stăteam în vârful ei și că nu mă afundam deloc. Mi-am tras degetele de la picioare înainte și înapoi peste ea pentru o clipă, înainte de a o lua la fugă ca să țin pasul cu băieții.

Mergeam toți trei în linie orizontală de-a curmezișul porțiunii de parcurs cu iarbă fină, (bine întreținută și neaccidentată), cu atâta spațiu deschis în jurul nostru, cu dealurile cu culmi domoale, cu pădurile atât de aproape și atât de întunecate de o parte și de alta. Era atâta liniște în jur, și o lipsă totală de activitate și niciunul dintre noi nu vorbeam în timp ce mergeam. Din când în când treceam pe lângă o groapă cu nisip, ce părea nefiresc de luminoasă pe fondul întunecat al terenului de golf. Pesemne că gropile fuseseră amenajate recent; toate aveau trasate un model complicat în spirală. Asta le făcea să pară senine, așa cum văzusem în pozele cu grădini zen japoneze, și în niciun caz o sursă imensă de suferință, așa cum probabil erau. Deși era întuneric afară, puteam vedea cu ușurință pe unde mergeam, luminați ocazional de razele lunii

strălucitoare de pe cerul imens, de stelele a căror lumină străbătea până la noi cu mult mai multă ușurință datorită faptului că nu erau lumini stradale sau firme de neon care să le obstrucționeze.

Drew s-a oprit la tee-ul din dreptul celei de-a douăsprezecea găuri, unde, conform indicatorului, mingea intră în gaură din patru lovituri. S-a așezat pe iarbă, a luat punga NuWay din mâna lui Roger și a început să întindă masa pentru picnicul nostru fast-food. M-am așezat și eu pe jos, dând drumul șlapilor din mână și așezând pe jos paharele inscripționate Freddy's. Când Drew mi-a întins un burger, l-am luat cu inima îndoită.

— Mulțumesc, i-am spus eu, încercând să par entuziasmată și m-am uitat în jos la el. Era mai mic decât m-aș fi așteptat, două jumătăți într-un ambalaj NuWay alb cu roșu. Arăta ca un hamburger dezmembrat — carnea părea să fi căzut din el.

— În regulă, a spus Drew, frecându-și mâinile.

A făcut un semn cu mâna spre felurile de mâncare pe care le întinsese pe pungile maronii aplatizate.

— Ei bine, avem crochete de cartofi, cartofi prăjiți *și* inele de ceapă. Ketchup, muștar, un sos special...

— Crochete de cartofi? a întrebat Roger, înșfăcând una. Pe bune?

— Ți-am spus eu că New Way este locul unde trebuie să mergem. Sunt uimitori. Și acum, burgerii. Nu vă speriați că sunt sfărâmicioși. Dacă e sfărâmicios e bun.

— Am citit asta pe afișul lor, am vorbit eu, dregându-mi glasul. Dar, ăăă, de ce?

— Pentru asta sunt ei renumiți. Sunt fragezi. Nu știu de ce. Trebuie să guști ca să crezi.

Drew se uita la mine și la Roger, așteptându-ne pe noi să începem. M-am uitat la burger-ul meu și am luat o îmbucătură. Nu era rău. Hamburgerul era, așa după cum i se făcuse reclamă, foarte fraged, de se rupea în bucăți — aproape la fel precum carnea din taco. Avea ceapă în compoziție, ceea ce îi dădea un gust ușor picant. Am stors un pachet de ketchup deasupra lui și am luat o îmbucătură mai zdravănă. Era *bun*. Mi-am ridicat privirea spre

Drew și am dat aprobator din cap, ridicând în sus degetul mare de la mâna mea liberă.

— Ți-am spus eu, mi-a zis el, luându-și burgerul său în mână și zâmbind.

— Bătrâne, a intervenit și Roger, ridicându-și privirea din burgerul lui. E incredibil de bun.

Burgerii au dispărut rapid, odată cu cartofii prăjiți și cu crochetele. Mă simțeam sătulă și ciudat de liniștită, așa că mi-am întins picioarele în fața mea și m-am sprijinit în spate pe coate, uitându-mă la stele.

— Așadar, a început Drew, sprijinindu-se cu brațele în spatele lui și punându-și un picior peste celălalt genunchi îndoit și uitându-se la Roger. Ați trecut, doar așa, întâmplător, prin Wichita?

Roger s-a uitat la mine.

— Într-un fel, a replicat el. Ducem mașina mamei lui Amy din California, și...

— Destinația noastră finală este Connecticut, i-am luat eu vorba din gură, având senzația că asta ar simplifica lucrurile. De aici mergem în Kentucky.

Drew s-a îndreptat puțin de spate.

— Kentucky? a repetat el, clătinând din cap. Oh, doamne.

— Ce este? l-a întrebat Roger, devenind, dintr-odată, foarte preocupat de strângerea pliculețelor de ketchup folosite. Sunt sigur că este un stat fascinant. Îmi place muzica bluegrass. Îmi place puiul prăjit.

— Te duci acolo după Hadley, a rostit Drew pe un ton sec. Măi băiete, doar nu m-am născut ieri.

— Bine, și ce-i cu asta? a ripostat Roger, îndesând șervețelele folosite în punga NuWay.

— Nu e nimic rău în asta, de fapt, a spus Drew, sprijinindu-se din nou pe mâinile întinse în spate. Un bărbat pornit într-o misiune de căutare. Un Don Quihote în căutarea Dulcineei lui.

— Drew s-a specializat în filologie înainte de a ajunge la concluzia că filozofia i-ar furniza o slujbă mai stabilă, mi-a explicat Roger, întorcându-se spre mine.

— Dar ține bine minte prietene, a spus Drew, Don Quihote nu a găsit-o niciodată pe Dulcineea lui, corect? Nu a găsit-o. Câteodată nu e mare diferență între căutările unui cavaler și rătăcirile unui nebun.

Roger s-a întors din nou cu fața spre mine.

— Habar nu am despre ce vorbește. Tu știi?

— Hadley nu te-a ascultat niciodată, a continuat Drew. Bine, nu m-a ascultat nici pe mine vreodată, dar nu eram eu cel cu care avea un rendez-vous. Spun și eu așa. Gândește-te bine la ce vrei să faci, da?

— Desigur, Buci, a rostit Roger cu aerul cuiva care vrea să pună punct unei conversații. Dar am văzut că era ceva mai tulburat decât fusese vreodată.

— Și acum, Amy, a spus Drew întorcându-se spre mine. Ce vânt te-a adus aici, în compania acestui ticălos aiurit?

I-am aruncat o privire lui Roger care stătea întins pe iarbă acum, cu brațele încrucișate sub ceafă.

— E o poveste lungă, i-am zis eu.

— Poți să îmi redai versiunea prescurtată? a insistat Drew.

— Oh, am rostit eu, uitându-mă spre Drew, facem doar un mic ocol.

L-am văzut pe Roger zâmbind fără să își miște capul, care era tot dat pe spate, cu fața spre cer.

— Asta zic și eu versiune prescurtată, a apreciat Drew. Parcă ar fi o ediție prescurtată din Reader's Digest. Parcă ar fi rezumatul pe scurt al Ghidul TV. Poți să îmi dai ceva mai multe detalii?

Înainte să apuc eu să îi răspund, din dreapta noastră s-a auzit un zgomot asurzitor, zdruncinând liniștea nopții. M-am întors și am văzut o motocositoare pe coama dealului, la o gaură distanță. Persoana care o conducea era un tip ce purta căști mari, în stilul

DJ-ilor, dând din cap în ritmul muzicii în timp ce conducea haotic pe terenul de golf.

— Măi să fie, a izbucnit Drew. Iată că vine Walcott.

Drew i-a făcut cu mâna, și tipul de pe motocositoare l-a văzut, a dat din cap și a cotit-o spre a douăsprezecea gaură. Când s-a apropiat de noi, a oprit motorul, făcând astfel ca țârâitul greierilor să pară dintr-odată că se auzea mult mai tare decât înainte. Și-a dat jos căștile de pe urechi, atârnându-le de gât.

— Salut, Drew, a spus el. Care-i treaba?

A coborât de pe motocositoare și s-a sprijinit cu spatele de ea. Era slab și deșirat, cu părul blond și ondulat și părea mult mai mic acum că nu mai stătea călare pe mașină.

În timp ce mă uitam la motocositoarea masivă, mi-a trecut prin minte ce mult i-ar fi plăcut lui tata să o folosească. Să tundă iarba pe tot terenul de golf ar fi fost întruchiparea paradisului pentru el. De îndată ce m-am gândit la asta, a trebuit să mă sforțez să respir din nou. Ideea lui de paradis nu mai era atât de teoretică. O punea oare acum în practică, oriunde s-ar afla? Tundea o pajiște nesfârșită undeva, ascultându-l pe Elvis? Era fericit? Am închis ochii strâns. Cum putea el să existe, dacă noi nu eram acolo? Când eu nu eram acolo să îi dau bomboane Life Savers și să mă asigur că nu se rătăcește?

Mi-am apăsat palmele pe iarbă, luptând împotriva valului de sentimente care amenința să mă tragă la fund. În cele din urmă senzația s-a diminuat, dar nu s-a lăsat dusă cu ușurință.

— El e Derek Walcott, abia dacă l-am auzit pe Drew vorbind, de parcă era undeva, foarte departe. Walcott, ea este Amy, iar el este Magellan.

— Roger, l-am auzit pe el corectându-l. Salut.

Am deschis ochii, bucuroasă că eram la adăpostul nopții și am ridicat o mână în chip de salut, neavând încă deplină încredere în vocea mea.

— Ați luat NuWay, băieți? a întrebat Walcott, îndreptându-se spre noi. V-a mai rămas ceva?

— Inele de ceapă, a spus Drew, întinzându-i-le. Du-te în oraș.

— Mulțumesc, omule, a zis Walcott, luând cutia din mâna lui. Sunt mort de foame. Sunt aici de vreo două ore și nu am terminat decât pe jumătate.

— Ți-am spus eu, l-a avertizat Drew, azvârlindu-i un plic de ketchup, care l-a izbit drept în frunte, că atunci când faci treaba dimineața, merge mai rapid. Știi tu, fiindcă e lumină.

— E foarte cald dimineața, a precizat Walcott, așezându-se lângă Roger. Am mai vorbit despre asta.

Drew a ridicat din umeri.

— E ceremonia ta de înmormântare.

Walcott și-a înălțat brusc capul.

— Ei da, *ăsta* chiar că ar fi un titlu bun pentru un cântec, a remarcat el.

— Deja este, m-a luat pe mine gura pe dinainte.

Cei trei băieți și-au întors privirile spre mine și am simțit cum mi se încingeau ușor obrajii. Simțeam un nod în gât, dar am continuat, știind că nu aveam încotro:

— Din *Oliver!* Știți voi, musicalul?

În mod evident nu îl știau, de vreme ce trei perechi de ochi mă priveau cu nedumerire.

— Ei bine, oricum, e un musical. Și *Aceasta e ceremonia ta de înmormântare* este o melodie din el.

— Naspa, a ripostat Walcott. Cu toate astea, am putea să îl folosim. Nu cred că avem o audiență comună uriașă cu fanii musicalurilor.

— Walcott are o formație, a clarificat Drew lucrurile. Vă rog să nu-l întrebați despre ea, că vă treziți că vă dă demo-ul lui.

— Ai o formație? am întrebat eu.

Drew a scos un geamăt.

— Da, a răspuns Walcott, ștergându-și palmele de pantalonii lui scurți kaki și lăsând o urmă ușoară de grăsime pe ei. The Henry Gales. E un soi de alternativă emo-punk cu o tentă de hardcore. Dar să știi că noi cântăm și la nunți.

— Normal, a spus Roger, zâmbind. Asta e o chestie grozavă.

— Am avut un spectacol aseară, a spus Walcott, iar pe chipul lui s-a așternut o expresie ușor visătoare. Și a fost atât de cool. Despre asta e vorba până la urmă, să știi. Spui adevărul unor străini, pe întuneric. Asta e tot. Și când treaba funcționează, e *uimitor*.

— Henry Gale, am murmurat eu, doar pe jumătate conștientă de faptul că vorbeam cu glas tare.

Numele acela însemna ceva pentru mine, dar nu îmi aminteam ce anume.

— De ce îmi sună familiar?

— E din *Vrăjitorul din Oz*, a precizat Walcott. Unchiul lui Dorothy.

— Walcott este foarte mândru de Kansas, mi-a relatat Drew.

— Așa cum ar trebui și tu să fii, i-a întors vorba Walcott. Trădător de stat, care ai plecat ca din pușcă în Colorado, lăsând totul în urmă.

Drew s-a mulțumit să dea din umeri. Aveam senzația că purtaseră conversația asta de multe ori.

— Dar fii atent la mine. Tocmai l-am făcut săptămâna trecută la Sailor Gerry.

Și-a suflecat mâneca tricoului dând la iveală un tatuaj negru ce îi înfășura bicepsul. Părea a fi o propoziție, dar scrisul era în stil gotic stilizat, și nu înțelegeam nimic.

— Ce scrie? a întrebat Roger.

— *Ad astra per aspera*, i-a explicat Walcott.

Nu îmi spunea nimic chestia asta, dar l-am văzut pe Drew clătinând din cap.

— Este motto-ul statului Kansas, ne-a spus el mie și lui Roger. Pe căi ostile până la stele.

— Uau, am exclamat eu, pritocind cuvintele acestea în minte. E frumos.

— Nu-i așa? a întrebat Walcott, zâmbind duios tatuajului său și gândind, în mod evident, că la el mă referam. Gerry este un tip talentat.

— Haide, Walcott, s-a luat Drew de el. Cu toată lumina slabă, tot vedeam cum își dădea ochii peste cap. Nu crezi că împingi un pic prea departe toată chestia asta cu Kansasul?

— Nu, a răspuns Walcott simplu, dându-și jos mâneca. E căminul meu, omule. Trebuie să fii mândru de căminul tău. Aparții locului tău de baștină. Altfel, vei fi întotdeauna un dezrădăcinat.

— Crezi asta doar din cauză că nu ai fost niciodată nicăieri altundeva, a tras concluzia Drew.

S-a lăsat liniștea, iar eu mi-am trecut degetele peste firele de iarbă pe care, acum îmi dădeam seama, Walcott le tunsese. Mi-am ridicat privirea spre el, știind cum se simțea. Până acum trei zile, nici eu nu mai fusesem nicăieri în altă parte.

Dar asta nu părea să îl deranjeze pe Walcott. A ridicat din umeri și s-a scuturat pe mâini.

— Ei bine, ar trebui să mă întorc la muncă, ne-a anunțat el. Mulțumesc pentru mâncare. Mi-a făcut plăcere să vă cunosc.

S-a îndreptat spre motocositoare și a început să se cațere pe ea, apoi s-a întors spre noi, cei aflați pe gazon:

— Nu trebuie să vă duceți nicăieri ca să aflați unde este casa voastră, ne-a asigurat el. Fiecare știe unde este căminul lui. Și dacă nu știe, înseamnă că are ceva probleme.

— Dar, dacă trebuie să ieși din ograda ta ca să-ți găsești aleasa inimii tale, atunci n-ai pierdut nimic, nu? a întrebat Drew, un pic cam sarcastic.

M-am întors spre el, încercând să îmi dau seama de ce fraza aceea îmi suna atât de familiar.

— Mda, a spus Walcott, pornind motocositoarea și spulberând liniștea nopții. Exact.

Apoi a întors motocositoarea și a dirijat-o în josul dealului, ridicând o mână în chip de salut, înainte de a dispărea cu totul din raza noastră vizuală.

L-am urmărit cu toții cu privirea, rămânând tustrei cu ochii pe locul unde dispăruse, de parcă l-am fi așteptat să se întoarcă. Apoi Roger a luat în mână paharul lui inscripționat Freddy's și i-a dat

unul lui Drew. Am gustat, plină de precauție, o dată, apoi încă o dată. Crema congelată era densă și răcoroasă și dulce și simțeam cum îmi aluneca ușor pe gât. Era mai bogată decât înghețata, dar avea consistența iaurtului congelat. Și în acel moment, era exact ceea ce îmi doream.

— Îmi pare rău pentru Walcott, a declarat Drew după o clipă de tăcere. Probabil că nu ar fi trebuit să-i spun chestia aia. Dar el nu își dă seama că, pur și simplu, își irosește viața pierzându-și timpul pe aici. Și nu a fost niciodată pe nicăieri și nici nu a făcut ceva...

S-a întors spre Roger.

— Susține-mă, Magellan. Vreau să spun că trebuie să îți părăsești locul de baștină. Trebuie să mergi și să vezi lumea. Și asta nu înseamnă că nu știu unde îmi este casa. E o prostie.

— Dar..., am intervenit eu, ghemuindu-mi picioarele sub mine.

Nu plănuisem să intru în această conversație, dar cuvintele au dat năvală afară înainte de a le putea opri, sau repeta în gând.

— Dar dacă ți-a dispărut casa?

Mă gândeam la pancarta firmei Realtor și la mesajul BINE AI VENIT ACASĂ!, care nu era adresat mie sau familiei mele — nici unei persoane care locuise efectiv acolo.

— Ce se întâmplă atunci?

— Cred că, în acest caz căminul tău, este alcătuit din oamenii din el, a spus Drew. Familia ta.

— Dar dacă au plecat și ei? am întrebat eu, privind drept înainte la culmile unduite ale dealurilor verzi și nu la el sau la Roger, forțându-mă să spun asta și încercând să îmi mențin vocea constantă. Adică, ce se întâmplă dacă nici familia ta nu mai e acolo?

Drew mi-a aruncat o privire și pe chipul lui am citit surprindere și un pic de compasiune.

— Atunci cred că trebuie să îți faci un nou cămin, a conchis el. Corect? Găsești altceva care să te facă să te simți ca acasă.

După câteva momente de tăcere, de parcă am fi căzut de acord asupra orei de plecare, am început cu toții să strângem și ultimele resturi și, atunci când pe gazon nu mai era nici o urmă a trecerii

noastre pe acolo, am făcut cale-ntoarsă pe traseul de golf. Aproape că ajunsesem la capătul lui când mi-am dat seama că îmi uitasem șlapii.

— Scuze, mi-am uitat încălțările. Ne întâlnim la mașină?

— Vrei să vin cu tine? m-a întrebat Roger.

Am clătinat din cap.

— Mă întorc într-o clipă, l-am asigurat eu.

Văzând întinderea vastă de iarbă în fața mea, am rupt-o la fugă, simțind iarba deasă sub tălpi și aerul răcoros al nopții pe față, simțind cum părul flutura din ce în ce mai tare în spatele meu pe măsură ce alergam mai repede, trecând pe lângă gropile cu nisip și peste dâmburi până când am ajuns la *tee*-ul de la cea de-a douăsprezecea gaură și a trebuit să mă îndoi de mijloc ca să îmi recapăt suflul. Mi-am cules șlapii de pe jos și m-am întors înapoi, mergând de data asta și simțind cum îmi bubuia inima în piept din nicio altă cauză decât cea a efortului depus. Când am trecut de cea de-a șaptea gaură, am auzit din nou zgomotul motocositoarei, și, o clipă mai târziu, Walcott urca creasta dealului în spatele meu. A oprit lângă mine, apoi și-a pus din nou căștile pe după gât.

— Vrei să te duc eu? a strigat el, acoperind zgomotul motocositoarei.

Am clătinat din cap, iar el a oprit motorul, umplând noaptea de tăcere.

— Vrei să te duc eu? a repetat el, crezând, probabil, că nu îl auzisem.

— Mă descurc singură, am spus eu. Mulțumesc, oricum.

Walcott a ridicat din umeri, apoi și-a pus căștile la loc pe urechi.

— Walcott, m-am repezit eu să spun înainte ca el să apuce să plece, iar eu să am timp să mă gândesc la ce urma să fac. Mi-am sprijinit mâna de motocositoare, care era surprinzător de fierbinte.

— Îți place să conduci chestia asta? E distractiv?

— Mda, mi-a răspuns el zâmbind. Da, e plăcut. Vrei să încerci?

Mi-am ridicat privirea și în cap mi-a răsunat glasul tatălui meu atât de clar, de parcă nu ar fi trecut luni de zile de când nu îl mai auzisem deloc.

„E o întreagă artă în treaba asta, draga mea Amy" l-am auzit eu spunând. „Mi-ar plăcea să te văd încercând."

— E în regulă, am spus eu, cu mâna încă sprijinită de motocositoare. E vorba despre tata..., iar vocea mea s-a prăbușit în ultimul cuvânt.

M-am simțit neputincioasă și m-am sforțat să continui.

— Ar fi vrut s-o fac. I-ar fi plăcut tare mult asta.

Am simțit cum începeam să mă sufoc dar știam că ajunsesem într-un punct fără întoarcere. Mi-am ridicat ochii spre Walcott.

— Pot să îți spun ceva? l-am întrebat eu, auzind cum îmi tremura vocea, simțind o lacrimă fierbinte pe obraz și știind că nu mai era cale de întoarcere.

— Sigur că da, a spus el, coborând de pe motocositoare.

Am închis ochii. Nu mai spusesem asta cu glas tare până acum. *Nimănui*. Dar acum nu mai era vorba că nu puteam să o spun — doar că nu mai puteam să mai păstrez tăcerea.

— A murit, am spus eu, simțind impactul: adevărul cuvintelor m-a lovit în plin în timp ce le rosteam cu glas tare pentru prima oară.

Lacrimile îmi șiroiau pe obraji, fără să le pot opri.

— Tatăl meu a murit.

Cuvintele rămăseseră atârnate în aerul nopții dintre noi doi. Nu așa îmi imaginasem că le voi rosti pentru prima oară. Dar iată-le, așa cum spusese Walcott. Un adevăr, spus unui prieten, pe întuneric.

— Oh, Doamne, a izbucnit el. Amy, îmi pare tare rău.

Am auzit că spunea cuvintele cu sinceră părere de rău, și nu le-am trecut cu vederea, așa cum procedasem cu condoleanțele tuturor celorlalți. Am încercat să zâmbesc, dar zâmbetul mi s-a transformat într-un tremur al buzelor și am dat doar din cap. A făcut un pas spre mine și am simțit cum înlemnesc, fiindcă nu voiam ca el să mă îmbrățișeze, sau să aibă senzația că ar trebui să o facă. Dar nu a făcut altceva decât să își scoată căștile din jurul gâtului și să mi le pună pe urechi.

O muzică dată tare și furioasă mi-a umplut capul. Era rapidă cu un ritm bubuitor dat de chitarele electrice. Melodia avea și versuri,

dar nu înțelegeam niciun cuvânt, și după musicalurile mele pline de replici siropoase, era un soi de ușurare. Mi-am pus mâinile pe căști și m-am lăsat cuprinsă de muzică, alungându-mi toate celelalte gânduri din minte. Și când s-a terminat cântecul, mi-am scos căștile și i le-am dat lui Walcott, având o senzație de calm pe care nu o mai simțisem de multă vreme.

— Mulțumesc, i-am spus eu.

Și le-a atârnat din nou de gât, apoi s-a întors spre motocositoarea lui și a tras jos un rucsac cu un petic negru. I-a deschis fermoarul și a cotrobăit prin el până când a scos la iveală un CD, pe care mi l-a întins mie. Era într-o carcasă aurie și părea imprimat artizanal.

— Demo-ul meu, mi-a spus el.

Am întins mâna după CD, dar el nu i-a dat drumul, privindu-mă drept în ochi.

— Știi ce obișnuia să spună bunica mea?

— Că nicăieri nu e ca acasă? am presupus eu, încercând din nou să zâmbesc, de data asta tremurând mai puțin.

— Nu, a zis el, cu chipul la fel de grav, și ținând în continuare de partea lui de CD. Mâine va fi mai bine.

— Și dacă nu va fi? l-am contrazis eu.

Walcott a zâmbit și a dat drumul CD-ului din mână.

— Atunci vei spune și mâine același lucru. Pentru că s-ar putea să fie așa. Nu știi niciodată, corect? La un moment dat, va veni o zi când mâine *va fi* mai bine.

Am încuviințat din cap.

— Mulțumesc, i-am zis eu, sperând să își dea seama că nu mă referem doar la CD.

A dat din cap, s-a cocoțat înapoi pe motocositoarea lui, a pornit motorul și a plecat din nou la treabă.

Mi-am permis o clipă de răgaz doar pentru mine, stând singură pe întuneric lângă groapa a șaptea — unde se marchează din patru lovituri — de la Wichita Country Club. Apoi mi-am pus șlapii și m-am întors la mașină. Drew și Roger mă așteptau acolo unde

începea traseul și iarba de pe teren se întâlnea cu pietrișul. Roger părea îngrijorat, iar fața mea trebuie să fi lăsat să se întrevadă ceva din ceea ce se întâmplase, deoarece nu i-a trecut îngrijorarea de pe chip în momentul când m-a văzut.

— Te-ai rătăcit? m-a întrebat Drew.

Am ridicat CD-ul la vedere.

— Am dat de Walcott, l-am anunțat eu, încercând să am o voce degajată. Mi-a dat demo-ul lui.

— Ți-am zis eu! a spus Drew.

Ne-am îndreptat spre ieșire și am văzut că fata de pe terenul de antrenament era tot acolo, exersându-și acum serviciul, aruncând mingea sus în aer pe deasupra capului înainte de a o lovi din nou în perete.

Drew a insistat să ne conducă el înapoi la mașina noastră, spunând că era în drumul lui. Probabil că, în timp ce fusesem plecată, Roger îi spusese de Route 50, fiindcă au reluat conversația.

— E incredibil, a comentat Roger. Mergi și tot mergi pe ea și ai senzația că nu se va sfârși niciodată.

— Dar se termină la un moment dat, a precizat Drew. Ce poveste grozavă, bătrâne.

— Vorbesc serios! s-a ambalat Roger. Crezi că o să dureze la nesfârșit.

— Dar nimic nu durează la nesfârșit, l-a contrat Drew, după care el și Roger au început să cânte la unison „Even cold November rain" („Chiar și ploaia rece de noiembrie"). Mă uitam de la unul la celălalt, interzisă.

— Pe bune? a întrebat Drew, surprinzându-mi privirea în oglinda retrovizoare. Magellan, pune-i fetei ăsteia niște GNR (Guns N' Roses).

Habar nu aveam despre ce vorbea, dar nu am avut timp să întreb, deoarece câteva secunde mai târziu, mașina s-a oprit în afara porților clubului country. M-am uitat afară și am văzut jeepul nostru Liberty, parcat sub lumina puternică a unui felinar. Am fost neașteptat de bucuroasă să îl revăd.

Casa mea era probabil pe cale de a fi vândută de către o agentă imobiliară excesiv de prietenoasă de la firma Realtor și familia mea era probabil plecată sau împrăștiată prin țară, dar mașina părea bine-venită și familiară, și kilometru după kilometru părea să însemne din ce în ce mai mult acasă pentru mine.

Am coborât cu toții, Drew trăgând scaunul din față pentru mine. Mi-a întins din nou mâna, și de data asta am acceptat-o, zâmbindu-i ușor, iar el, în schimb, zâmbindu-mi larg. Drew și Roger s-au îmbrățișat, apoi Roger s-a îndreptat spre Liberty, lăsându-mă singură cu Drew.

— Mi-a făcut plăcere să te cunosc, a spus el.

— Mulțumesc pentru NuWay, i-am replicat eu. Dacă e sfărâmicios, e bun.

— Nu ți-am spus? Fă-mi o favoare, m-a rugat Drew trântind portiera șoferului și aplecându-se un pic spre mine. Stai cu ochii pe prietenul meu Magellan. Tu să fii Sancho Panza al lui.

M-am holbat la Drew, surprinsă. Tatăl meu intervenise dintr-odată în această conversație, luându-mă pe neașteptate.

— Ce-ai spus? am vrut eu să mă conving.

— Sancho Panza, a repetat Drew. E din Don Quihote. Cavalerul rătăcitor. Dar ascultă-mă pe mine. Chestia pe care o are Magellan o au toți exploratorii. În cea mai mare parte a timpului, sunt pur și simplu hotărâți să vâneze lucruri imposibile. Și majoritatea sunt atât de ocupați să scruteze orizontul, încât nu văd ceea ce se află chiar în fața lor.

— Bine, am consimțit eu, fără să pricep prea bine ce voia să spună. Să fi vorbit despre Hadley? Așa o să fac, l-am asigurat eu.

— Ai grijă cum conduci, i-a strigat el lui Roger, care, după cum am văzut, era deja în mașină și a dat din cap în chip de răspuns.

Tocmai deschisesem portiera când l-am auzit pe Drew izbucnind într-un torent impresionant de înjurături. M-am întors ca să-l văd cum scruta cu tristețe geamul șoferului.

— Cheile? a strigat Roger. *Vorbești serios?*

Drew a oftat, apoi și-a scos telefonul din buzunar.

— Nu vă faceți griji în privința mea, ne-a spus el ridicând din umeri. Vedeți-vă de drum. Mă descurc eu.

Am urcat în mașină, am închis portiera și m-am uitat de jur împrejur la interiorul familiar de culoare gri și la ceea ce era și mai familiar, Roger stând la volan și zâmbindu-mi.

— Gata? m-a întrebat el.

— Gata, i-am confirmat eu.

Am scos ochelarii lui Roger din toc. Văzând petele de pe lentile, le-am șters rapid cu poalele tricoului lui Bronwyn. El și i-a pus la ochi, a pornit motorul și am ieșit pe drum. În oglinda retrovizoare laterală îl vedeam pe Drew care ne făcea cu mâna. A continuat să ne facă cu mâna în vreme ce ne îndepărtam, până când s-a făcut din ce în ce mai mic ca, în cele din urmă, să dispară cu totul din raza mea vizuală.

LISTA DE REDARE NR. 6
ALCĂTUITĂ DE ROGER

„Anotimpul tornadelor²" sau „~~Înghețată~~ Durerea de cap de la Crema de ouă congelată"

TITLUL CÂNTECULUI	INTERPRET/FORMAȚIE
"Ghost"	Neutral Milk Hotel
"November Rain"	Guns N' Roses
"Sugar, We're Goin Down"	Fall Out Boy
"Route 66"	Chuck Berry
"Morning Calls"	Dashboard Confessional
"All My Days"	Alexi Murdoch
"Not the Same"	Ben Folds
"Heartbeats"	José González
"Here (In Your Arms)"	Hellogoodbye
"The Weight „	The Band
"The Bird and the Worm"	Owl City
"Cast No Shadow"	Oasis
"It'll All Work Out"	Tom Petty and the Heartbreakers
"This Time Tomorrow"	The Kinks

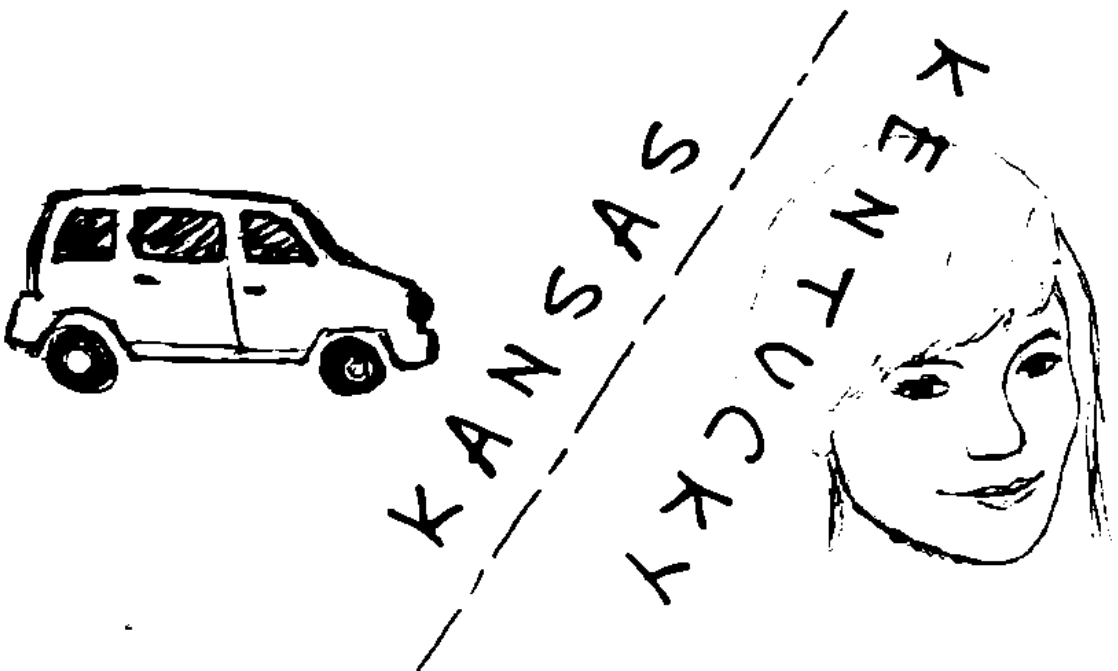

Pe unde am fost . . .

Statul nr. 5: KANSAS——Statul Florii Soarelui

Motto: Ad astra per aspera (Pe căi ostile până la stele)

Suprafață: Teren plat, cu indicatoare îngrijorătoare, din propriile motive.

Informații utile: Sezonul tornadelor durează din aprilie până în iunie. Oh, Doamne!

Impresii: Dar conform informațiilor din restaurantele din locurile de parcare și odihnă, dacă vezi o tornadă venind spre tine, se presupune că ar trebui să oprești pe marginea drumului și să te întinzi într-un șanț cu burta la pământ. Serios.

Album de călătorie . . .

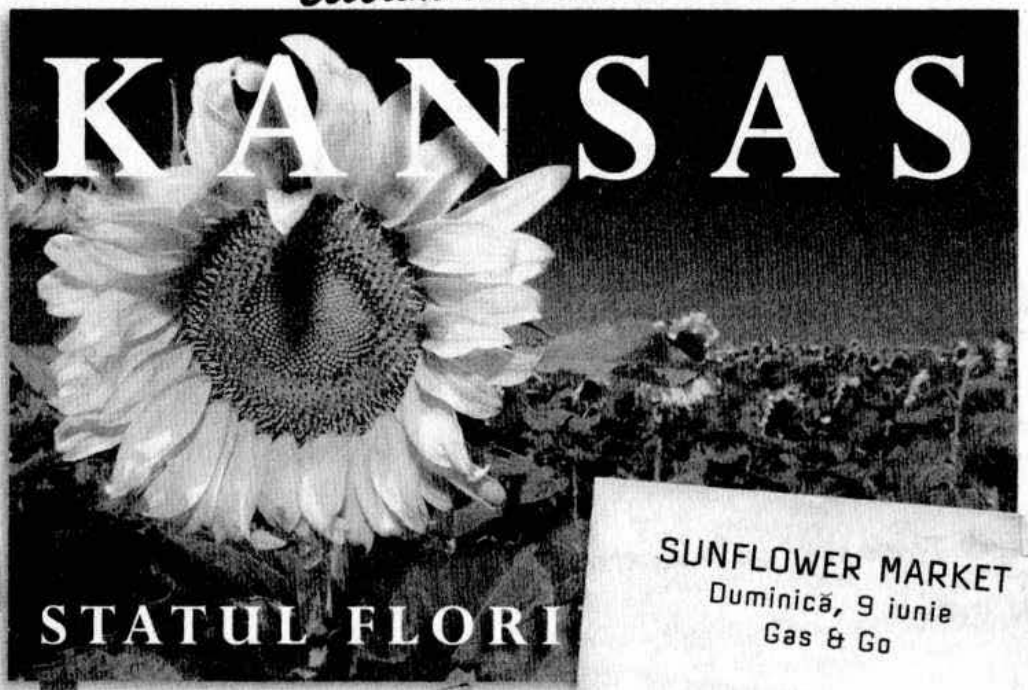

POARTĂ-MĂ

SUNFLOWER MARKET
Duminică, 9 iunie
Gas & Go

Benzină 87 Grade	34.99
Bere fără alcool	1.50
Suc acidulat	1.50
Bomboane M&Ms cu unt de arahide	1.25
Bomboane Skittles	1.25
Chipsuri Doritos	3.99
Vederi	3.25

Total: 47.73
Plata: Card de credit
Amelia E. Curry

Mulțumim!
O zi plăcută!

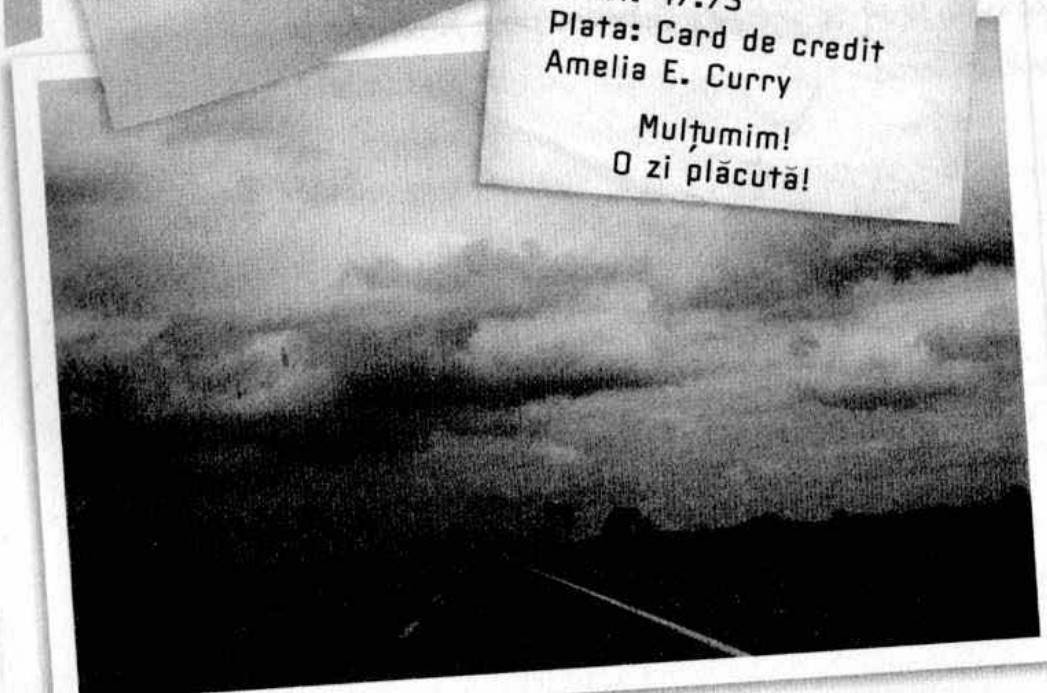

Unde mă iubesc, unde mă cunosc, unde îmi arată dovada, acolo în Missouri.
—Sara Evans

Pe la miezul nopții, a început să plouă.

Mergeam cu mașina prin Kansas, pe întuneric, de vreo trei ore, fără să vorbim prea mult. Mă uitam afară pe fereastră, simțind reverberațiile cuvintelor pe care i le spusesem lui Walcott prin toată ființa mea, precum replicile unui cutremur. O spusesem cu glas tare. O făcusem. Și asta nu înrăutățise lucrurile — lumea nu se sfârșise. Dar nici nu mă simțeam cu mult mai bine. Era aproape ca și cum, spunând cuvintele cu glas tare, le trezisem cumva la realitate, deoarece acum îmi era foarte greu să mă gândesc la altceva. Mintea mea se tot învârtea în jurul lucrurilor la care voiam să mă gândesc cel mai puțin.

Ploaia era o distragere a atenției bine-venită. M-am aplecat în față și i-am arătat lui Roger cum să regleze ștergătoarele de parbriz și m-am uitat înainte pe autostrada întunecată, înfrumusețată oarecum de picăturile de ploaie care șiroiau pe parbriz, estompând luminile roșii de poziție din fața noastră și luminile albe ale farurilor din stânga noastră. Nu era niciun zgomot în mașină cu excepția mix-ului lui Roger și a foșnetului constant și înfundat al ștergătoarelor de parbriz.

Ploaia a fost slabă la început, doar câțiva stropi, dar după aceea parcă tot cerul s-a dezlănțuit asupra noastră, aruncând găleți după găleți de apă pe mașină.

— Uau! a exclamat Roger, reglând din nou ștergătoarele de parbriz pe dibuite.

M-am aplecat în față și le-am setat pe o viteză mai mare — fâș-fâș-fâș-fâș-fâș.

— Mulțumesc. Mi-a zis el.

— Pentru puțin.

M-am sprijinit din nou de spătar și am privit afară în întuneric, la picăturile de ploaie care se scurgeau în diagonală pe fereastra mea. Întotdeauna mă simțisem în siguranță atunci când eram în mașină noaptea pe timp de ploaie. Știam că majoritatea oamenilor — la fel ca Julia — urau să meargă cu mașina pe ploaie, mai ales noaptea. Ea spunea că o speria treaba asta. Dar pe mine nu mă deranjase niciodată. Mai ales de când știam că ce era mai rău se putea întâmpla în plină zi, într-o dimineață însorită de sâmbătă, la cincisprezece minute distanță de casă.

— Tu ai condus mașina asta? m-a întrebat Roger, aruncându-mi o ocheadă.

— Sigur că da, am răspuns eu sprijinindu-mi picioarele de bord.

— Dacă vrei vreodată să conduci, a spus el pe un ton ezitant, de parcă cântărea fiecare cuvânt înainte de a-l rosti, în definitiv, bineînțeles că poți. Nu am nimic împotrivă.

Mi-am dat jos picioarele și mi-am îndreptat spatele.

— Ai vrea să ne oprim? l-am întrebat eu. Ești obosit?

— Nu. Sunt în regulă, m-a asigurat el. Mai am energie în mine pentru încă cel puțin două ore în seara asta. Voiam doar... să îți spun că nu mă deranjează dacă vrei să conduci și tu.

Ceva din felul în care a rostit aceste cuvinte m-a făcut să încremenesc. Știa ce se întâmplase? Credeam că nu știa, dar poate că era doar ceea ce voiam eu să gândesc. Și poate că nu fusese doar receptiv atunci când Drew condusese mult prea repede pentru mine. Poate că știa de ce mă deranja și o știuse tot timpul.

— Nu vreau să conduc, am zis eu încercând să îmi păstrez vocea calmă, dar auzind-o cum tremura ușor, în ciuda tuturor eforturilor mele.

— Vrei să îmi spui din ce motiv? m-a întrebat el.

Mi-a aruncat o privire.

Mă uitam fix la profilul lui, simțind cum îmi bubuia inima în piept. Dintr-odată, mașina nu mi se mai părea atât de sigură.

— Știi ce s-a întâmplat? am întrebat eu, auzind cum vocea mea era deja strangulată.

Roger a clătinat din cap.

— Nu, a negat el. Credeam doar că poate ar trebui să vorbești despre asta.

Inima îmi bătea mai-mai să îmi sară din piept.

— Ei bine, nu vreau, am spus eu pe cât de ferm am putut.

— Eu doar...

S-a uitat la mine și am văzut că ochelarii lui se mânjiseră cumva. Puteam efectiv să văd o amprentă întreagă pe lentila stângă. Am preferat să mă concentrez asupra acestui lucru și nu asupra felului în care el se uita la mine. De parcă ar fi fost dezamăgit de ceea ce vedea.

— Poți să îmi spui, să știi.

— Știu asta, am rostit eu cu precauție. Nu am vorbit cu tine până acum? am întrebat eu, luând decizia să înțeleg greșit, în mod deliberat, spusele lui. Nu am stat noi de vorbă?

A oftat, apoi și-a întors din nou privirea la șosea, iar eu știam că nu se lăsase păcălit de explicația mea. Bineînțeles că știam ce voise să spună. Dar una era să îi spun lui Walcott, din moment ce știam că nu îl voi mai vedea niciodată, și alta era să mă destăinui lui Roger. Trebuia să stau cu el în mașină după aceea, kilometri în șir, ore în șir. Și dacă era prea mult pentru el?

— Eu doar..., am început.

Am tras aer în piept ca să nu clachez înainte de a începe iar.

— Este atât de greu pentru mine. Să vorbesc despre asta. Vreau să spun.

Sau, să termin propozițiile, după cum se vedea. Amy! nu ar fi avut această problemă. Amy! nu ar fi avut nicio reținere când era vorba să împărtășească sentimentele sau lucrurile care o speriau cel mai tare unei persoane care era dispusă să o asculte. Dar, pe de altă parte, Amy! probabil că nu avea nicio problemă. O uram din tot sufletul pe Amy!

— Știu că e greu, a spus Roger cu glas domol.

Mix-ul s-a terminat, dar el nu l-a repornit. Ecranul micuț al iPod-ului a strălucit un moment, apoi s-a stins, și singurul sunet din mașină era zgomotul ritmic al ștergătoarelor pe parbriz, care a rămas curat doar o secundă, după care ploaia l-a acoperit din nou.

— Nu e vorba că nu vreau să discut despre asta, am spus fără să stau pe gânduri, și de îndată ce cuvintele mi-au ieșit pe gură mi-am dat seama că erau adevărate.

Voiam să stau de vorbă. Dorisem să vorbesc de luni de zile. Și iată pe cineva care era dornic să mă asculte. Și atunci de ce mi se părea atât de imposibil? De parcă mi s-ar fi cerut să vorbesc în portugheză sau într-o limbă la fel de dificilă?

— Eu doar...

Mi se părea că nici măcar nu aveam cuvintele necesare ca să termin propoziția. Mi-am îmbrățișat genunchii strânși la gură și m-am uitat afară pe fereastră.

— În regulă, a spus Roger după o clipă. Încep eu, bine? Douăzeci de întrebări.

— Oh, am rostit eu un pic surprinsă că schimbam subiectul atât de repede, deoarece, ca să fiu cinstită, aproape că mă simțeam pregătită să îi vorbesc. Bine. Persoană?

— Nu, a zis Roger zâmbind. Adică, eu o să pun întrebările. Și poate că așa îți va fi mai ușor să vorbești.

Mă simțeam pe cât de ușurată pe atât de neliniștită că nu schimbam subiectul, că eram nevoită să vorbesc.

— Douăzeci sunt cam multe, am crâcnit eu. Ce-ai zice de cinci?

— Cinci întrebări? Nu e chiar același lucru.

— Și, pe urmă, am să te întreb și eu pe tine, am spus sub impulsul momentului. Așa e corect.

Roger a bătut darabana cu degetele pe volan, apoi a dat din cap.

— Bine, a acceptat el. Ești gata?

Am încuviințat din cap. În esență, voiam doar să termin odată cu treaba asta.

— De ce nu vrei să conduci? m-a întrebat el.

Am înghițit în sec și m-am concentrat asupra traseului dus-întors al ștergătoarelor de parbriz. Și cu toate că Roger mă putea vedea pe mine și eu pe el, m-am bucurat, dintr-odată, că era întuneric în mașină. Îmi era mai ușor să pretind că el nu putea vedea că mă străduiam din răsputeri să nu plâng, că bărbia mea parcă avea o viață proprie și că nu mai aveam niciun control asupra ei.

— A fost un accident, am spus eu într-un final, scoțând cuvintele cu cleștele din gură.

— Un accident de mașină?

— Da, am răspuns eu.

Mă străduiam foarte, foarte tare să îmi mențin autocontrolul, dar eram pe punctul de a izbucni în lacrimi, și nu aveam unde să mă duc dacă se întâmpla asta. Nu aveam o cabină de toaletă în care să mă ascund, nu aveam unde să fug.

— Când s-a întâmplat?

Roger îmi punea întrebările cu un glas blând și calm, dar ar fi putut la fel de bine să le rostească țipând, deoarece așa le percepeam eu, știind că voi fi nevoită să răspund.

— Acum trei luni, am răspuns, și am simțit cum mi s-a frânt ușor glasul la ultimul cuvânt. Pe opt martie.

— Asta e tot? a întrebat Roger, părând surprins și trist totodată.

— Da, am spus eu. Am tras adânc o gură de aer în piept și am încercat să adopt un ton mai lejer: Să știi că și asta se pune.

După cum îmi tremura vocea, și după cât de îngroșată îmi suna în urechi, aveam impresia că tonul meu degajat nu îmi reușise deloc.

— Ultima, m-a anunțat el.

S-a uitat din nou la mine, mai calm ca niciodată.

— Vrei să îmi spui ce s-a întâmplat?

Știam că asta urma, dar asta nu a însemnat că mi-a fost mai ușor să-l aud punându-mi întrebarea, deoarece o parte din mine voia să vorbească despre asta. Undeva, în străfundurile ființei mele știam că, în cele din urmă, va trebui să o înfrunt. Că osul trebuia pus la loc ca să se vindece cum trebuie și să nu rămână slăbit sau strâmb. Am văzut într-o străfulgerare o reflecție a Fostei Eu în

oglinda lui Bronwyn din Colorado. Și partea rațională din mine știa că refuzul meu de a vorbi despre asta mă împiedica să dorm și îmi provoca, probabil, căderea părului.

Dar era și o altă parte din mine, partea de care ascultasem în ultimele trei luni, care mă îndemna să mă întorc cu spatele, să nu răspund, să îmi trag cearșaful pe cap și să stau în continuare ascunsă.

Fiindcă Roger nu știa ce s-a întâmplat. Dacă ar fi știut, nu s-ar fi uitat la mine așa cum s-a uitat. De îndată ce va descoperi adevărul, îmi va întoarce spatele, apoi mă va părăsi de tot, exact așa cum făcuseră mama și Charlie. Și nu voiam să fiu nevoită să îi văd privirea din ochi atunci când aveam să încetez să fiu oricine gândea el că eram și să mă transform în altcineva sau altceva. Mi-am descleștat genunchii, mi-am pus picioarele jos, pe podea, și m-am uitat la el.

— Nu, am spus cu cu un firicel de glas.

Dar, cu toate acestea, vocea mea a părut să reverbereze în liniștea mașinii.

Roger s-a uitat înspre mine, apoi din nou la drum, strângând din buze și dând din cap. Apoi a trezit din nou iPod-ul la viață și a dat volumul muzicii mai tare, reluând mix-ul său.

Aveam senzația că l-am dezamăgit, dar știam că era mai bine ca, până la urmă, să țin totul în mine. Ajunsesem să mă pricep bine la asta. Și, în curând, va înceta cu întrebările. În curând acest lucru va ține de cea care am fost. În curând Fosta Eu va muri și ea. Mi-am lipit capul de geamul rece al ferestrei. Când am simțit că îmi venea să plâng, nu m-am mai împotrivit. Și când mi-am surprins chipul în fereastra întunecată, nu mi-am putut da seama care erau lacrimile mele și care erau picăturile de ploaie.

Te-am sunat de prea multe ori.
—Plushgun

8 MARTIE — CU TREI LUNI ÎN URMĂ

Am intrat înapoi în casă, punându-mi telefonul în buzunar. Mama nu era în bucătărie, dar o auzeam vorbind la telefon, în camera de zi, iar cuvintele ei erau întretăiate și pline de supărare.

— Charlie, am bombănit eu, urând faptul că fratele meu ne făcea una ca asta.

Am urcat scările câte două trepte odată până în camera lui, am deschis ușa și mirosul pătrunzător provenind de la aparatul electric odorizant Glade m-a izbit drept în față. Am tot crezut că o cameră mirosind în mod consistent și amestecat ar putea trezi bănuielile părinților mei, dar ei nu au părut să bage vreodată ceva de seamă. Sau dacă își dăduseră seama, probabil că nu voiau să se ocupe de acest lucru, așa că nu spuseseră niciodată nimic.

Charlie nu își făcuse apariția în cameră, iar încăperea arăta exact la fel ca întotdeauna. Pe pereți erau postere cu James Blake și Maria Sharapova, iar patul, pe care nu îl făcea niciodată, avea așternutul mototolit, ca de obicei. Charlie mi-a spus cum descoperise că atunci când nu își făcea patul, era mai greu ca cineva să spună dacă dormise acolo sau nu noaptea trecută. Am închis ușa și mi-am verificat din nou telefonul. Charlie se pricepea destul de bine să își acopere urmele; așa reușise să scape basma curată atâta timp.

M-am dus cu gândul la conversația pe care o avusesem cu el pe veranda noastră cu șase luni în urmă, încercarea mea eșuată de a interveni. Când l-am amenințat că îl spun mamei și tatei, i-am spus, totodată, că nu o să îl mai acopăr. Dar n-am făcut nici una, nici alta, exact așa cum a prezis el, și acum eram gata să încerc să îl acopăr, cu condiția să îmi dea niște informații. I-am trimis un mesaj — UNDE EȘTI??? — și am așteptat, cu ochii țintă pe telefon. Dar nu am primit vreun răspuns.

Am coborât din nou scările și am auzit glasurile părinților mei în bucătărie. M-am așezat pe treapta de jos; deși stăteam parțial ascunsă, puteam să aud ce spuneau.

— Pe cine altcineva am mai putea să sunăm? a întrebat mama și am sesizat îngrijorarea profundă din glasul ei. Nu mă puteam abține să nu mă gândesc că, dacă eu aș fi fost cea care ar fi dispărut, ea nu ar fi fost îngrijorată. Ar fi fost furioasă. Dar la urma urmei, Charlie fusese întotdeauna preferatul ei.

— Poate că ar trebui să nu ne pierdem cu firea, a propus tata. Adică, se va întoarce el, asta în mod sigur...

Telefonul din bucătărie a sunat, iar eu m-am ridicat în picioare și am intrat în bucătărie, sprijinindu-mă de blatul mesei. Tata mi-a zâmbit când m-a văzut, dar îmi dădeam seama cât de stresat era. Bărbatul care fluiera în timp ce împingea mașina de tuns iarba dispăruse.

— Alo, a spus mama, ținând strâns receptorul telefonului din bucătărie.

Expresia ei se schimba pe măsură ce asculta ceea ce se spunea la celălalt capăt al firului. Spaima teribilă se împletea acum cu îngrijorarea profundă.

— Nu înțeleg, a spus ea. *Unde* este?

Fairfield Hotel

600 Hawley Avenue, Fairfield, Missouri

„Cel mai bun din vestul mijlociu"

Amy Curry: Camera 245
2 Raven Crescent Tip de cameră: PAT DUBLU
Raven Rock, CA
Număr oaspeţi: 2
90041 Preţ: $95.00

Data sosirii: 10 iunie Ora: 2:47 a.m.
Data plecării: 10 iunie PÂNĂ LA AMIAZĂ
Apel deşteptare: 9:00 a.m.
Taxă rezervare cameră:
Card de Credit/ Amelia E. Curry XXXX XXXX XXXX 8766

Încurajăm călătoriile.

Nu am reuşit să adorm. Ne-am cazat la un hotel atunci când a devenit clar că Roger era extenuat de oboseală. S-a dus direct la culcare, dar eu am mai rămas trează încă trei ore, ba uitându-mă la spaţiul dintre patul meu şi al lui Roger, ba stând cu ochii pe ceas. Roger dormea liniştit, iar eu îi vedeam spinarea săltând ritmic şi îi invidiam starea de linişte. Îmi pusesem telefonul lângă pat şi ori de câte ori îl deschideam, vedeam semnalul luminos al căsuţei vocale. Sentimentul meu de groază creştea. Ştiam că trebuia să o sun pe mama în curând — teoretic vorbind, trebuia să fi ieşit din Ohio şi să fi intrat în Connecticut în acea după-amiază. Nu trebuia să ne aflăm în Missouri şi să ne îndreptăm spre Kentucky. Nu trebuia să fim într-o altă zonă, într-un alt fus orar. Când a trecut de şase dimineaţa, am abandonat cu totul ideea somnului. Am înşfăcat

cartela magnetică mov care servea drept cheie şi telefonul şi am ieşit pe hol, închizând încet uşa în urma mea astfel încât să nu se trântească şi să îl trezească pe Roger.

M-am dus până la capătul holului, unde era o fereastră mare ce dădea spre autostradă. Apoi am tras adânc o gură de aer în piept şi am apăsat pe tasta de apelare rapidă ca să o sun pe mama.

A răspuns la al doilea apel, părând mult mai trează decât mi-aş fi imaginat că ar fi la şapte dimineaţa, după ora ei locală.

— Amy? a întrebat ea. Tu eşti?

— Bună, mamă, am salutat-o eu.

— Bună, draga mea, mi-a zis ea.

Am simţit cum lacrimile îmi împungeau pleoapele doar la auzul vocii ei. Ştiam că din cauza asta evitasem să vorbesc cu ea pe cât de mult timp posibil. Deoarece simţeam atâtea lucruri în clipa aceea şi nu ştiam prea bine cum să le fac faţă. Aveam senzaţia că eram pe punctul de a exploda. Îmi făcea bine să îi aud vocea, dar o secundă mai târziu eram furioasă şi nu ştiam exact din ce cauză.

— Ce tare mă bucur că m-ai sunat. Trebuie să îţi spun, Amy, a continuat ea, şi duritatea din glas a început să îi revină — Charlie spunea că avea un ton profesoral, cu toate că rareori îl folosea cu el. Am fost foarte dezamăgită că nu ai ţinut aproape deloc legătura cu mine în timpul acestei călătorii. Aproape că nu te-am auzit deloc, abia dacă ştiu pe unde te afli...

— Suntem în Missouri, am întrerupt-o eu, ceea ce nu făceam aproape niciodată, deoarece ştiam ce urma de fiecare dată: *Nu mă întrerupe, Amy.*

— Nu mă întrerupe, Amy, mi-a cerut mama. Este un act incredibil de iresponsabil şi — Missouri ai spus?

— Da, i-am confirmat eu.

Am simţit cum inima îmi bubuia în piept, aveam aceeaşi senzaţie prin care treceam de fiecare dată când ştiam că urma să intru în bucluc.

— Ce, a spus mama cu o voce joasă şi fermă, ceea ce era întotdeauna prevestitoare de rău, *naiba* căutaţi în Missouri?

— Ascultă-mă o clipă, bine? am rugat-o eu înghiţind în sec şi încercând să mă păstrez cu firea.

— Te opresc eu?

— Nu. Bine.

Am îndepărtat telefonul de ureche o clipă şi m-am uitat la şosea. Mi s-a părut că văd o dâră subţire de lumină apărând la linia orizontului, aducând cu ea zorii de zi. Dar puteau fi la fel de bine şi luminile maşinilor.

— Deci Roger şi cu mine, am spus eu, încercând să nu mă gândesc că mama se înfuria probabil din ce în ce mai tare la celălalt capăt al firului, am hotărât să facem un mic traseu pitoresc. Suntem bine, te asigur, el conduce cu grijă şi ne oprim ori de câte ori oboseşte. La celălalt capăt al firului era linişte. Mama? am întrebat eu....

— Tocmai ai spus, m-a întrebat ea, părând mai degrabă neîncrezătoare decât supărată, că faceţi un *traseu pitoresc*?

— Da, am răspuns eu înghiţind în sec. Dar îţi promit că ajungem acolo curând. Tocmai...

— Ceea ce veţi face, a spus ea, din nou cu furie în glas, este să urcaţi imediat în maşină şi să mergeţi direct în Connecticut. O să îl urc pe Roger în primul tren spre Philadelphia, şi după aceea, tu şi cu mine vom avea o discuţie despre consecinţele faptei tale.

— Nu mă întrerupe, mamă, i-am cerut eu.

Cuvintele mi-au scăpat de pe buze fără să apuc să îmi dau seama de ceea ce spuneam. Am îndepărtat telefonul de ureche şi mi-am înăbuşit hohotul de râs pricinuit de şoc.

— Amelia Curry, a spus ea, rostind cele două cuvinte care prevesteau, în mod inevitabil, o consecinţă gravă. Păşeşti pe un teren minat, domnişoară. Asta nu e un soi de ... călătorie de plăcere. Nu este o vacanţă. Ai avut o sarcină simplă de îndeplinit. Şi de parcă nu am fi trecut prin destule până acum, te hotărăşti să... vocea i-a tremurat şi s-a stins preţ de un moment, dar o secundă mai târziu suna la fel de controlată ca întotdeauna. De ce faci asta? m-a întrebat ea. Îmi îngreunezi atât de mult viaţa...

— Eu îți îngreunez viața? am repetat eu, având senzația că nu mai înțelegeam nimic, simțind doar o furie copleșitoare care părea să mă acapareze cu totul. Eu îți îngreunez *ție* viața?

Îmi auzeam vocea răsunând tare și un pic necontrolată, fără să semene deloc cu vocea mea normală. Mi-au dat lacrimile, iar mâna care ținea telefonul îmi tremura. Eram furioasă și intensitatea furiei mă speria.

— Vorbești serios? am zis eu simțind cum mi se frângea vocea și două lacrimi mi-au alunecat pe obraz.

— Dă-mi-l pe Roger la telefon, mi-a cerut mama. În mod evident, ai început să devii isterică.

— Doarme, am spus eu pe un ton tăios, un ton pe care aproape că nu îl folosisem față de nimeni, și în mod cert, nu față de mama. Este șase dimineața aici. Și *nu* devin isterică.

— Ai să vii acasă imediat...

— Nu cred că vom veni, am spus eu. Furia uriașă și înfricoșătoare a început să se diminueze, fiind înlocuită de un soi de nepăsare pe care nu o mai simțisem de multă vreme, asta dacă o simțisem vreodată.

— Voi ajunge acolo în curând, am asigurat-o eu, dar mai sunt niște lucruri pe care vreau să le văd mai întâi.

— Nu vei face asta, a spus mama, pe tonul pe care îl folosea de obicei când voia să încheie orice discuție. Vei veni acasă imediat...

— Oh, adică vrei să mă întorc și să mă duc înapoi în California? Pentru că putem să facem asta.

— Am vrut să spun, s-a corectat ea, să vii în Connecticut. Știi asta.

Acum părea mai obosită și mai tristă, de parcă și-ar fi descărcat toată furia din voce. Auzind această schimbare, dintr-odată m-am simțit vinovată, pe lângă faptul că eram eu însămi furioasă, și speriată, și tristă.

— Vom ajunge acolo curând, am rostit eu încetișor.

Plângeam acum și abia dacă încercam să ascund acest lucru față de ea. Ceea ce era mai cumplit era că aceasta era *mama* mea și era atât de aproape, chiar la celălalt capăt al firului. Tot ce îmi doream

era să îmi deschid sufletul în faţa ei, să îi mărturisesc ce simţeam şi să o aud spunându-mi că totul va fi în regulă. În loc de asta. În loc de cât de greu îmi era acum. În loc de orice conversaţie pe care o avusesem în ultimele câteva luni. În loc să mă simt atât de departe de ea. În loc să mă simt atât de singură.

— Mamă, am spus eu pe un ton blajin, sperând poate că şi ea simţea la fel, şi că poate vom fi în stare să vorbim despre asta.

— Am să o sun pe Marilyn să îi spun de ce a fost în stare fiul ei, m-a anunţat ea, cu vocea din nou întretăiată şi rece.

Punea lucrurile la punct. Cunoşteam prea bine tonul acela.

— Dacă vrei să faci asta, îţi urez noroc, a continuat ea. Dar să ştii că eşti pe cont propriu. Şi, când vei ajunge, totuşi, aici, să ştii că vei da socoteală.

— Bine, am rostit eu încetişor, simţindu-mă sleită de puteri. Bine.

— Sunt foarte..., a început mama şi am simţit cum îi tremura vocea uşor de data asta de mânie, sau de emoţie reprimată, nu aveam habar. *Foarte* dezamăgită de tine.

După care telefonul a murit şi mi-am dat seama că mama mi-a închis telefonul în nas.

Am rămas cu ochii pe telefon şi m-am întrebat dacă aş putea să o sun înapoi şi să îi spun că îmi părea rău şi că mă voi întoarce cât de curând posibil. Tot aş fi dat de bucluc, dar probabil că într-o măsură mai mică. Nu voiam asta, dar nici nu voiam să mă simt vinovată tot restul călătoriei. M-am jucat cu cheia camerei, rotind-o printre degete. Şi atunci am văzut mesajul inscripţionat cu litere albe pe cartela magnetică mov.

ÎNCURAJĂM CĂLĂTORIILE.

— Plecaţi? ne-a întrebat fata de la recepţie plină de voioşie.

Roger şi cu mine am încuviinţat din cap, amândoi un pic cam buimaci de somn. După ce mă întorsesem în cameră, m-am băgat înapoi în pat, dar nu prea am dormit deloc, ci am stat doar cu ochii în tavan privindu-l cum se luminează treptat şi reluând în minte

conversaţia avută cu mama. Trebuie să fi aţipit puţin, totuşi, deoarece apelul deşteptător de la ora nouă — cel pe care uitasem că îl cerusem noaptea trecută — m-a făcut să tresar din somn. Când am început să mă îmbrac în baie după un duş rapid, mi-am amintit că nu mai aveam propriile mele haine. M-am holbat la valiza deschisă, fără să am nicio idee cum să combin hainele aşa cum ar fi făcut-o Bronwyn. În cele din urmă, am luat la repezeală ce era deasupra — un tricou lung şi o pereche de pantaloni gri care arătau precum o combinaţie între jeanşi şi colanţi.

Dar se părea că hainele lui Bronwyn erau magice, din câte mi-am dat eu seama privindu-mă în oglinda din spatele recepţiei, deoarece reuşisem cumva să arăt mai adunată laolaltă decât eram îndreptăţită să fiu. Am căscat, epuizată de oboseală, şi chiar dacă mi-am acoperit gura cu mâna să îmi maschez căscatul l-am văzut şi pe Roger căscând trei secunde mai târziu.

— În regulă..., a spus fata, tastând pe computer.

Mă întrebam câte ceşti de cafea băuse ca să fie atât de trează şi atât de prietenoasă la o oră atât de matinală. Pe ecusonul ei scria KIKI... ESTE AICI CA SĂ VĂ AJUTE.

— Deci nu aveţi de făcut nicio altă plată în afară de cazarea pentru o noapte, corect? a întrebat ea.

— Corect, am confirmat eu, înăbuşindu-mi încă un căscat.

— Şi totul a fost pe placul dumneavoastră?

— A fost bine, am spus eu, gândindu-mă că trebuia să răspund eu la întrebări, din moment ce Roger nu fusese conştient de ce era în jur aproape pe tot parcursul şederii noastre acolo.

— În regulă, a spus Kiki, ale cărei degete zburau pe tastatură. Excelent. Deci, plătiţi cu cardul?

— Mda, am răspuns eu, dându-mi ochii peste cap în gând, dar simţindu-mă resemnată pentru faptul că, după toate aparenţele, aveam să vorbesc ocazional de acum încolo precum un cowboy.

Kiki a dat din cap, a zâmbit şi s-a îndreptat spre biroul micuţ din spatele recepţiei. M-am întors spre Roger, sprijinindu-mă cu coatele de blatul recepţiei.

— Mic dejun?

— Dacă micul dejun include cafea, a zis el frecându-se la ochi, atunci da.

— Îmi pare rău, domnişoară Curry, a spus Kiki când s-a întors, părând mult mai puţin prietenoasă decât cu un minut în urmă doar. Din păcate, cardul dumneavoastră nu a fost acceptat.

Am clipit nedumerită.

— Poftim? am întrebat eu consternată.

— Am încercat de două ori, mi-a explicat ea, împingând cardul spre mine pe blatul recepţiei cu un singur deget doar. Nu este bun. Aveţi alt card?

— Păi, am spus eu uitându-mă prin portofel, de parcă, în mod miraculos, ar fi apărut un nou card acolo. Ăăă...

Nu înţelegeam cum de se putea una ca asta. Cardul nu era nici măcar ataşat contului meu bancar; era ataşat de cardul de credit al mamei mele. Mi-am dat seama ce voise mama să spună prin faptul că eram pe cont propriu acum.

— Oh, Doamne, Roger, am spus eu întorcându-mă spre el. Este ceva ce ar trebui, probabil, să îţi spun.

Roger a împins spre mine partea mea de costiţă din farfuria noastră comună şi am luat o bucată. Era extrem de crocantă, extrem de grasă şi foarte bună. Cu toate astea, stomacul meu continua să se zvârcolească din pricina îngrijorării. Nu eram sigură că vom fi în stare să o scoatem la capăt.

Aveam lângă mine pe masă atlasul deschis la harta statului. Gândul că trebuia să dau piept cu tot drumul între Missouri şi Connecticut — fără plasa de siguranţă a unui card de credit pentru urgenţe — îmi dădea o uşoară senzaţie de greaţă. Am pus mână de la mână şi am strâns 440 de dolari cu care să ajungem până pe Coasta de Est. Eu am pus partea leului, datorită oului mamei din sertar. Când Roger a ridicat din sprâncene la vederea banilor mei gheaţă, am bălmăjit ceva despre faptul că mi i-a dat mama în caz că nu se accepta plata cu cardul.

— Ce crezi? am întrebat eu, coborându-mi privirea spre teancul de bani de pe masă, aflat între noi.

Chelnerul care a trecut pe lângă noi trebuie să fi crezut că îi pregăteam bacşişul, fiindcă s-a oprit şi ne-a umplut din nou paharele cu apă, zâmbindu-ne larg.

Roger se freca cu palma pe frunte, şi de-acum ştiam că era ceva ce făcea atunci când era îngrijorat.

— Cred că s-ar putea să ne ajungă, a apreciat el. Să sperăm.

A tras farfuria cu costiţă înapoi spre el, a luat o bucată şi a rontăit-o încet. Apoi s-a uitat afară pe fereastra care oferea o priveliştе frumoasă a parcării, şi a rămas aşa o clipă nesfârşit de lungă.

— Cred că sunt doar surprins, a vorbit el într-un final. Când mama ta ţi-a spus să te întorci, tu ai refuzat. S-a uitat la mine peste masă şi a ridicat din sprâncene.

— Ştiu, am spus eu.

Tot nu îmi venea să cred că am făcut-o — că acum ni se tăiaseră orice legături şi eram pe cont propriu în mijlocul Americii. Că, practic vorbind, mama se spălase pe mâini de mine. I-am evitat privirea directă, uitându-mă la suprafaţa zgâriată a mesei. Cineva scrijelise pe ea cuvintele RYAN O IUBEŞTE PE MEGAN PENTRU TOTDEAUNA.

— De ce? a întrebat Roger simplu.

Mi-am ridicat privirea spre el. Nu îmi pusesem încă întrebarea asta.

— Fiindcă....

M-am uitat şi eu pe fereastră, dincolo de parcare, la autostradă, unde goneau maşinile, unele mergând acasă, altele fugind de acasă, fiecare pe drumul său. Dintr-odată am simţit nevoia imperioasă de a mă urca în Jeepul Liberty şi de a mă alătura lor.

— Deoarece nu am terminat încă, aşa e?

Roger a zâmbit dar nu a spus nimic, alegând în schimb să mestece gânditor o bucată de costiţă, ceea ce nu aş fi crezut vreodată că ar fi posibil dacă nu aş fi văzut dovada.

— Adică, am spus eu, cercetându-i chipul îndeaproape, nu ai văzut-o pe Hadley încă.

Cum el tot nu a răspuns, am simţit cum mă cuprindea un sentiment de groază. Dintr-odată am simţit cum mă străbătea un fior rece în tricoul lui Bronwyn, cu toate că lumina soarelui bătea pe masă şi îmi fusese prea cald cu o clipă în urmă. Dacă el voia să punem punct? Eu tocmai presupusesem că Roger va dori să meargă mai departe. Dar poate că nu voia. Poate că urma să schimbăm traseul şi să ne îndreptăm direct spre Connecticut. Când mă gândeam că trebuia să ajung acolo, să fiu nevoită să îmi încep viaţa acolo cu mama mea care era furioasă acum, simţeam cum intru în panică.. nu eram încă pregătită să fac asta.

— Dar dacă vrei să punem punct, am spus eu, încercând să îmi păstrez vocea egală, ca şi cum rostind acest lucru nu ar fi fost absolut înfricoşător, putem să o facem.

— Nu, nu e vorba de asta, a spus el, uitându-se la mine. Şi-a trecut mâinile prin părul pieptănat cu grijă după duş, ciufulindu-l şi aducându-l astfel la starea lui normală, după care a oftat:

— Se presupune că eu sunt cel care poartă responsabilitatea aici. Mama mea nu o să fie nici ea fericită în privinţa asta. Şi nu vreau să te bag în bucluc.

— Nici vorbă, am sărit eu cu gura. Mi-am făcut-o cu mâna mea, crede-mă.

— Mă simt totuşi vinovat pentru asta.

— Nu trebuie, l-am asigurat eu.

M-am uitat la el îndeaproape.

— Vrei să ne oprim?

Mi-am ţinut respiraţia, sperând, de dragul sănătăţii mele, să nu îi ia prea mult până să răspundă.

Roger s-a uitat peste masă la mine o clipă nesfârşit de lungă, apoi a clătinat din cap.

— Nu, a spus el părând uşor surprins de răspuns.

Am dat drumul prelung aerului din piept şi am simţit cum nodul din stomac mi se mai descleşta puţin.

Chelnerul a trecut pe lângă noi, lăsându-ne pe masă nota de plată şi un pumn de bomboane cu mentă învelite în celofan.

Roger şi-a scos telefonul.

— Am de dat câteva telefoane, m-a anunţat el. Tot nu am reuşit să vorbesc cu Hadley. Şi probabil că ar trebui să o sun pe mama mea înainte ca a ta să o facă.

— Mă ocup eu de notă, am spus eu, numărând banii.

— Vrei să îi păstrezi tu? m-a rugat Roger, făcând un semn spre restul de bani. Aş fi îngrijorat că aş putea să îi pierd.

— Sigur că da, am spus eu împăturind bancnotele şi înghesuindu-le în portofel.

— Ne vedem la maşină, a spus el, înşfăcând una dintre bomboanele cu mentă de pe masă şi îndreptându-se spre uşă. Clopoţelul de deasupra a semnalat ieşirea lui.

Mi-am aplecat ochii asupra hărţii şi am trasat ruta spre Kentucky. Estimasem vreo opt ore ca să ajungem acolo, aşa că trebuia să sosim acolo seara devreme, pe la şase sau şapte. M-am uitat sub Kentucky şi am văzut statul Tennessee. Şi în colţul statului, aproape de Arkansas, era Memphis. Mi-am odihnit degetul o clipă pe numele cu litere bolduite, gândindu-mă la excursia planificată pentru vara asta — cea în care aş fi ajuns acolo. În Memphis, dar mai bine-zis, la Graceland. Dacă stăteam bine să mă gândesc, era ciudat cât de aproape urma să fim de acel loc de îndată ce ajungeam în Louisville. Probabil doar la câteva ore distanţă. Dar asta ar fi însemnat să mă întorc pe acelaşi drum. Şi nu voiam să mă duc acolo fără tata. Ceea ce însemna, aşadar, că nu mă voi duce niciodată.

Am închis atlasul, încercând să alung din minte gândul tulburător. Am plătit, punând banii pe nota de plată şi bacşişul chelnerului sub paharul meu de apă. M-am gândit că i-am acordat lui Roger suficient timp pentru convorbirile lui private şi m-am ridicat să plec. Pe când făceam asta, ochii mi-au căzut din nou pe masă. Mă întrebam cine erau Ryan şi Megan. Şi dacă, oriunde s-ar fi aflat, reuşiseră. Mă întrebam cum de putea fi cineva atât de sigur de un concept atât de fragil şi de imposibil precum *totdeauna*, încât să fie dispus să îl scrijelească pe blatul unei mese.

Am mai zăbovit o clipă cu privirea asupra lui, apoi am ieşit din restaurant, mijindu-mi din nou ochii din pricina soarelui.

Album de călătorie . . .

Fairfield Diner
Fairfield, MO

„Vă dovedim" un meniu grozav!
6/10
Masa 4
Ospătar/Kevin

Clătite	5.50
Vafe(le) v/fructe	6.50
Costiță/crocantă	3.95
Bere fără alcool	1.95
Suc acidulat	1.95
Total:	19.85

Plata NUMERAR

o ZI

FONDURI PENTRU CĂLĂTORIE

Amy: $335.25
Roger: $105.50

TOTAL: $440.75

Fairfield — Louisville:
8 ore

Album de călătorie . . .

Fairfield Diner
Fairfield, MO

„Vă dovedim" un meniu grozav!
6/10
Masa 4
Ospătar/Kevin

Clătite	5.50
Vafe(le) v/fructe	6.50
Costiță/crocantă	3.95
Bere fără alcool	1.95
Suc acidulat	1.95
Total:	19.85

Plata NUMERAR

o ZI

FONDURI PENTRU CĂLĂTORIE

Amy: $335.25
Roger: $105.50

TOTAL: $440.75

Fairfield — Louisville:
8 ore

Mi-am găsit fiorul de emoție
—Elvis Presley

Cu șapte ani în urmă

Tata a făcut un viraj brusc, a oprit în fața complexului de tenis Raven Rock și s-a dat pe spate astfel încât eu să ajung la claxon. Am folosit ritmul pe care îl foloseam întotdeauna pentru Charlie, tit-tit-tittitit, pe care tata îl numea dintr-un motiv oarecare „ras, tuns și frezat".

Apoi am rămas în așteptare și, o clipă mai târziu, *From Nashville to Memphis*, CD-ul care ne acompaniase de acasă la 21 Choices, și apoi la complexul de tenis, s-a terminat și a luat-o de la capăt. Așa ceva nu era permis în mașina tatălui meu. După el, odată ce începeai să asculți un CD în reluare, nu îi mai sesizai nuanțele.

— Maestro? mi s-a adresat el, întorcându-se spre mine.

— Imediat, am spus eu deschizând torpedou-ul și frunzărind CD-urile lui Elvis. Am ales *Elvis at the Movies*, ancorându-ne solid în anii șaizeci. A început cântecul *All that I Am*, iar tatăl meu bătea ritmul cu degetele, zâmbind.

— Bună alegere, sufletel a remarcat el, uitându-se la mine și dând din cap aprobator. Știi ceva, cred că, din toate cântecele LUI, acesta îmi place cel mai mult. Când tata se referea la Elvis, toate pronumele legate de El erau întotdeauna cu majuscule. Făcuse odată următoarea afirmație, scandalizând-o pe bunica mea, care era, din întâmplare, la noi în vizită: „ Sper că există un Dumnezeu. Știu că există un Elvis".

— Este și cântecul meu preferat, am spus eu, luând hotărârea pe moment.

Tata a izbucnit în râs, s-a aplecat spre mine și mi-a ciufulit părul, făcându-mă să mă încrunt și să îl netezesc la loc.

S-a auzit un ciocănit la fereastra din spate și m-am întors ca să îl văd pe Charlie bătând în geam, cu racheta îmbrăcată în husă atârnându-i pe umăr, părând obosit și morocănos. Tata a descuiat mașina, iar Charlie s-a urcat în spate, punându-și centura de siguranță de pe locul pasagerului din mijloc.

— Salut, campionule, i-a spus tata în vreme ce pornea mașina. Cum a fost antrenamentul?

— Jalnic, a răspuns Charlie.

— Cum adică, jalnic? l-am întrebat eu, întorcându-mă cu fața spre el.

— A fost un simplu antrenament doar, bine? a spus el dându-și peste cap părul plin de sudoare. Nu știu dacă mai vreau să joc în continuare. Adică, ce rost are?

— Rostul este, a subliniat tata, să poți face ceva extraordinar și ceva ce mulți oameni nu pot să o facă. Și dacă ai ocazia să îți cultivi talentul, ar fi o crimă să nu o faci. Vreau să spun că e, pur și simplu, o dovadă de slăbiciune să renunți pentru că ceva devine prea greu. Am dreptate?

Charlie s-a trântit cu spatele de banchetă.

— Cum se face că Amy nu e nevoită să joace tenis?

Mi-am dat ochii peste cap. Charlie folosise variațiuni pe tema acestei discuții în contradictoriu ori de câte ori amenința că renunță, și asta de vreo doi ani deja, așa că replica devenise tocită de-a binelea.

— Fiindcă lui Amy nu-i place tenisul, i-a explicat tata cu un oftat.

— Mi-au plăcut hainele, am subliniat eu.

M-am ținut de sportul acesta vreo câțiva ani fiindcă mama îmi cumpăra un costum nou de tenis în fiecare an , și chiar îmi plăcea. După o vreme, totuși, am hotărât că nu merita să petrec ore în șir

încercând să lovesc o minge pufoasă galbenă doar pentru a obține un costum alb.

— Așa e, mi-a ținut tata partea cu un zâmbet și un clătinat din cap.

— Ați fost deja la 21 Choices? a întrebat Charlie, aplecându-se în față și uitându-se la șervețelele mototolite de pe consolă. Credeam că mergem împreună după antrenament.

— Îmi pare rău, campionule, a spus tata, uitându-se în oglinda retrovizoare. Sora ta a vrut să mergem înainte. Dar ce-ar fi să facem o oprire scurtă chiar acum?

— Las-o baltă, a bombănit Charlie, trântindu-se de spătarul banchetei și uitându-se afară pe fereastră. Oricum nu voiam să merg.

Am aruncat o privire în oglinda retrovizoare la fratele meu. Nu avusesem niciodată acea conexiune secretă dintre gemeni despre care citisem în cărți, și, de cele mai multe ori, aveam senzația că ne luptam pentru ceva care nici măcar nu avea un nume, așa că nu putea fi niciodată câștigat.

— Chiar trebuie să tot ascultăm asta? a întrebat Charlie bosumflat după câteva minute în care am fredonat melodiile lui Elvis. Tot timpul îl ascultăm pe Elvis. Și m-am săturat până peste cap de el.

Să spui așa ceva în mașina tatălui meu era echivalent cu înjuratul în fața unui profesor și am simțit cum pulsul meu s-a accelerat ușor, gândindu-mă la ce-o fi fost în capul lui Charlie când a făcut afirmația asta.

— Ascultă aici, a spus tata în timp ce o cotea la stânga și mi-am dat seama că treceam de Universitate, îndreptându-ne spre centru și îndepărtându-ne de casa noastră, nu poți să insulți Regele astfel. Trebuie să îi acorzi respectul cuvenit.

— După părerea mea, muzica lui e idioată, a bombănit Charlie, dar ceva mai încet de data asta, și am avut impresia că și-a dat seama că mersese prea departe.

— Nu e vorba doar de muzica lui, fiule, a continuat tata. Cu toate că, în cea mai mare parte, e vorba de muzică. Ci despre ceea ce a reprezentat el. Vei vedea. Într-o bună zi o să ajungem la Graceland și vei vedea.

— Toţi trei? a întrebat Charlie.

Tata a izbucnit în râs, iar eu am început să mă relaxez un pic.

— Poate chiar toţi patru, dacă reuşim să o convingem pe mama voastră. Am fost odată acolo, cu ani în urmă. Mi-am scris chiar şi numele pe peretele cu graffiti.

M-am întors cu faţa spre tatăl meu şi, cu coada ochiului, l-am zărit pe fratele meu rânjind de surprindere pe bancheta din spate.

— Ai scris pe pereţi? am întrebat eu, şocată. Acasă la Elvis?

— Toată lumea o face, a spus tata râzând.

A cotit din nou şi mi-am dat seama unde mergeam, dar nu cred că Charlie pricepuse încă.

— A fost probabil sablată cu ani în urmă. Dar mi-ar plăcea să mă întorc acolo să văd dacă încă mai există.

— Grozav, a exclamat Charlie. Pot să scriu şi eu unul?

— Desigur, a răspuns tata. Şi tu, Amy.

— Nu, mulţumesc, am refuzat eu ferm, făcându-i pe amândoi să izbucnească în râs.

Nu mă deranja însă. Uneori, mi se părea că singura dată când ne înţelegeam toţi trei era atunci când ei mă tachinau.

— Bine, a conchis tata. Tu poţi să fii cea care respectă legea. Dar vreau să vă spun, copii, că atunci când voi muri şi voi merge la marea sală de curs din cer, vreau ca voi să împrăştiaţi o parte din cenuşa mea la Graceland. Deoarece *acolo* am să fiu eu. Bântuind prin Camera Junglei împreună cu Regele.

— Nu mai vorbi despre asta, am spus eu pe un ton mult mai aspru decât îmi fusese intenţia.

— Glumeam doar, sufleţel, a susţinut el, aruncându-mi o privire. Nu-ţi face griji.

Am dat din cap şi am răsuflat uşurată. Când mi-am ridicat privirea, am văzut că ne îndreptam spre parcarea din faţa restaurantului 21 Choices.

— Măi să fie, ia te uită unde am ajuns, a spus el prefăcându-se surprins. Păi, cred că ar fi păcat să prăpădim bunătate de loc de parcare. Aşadar, cine vrea desert?

Pe unde am fost . . .

Statul nr. 6: MISSOURI — Statul lui „Dovedește-mi"

Motto: SALUS POPULI SUPREMA LEX ESTO
(„Bunăstarea poporului să fie legea supremă")

Suprafață: Din nou, mare.

Informații utile: Statul lui „Dovedește-mi", ceea ce în esență, înseamnă că oamenii din Missouri nu au încredere în tine și îți cer să le prezinți dovada afirmațiilor sau faptelor tale. Ceea ce e destul de grozav, dar asta înseamnă că nu e deloc ușor să fii un mediu aici. Sau un magician.

Impresii: Se pare că se poate pronunța în două feluri (: miz-OR-i și Miz-OR-iuh.

Pe unde am fost . . .

Statul nr. 7: ILLINOIS

Motto: Suveranitatea de stat — Uniunea Națională

Suprafață: Tot destul de mare

Informații utile: Stat de preerie. Și locuitorilor li se spune „ilinoisieni", ceea ce este nemaipomenit

Impresii: Am stat cu ochii în patru după cabanele din bârne. Nu am văzut nici măcar una, cel puțin în această parte a statului/

Statul nr. 8: INDIANA — Statul Hoosier-ilor (denumire dată locuitorilor statului Indiana)

Motto: Răscrucea de drumuri a Americii

Suprafață: Nu e chiar atât de mare ca Missouri.

Informații utile: Dacă mergi cu mașina prin Indiana, având-l la volan pe Roger, NU îl lăsa să vorbească despre filmul HOOSIERS. VEI REGRETA.

Impresii: Sunt convinsă că nu apreciez statul Indiana la justa lui valoare, din moment ce l-am traversat doar. Și totuși, facilitățile de pe marginea autostrăzii sunt EXCELENTE.

LISTA DE REDARE NR. 7
ALCĂTUITĂ DE ROGER

„Missouri — Illinois — Indiana — Kentucky" sau
„Când va fi Amy DJ? Când?" sau
„2500 de kilometri și 400 de dolari..."

TITLUL CÂNTECULUI	INTERPRET/FORMAȚIE
"Come On! Feel the Illinoise!"	Sufjan Stevens
"Going Back to Indiana"	Jackson 5
"The Trick to Life"	The Hoosiers
"No More Runnin'"	Animal Collective
"Globes & Maps"	Something Corporate
"All Hail the Heartbreaker"	The Spill Canvas
"Old Flames"	Harlem Shakes
"Don't Wake Me Up"	The Hush Sound
"My Beautiful Rescue"	This Providence
"Beating Heart Baby"	Head Automatica
"Song in My Head"	Sherwood
"Nightswimming"	R.E.M.
"Ulysses"	Franz Ferdinand
"Good Arms vs. Bad Arms"	Frightened Rabbit
"Late in the Evening"	Paul Simon
"After Hours"	Caribou
"The Good Ones"	The Kills
"Sunlight in a Jar"	The Lucksmiths
"Where the Story Ends"	The Fray

Vom cânta un cântec pentru vechea casă
din Kentucky.
—Cântecul statului Kentucky

— Gustări? a întrebat Roger pornind motorul.

— Roger[1], am răspuns eu, ridicând la vedere punga pe care tocmai o cumpărasem de la MO Mart.

L-am văzut pe Roger dându-şi ochii peste cap la vederea ei, dar m-am pomenit zâmbind, dându-mi seama de jocul neinspirat de cuvinte care tocmai îmi scăpase, fără să vreau. Era ceva ce Fosta Eu ar fi făcut.

— Băuturi? a mai întrebat el.

— Am bifat, am spus eu punând sucul acidulat şi berea fără alcool în compartimentele respective, apoi slăbind un pic dopul berii fără alcool pentru Roger, deoarece descoperisem că era o adevărată provocare să o faci fără să îţi iei ambele mâini de pe volan.

— Muzică? a continuat el.

— S-a bifat, am spus eu, uitându-mă la el. Presupun.

— Am bifat, a spus el căutând în iPod-ul lui. Dar, la modul cel mai serios, am început să mă satur de muzica mea. Aş vrea să îţi vină şi ţie rândul.

— Îmi place muzica ta, am argumentat eu. Şi chiar îmi plăcea, spre continua mea surprindere. După cum s-a dovedit, formaţiile lui cu nume ciudate aveau o muzică ce se putea fredona, o muzică accesibilă. Nu ştiam cum trecusem prin viaţă fără The Lucksmiths. Îmi cam lipseau musicalurile mele, totuşi.

— Ochelari de soare, a spus el punându-şi-i pe nas.

---

[1] Recepţionat.

S-a întors spre mine, arcuindu-şi o sprânceană pe deasupra ramelor.

— Ştii ceva, la MO Mart aveau unii grozavi, la numai trei dolari plus taxele aferente.

— Mă descurc, m-am încăpăţânat eu clătinând din cap.

Roger îmi luase refuzul de a-mi cumpăra ochelari drept un soi de provocare. Dar nu voiam să îmi cumpăr deloc. Nu mi se părea corect să o fac, şi asta dintr-un motiv anume.

— În regulă, a spus el. Îi dăm drumul?

— Da, l-am aprobat eu şi Roger a semnalizat ieşirea din parcarea minimarketului şi a intrat pe rampa de urcare spre autostradă.

— E bărbat? întrebam eu o oră mai târziu, în timp ce Missouri, uşor acoperit de nori, zbura pe lângă noi pe fereastră.

— Nee, a răspuns Roger, ridicându-şi telefonul din compartimentul pentru pahare, verificându-l şi încruntându-se. Nouăsprezece.

— Îţi zic eu că poţi să o faci, l-am încurajat eu. Strânge doar din buze şi încearcă.

— Şi eu îţi zic, mi-a spus el, aruncându-mi un zâmbet, că în ciuda spuselor de pe tricoul tău, nu oricine poate să fluiere. Şi eu sunt acela.

— Ce crezi că este un Chick-fil-A? m-a întrebat Roger în vreme ce ieşeam de pe autostradă şi intram în parcare.

— Nu ştiu, am zis eu. Aşa că de ce nu mergem la un diner drăguţ în schimb?

— Tu şi diners-urile tale, a răbufnit el, clătinând din cap.

Şi eu aveam aceeaşi părere despre restaurantele lui fast-food, dar o ţineam pentru mine.

— Ar trebui să fie „filé" şi e scris greşit? am întrebat eu uitându-mă cu atenţie la panoul roşu cu scrisul lui întortocheat. Nu ştiu.

— Unde îţi este simţul aventurii? m-a întrebat Roger, schimbând direcţia ca să intre pe banda drive-in. Poate că se instalase o

rutină după prima noastră masă servită împreună la In-N-Out, dar atunci când Roger câștiga și mâncam mâncare fast-food, aproape de fiecare dată o luam la pachet și o mâncam în mașină. A tras mașina în dreptul difuzorului, care a pornit, șuierând și păcănind.

— Bună ziua, a spus el, aplecându-se înainte. Suntem pentru prima oară aici. Ce ne recomandați?

Zece minute mai târziu, înapoi în parcare, am mușcat fără prea mare tragere de inimă din sandvișul meu cu pui.

— Oh, Doamne, am murmurat eu cu gura plină.

Era șnițel de pui condimentat într-o chiflă moale. Și împărțeam o porție de cartofi prăjiți picanți. Mi-am ridicat privirea și l-am văzut pe Roger dând din cap. Aproape că dăduse gata sandvișul.

— E grozav.

Roger a zâmbit.

— Nu am de gând să zic acum „când ți-am spus eu, n-ai vrut să mă crezi" a pretins el. Dar...

— Bine, am zis eu de îndată ce am pornit-o din nou la drum, și am mai sorbit o înghițitură din sucul meu acidulat. Hai să mă asigur că am priceput bine. Este femeie, probabil *decedată*, celebră și un *soi* de explorator?

— Corect, m-a aprobat el, lăsând în jos apărătoarea de soare, deoarece acesta începuse să apără de după nori. Răspunsul este mai aproape decât crezi. Șaisprezece.

În vreme ce îmi storceam creierii astfel încât să am o șansă de a câștiga runda asta de Douăzeci de întrebări, Roger și-a verificat telefonul. A mai condus vreo câteva minute, lăsându-l în consola din spatele suportului pentru pahare, dar după aceea a părut să piardă lupta interioară cu el însuși și l-a deschis din nou cu un bobârnac, verificând ecranul în căutarea a ceva ce nu era de găsit acolo.

— De unde știi dacă nu încerci? l-am întrebat eu în timp ce statul Illinois trecea în zbor pe lângă noi. Trebuie doar să formezi un O cu buzele...

I-am făcut o demonstrație, fluierând împreună cu Paul Simon.

— Am încercat, a pretins Roger. Dar nu pot fi toți oamenii la fel de talentați ca tine.

— Indiana, am spus eu, arătând cu degetul afară pe geam, în timp ce traversam o altă frontieră interstatală invizibilă. Statul Hoosier-ilor, am citit eu ce scria pe indicator.

— Hei, mi-a atras atenția Roger, punându-și telefonul la loc în consolă și întorcându-se spre mine. Ai văzut filmul? *Hoosiers?*

Începea să fie cald. Soarele bătea direct pe mașină, drept care mi-am lăsat în jos apărătoarea de soare. Îmi doream să nu îmi fi ales un tricou negru de dimineață. Mi-am întins brațul în soarele care bătea pe partea mea de mașină și am văzut că începusem deja să fac câțiva pistrui.

— Așadar, se petrece în 1951, a început Roger. Gene Hackman este antrenorul echipei de baschet a unui liceu din Indiana. Și nu sunt nici pe departe favoriți. Și nimeni nu se aștepta să câștige meciul cel mare, ca să nu mai vorbim de campionat.

— Dar îl câștigă până la urmă? am presupus eu.

Roger s-a întors spre mine surprins.

— Parcă ai spus că nu l-ai văzut.

— Nu înțeleg, am declarat eu o oră mai târziu, lăsându-mă să alunec în jos pe scaun, punându-mi picioarele pe bord și dându-mi părul la o parte de pe ceafă.

Începuse să devină foarte cald în mașină deja, iar Roger și cu mine purtasem o discuție aprinsă ca să stabilim dacă dăm drumul la aerul condiționat (votul lui) sau deschidem ferestrele (votul meu). Dar a trebuit să recunosc că începuse să fie un pic cam prea cald cu ferestrele deschise. Așa că am ridicat fereastra mea și Roger a dat drumul aerului condiționat.

— Ce nu înțelegi? a vrut să se lămurească Roger. A ajuns din urmă un camion uriaș și s-a poziționat în umbra lui, răcorindu-ne astfel în mod considerabil.

— Cum poți să spui despre cineva că este *probabil* mort?

— Să știi că asta se pune la socoteală drept întrebare, da? m-a anunțat el. Cincisprezece.

⟷

— Și după aceea, Shooter — adică Dennis Hooper — pe care nimeni nu dădea doi bani, începe să antreneze echipa împreună cu Gene Hackman. Și nimeni nu crede că o să iasă ceva. Asta fiindcă toți cred că este un ratat.

— Asta poate din cauză că numele lui este Shooter (trăgător la țintă), am sugerat eu.

Roger s-a încruntat la mine.

— Amy, a rostit el pe un ton grav, acesta este un film foarte important.

— Atunci probabil că ar trebui să îl văd cu ochii mei, am sugerat eu, decât să tot aud despre el. În detaliu.

— Așa că vine și meciul cel mare, a continuat Roger netulburat. Și nimeni nu crede că vor câștiga...

⟷

Mi-am dat seama, după o oră de mers prin Indiana, după ce aflasem că echipa fără șanse de câștig a învins, în mod surprinzător, marele meci și a dovedit, astfel, că scepticii nu avuseseră dreptate. Dar în timp ce Roger bătea darabana cu degetele pe volan și își verifica telefonul, eu mă uitam afară pe fereastră — gândindu-mă la femei posibil moarte care erau un soi de exploratori — și atunci mi-am dat seama că eram liberi. Nu știu de ce îmi luase atâta timp până să realizez acest lucru, dar iată că gândul îmi venise brusc în minte, făcându-mi inima să bată un pic mai tare, de data asta de emoție. Nu mai trebuia să îmi fac griji în privința felului în care urma să o mint pe mama. Eram la ananghie, într-adevăr, și eram mai faliți decât mi-aș fi dorit, dar, totodată, eram amândoi pe acont propriu. Prejudiciul fusese făcut. Puteam face orice voiam — merge oriunde

voiam. Traversam America. Aveam o mașină și bani de benzină și o destinație. Drumul era larg deschis în fața noastră. M-am uitat pe fereastră la dealurile cu coame înverzite ce treceau în zbor pe lângă noi și mi-am surprins zâmbetul reflectat în oglinda retrovizoare.

⟷

— Amelia Earhart? m-am mirat eu, holbându-mă la Roger, după ce, în final, mă dădusem bătută. *Vorbești serios?*

— Cum adică? m-a întrebat el. Păi nu știm dacă e moartă, la urma urmei. Se presupune doar. Mi-ar place să cred că a aterizat pe o insulă fabuloasă din Marea Sudului și s-a distrat de minune în ultimii șaptezeci de ani.

S-a uitat la mine și mi-a zâmbit.

— Ți-am spus eu că răspunsul era mai aproape decât credeai. Amelia.

⟷

Patru cântece mai târziu, m-am sprijinit cu spatele de fereastră și m-am uitat la el cum își trecea mâna prin păr, ceva ce făcea când era nervos, din câte observasem eu. Mă întrebam dacă avea ceva de-a face cu faptul că ne apropiam încet dar inexorabil de Kentucky.

— Deci, am zis eu, neștiind prea bine cum să încep. Hadley.

Ceea ce era o modalitate groaznică de a schimba subiectul, dar nu știam ce altceva să spun.

— Mda, a îngăimat Roger, trecându-și din nou degetele prin păr.

— Ești îngrijorat în privința asta? l-am întrebat eu. Că urmează să o vezi?

— Puțin, a recunoscut el, aruncându-mi o privire, de parcă ar fi fost surprins că am ales acest subiect de discuție. Adică, o vizită neanunțată implică întotdeauna un risc, știi tu?

— Dar ai sunat-o, nu-i așa?

— Da — în mod repetat. În ultimul mesaj pe care i l-am lăsat, i-am spus că o să ajung în vecinătatea ei. Dar nu îmi răspunde.

— Poate..., am rostit eu încet și rar, încercând să găsesc cuvintele potrivite. Cum să spun, crezi că înseamnă ceva faptul că nu îți răspunde la apeluri și mesaje?

— Bineînțeles că da, a spus el. Am priceput asta. Dar trebuie totuși să încerc. Și dacă nu vrea să mă vadă sau să vorbească cu mine, e în regulă. Dar, cel puțin, am încercat.

— Ai pornit în propria ta misiune de căutare, i-am spus eu, gândindu-mă la ceea ce îmi spusese Drew despre Don Quijote.

— Ceva în genul acesta, cred, m-a aprobat el. Am nevoie de niște răspunsuri, atâta tot.

— Te deranjează dacă îți pun câteva întrebări? i-am cerut eu. Să zicem, cinci?

Roger mi-a aruncat o privire.

— Presimțeam eu că o să-mi vină și mie rândul, a spus el.

A oftat și a dat muzica mai încet.

— Bine. Dă-i drumul.

— Ești sigur?

— Asta se consideră prima întrebare, să știi.

— Bine, am zis eu, dându-mi seama că trebuia să fiu cu băgare de seamă în preajma lui.

Și, cu toate că îmi doream să știu mai multe despre Hadley, pe de altă parte nu voiam să îl aud vorbind despre ea. Dar îmi dădeam seama că plecasem în căutarea acestei fete și singurele păreri personale despre ea le aflasem de la Drew și Bronwyn. M-am hotărât să încerc. Dacă el putea să pună asemenea întrebări, puteam și eu.

— O iubești?

— Uau, s-a mirat el, aruncându-mi o privire. Drept la țintă, de ce nu ?

— Îmi pare rău, am spus eu, având senzația că am depășit, probabil, măsura. A fost prea directă?

— Cu asta sunt trei, să știi, m-a anunțat Roger. Nu, e în regulă. Eu... hm.

În mașină s-a lăsat o liniște mult mai prelungă decât o pauză normală. De data asta, era de nivel Harold Pinter. Amy! probabil că s-ar fi repezit să umple tăcerea. De fapt, Amy!, cel mai probabil, nici nu ar fi pus întrebarea, mai întâi de toate. Mi-am înfipt unghiile în palmă ca să mă oblig astfel să aștept răspunsul. Dar Roger

continua să stea cu ochii pe parbriz, și după încă câteva clipe, nu am mai putut rezista.

— Roger? l-am îmboldit eu.

— E a patra întrebare, a spus el. Nu prea te pricepi la asta.

— Cred că trișezi, am spus eu, bucuroasă mai ales că s-a spart tăcerea dintre noi.

— M-am luat după tine, atâta tot, a spus el. Dacă o iubesc? Ai zice că e un răspuns facil, nu-i așa?

În mod cert nu eram persoana care să pună o asemenea întrebare.

— Nu știu, am rostit eu cu grijă ca să nu ridic intonația la sfârșitul propoziției.

A oftat, apoi a schimbat banda de circulație.

— Am crezut că o iubeam, a mărturisit el. Dacă mă întrebai acum o lună, aș fi spus în mod categoric da. I-am spus-o chiar și ei.

— I-ai spus-o?

— Și cu asta sunt cinci, a tras el linie. Mda. Nu a fost unul dintre cele mai grozave momente din viața mea.

Voiam să întreb de ce nu fusese, dar îmi epuizasem întrebările. Roger mi-a aruncat o privire și trebuie să își fi dat seama de asta, deoarece a zâmbit vag și a continuat.

— Nu mi-a spus și ea același lucru, a spus el liniștit.

— Oh, am făcut eu.

Deși nu spusesem aceste vorbe nimănui la modul romantic, îmi puteam imagina că neauzindu-le rostite în chip de răspuns, puteai să te simți destul de dărâmat.

— Mda, a consimțit Roger. Ea s-a mulțumit doar să zâmbească și să mă sărute, dar nu a spus nimic. Și cred că de atunci lucrurile au început să se schimbe. Nu știu ce să zic, poate că am speriat-o. Hadley nu era genul care să-și arate sentimentele. Poate că a fost prea mult pentru ea...

Vocea i s-a stins, și am așteptat cât de mult am putut înainte de a interveni din nou.

— O ultimă întrebare? l-am rugat eu.

— Bine, a acceptat el. Dar primesc și eu o întrebare bonus data viitoare când va veni rândul tău.

— În regulă, m-am învoit eu.

M-am uitat la el gândindu-mă cum să formulez întrebarea. Nu eram sigură dacă Roger se gândise la ce va urma după sosirea noastră în Kentucky. Nu știam dacă se gândise cum va fi, de fapt, odată ce vom ajunge acolo. Poate că era treaba navigatorului să gândească în perspectivă, nu a șoferului. Dar tot mă îngrijora chestiunea asta.

— Ce vrei să se întâmple când ajungem acolo?

Roger s-a uitat la mine, apoi și-a întors privirea din nou spre drum.

— Nu știu sigur, a răspuns el într-un final. Nu știu.

Răspunsul a atârnat o clipă în aer, între noi, după care a dat volumul muzicii mai tare și ne-am continuat drumul.

Când ne aflam la o oră distanță de Kentucky, telefonul lui Roger a sunat. Ne uitam amândoi la el cum suna și vibra în consolă. Pe afișaj apărea un apel de la HADLEY. I-am dat telefonul lui Roger, care părea și mai palid decât cu o clipă în urmă.

A tras adânc aer în piept și a deschis telefonul.

— Alo? a întrebat el.

Vocea i-a devenit brusc ceva mai profundă.

Mă uitam fix afară pe geam, ca să nu par că îi ascult conversația, dar era imposibil să nu o fac.

— Bună, i-a spus el. De fapt, aproape am și ajuns în Kentucky. Nu știam dacă ești prin preajmă...

Roger s-a uitat înspre mine, apoi și-a întors din nou privirea la drum, dregându-și glasul.

— Cu o prietenă, i-a explicat el, iar eu am simțit cum m-am dezumflat puțin la spusele lui.

Stăteam cu ochii pironiți pe fereastră și încercam să nu par ridicolă. *Eram* o prietenă. Trebuia să fiu bucuroasă că ajunsesem la asta, nu să fiu dezamăgită, în mod inexplicabil, fiindcă el mă identificase corect.

— În regulă, a spus el, apoi trebuie să fi fost întrerupt, deoarece asculta încruntat. Dar ești prin preajmă? a insistat el. Dacă ești, aș vrea să te văd...

S-a oprit din nou și a rămas tăcut, ascultând.

— Deci să te sun când ajungem în Louisville? a întrebat, părând ușor frustrat de data asta. Bine, a consimțit el după o altă mică pauză. Sună bine.

După aceea, a închis fără să spună la revedere, ceea ce nu mă mai surprindea. S-a uitat la mine.

— Hadley, a spus el într-un final.

Mi s-a părut că i-a pronunțat numele un pic diferit de data asta, fără acea inflexiune pe care o folosise cu câteva zile în urmă. Numele ei nu mai suna de parcă ar fi fost alcătuit exclusiv din cele mai frumoase litere ale alfabetului.

— Am bănuit, am zis eu.

Am așteptat ca Roger să îmi dea detalii despre conversație, dar el a rămas tăcut, cu ochii pe drum și ușor încruntat.

— Hm, și ce-a spus?

Roger a oftat.

— Nu a fost prea explicită. Acesta nu a fost niciodată unul dintre punctele ei forte. Niciodată nu i-a plăcut cu adevărat să își facă planuri. A spus că s-ar putea să fie prin preajmă, nu era sigură, dar să o sun când ajungem în Louisville.

— Acolo locuiește?

Roger a clătinat din cap.

— Ceva mai departe, a spus el. În Hummingbird Valley.

O oră mai târziu intram în Kentucky, STATUL IERBII ALBASTRE, conform panoului indicator. Roger a tras mașina într-o benzinărie — Git 'n' Go — o firmă pe care nu o mai văzusem niciodată — apoi și-a scos telefonul. Mi-am dezmorțit picioarele, m-am dus la toaletă, apoi am luat de băut pentru noi și o hartă rutieră a statului Kentucky să o avem în caz de nevoie. Când am ajuns înapoi la mașină, Roger era tot acolo, cu ochii lipiți de telefon.

Am trântit portiera, m-am așezat confortabil pe scaun și i-am întins berea fără alcool.

— Ei bine? am întrebat eu.

— Acum nu răspunde, mi-a spus el.

A oftat și s-a uitat înspre autostradă.

— Urăsc faptul că am venit aici degeaba!

Nu prea știam ce replică să îi dau, așa că am luat doar o înghițitură din sucul meu acidulat.

— Cred că ar trebui să mergem, a tras el concluzia.

— Bine, l-am aprobat eu, ușor surprinsă că avea de gând să cedeze atât de ușor. Dar eu eram hotărâtă să aleg o nouă destinație. Am scos atlasul și l-am întrebat: Deci, pe unde ar trebui să mergem?

— Nu, n-ai înțeles, a spus el, uitându-se la mine. Voiam să spun că, după părerea mea, ar trebui să mergem la ea acasă.

— Oh, am îngăimat eu.

Nu eram convinsă că era o idee prea grozavă, dar nu știam cum să îi spun lui Roger lucrul acesta fără să îl fac să se simtă precum o persoană care dă târcoale cu intenții necurate. Dar îmi puteam imagina cum m-aș fi simțit eu dacă m-aș fi pomenit, pe neașteptate, cu Michael la ușă.

— Nu cred că este cea mai bună idee, Roger.

Roger a oftat și umerii i s-au gârbovit ușor.

— Știu asta, a afirmat el. Dar ce putem să facem? Să stăm să ne pierdem timpul la Git 'n' Go? Și să o așteptăm să sune? A clătinat din cap. Întotdeauna face chestii de-astea... Vocea i s-a frânt și s-a uitat din nou în jos, la telefonul lui. Eu zic să dăm o fugă până acolo. Și apoi, cel puțin, voi ști că am făcut tot ce îmi stă în putință. Deoarece, așa cum o știu, s-ar putea să nu își aducă aminte să mă sune decât peste vreo trei zile.

Am deschis gura să încerc să îl fac să renunțe la planul său, dar m-am oprit când i-am văzut expresia întipărită pe chip. Era hotărât, și nu-l mai văzusem niciodată atât de pornit să facă ceva — nici măcar când fusese vorba de Chick-fil-A. Și probabil că nici el

nu dorise să meargă în Yosemite, dar poate că eu arătasem cam așa cum arăta el în acest moment.

— Bine, am consimțit eu, deschizând harta statului Kentucky. Să mergem.

Roger s-a uitat la mine plin de surprindere, apoi mi-a aruncat un zâmbet fugar.

— Mulțumesc, a zis el.

— N-ai pentru ce, am spus eu, concentrându-mă asupra hărții. Hummingbird Valley?

— Da, mi-a confirmat el, semnalizând și intrând din nou pe autostradă.

Mi-a dat telefonul lui.

— Hadley Armstrong, a precizat el. Am adresa ei în telefon încă de când îi trimiteam flori în vacanța de Crăciun.

— Drăguț din partea ta, am apreciat eu, ridicându-mi privirea spre el.

— Ei bine, așa credeam și eu, a remarcat Roger schițând un mic zâmbet. Dar, după cât se pare, fetelor nu le plac trandafirii roșii.

Nu aveam nimic împotriva lor.

— Chiar așa? m-am mirat eu. Deoarece eu sunt fată. Și n-am auzit niciodată de așa ceva.

— Vorbești serios?

El a ridicat din sprâncene.

— După felul în care a reacționat, am crezut că am comis o crimă oarecare împotriva feminității.

Am ridicat din umeri.

— Eu una cred că e frumos să primești flori, am declarat eu. Gestul contează.

— Chiar dacă gestul este un clișeu banal? Apropo, acesta e un citat.

— A spus ea asta? l-am întrebat eu, ușor uluită.

— A spus-o, a afirmat el. De Sfântul Valentin i-am luat bomboane de ciocolată. Nici măcar nu m-am apropiat de flori. Nici nu știu dacă voi mai fi capabil vreodată să cumpăr flori și...

— Treci pe banda din dreapta, l-am întrerupt eu, observând un pic cam târziu indicatorul pentru Louisville și sperând că Roger va fi capabil să vireze la timp.

— Și mai departe? a întrebat Roger, începând deja să treacă de pe o bandă pe alta.

— Da, scuze, am zis eu și mi-am coborât ochii pe hartă. Bun, acum cred că rămânem pe banda asta și trecem de Louisville, apoi se face un drum lateral spre Hummingbird — probabil că o să ne ia o jumătate de oră.

— Luu-viulle, a spus Roger.

— Poftim?

— Ai spus Lou-i-ville. Dar se pronunță Luu-viulle. Crede-mă, am fost bine școlit.

— Luu-viulle, am repetat eu. Am spus corect acum?

— Frumos, a apreciat el.

Treceam acum de centrul orașului Luu-viulle pe o autostradă suspendată. Era aproape opt și soarele tocmai apusese, lăsând în urmă o lumină albăstruie, ce umbrea totul în jur. Era minunat; numai că era mai greu să admiri priveliștea. Dar am putut să văd un stadion mare pe fereastra mașinii: Slugger Field.

La vreo douăzeci de minute de la ieșirea din Louisville, am văzut indicatorul pentru Hummingbird Valley. L-am direcționat pe Roger spre ieșirea de pe autostradă și în curând parcă am intrat într-o lume cu totul diferită. Se părea că nu erau decât dealuri verzi ce se unduiau de o parte și de alta a drumului, și totul era întunecat, și liniștit, și mirosea a proaspăt. Kentucky mirosea grozav — a iarbă proaspătă. A vară. Am deschis fereastra și am inspirat adânc aerul în piept și mi-am dat seama, oarecum șocată, că *era* vară. Un nou anotimp începuse fără ca eu să îmi dau seama.

M-am uitat afară pe fereastră dar nu vedeam case deloc; păreau să fie doar fâșii întinse de pământ acoperit cu iarbă întrerupt ocazional de garduri albe.

— Ce este acesta? l-am întrebat eu pe Roger întorcându-mă spre el. Un oraș?

— Da, mi-a răspuns Roger. Un oraş cu vreo două sute de locuitori doar.

Mi-am întors privirea de la dealuri, care încă se mai întrezăreau, la el.

— Pe bune?

— Mda, a spus el râzând uşor stânjenit. Bine ai venit în cel mai bogat oraş din Kentucky. Unul dintre cele mai bogate din Statele Unite.

— Dar nu văd nici măcar o casă, am constatat eu privind atentă afară.

— Sunt undeva în spate, din câte înţeleg, a spus Roger, arătând cu mâna spre partea laterală a drumului. Departe. Şi-a mijit ochii ca să se uite prin parbriz. Nici nu cred că li se spune case. Cred că sunt, mai degrabă, moşii.

— Dumnezeule, am exclamat eu, privind afară, şi simţindu-mă, dintr-odată, cuprinsă de nervozitate. Ceva îmi spune că nu mai suntem în Kansas.

— Nu îmi vine să cred că tocmai ai spus asta.

Am căutat în telefonul lui Roger şi am găsit adresa lui Hadley — 1205 Westerly Road — şi i-am indicat lui Roger ceea ce speram eu că era direcţia corectă. Când am găsit strada, un lucru ce devenea din ce în ce mai dificil pe măsură ce se întuneca, Roger a încetinit ca să putem să vedem numerele caselor. Dar nu exista niciun număr de casă. Erau doar garduri interminabile, şi din când în când, câte o poartă cu o plăcuţă pe care era scris numele casei — sau al moşiei.

— Uite, mi-a atras atenţia Roger, încetinind şi mai mult şi arătând spre partea lui de drum. Vezi chestia aia?

M-am uitat. Nu aveai cum să nu îi vezi. Arbuşti ornamentali sculptaţi în formă de animale erau amplasaţi pe pajiştile întinse. Dar erau mai mari şi mult mai bine lucraţi în detaliu decât văzusem eu vreodată. Doi urşi, probabil în mărime naturală, stăteau ridicaţi pe picioarele din spate, ridicându-şi labele în chip de salut către maşinile care treceau pe acolo. Sub ei, o vulpe făcea veselă semn cu laba.

— Uau, am murmurat eu.

Roger rula încet, iar eu m-am întors să le arunc o ultimă privire înainte ca ele să dispară cu totul din raza mea vizuală. În lumina care se estompa cu rapiditate, arătau întrucâtva precum niște sculpturi sau ființe fermecate. Din în ce în ce mai puțin ca niște arbuști sculptați, asta în orice caz.

— Aici e? am întrebat eu zărind un semn pe o poartă dublă. Pe stânga?

Porțile erau din fier forjat, și erau uriașe, fiind susținute de doi stâlpi din cărămidă aflați de o parte și de cealaltă a lor. MOȘIA ARMSTRONG era încrustat pe o placă argintie de pe stâlpul din stânga. HUMMINGBIRD VALLEY, KENTUCKY era gravat pe o placă de pe partea dreaptă. Întregul ansamblu era intimidant. Dar spre norocul nostru, porțile erau deschise.

— Cred că da, a presupus el.

Roger părea mai nervos decât îl văzusem vreodată. Îl priveam cum își încleștа și descleștа mâinile pe volan în timp ce intra pe proprietate.

Conform presupunerii lui, nu am ajuns la casă decât după multă, multă vreme. Înaintam pe o alee ce se unduia ușor, înconjurată fiind de coamele verzi ale dealurilor, dar, la un moment dat, am avut senzația că nu se mai putea numi alee. După atâta vreme, logic vorbind, părea să devină din nou un drum. Pe măsură ce ne continuam drumul m-a străfulgerat, dintr-odată, ca un junghi, un gând legat casa mea din California, cu panoul agenției imobiliare Realtor pe gazon și cu aleea care îmi lua cel mult zece secunde ca să o străbat.

După o altă cotitură, a apărut deodată în fața noastră: imensă și impunătoare, ducându-te imediat cu gândul la un conac din Sud. Era uriașă și albă, cu coloane, cu obloane de un verde închis la ferestre și cu clădiri laterale care coborau în pantă de la casa principală. În fața ei era o alee circulară dar nu se vedea nicio mașină parcată acolo. În lumina care mai rămăsese se vedeau flori frumos aranjate și vase albe din porțelan cu flori, aliniate de-a lungul treptelor. Din ceea ce puteam vedea de-a lungul părții laterale a casei, se părea că acolo era o întindere vastă de pajiște proaspăt tunsă.

— Uau, am spus eu cuprinzând totul cu privirea.

— Mda, m-a aprobat Roger, uitându-se şi el în jur. Mi-a descris-o, dar văd acum că a cam subestimat-o.

A parcat maşina pe alee şi a oprit motorul.

M-am întors cu spatele la casă şi cu faţa la Roger.

— Şi acum? l-am luat eu la întrebări. Ai vreun plan? O să suni la uşă?

— Cred că da, a spus el. Nu prea m-am gândit la partea asta. M-am gândit cum să ajung aici şi ce să îi spun când o s-o văd, dar nu şi la puntea de legătură dintre cele două.

Roger şi-a dres glasul şi a pocnit din degete.

— Bun, a spus el. Am să merg până la capăt.

Şi-a trecut din nou mâinile prin păr, ciufulindu-l în toate direcţiile. Probabil că nu acesta era look-ul pe care intenţiona să îl aibă dacă voia să o impresioneze pe Hadley.

— Bine, am rostit e pe un ton cât se poate de încurajator. Dar — dacă m-ai lăsa să fac un singur lucru...

M-am aplecat în faţă, închizând spaţiul dintre noi în maşină şi am ajuns la el. Mi-am aşezat mâinile cu fermitate pe creştetul lui, simţind prospeţimea de primăvară şi moliciunea părului său şaten în palme, şi cum pe partea stângă era mai cald de la condusul prin soare toată ziua. Simţeam imperios nevoia să îi trec degetele prin păr, dar m-am abţinut instantaneu. În schimb, i-am netezit vârtejul de la spate, aplatizându-l.

— Aşa, am zis eu. E mai bine acum.

I-am aruncat un zâmbet fugar, apoi m-am retras în partea mea de maşină.

— Oh, a exclamat el uitându-se din nou în oglindă. Mulţumesc.

Eram pe punctul de a-i ura succes, când am fost distrasă de apariţia cuiva din partea laterală a casei. Era o persoană masivă care purta o mască de doctor şi flutura în mână o drujbă. Şi se îndrepta spre maşină.

Cum să decapitezi un elan

Ai face bine să te duci acasă, judecătorule din Kentucky.
—Dolly Parton

— Bun, i-am spus eu în şoaptă lui Roger, cu inima la gură, cred că ceea ce ar trebui să faci este să porneşti maşina fără zgomot şi să mergi în marşarier pe alee cât mai repede posibil.

— Cum să pornesc o maşină fără zgomot? mi-a răspuns Roger tot în şoaptă. Îţi aduci aminte cum era aleea, da? Te aştepţi de la mine să conduc cu spatele?

— Roger, tipul are o drujbă, am şuierat eu. Nu am de gând să mor în Kentucky!

Roger a izbucnit în râs în vreme ce tipul ne-a făcut semn cu mâna în care nu ţinea drujba.

— Hei! a strigat el. V-aţi rătăcit?

— Vezi? a spus Roger. E prietenos.

— Probabil că aşa îşi ademeneşte victimele! S-au făcut şi filme pe tema asta!

— Aşa ceva se petrecea în Texas, a precizat Roger, încă zâmbind şi dându-şi ochii peste cap înspre mine şi coborând din maşină.

— Bună ziua, a strigat el. Eu tocmai... hm... o căutam pe Hadley Armstrong.

În timp ce s-a apropiat de noi, tipul şi-a sos masca şi, din fericire, a oprit drujba. Trebuie să fi activat vreun soi de senzor de mişcare, deoarece aleea era acum luminată slab şi puteam vedea că individul arăta normal, de fapt. Purta pantofi sport, pantaloni kaki şi un tricou polo. Şi cu toate că era cam de aceeaşi înălţime cu Roger, era mai corpolent. Nu gras, ci mai degrabă masiv. Precum

un urs de pluş. Odată intrat în această categorie, l-am exclus din rândul criminalilor, am deschis şi eu portiera şi m-am lăsat să alunec uşor jos din maşină.

— Sunt fratele ei, s-a identificat individul. Lucien Armstrong.

I-a întins mâna lui Roger, şi cei doi s-au salutat.

— Încântat de cunoştinţă, a zis el.

— Roger Sullivan, s-a prezentat Roger. Şi eu.

— Oh! a exclamat Lucien, pocnind din degete. Tu eşti tipul care a trimis trandafiri, aşa e?

Roger şi-a dres glasul şi a făcut un gest cu mâna spre mine.

— Iar ea este Amy Curry, m-a prezentat el.

Am rămas pe loc, rezemată de maşină.

— Bună, i-am spus eu făcându-i cu mâna.

— Bună, a răspuns Lucien, în mod evident nemulţumindu-se doar cu atât şi venind spre mine.

Mi-a întins mâna, iar eu i-am strâns-o, trăind cu senzaţia că nu strânsesem toată viaţa mea atâtea mâini cât strânsesem în ultimele câteva zile. Mâna lui era uriaşă, cuprinzând-o aproape cu totul pe a mea. Nu semăna deloc cu Hadley din poză. Avea părul blond, puţin cam lung, şi părea decolorat de soare şi obrajii pârliţi tot de soare. Spre surprinderea mea, arăta bine. Am încercat să fac un pas înapoi, uitând că eram deja sprijinită de maşină.

— Îmi pare bine de cunoştinţă, am spus eu retrăgându-mi mâna dintr-a lui.

— Îmi cer scuze pentru drujbă, a spus el. Tocmai fasonam nişte arbuşti. Aşadar, a spus el, mutându-şi privirea de la mine la Roger, sunteţi amândoi prieteni cu Hadley?

Roger a încuviinţat, apoi am dat şi eu din cap, gândindu-mă că părea mai simplu decât adevărul.

— Da, a spus Roger stând cu mâinile în buzunare. Eram în zonă şi am vorbit cu ea mai devreme, dar după aceea nu mi-a mai răspuns la telefon. Aşa că m-am gândit să văd dacă este acasă. I-am lăsat un mesaj dar...

— Oh, ce păcat, a spus Lucien.

Spre deosebire de majoritatea oamenilor — şi majoritatea celor de vârsta mea, de care părea să fie apropiat — el chiar părea să spună cu adevărat ceea ce simţea. Avea fruntea încruntată şi îi simţeam regretul sincer din voce.

— Mai bine dădeaţi de ea la telefon decât să bateţi drumul până aici. Fiindcă Had a plecat la o expoziţie de cai acum câteva ore şi nu se întoarce decât mâine. Ştiu că îi va părea rău că nu v-aţi întâlnit.

— Oh, a spus Roger dând din cap. Bine.

L-am privit cum şi-a înfundat mai tare mâinile în buzunare, secătuit de energie, părând un pic pierdut. M-am pomenit că eram incredibil de furioasă pe fata asta pe care nu o întâlnisem niciodată. De ce să-i fi spus ea lui Roger să o sune când ajungea în Louisville, din moment ce ea nu avea nicio intenţie să fie acolo? Îmi puteam imagina cum se simţea el — de parcă ar fi parcurs tot drumul până la Yosemite, ca să ajungă acolo şi să afle că era închis lunea sau cam aşa ceva.

— Dar, am intervenit eu rapid, încercând să sparg tăcerea care se instala pe un teritoriu incomod. Adică, poate că...

M-am uitat la Roger şi vedeam cât de mult îşi dorea să nu se întoarcă pur şi simplu înapoi şi să plece.

— Am putea rămâne în Louisville peste noapte...

— Loo-vulle, m-au corectat Roger şi Lucien simultan.

— Bine, acolo, am spus eu. Adică suntem destul de obosiţi. Am plecat din Missouri azi-dimineaţă şi am venit cu maşina tot drumul până aici. Aşa că, am continuat eu, încercând să îmi dau seama ce părere avea Roger despre planul pe care îl fabricasem pe moment, ce-ar fi să mergem în oraş, să găsim un hotel şi ne întoarcem mâine?

Roger mi-a întâlnit privirea şi mi-a zâmbit uşor, iar eu am avut impresia că am făcut alegerea corectă.

— Ei bine, e excelent, a spus Lucien, bătând din palme, şi făcând un zgomot surprinzător de puternic. Sună bine. Nu mi-ar fi plăcut ca Had să rateze întâlnirea cu voi, dacă tot aţi venit până aici.

— Grozav, am spus eu, întorcându-mă la maşină. Deci...

— Nu vrem să te reţinem, a adăugat Roger.

— Nu mă reţineţi de la nimic, l-a asigurat Lucien. Părinţii sunt plecaţi pentru o săptămână la Hilton Head, Had e plecată şi ea, aşa că eu am rămas de unul singur să am grijă de casă. S-a frecat cu mâna pe ceafă, zâmbind un pic forţat.

Era ceva din aspectul său ce îmi părea surprinzător de familiar. Mi-a trebuit un moment ca să pun lucrurile cap la cap. Era singur acasă, cu sora şi părinţii plecaţi. Păruse atât de fericit să stea de vorbă cu noi. Era, cel mai probabil, la fel de singur cum fusesem eu în luna în care locuisem singură în casă. Era ceva anume în faptul că stăteai singur în locuri care, de obicei, erau pline de oameni şi păreau teribil de goale când erai doar tu acolo.

— Mi-a făcut plăcere să te cunosc, bătrâne, a spus Roger, întinzându-i mâna.

— Vrei să vii cu noi la masă? l-am întrebat eu fără să stau pe gânduri, şi spre surprinderea mea, totodată.

Roger mi-a aruncat o privire, cu o sprânceană arcuită şi cu mâna suspendată în aer.

— Adică, am continuat eu, probabil că noi vom merge totuşi să mâncăm ceva în oraş. Şi dacă nu ai mâncat, vreau să spun...

Roger şi-a lăsat mâna să cadă.

— Mda, ar trebui să vii cu noi, a spus el. Adică, asta în caz că nu ai alte planuri.

Lucien şi-a mutat privirea de la Roger la mine.

— Vorbiţi serios? a întrebat el. Nu vreau să deranjez.

— Deloc, l-am asigurat eu, surprinsă că asemenea cuvinte îmi ieşeau din gură.

Îmi petrecusem atât de mult timp încercând să evit străinii şi acum îl invitam să meargă cu noi? După toate aparenţele, da. Mă întrebam când se întâmplase schimbarea asta.

— Ar trebui să vii, am insistat eu.

— Bine, atunci, a acceptat Lucien, zâmbindu-ne. E foarte drăguţ din partea voastră. Apreciez gestul.

— Haide, l-a îndemnat Roger în timp ce deschidea portiera şoferului. Conduc eu.

— Grozav, a spus Lucien, îndreptându-se spre Jeepul Liberty. Toate maşinile noastre sunt în spate.

Roger mi-a întâlnit privirea în timp ce el rostea aceste vorbe şi ne-am zâmbit uşor reciproc. Mă întrebam despre câte maşini era vorba, cât de multe trebuiau să fie ca să foloseşti cuvântul toate.

Lucien a deschis portiera din faţă, iar eu am tresărit şi am făcut un pas înapoi, închipuindu-mi probabil că îi plăcea să meargă în faţă sau aşa ceva. A fost nevoie de un minut tăcut şi confuz în care el a ţinut uşa deschisă şi a aşteptat până când să îmi dau seama că o deschisese pentru mine.

— Oh, am spus eu urcându-mă. Ăăă, mulţumesc.

Am întins mâna să o trag, dar o secundă mai târziu, el a făcut-o pentru mine, închizând-o cu grijă.

S-a urcat pe bancheta din spate, punându-şi centura de siguranţă de pe locul pasagerului din mijloc şi aplecându-se în faţă între cele două scaune.

— A mai fost vreunul dintre voi în Louisville până acum?

— Nu, i-a răspuns Roger, iar eu am clătinat din cap.

— S-a adjudecat, atunci, a spus el rezemându-se de spătarul banchetei şi zâmbind. Mergem la The Brown.

După cum s-a dovedit, The Brown era, de fapt, Hotelul Brown din centrul oraşului Louisville. Înainte de a ajunge acolo, Lucien ne-a făcut un tur rapid al oraşului, care era minunat. Era cel mai curat oraş pe care îl văzusem vreodată — în mod categoric mai curat decât Los Angeles-ul. Dar era şi frumos amenajat, cu pomi înfloriţi de jur împrejurul nostru, care răspândeau un miros minunat în aer. Străzile erau late, şi nimeni nu părea să se grăbească undeva anume — o altă mare schimbare faţă de L.A. Oriunde întorceai privirea erau tot felul de chestii legate de cai — ceea ce era normal, având în vedere că aceasta era casa derby-ului din Kentucky. Am remarcat că unele plăcuţe de înmatriculare din faţa

Album de călătorie . . .

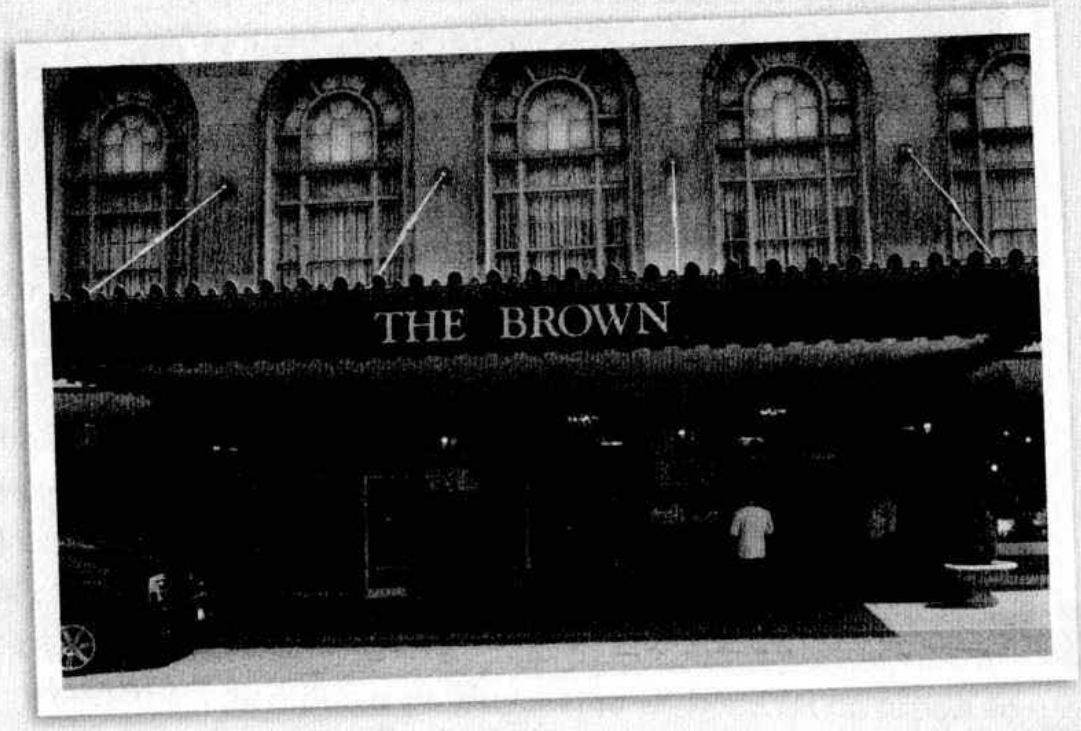

The Brown Hotel

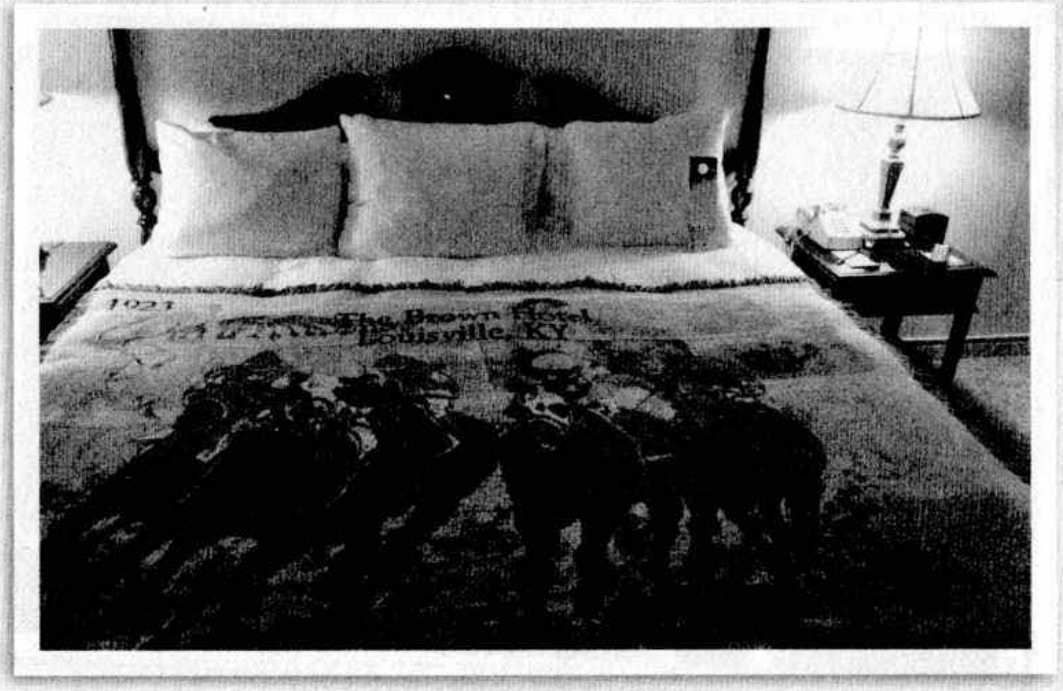

Suntem în țara cailor

Album de călătorie . . .

Un autentic sandviș Hot Brown.
Mult mai bun decât numele.

Mmm, tartă derby . . .

noastră aveau până şi cai pe ele, ceea ce mi s-a părut a fi un detaliu simpatic. Oraşul Louisville îţi dădea o senzaţie de liniştе, un lucru la care nu mă aşteptasem.

Lucien ne-a condus prin faţa Muzeului Slugger Louisville, de care stătea rezemată o bâtă de baseball cât e clădirea de mare. M-a lăsat cu gura căscată şi mi-am notat în gând să îl conving pe Roger să mai trecem o dată pe acolo cu maşina ca să pot să îi fac o poză. Lui Charlie i-ar fi plăcut la nebunie — întotdeauna a iubit baseballul. Chestia asta m-a zgândărit un pic şi m-a făcut să îmi dau seama cât de puţin mă gândeam la fratele meu — sau cât de mult încercam să nu mă gândesc la fratele meu. Bănuiam că era a doua variantă. Dar nu voiam să mă gândesc la Charlie. Era prea încurcat în tot ceea ce se întâmplase şi apoi în tot ceea ce se întâmplase cu el după aceea... Stăteam cu privirea aţintită pe fereastră, încercând să mă concentrez doar la Louisville-ul care defila prin faţa mea.

Lucien l-a direcţionat pe Roger spre un hotel cu un aspect foarte elegant. Avea un baldachin roşu imens, pe care era scris THE BROWN cu litere aurii. Arăta *frumos*, dar depăşea cu mult puterea noastră financiară.

— Arată grozav, a constatat Roger, aruncându-mi o privire, şi am avut impresia că şi el se gândea la cei patru sute de dolari plus mărunţişul — toţi banii pe care îi aveam. După cum arăta acest loc, probabil că atât costa pentru o noapte.

— Dar nu cred că e tocmai genul de hotel unde aveam de gând să rămânem peste noapte...

— Nu vă faceţi griji, l-a liniştit Lucien. Am venit aici doar să mâncăm.

— Oh, a spus Roger. Am priceput.

Era posibil ca şi restaurantele din acest hotel să fie ceva mai scumpe decât fast-food-urile şi micuţele diners la care fusesem, dar mi-am imaginat că ne vom putea probabil permite o masă.

Urmând indicaţiile lui Lucien, Roger a ajuns la intrare şi înainte de apuca să spunem ceva, trei portiere au fost deschise simultan de valeţi în sacouri albe. M-am dat jos din maşină, bucurându-mă, o

dată în plus, că purtam hainele lui Bronwyn. Am observat cum Roger îşi îndesa în grabă tricoul alb în jeanşi. Lucien s-a îndreptat spre valetul care deschisese uşa lui Roger şi i-a strâns mâna, iar eu am văzut o străfulgerare verde trecând din palma lui în cea a valetului în timp ce făcea acest lucru. Apoi ne-a făcut semn să intrăm în hotel în vreme ce uşile au fost deschise pentru noi de către alţi doi valeţi, care apăruseră ca din pământ. Am intrat înăuntru, m-am uitat împrejur şi am rămas cu gura uşor căscată. Acum eram sigură că hotelul depăşea bugetul nostru — era un hotel extrem de frumos. Deasupra noastră atârnau candelabre, iar pe jos era un covor roşu gros cu arabescuri şi peste tot se vedeau o mulţime accesorii strălucitoare din alamă.

Lucien ne-a condus prin holul înţesat cu canapele ce păreau a fi de epocă, cu carpete orientale, şi cu picturi în ulei reprezentând cai, apoi în jos pe trepte spre J. Graham's Café and Bar. Era o mulţime de lume în jurul podiumului de recepţie, dar Lucien s-a dus drept în faţă şi ni s-a repartizat imediat o masă, într-un separeu din colţ care dădea spre o stradă liniştită, iluminată cu felinare.

— Poftă bună, domnule Armstrong, a murmurat chelnerul în timp ce ne dădea meniurile, după care a plecat.

M-am uitat la Lucien, surprinsă.

— Te cunoaşte lumea pe aici? l-am întrebat eu.

Lucien a ridicat din umeri, părând uşor stânjenit.

— Venim aici de multă vreme, mi-a explicat el. În fiecare sezon de derby, părinţii mei închiriază un apartament la etajul unsprezece. Aşa că am ajuns să cunosc personalul.

— Corect, am spus eu de parcă ar fi fost perfect normal şi deloc intimidant.

M-am uitat în jur la restaurantul decorat cu gust, evident scump şi mi-am dat seama cât de multă vreme trecuse de când nu mai fusesem într-un asemenea loc. Roger şi cu mine nu mai văzusem şervete din pânză de ceva vreme. Am dat să deschid meniul meu, dar Lucien şi-a pus mâna peste a mea.

— Dacă îmi permiteţi, a spus el uitându-se când la Roger, când la mine, The Brown este renumit pentru un fel de mâncare ce îşi are originea aici, şi dacă nu l-aţi încercat încă, ar trebui neapărat să o faceţi.

M-am gândit la Roger care mă întrebase cu ceva timp în urmă unde îmi era simţul aventurii. Ştiam că fusese mai degrabă o glumă, dar întrebarea îmi reverbera acum în minte. Până şi Fosta Eu fusese întotdeauna puţin precaută. Trebuia să fiu, având în vedere că Charlie nu era deloc precaut. Citisem hărţi mult prea mult timp ca să nu mai vreau să urmez vreun soi de plan şi să am un scop anume în vedere. Mă certasem şi cu mama dar lumea nu se sfârşise. Şi iată-mă aici, ruptă de familie, în Kentucky, împreună cu Roger şi cu un străin, la un restaurant elegant, purtând hainele altcuiva. Poate că nu îmi pierdusem simţul aventurii. Poate că fusese doar latent. Am împins meniul deoparte.

— Sună bine, am zis eu, ca imediat după aceea să sper că faimosul fel de mâncare nu consta din melci. Sau orice avea legătură cu pâinicile dulci despre care aflasem, din nefericire, pe pielea mea, în Anglia, că nu erau nici pâiniţe, nici dulci, ci momiţe pané.

L-am văzut pe Roger cum mi-a trimis un mic zâmbet peste masă, dar i-a pierit de pe chip când l-a auzit pe Lucien comandând pentru noi toţi ceva numit Hot Brown.

— Mâncaţi carne, nu-i aşa? Ne-a întrebat el în clipa în care trei tigăiţe cu picioare au fost puse în faţa noastră simultan de către trei chelneri. Ar fi trebuit mă interesez mai întâi, voi fiind din California şi aşa mai departe.

Ne-am prezentat fiecare în timp ce aşteptam să sosească felul de mâncare cu un nume îngrijorător. Am aflat că Lucien avea optsprezece ani şi începea în toamnă cursurile la un colegiu din Vanderbilt.

— Nu sunt vegetarieni pe-aici, a spus Roger.

— Bine, a spus Lucien, atunci băgaţi la ghiozdan.

M-am uitat la tigăiţa ce fusese amplasată pe farfuria mea. Unul dintre chelneri ne-a explicat în ce consta felul de mâncare: un Hot Brown era alcătuit din piept de curcan pe felii mari de pâine ce părea

moale şi pufoasă, acoperit cu parmezan şi un sos cremos, flancat de felii de roşii şi decorat cu pătrunjel şi două felii de costiţă aşezate deasupra, încrucişate una peste cealaltă. Tocmai îl studiam, întrebându-mă de unde să îl încep, când am observat că Lucien nu se apucase încă să mănânce. Se uita la mine, aşteptând, şi numai după ce am ridicat eu furculiţa mea a ridicat-o şi el pe a lui. Auzisem despre manierele sudice, dar bănuiam că dispăruseră acum o sută de ani. Se părea că nu. Dovada vie stătea chiar în faţa mea, aşteptând ca eu să iau o înghiţitură înainte ca el să înceapă să mănânce.

Tacâmurile din argint erau surprinzător de grele, iar eu am tăiat o bucăţică şi am gustat. Era fantastic. Am mai luat o înghiţitură şi am văzut, peste masă, că Roger mânca cu poftă. Pe măsură ce mâncam, îmi dădeam seama că acestea erau mâncăruri care îmi plăceau — de ce nimeni, cu excepţia oamenilor din Kentucky, nu realizase cât de bune puteau fi atunci când erau combinate şi acoperite cu caşcaval topit?

Roger comandase o Cola deoarece nu era bere fără alcool în meniu. Dar eu m-am luat după Lucien şi am comandat la fel ca el, ceva denumit ceai glacé. Am sorbit o înghiţitură mică, apoi încă una, dându-mi seama că băutura mea preferată, sucul acidulat, tocmai părea să fi fost eclipsată. Era ceai cu gheaţă, şi foarte dulce, dar zahărul granulat nu fusese adăugat şi amestecat în el, ci făcea parte integrantă din băutura în sine. Având de ales între acesta şi cel de la NuWay, m-am hotărât ca de atunci încolo să mă iau întotdeauna după recomandările localnicilor, deoarece nu fusesem niciodată îndrumată greşit până în acel moment. Lucien a spus că se va ocupa el de comandarea desertului, şi am fost fericită să mă las pe mâinile lui.

M-am dus la toaleta doamnelor, lăsându-i pe băieţi în mijlocul unei discuţii animate despre filmele sportive. Speram, de dragul lui Lucien, că Roger o să aibă bunul simţ de a nu aduce vorba despre *Hoosiers*. În timp ce mă spălam pe mâini, m-am privit în oglindă. M-am dus cu gândul în urmă, la imaginea mea reflectată în oglinda de la Yosemite. Arătam diferit şi nu doar din cauză că nu plânsesem,

ca apoi să mă şterg pe faţă cu prosoape de hârtie făcute parcă din scoarţă de copac. Eram mai bronzată acum şi aveam o garderobă nouă. Dar nu era numai asta. M-am uitat la imaginea mea din oglindă încă o clipă, trăgându-mi umerii în spate. Când m-am întors la masă, băieţii s-au oprit imediat din vorbă, fapt care m-a îngrijorat. Dar înainte să apuc să spun ceva, ne-au fost prezentate farfuriile cu desert.

— Tartă Derby, a precizat Lucien. Tradiţională din Louisville. Poftă bună!

I-a făcut semn chelnerului să se apropie, apoi a spus:

— Un pahar de Maker's Mark, te rog.

Chelnerul s-a uitat pe rând, de la Roger la mine, şi apoi înapoi la Lucien, care îl fixa cu o privire rece.

— Desigur, a spus chelnerul, plecând.

— Tocmai ai comandat o băutură? l-am întrebat eu uimită, întrebându-mă dacă Kentucky era cumva exonerat de legile consumului de alcool aflate în vigoare în restul ţării.

— Super, a rostit Roger reverenţios cu gura plină.

L-a salutat pe Lucien cu furculiţa şi a continuat să mănânce. Am luat şi eu o îmbucătură. Tarta era un amestec de ciocolată cu căpşuni şi nuci pecan, şi era grozavă. M-am pomenit dorindu-mi ca statul Kentucky să îşi dezvolte exportul specialităţilor culinare locale cu restul statelor.

Chelnerul a pus în faţa lui Lucien un pahar scund pe jumătate umplut cu două cuburi de gheaţă şi un lichid maroniu.

— Ce este? m-am interesat eu. Nu se verifică actele de identitate în Kentucky?

— Nu întotdeauna, a spus Lucien cu un zâmbet. Avem în faţa noastră un pahar de Burbon Kentucky autentic. Ştiaţi că bourbonul este singura băutură americană nativă?

Roger şi cu mine am clătinat din cap.

— Este, a continuat el. Şi dacă nu e fabricat în Kentucky, nu se poate numi bourbon. Altfel, i se spune doar zeamă acră.

— La fel ca şampania, am subliniat eu, amintindu-mi cele aflate pe când repetam o piesă de Noel Coward. Dacă nu este fabricată în regiunea Champagne din Franţa, i se spune doar vin spumant.

— Da, exact aşa, m-a aprobat Lucien.

A pus paharul de bourbon în centrul mesei.

— Deci, cine conduce? a vrut el să ştie. O fac eu bucuros dacă sunteţi amândoi de acord.

Roger mi-a aruncat o privire şi a sorbit o înghiţitură din Cola lui.

— Conduc eu în continuare, s-a oferit el. Nicio problemă.

— Oh, a făcut Lucien. În regulă.

— Eu nu prea conduc în momentul de faţă, am spus eu după un moment de tăcere, de parcă s-ar fi simţit nevoia unei explicaţii.

Dar după ce am dat-o, mi-am dat seama că, de fapt, explicaţia asta nu clarificase nimic.

— Pur şi simplu... nu, am zis eu, oprindu-mă când mi-am dat seama că, fără să spun de ce, nu eram în stare să fiu mai explicită.

— Ei bine, nu are importanţă, a spus Lucien.

A făcut un semn cu mâna spre bourbon.

— Vreri să guşti?

— Nu, mulţumesc, am spus eu, bându-mi al doilea pahar de ceai glacé.

Lucien s-a uitat la mine ridicând din sprâncene.

— Refuzi un pahar de bourbon local autentic? m-a întrebat el.

— Oh, am răspuns eu, uitându-mă la Roger, care, dintr-un motiv oarecare, se uita în tavan, zâmbind. Ei, bine.

Cu amândoi băieţii uitându-se atent la mine am tras paharul spre mine şi l-am ridicat în mână. Era surprinzător de greu şi am adulmecat lichidul, apoi m-am oprit, întrebându-mă dacă aşa se proceda doar cu vinul. În orice caz, mirosea oarecum a butoi. Am gustat un pic şi aproape că am scuipat tot lichidul pe masă. Avea şi gust de butoi afumat. Era ceva în genul a ceea ce îmi imaginam că ar fi dacă aş sorbi un incendiu forestier. M-am sforţat să îl înghit şi am simţit cum m-a ars pe gâtlej în timp ce cobora în stomac şi m-a făcut să îmi dea lacrimile.

— Mmm.

Când am fost în stare să vorbesc din nou, am simțit că nu mai aveam aer.

— E... catifelat.

Mi-am ridicat privirea și am văzut că atât Roger cât și Lucien râdeau.

— Îmi pare rău, a spus Lucien, luând paharul din dreptul meu și punându-l din nou în centrul mesei. Am vrut doar să vedem dacă pot să te conving să-l bei.

— Ce? am răbufnit eu, încă tușind ușor.

Roger tot mai zâmbea.

— Amândoi?

— Am făcut un mic pariu, mi-a explicat Lucien, trântind o bancnotă de douăzeci pe masă. Bine ai venit în Kentucky.

— Am crezut că te jignesc dacă nu beau, m-am oțărât eu, simțindu-mă amețită și trădată, și remarcând, totodată, cum Roger părea să se distreze în vreme ce se rezema cu spatele de peretele separeului, ca să își pună bancnota în buzunar.

Am pus-o mental la răboj.

— Nee, a spus Lucien.

Mi-a împins paharul de apă mai aproape.

— Probabil că ai nevoie de asta.

Am înșfăcat paharul și am sorbit o înghițitură zdravănă.

— Cred că bourbonul este dezgustător, am zis eu. Nu am habar cum îl bea mama. Cred că, de fapt, nu poți să îl bei până când nu ajungi pe la cincizeci de ani și nu mai simți niciun gust.

— Îmi pare rău de treaba asta, mi s-a adresat Roger, cu o căutătură cam timidă.

— Mda, cum să nu, i-am întors-o eu.

Am încercat să arunc flăcări din priviri, dar mi-am dat seama că nu reușeam să îmi mențin expresia întipărită pe chip.

— Noroc? a întrebat Lucien, ridicând paharul lui cu apă.

Am ridicat paharul meu cu ceai glacé și Roger și-a ridicat Cola lui.

— Noroc, am spus eu și am ciocnit paharele.

Lucien i-a aruncat o privire lui Roger.

— Aşadar, tu şi Hadley, hm?

— Mda, a răspuns Roger, dregându-şi glasul. Adică, am fost prieteni în timpul anului şcolar. Ne-am despărţit imediat ce s-au terminat cursurile.

— Lasă-mă să ghicesc, a rostit Lucien oftând. Nu ai mai auzit de ea de atunci încoace?

— Nu prea, a recunoscut Roger. Adică, am vorbit puţin azi, dar...

— Şi acum nu te sună înapoi?

— Nu, a spus el încetişor. Nu o face.

Lucien a clătinat din cap.

— Îmi pare rău, omule. Mi-e teamă că aşa e MO-ul ei.

— Ce vrei să spui cu asta? am intervenit eu

— *Modus operandi*, a explicat Lucien. E în latină.

— Oh, nu, am spus eu, dându-mi ochii peste cap. Ştiu ce înseamnă. Mă referam la ce anume vrei să spui cu asta?

— Îmi mai dau cu presupusul încă o dată, a continuat Lucien, ignorând întrebarea mea şi întorcându-se din nou spre Roger. Şi nu ţi-a dat, de fapt, nicio explicaţie de ce a terminat-o cu tine.

— Cine spune că ea a terminat-o cu mine? a izbucnit Roger pe un ton uşor arţăgos. Vreau să spun că poate a fost ideea mea.

Lucien se mulţumea doar să se uite la el şi Roger a oftat.

— Nu, a recunoscut el, nicio explicaţie.

— MO-ul ei, a repetat Lucien întorcându-se spre mine. Am urmărit-o cum îşi bate joc de fraieri, fără supărare...

— Nu face nimic, a spus Roger.

— Încă de când era la gimnaziu. Mi-e teamă că acesta este felul ei de a proceda. Ai fost prins în mijlocul Uraganului Hadley. Vine, zguduie lucrurile din temelii, apoi lasă în urma ei dezastrul şi tipi confuzi tulburaţi emoţional.

— Şi se întâmplă des? a întrebat Roger cu vocea uşor tensionată.

Lucien a confirmat din cap, după care a urmat un moment în care cu toţii am devenit foarte interesaţi de băuturile noastre.

— Dar nimeni nu i-a cerut socoteală până acum, a rupt Lucien tăcerea. Așa că bine ai făcut că ai venit până aici, omule. Poate tu vei fi cel care o va aduce cu picioarele pe pământ.

A închinat paharul în cinstea lui Roger spunând: *Îți urez noroc.*

M-am uitat la Roger, care stătea tot cu nasul în sucul lui și am avut senzația că vedeam ceva ce nu trebuia să văd.

— Dar ce știu eu? a întrebat Lucien, un pic cam tare, simțind probabil ceea ce simțeam și eu. La urma urmei, eu sunt doar fratele mai mic. N-aș putea spune că sunt confidentul ei.

S-a întors spre mine și cu aerul cuiva care își dorea cu disperare să schimbe subiectul, m-a întrebat:

— Ai frați sau surori?

— Un frate, am răspuns eu, considerând că m-am gândit deja la Charlie mai mult decât îmi dorisem în această seară și dorindu-mi ca Lucien să fi ales orice alt subiect.

— Mai mare?

— Mai mic. Cu trei minute.

Lucien și-a arcuit brusc sprâncenele.

— Nu mai spune! a exclamat el. Gemeni?

Am încuviințat din cap.

— În cazul acesta trebuie să fiți superapropiați, nu-i așa?

Am simțit cum mi s-a strâns ușor stomacul la spusele lui. În copilărie, Charlie și cu mine avusesem momente când fusesem apropiați, dar, se părea că mai mult ne războisem toată viața. Ca și cum ar fi existat întotdeauna un zid între noi care nu se lăsa dărâmat.

— Nu chiar, am spus eu, încercând să păstrez un ton degajat. Nu, n-am fost prea apropiați.

— Oh, a regretat Lucien și s-a lăsat din nou tăcerea.

Aveam senzația că nu mai avea de gând să propună alte subiecte de conversație.

— Ei, cel puțin nu te-a mușcat, a revenit Roger în conversație cu o voce care se voia a fi optimistă.

Și-a întins încheietura mâinii peste masă, ca noi să putem vedea o cicatrice mică rotundă în palma lui.

— Fratele meu vitreg, ne-a explicat el. Un copil tare înfometat.

— Asta nu e nimic, a plusat Lucien, suflecându-și mâneca și arătându-ne o cicatrice care se distingea cu greu pe antebrațul lui. Pe când aveam opt ani, Hadley și-a antrenat calul să mă muște. Niciodată nu a recunoscut asta, dar grăjdarul nostru mi-a spus adevărul.

Roger a întins o mână spre farfuria mea ca să îmi fure o căpșună, iar Lucien s-a scuzat și s-a ridicat punându-și șervetul pe masă, care a fost imediat împăturit la loc de către un chelner.

— Îmi pare rău, am spus eu de îndată ce Lucien a plecat, dându-mi seama că nu avusesem încă ocazia să stăm de vorbă doar noi doi. Pentru faptul că l-am invitat.

— Nu, e în regulă, a spus Roger. E simpatic.

— Este, am fost eu de acord cu el. Eu doar...

Nu-i spusesem lui Roger cum fusese atunci când stătusem de una singură în casa noastră. Probabil că nici nu am realizat pe deplin cum mă simțeam din această cauză până când am sesizat ceva familiar în expresia lui Lucien.

— Mi se părea că se simțea singur, atâta tot.

— A fost amuzant, a apreciat Roger, aruncându-mi un zâmbet vag care i-a fugit imediat de pe buze.

A clătinat din cap.

— Hadley a pomenit ceva de un frate, dar nu a intrat efectiv în detalii. Nu mi-a spus nici cum arată casa ei sau orașul acesta. E ciudat.

A bătut darabana cu degetele pe suprafața lustruită a mesei după care a continuat:

— Acum că mă aflu aici, am impresia că de fapt nu o cunosc deloc.

— Oh, am îngăimat eu.

M-am uitat la chipul lui Roger încercând să apreciez ce însemna asta pentru el.

— Dar tot mai vrei să o vezi mâine, nu-i așa?

— Da, a spus el, apoi a dat din cap. Vreau. Doar am bătut atâta drum până aici, nu?

Lucien s-a întors la masă dar nu s-a mai așezat.

— Gata de plecare? ne-a întrebat el.

— Dar nu trebuie să plătim? am zis eu, uitându-mă după unul dintre numeroșii chelneri care se tot învârtiseră în jurul nostru, dar pe moment se făcuseră nevăzuți.

Lucien a dat din cap cu simplitate.

— Am avut eu grijă de asta, a spus el, trăgându-mi scaunul ca să mă ridic.

M-am împiedicat ușor în timp ce m-am ridicat, fiindcă nu mă așteptasem la așa ceva.

— Nu era nevoie să faci asta, am spus eu, dar Lucien s-a mulțumit să zâmbească doar.

— A fost plăcerea mea, a spus el. Mulțumesc de invitație. Nu e amuzant deloc să mănânci singur.

L-am văzut pe Roger deschizând gura ca să protesteze, dar Lucien a clătinat din nou din cap.

— Vorbesc serios, a insistat el. Am apreciat compania voastră.

În timp ce ieșeam din restaurant, am trecut pe lângă aceiași oameni care încă mai așteptau să se elibereze vreo masă și ne-au aruncat niște priviri ucigătoare la ieșire. Am ieșit afară în noaptea fierbinte și umedă care nu părea să se fi răcorit deloc de când intrasem înăuntru. După vremea din California — climă deșertică — unde temperaturile scădeau drastic în timpul nopții, acum mi se părea absolut ciudat, precum ceva neterminat. Ca și cum ar fi fost un comutator pe care cineva a uitat să îl închidă.

Lucien ne-a arăta drumul înapoi spre Hummingbird Valley, iar eu tot mă uitam la Roger, care era neobișnuit de tăcut. Părea destul de epuizat. Nu știam sigur dacă era din cauza condusului sau a perspectivei de a o vedea pe Hadley.

— Ați văzut arbuștii ornamentali când ați intrat în oraș? ne-a întrebat Lucien pe când am ajuns pe strada lui, arătând afară pe fereastră spre siluetele pe care le văzusem înainte, ce păreau mai puțin amenințătoare acum când era întuneric deplin și erau luminate de luna uriașă. Păreau mai degrabă niște santinele care păzeau moșiile din spatele lor.

— I-am văzut, i-am confirmat eu. Sunt uimitori.

— Reprezintă o tradiție, a spus el, aplecându-se ușor în față, între scaunul meu și cel al lui Roger. Ar trebui să vedeți locul ăsta de Crăciun.

Roger a semnalizat și am intrat pe cea mai lungă alee din lume. Când am dat cu ochii de casă am văzut că toate luminile erau aprinse și m-am întors spre Lucien.

— Se pare că mai e cineva aici, am spus eu, și am observat cum Roger și-a încleștat mâinile pe volan.

Lucien a clătinat din cap.

— Senzori.

Am dat din cap și m-am uitat la casa imensă, la toate acele camere și m-am gândit cum era să stai singur în ea. Roger a tras mașina în față, a parcat-o și s-a întors spre Lucien întinzându-i mâna.

— Ne-ai arătat orașul tău, a spus el. Îți mulțumim pentru asta.

— N-aveți pentru ce, a spus Lucien strângând mâna lui Roger.

Am remarcat că îi revenise zâmbetul rigid de mai înainte.

— Presupun că ne revedem mâine.

Am încuviințat din cap și am zâmbit. Și-a desfăcut centura de siguranță și a deschis portiera, dar apoi s-a întors înapoi spre noi.

— Știți ceva, a început el. Vreți să rămâneți aici peste noapte? Avem o grămadă de camere și nimeni nu folosește casele de oaspeți.

La auzul pluralului, am văzut buzele lui Roger strângându-se într-un mic rictus, probabil imperceptibil pentru oricine altcineva în afară de mine.

— Nu putem face asta, am replicat eu automat. Mulțumim, oricum.

— Vorbesc serios, a insistat Lucien. Sunt mereu aranjate și pregătite pentru oaspeți. Și nimeni nu le folosește. Nu are rost să bateți drumul înapoi în oraș ca să vă cazați la un hotel peste noapte.

Roger și cu mine am făcut un schimb de priviri, și am avut impresia că amândoi ne gândeam la același lucru. Că ne-ar ajuta, din punct de vedere financiar, fiindcă nu am mai fi nevoiți să cheltuim niciun ban pe hotel în seara asta.

— Nu ar fi ciudat pentru Hadley, totuși? a întrebat Roger, întorcându-se spre Lucien. Adică, fostul ei prieten, să stea la ea acasă...

Am remarcat că Roger nu a mai avut nicio problemă de data asta când a rostit cuvântul „fostul".

— Nu trebuie să știe, a precizat Lucien. Și ce dacă are o problemă cu asta? Voi sunteți oaspeții mei, iar eu pot invita pe cine vreau.

I-am aruncat o privire lui Roger, care a ridicat din sprâncene și a dat ușor din cap.

— Dacă insiști, am spus eu. Dar ai făcut deja prea multe pentru noi.

— Deloc, m-a contrazis Lucien, închizând portiera cu un zâmbet relaxat, devenind cel pe care îl văzusem aproape toată seara. Sunt fericit că pot să o fac. Și acum, va trebui să ducem mașina în spate.

L-a direcționat pe Roger pe un drum care ne-a dus în spatele casei, iar eu am coborât fereastra deși aerul condiționat funcționa, ca să încerc să străpung mai bine întunericul cu privirea. Terenurile păreau să se desfășoare pe kilometri întregi și erau superb amenajate.

Și erau și alți arbuști ornamentali sculptați în formă de animale, asemenea celor pe care îi văzusem la marginea drumului. Dar erau o mulțime aici, împrăștiați peste tot — și erau fantastici. Am văzut un urs trăgând cu ochiul din spatele unui copac, câțiva câini și o pasăre care semăna cu un cocor, înainte ca mașina să o cotească din nou și toate acestea să îmi dispară din raza vizuală.

— Sunt incredibile, am remarcat eu.

— Îți plac? m-a întrebat Roger aplecându-se în față. Într-adevăr?

— Totalmente, am spus eu. Sunt făcute de aceeași persoană care le-a făcut pe cele de pe drum?

— Nu, a zis el. De altcineva.

— Mă gândeam eu, am replicat eu. Acelea erau mai reușite.

— Le-am ratat, a spus Roger. Eu, știți voi, conduceam.

— Pot să vi le arăt mâine dacă vreți. Roger, trebuie să faci stânga aici.

Mi-am dat seama de ce Roger mă corectase atunci când m-a adus aici — era într-adevăr o moșie. Casa principală nu se mai

vedea deloc acum și mergeam pe o alee pavată prin ceea ce părea a fi o pădurice.

— În mod cert le asigurați oaspeților voștri multă intimitate, am constatat eu în timp ce ne continuam drumul fără să vedem nimic.

— Nu mai e mult de mers, m-a asigurat Lucien. Și sunt jeepuri la ambele case în caz că doriți să faceți o plimbare și nu vreți să folosiți mașina voastră.

Am rumegat treaba asta o secundă, gândindu-mă cât de diferit era acest mod de viață față de orice altceva auzisem eu, ca să nu mai spun ce văzusem cu ochii mei.

— Am ajuns, ne-a anunțat el, și Roger a oprit mașina în fața a ceea ce ar fi putut fi considerată o casă de dimensiuni normale în Raven Rock. Avea două etaje și semăna mai degrabă a cabană. Era construită din lemn închis la culoare, avea un acoperiș țuguiat, ferestre din podea până în tavan și o verandă de jur împrejur.

— Mda, a remarcat Roger râzând scurt și oprind motorul. Cred că merge.

Am ieșit din mașină și Lucien mi-a luat valiza din spate înainte să apuc eu să pun mâna pe ea, apoi a descuiat casa de oaspeți și ne-a poftit înăuntru.

Interiorul era confortabil, dar foarte încărcat. Totul părea să se potrivească, și, din moment ce era o casă de oaspeți, nu era nicio tușă personalizată pe nicăieri. Dar era o casă adevărată, cu o bucătărie funcțională, cu un dormitor la parter și două la etaj. Lucien ne-a arătat unde erau gustările și cum să folosim aparatul de aer condiționat în vreme ce eu m-am uitat în jur, în cea mai mare parte a timpului, încercând să cuprind totul cu privirea.

— Ei bine, cred că asta e tot. Dați-mi un telefon dacă aveți vreo întrebare, ne-a spus el, scriindu-și numărul de mobil pe tăblița albă curată de pe frigider. Și presupun că ne vedem cu toții mâine-dimineață. Dacă vreți să veniți la vilă, micul dejun se servește de regulă pe la ora nouă.

— E grozav aici, omule, a spus Roger, părând la fel de șocat ca și mine. Mulțumim.

— N-aveți pentru ce, a replicat el și tocmai se îndrepta spre ieșire când am dat cu ochii de un laptop argintiu pe masa din bucătărie.

— Lucien, am spus eu, este al tău sau...

El s-a întors să se uite și a clătinat din cap.

— Este al casei, a spus el. Dar nu ezitați să-l folosiți.

A făcut un gest vag în aer.

— Avem conexiune la internet.

— Te conduc înapoi acasă, s-a oferit Roger, înșfăcând cheile.

— E în regulă, a spus Lucien. O să iau unul dintre jeepuri, dacă nu vă deranjează. Pe mâine.

A ridicat o mână în chip de salut și a închis ușa după el.

În liniștea care a urmat, m-am uitat în jur, ușor copleșită încă, apoi m-am întors cu fața spre Roger.

— Vrei să îmi reamintești cum am ajuns aici?

— Nu știu, a răspuns el cu un căscat. Cred că tu l-ai invitat la cină.

A pornit-o în sus pe scări, iar eu l-am urmat.

Am luat valiza din locul unde fusese lăsată pe palier și am făcut un semn cu mâna spre camera aflată cel mai aproape de mine.

— O iau eu pe asta?

— Sună bine, a spus Roger, căscând din nou. Și-a azvârlit geanta de voiaj pe umăr și s-a îndreptat spre dormitorul aflat ceva mai departe pe hol.

— Sunt terminat. Noapte bună, Hillary.

Am zâmbit la remarca asta.

— Noapte bună, Edmund.

L-am privit cum a dispărut în camera lui, apoi m-am dus într-a mea. Roger o fi fost extenuat — faptul că șofase toată ziua avea probabil o legătură cu asta — dar eu mă simțeam ciudat de agitată. M-am schimbat în pantaloni de trening gri cu logo-ul COLORADO COLLEGE imprimat pe un picior și un maiou bleumarin, minunându-mă că până și hainele de casă ale lui Bronwyn erau mai frumoase decât oricare dintr-ale mele. Am coborât la parter, gândindu-mă că poate o să intru online, sau o să mă uit la televizorul cu ecran plat sau o să îmi fac niște floricele. Dar când am

văzut razele lunii revărsându-se pe fereastră am știut că singurul loc unde îmi doream să mă aflu era afară.

Am ieșit desculță în noaptea caldă încă și m-am așezat pe treptele verandei. M-am sprijinit în mâinile întinse în spate și mi-am ridicat privirea. Singura lumină venea din casă. Nu erau felinare sau lumini ale orașului care să străbată până aici și drept urmare stelele puseseră stăpânire pe cer. Era o miriadă de stele, incredibil de clare, și păreau mai aproape decât de obicei. Luna era aproape plină și părea de două ori mai mare decât era în mod normal. Dădea atâta lumină încât poteca care ducea înapoi la casa principală era încă vizibilă.

În vreme ce stăteam cu ochii pe stele, mi-am dat seama că întotdeauna erau atât de multe. Dar numai atunci când celelalte lumini erau îndepărtate puteam vedea ceea ce fusese acolo tot timpul.

Nu știu cât timp am rămas acolo, cu ochii pe cer, dar trebuie să fi trecut ceva vreme, deoarece am început să simt cum îmi înțepenea gâtul. În timp ce m-am dezmorțit și m-am ridicat în picioare, am observat o pereche de faruri cotind pe curba de pe drum și îndreptându-se spre casa de oaspeți. Pe când mașina se apropia, am văzut că era un jeep decapotabil alb cu Lucien stând pe scaunul șoferului. Conducea cu o singură mână, iar pe cealaltă o sprijinea de spătarul scaunului de lângă el. Jeepul a trecut de casa de oaspeți, apoi a oprit scrâșnind din frâne și a dat înapoi până când mașina a ajuns în fața mea.

— Hei a spus el, vizibil surprins, apoi mi-a zâmbit. Vrei să mergi la plimbare?

M-am uitat la el și la mașina în ralanti. Primul meu impuls a fost să spun nu. Era târziu, trebuia să ne trezim devreme, nu purtam sutien și nu aveam nici pantofi în picioare. Dar am ezitat doar o secundă înainte de a o porni în jos pe scări. Poate că aveam șansa de a descoperi unde îmi era simțul aventurii.

— Sigur că da, am acceptat eu.

Am deschis portiera pasagerului din dreapta și am urcat.

— Să mergem.

Am spus, lună albastră din Kentucky,
să strălucești în continuare.
—Elvis Presley

Ne hurducam pe drum în liniște. Jeepul te zdruncina în mod categoric mai tare decât o mașină obișnuită și mă țineam strâns de bara de deasupra capului meu. Totuși era minunat să fiu într-un vehicul deschis și să văd toate stelele deasupra noastră în timp ce noi ne deplasam pe sub ele.

— N-ai putut să dormi? l-am întrebat eu după o clipă.

— Nee, a spus el.

Mâna cu care nu conducea o avea agățată de bară. Părea să conducă exclusiv cu o mână, dar avea control deplin asupra mașinii. Ceea ce nu era surprinzător, din moment ce ne spusese la masă că învățase să conducă pe proprietate la vârsta de zece ani.

— Nu știu. Faptul că eram singur într-o casă goală...

— Știu, am replicat eu automat.

S-a uitat la mine, cu sprâncenele arcuite de mirare. M-am gândit să bat în retragere, bălmăjind o explicație pe jumătate coaptă și pretinzând că nu am spus nimic. Am tras aer în piept.

— Eu, ăăă, am stat singură în casa mea toată luna mai. Așa că știu cum este.

— O lună? s-a mirat Lucien, iar eu i-am confirmat din cap. Unde era familia ta?

Întrebarea era de așteptat. Dar m-a lovit în plin, deoarece și eu mă întrebasem cam același lucru în ultimele trei luni.

— Păi, am spus eu uitându-mă la întinderea vastă de pământ și nu la el, fratele meu era...

Nu spusesem nimănui că Charlie era la dezintoxicare, şi o ţineam una şi bună cu versiunea mamei mele. Mama mea niciodată nu rostise cuvântul cu glas tare în faţa mea, preferând să îi spună „institut".

— S-a dus în Carolina de Nord, am spus eu, sperând ca Lucien să nu mă întrebe de ce şi m-am sforţat să continui.

La fel ca rechinii care au murit atunci când au încetat să înoate, ştiam că nu voi fi în stare să continui să vorbesc dacă încetam să aud ceea ce spuneam.

— Şi mama a trebuit să plece în Connecticut ca să aranjeze noua noastră casă. Şi tata... tatăl meu a murit.

Am strâns din buze cu putere după ce am rostit aceste cuvinte, simţind cum bărbia a început să îmi tremure imediat după ce am rostit cuvântul.

— Îmi pare tare rău, a spus Lucien.

Şi, ca mai înainte, părea să spună aceste vorbe cu toată sinceritatea.

— Mulţumesc, i-am răspuns eu la fel de sincer. Încerc doar...

— Să îţi revii?

— Ceva în genul ăsta, am spus eu şi ne-am continuat drumul în linişte. A fost un accident de maşină, am adăugat eu după o clipă, astfel încât Lucien să nu aibă timp să întrebe, şi acel *cum* să nu stea suspendat între noi.

— Din cauza asta nu conduci tu? m-a întrebat el după o scurtă pauză.

— Mda, am recunoscut eu.

Ne-am continuat drumul şi am simţit cum lacrimile care stăteau să îmi ţâşnească din ochi s-au mai domolit puţin. Am închis ochii preţ de o clipă şi am simţit briza caldă a nopţii pe faţă.

— Ai de gând să mai conduci vreodată? m-a mai întrebat.

Am deschis ochii şi m-am uitat la el.

— Ei, probabil că într-o bună zi, am spus eu dându-mi seama că nu mă gândisem la cât ar putea dura treaba asta.

Tot aşa cum nu îmi dădusem seama până în acea dimineaţă că dacă nu mă duceam cu tatăl meu la Graceland, atunci nu voi mai fi ajuns niciodată acolo.

— Numai că... de fiecare dată când mă gândesc la condus, încep să intru în panică.

— Văd asta. Dar nu o să o laşi să te împiedice, nu-i aşa?

Nu îmi dădeam seama dacă voiam să răspund la întrebarea asta, aşa că mi-am întors privirea la peisaj. Păream a fi cumva mai aproape de casa principală, dar eram atât de dată peste cap în acel moment încât nu puteam fi sigură.

— Încotro mergem? am întrebat eu.

— Aproape am ajuns, mi-a spus el. Vei vedea.

Am intrat într-o groapă şi amândoi am fost săltaţi de pe scaune. M-am agăţat strâns de bară.

— E în regulă, m-a asigurat el. Am totul sub control. A zâmbit. Dar s-ar putea să vrei să te ţii în continuare de bară pentru ceea ce urmează.

Acestea fiind spuse, a virat jeepul şi a ieşit de pe drum pe iarbă.

— Hm, putem face asta? am întrebat eu.

— Sigur că da, a afirmat el. Aici, departe de casă, mamei nu îi pasă cum arată iarba.

Am traversat câmpul, intrând în câteva gropi adânci despre care Lucien mi-a explicat că erau făcute de popândăi. A oprit la marginea a ceva ce se putea numi fâneaţă, o întindere vastă de iarbă. Dar nu era goală. Era plină de o menajerie de arbuşti ornamentali sculptaţi în formă de animale, ca alea pe care le văzusem de-a lungul drumului şi apoi mai aproape de casă. Erau cel puţin cincisprezece, atât cât puteam vedea, iar alţi câţiva păreau să fie încă sub formă de gard viu ce începuse să prindă parţial conturul a ceea ce urma să devină.

— Uau, am murmurat eu, coborând din maşină în timp ce Lucien oprea motorul.

M-am dus spre cel mai apropiat, care era un cal în mărime naturală cu o ghirlandă în jurul gâtului.

— Acesta a fost pentru derby-ul de luna trecută. A ajuns şi în ziar.

— Sunt incredibile, am spus eu, uitându-mă în jur la creaturile ce ne înconjurau.

— Chiar îţi plac? m-a întrebat el.

— Sigur că da, am spus eu, ca apoi să îi remarc tonul vocii.

M-am lăsat pe vine ca să mă uit la un aligator care avea fălcile larg deschise, cu o pasăre micuță cocoțată pe dinți.

— Cât timp ți-a luat asta? am întrebat eu, ridicându-mi privirea spre el.

A izbucnit într-un hohot de râs scurt și jenat.

— E evident?

— M-am gândit eu că păreai un pic cam implicat, i-am spus, zâmbindu-i. Dar nu îmi vine să cred că poți face așa ceva. E uimitor.

— E doar un hobby, a spus el, urmându-mă la câțiva pași distanță pe măsură ce eu mă învârteam de acolo-colo, și studiindu-mi expresia pe când mă uitam la toate animalele.

— Nu este un hobby, l-am contrazis eu. E ca și cum ai fi un sculptor. Ar trebui să fii mândru de ele.

Am văzut un fierăstrău micuț lângă o tufă care încă mai era pe jumătate gard viu și am pus lucrurile cap la cap.

— De asta aveai o drujbă în mână mai devreme?

— Mda, a recunoscut el. Lucram la câteva piese în spate când am auzit o mașină. Nu te-am speriat, nu?

M-am prefăcut a fi foarte interesată de o rață din fruntea unui șir de rațe din spatele ei.

— Poate doar puțin.

Rațele erau incredibil de detaliate — aveau până și crestele penelor sculptate.

— Cum e posibil așa ceva? am întrebat eu uitându-mă de jur împrejur. Cum ai învățat să faci asta?

— Nu e ceva ieșit din comun, a spus el. Așa după cum ți-am spus, reprezintă un soi de tradiție prin părțile astea. Întotdeauna mi-au plăcut. Și apoi, acum câțiva ani, am angajat un grădinar care se pricepea grozav la treaba asta. M-a învățat tot ce știa și asta a fost.

Și-a rezemat mâna de spinarea unei pisici sălbatice cu o labă ridicată.

— E un citat din Michelangelo care mi-a plăcut întotdeauna. El a spus că putea vedea îngerul din stâncă și o sculpta ca să îl

eliberează. Cred că e valabil şi pentru mine. Cu excepţia faptului că eu văd pisica sălbatică în gardul viu.

A zâmbit, dar după aceea a ridicat din umeri.

— Dar aşa cum am spus, e doar un hobby.

Am clătinat din cap.

— Nu cred că oamenii îşi petrec atâta timp sau cheltuiesc atâta energie pentru hobby-urile lor.

M-am întors cu spatele la un urs — urşii păreau să fie un laitmotiv — şi l-am privit cum stătea cu umerii gârboviţi în lumina lunii.

— Eşti un artist, am apreciat eu.

A râs scurt.

— Artiştii nu fac bani. Şi grădinarii în mod cert nu fac bani. Părinţii mei sunt de acord cu asta atâta timp cât cred că este doar pentru distracţie. M-am uitat la câteva colegii care au programe de amenajări horticole şi ar fi trebuit să îi auzi. Era ca şi cum i-aş fi trădat.

— Dar asta nu trebuie să te facă să te opreşti, l-am parafrazat eu. Adică, dacă ai un talent anume, cred că e păcat să nu ţi-l cultivi, doar pentru că devine dificil sau pentru că îţi este frică.

Acestea fiind spuse am făcut o pauză, întrebându-mă de ce cuvintele îmi sunau atât de familiar.

— Uite ce e, nu contează, a spus Lucien, cu un chip, din câte puteam eu distinge pe întuneric, mai impenetrabil decât îl văzusem până atunci. Bănuiesc că nu trebuia să mă aştept ca tu să înţelegi.

— Doamne, am izbucnit eu, simţindu-mă frustrată şi enervându-mă.

Simţeam cum mi se accelera pulsul, dar nu mă simţeam îngrozitor şi scăpată de sub control, aşa cum mi se întâmpla când vorbeam cu mama. În mod ciudat, mă simţeam bine.

— Înţeleg perfect. Crezi că părinţii mei vor ca eu să devin o actriţă?

Am făcut o pauză, uşor uluită, când mi-am dat seama că folosisem pluralul — şi timpul prezent.

— Adică, nu voiau. Mama mea tot nu vrea. Oricum, am continuat eu, încercând să las trecutul deoparte şi să mă întorc la ceea ce aveam la îndemână. Tatăl meu a fost profesor de istorie.

M-am împiedicat la cuvintele „a fost" doar preţ de o clipă.

— Mama mea este doctor în filologie. Ei nu înţeleg. Cred că este o nebunie ceea ce vreau eu să fac. Şi poate că este, dar asta nu înseamnă că am de gând să mă opresc deoarece ei nu vor să o fac. Fiindcă ei *n-au vrut* ca eu să o fac...

Am oftat, renunţând să mai potrivesc timpurile verbale.

— Spun şi eu aşa, am dat să închei.

Lucien a dat din cap, cu ochii aţintiţi în pământ, cu umerii gârboviţi.

— Eu doar...

Mi-am ridicat privirea spre cer pentru o clipă, apoi am continuat:

— Am crezut că am să mor, am spus eu. Timp de o secundă nesfârşit de lungă în timpul accidentului, am crezut că totul s-a sfârşit. Şi apoi, în mod evident, nu s-a sfârşit, dar... era ca şi cum aş fi mers în direcţia opusă. Ca şi cum aş fi încetat cu totul să trăiesc, astfel încât să nu mai fiu nevoită să simt ceva vreodată. Deoarece sentimentele deveniseră foarte, foarte dureroase...

Vocea mi s-a frânt din nou, dar am tras aer în piept şi am continuat să spun nişte lucruri de care nici nu îmi dădusem seama până acum o secundă că le simţeam.

— Dar de când am început călătoria asta... e ca şi cum am început să îmi amintesc cum este. Să te simţi viu. Să simţi orice. Ce vreau să spun este că nu ştii niciodată cât timp mai ai la dispoziţie.

— Înţeleg, a zis el, zâmbindu-mi cu tristeţe. Şi pare uşor. Dar nu ştiu dacă pot să o fac.

— Ei bine, există doar o singură cale de a afla, am spus eu, simţindu-mă din nou frustrată.

M-am uitat peste câmpie şi am văzut jeepul cu cheile care se legănau în contact, lucind uşor în lumina lunii. Fără să mai stau pe gânduri, m-am dus la maşină, aproape rupând-o la fugă pe când mă apropiam de ea.

— Hei, m-a strigat Lucien. Amy?

— Cineva tocmai mi-a spus că nu poţi lăsa ceva să te împiedice fiindcă îţi este frică.

Am ocolit maşina şi am ajuns la portiera şoferului şi am urcat în maşină.

— Aşa e, a spus el. Dar...

L-am ignorat şi mi-am pus mâinile pe volan.

— Bun, mi-am şoptit eu în barbă.

Era pentru prima oară când mă aflăm pe scaunul şoferului de la accident încoace. Mi-am adus aminte cum m-am simţit în dimineaţa aceea când am înşfăcat cheile din mâinile tatălui meu şi am trecut la volan fără să stau pe gânduri. Am pus mâna pe chei, dar nu am pornit motorul încă. Am închis ochii şi am tras adânc aer în piept, luptându-mă cu panica ce ameninţa să mă cuprindă, care îmi spunea că nu ar trebui să stau acolo, că s-ar putea să se întâmple lucruri rele dacă o făceam. Am deschis ochii şi m-am uitat în jur.

Nu eram acasă, oriunde s-ar fi aflat. Nu eram în California şi, în orice caz, nu eram în intersecţia de la Universitate. Mă aflam, aproape neverosimil, pe o pajişte din Kentucky, într-o seară caldă, înstelată. Nu erau alte maşini în jur care să treacă pe roşu. Era în regulă. Am răsucit cheia în contact.

Înainte de a apuca să mă răzgândesc, am luat piciorul de pe frână şi am apăsat acceleraţia. Jeepul a săltat înainte, am călcat frâna, în timp ce mă izbeam cu spatele de spătarul scaunului. Mi-a trecut prin minte că niciodată nu mai condusesem aşa ceva, şi părea diferit la condus faţă de maşinile obişnuite. De asemenea, parcă îmi ieşisem din mână la condus. Ştiam tot ce aveam de făcut, dar lucrurile nu se mai armonizau aşa cum se întâmpla cu câteva luni în urmă. Mi-am pus mâinile pe volan la ora zece şi zece, am apăsat acceleraţia mai uşor de data asta. Maşina s-a deplasat cu uşurinţă înainte, am apăsat un pic mai tare şi, încet, am început să descriu într-un cerc larg pe pajişte.

Lucien stătea în mijloc, lângă pisica lui sălbatică şi se rotea odată cu mine, zâmbind.

— Conduci, mi-a strigat el.

— Conduc! i-am strigat şi eu la rândul meu, apăsând mai tare acceleraţia şi conducând ceva mai repede.

Era fantastic să conduci un jeep decapotat. Vântul îmi zburătăcea părul în mers, dându-mi astfel impresia că mergeam mult mai repede decât o făceam de fapt. Când am făcut un tur complet în cerc, m-am întors și am pornit-o în direcție opusă, făcându-l pe Lucien să râdă. În timp ce puneam frână, ca apoi să accelerez din nou, mi-am dat seama cât de mult îmi lipsise asta, cât de liberă mă simțeam, chiar dacă nu mergeam nicăieri, de fapt.

— Amy, ai grijă, a strigat Lucien deodată, cu glas ascuțit.

— Ce este? am strigat eu, o secundă înainte ca mașina să se lase brusc pe partea stângă, făcându-mă să apăs în mod accidental accelerația mai tare decât intenționasem. Jeepul a făcut un salt înainte și deodată am pierdut controlul și preț de o secundă oribilă, m-am întors cu trei luni în urmă. O secundă mai târziu mi-am venit în fire și am apăsat puternic frâna — dar nu la timp ca să evit o siluetă verde ce se profila amenințător în fața mea. S-a auzit un scrâșnet și mașina s-a oprit brusc, cu o smucitură puternică.

— Ești teafără? m-a întrebat Lucien venind în grabă spre mașină.

Auzeam cum îmi pulsa sângele în cap și îmi era greață. Simțeam cum începea mă cuprindă un val de panică, ce amenința să pună stăpânire pe mine. M-am sforțat să deschid ochii și să opresc motorul. Mi-am luat mâinile, care îmi tremurau, de pe volan. Am oprit motorul și mi-am luat repede mâinile de pe chei. Ce-o fi fost în mintea mea? De ce insistasem, totuși, să fac acest lucru? M-am ridicat în picioare, încercând să răzbesc cu privirea dincolo de capotă.

— Ce s-a întâmplat? am întrebat eu, străduindu-mă din răsputeri să îmi stăpânesc tremurul din voce.

— Ei bine, cred că mașina e în regulă, a spus Lucien de jos, de pe pământ, unde stătea îngenuncheat. Se pare că ai intrat într-o gaură de popândău. Dar cred că Maurice s-a dus.

S-a ridicat ținând în mână capul — cu coarne — al unui elan ornamental.

— Oh, Doamne, am spus eu holbându-mă la el. Îmi pare tare rău — ți-am stricat elanul?

Nu știu de ce acest lucru a părut, dintr-odată, amuzant. Dar era. Simțeam cu o ușoară disperare cum era să mă bufnească râsul și mi-am mușcat aprig buza că să mă abțin.

— *Maurice*, a rostit Lucien cu jale și asta a pus capacul.

Am izbucnit într-un râs isteric. Când m-am potolit, am coborât din jeep și am trecut pe locul din dreapta, încercând să evit să mă uit la elanul decapitat, gândindu-mă că nu mai era amuzant deloc.

Nu mai e nevoie să spun că Lucien a condus mașina înapoi la casa de oaspeți. Capul lui Maurice se odihnea între noi pe banchetă.

— Îmi cer scuze din nou, am spus eu.

— Oh, probabil că și-a meritat-o, a spus el coborându-și privirea spre capul de elan. De fapt, s-ar putea să iasă ceva de aici. Ar arăta grozav pe o poliță deasupra șemineului. Știi tu, pentru oamenii care își doresc un asemenea ornament dar nu vor să omoare animalul adevărat.

— Îmi place ideea, am declarat eu. Cred că e de viitor.

El mi-a aruncat o privire, iar eu m-am mulțumit să ridic din sprâncene spre el.

A tras mașina în fața casei de oaspeți, iar eu m-am uitat în sus, la ferestre. Parterul era tot luminat, etajul era cufundat în întuneric.

— Se pare că Roger s-a dus la culcare, am remarcat eu.

— Mda, a spus Lucien, uitându-se la casă.

A trecut un moment în care nu s-a auzit nimic altceva decât țârâitul greierilor și uruitul motorului.

— Și care-i treaba cu voi doi? m-a chestionat el, rupând tăcerea.

M-am uitat la el.

— Ce vrei să spui? am întrebat eu, știind la ce se referea.

Lucien a oprit motorul și s-a răsucit pe scaun astfel încât să se sprijine de ușă și să stea cu fața la mine. Apoi, dându-și seama probabil că Maurice îi stătea în cale, a ridicat capul și l-a pus pe bancheta din spate.

— Nu e nimic între noi, i-am spus eu, ridicând privirea spre etaj. Roger este îndrăgostit de sora ta.

El a clătinat din cap.

— Nu sunt prea sigur de asta.

Eram pe cale să îl contrazic când am realizat faptul că Roger spusese, în esență, cam același lucru cu câteva ore în urmă.

— Ei bine... știu că încă mai ține la ea. Adică, de asta suntem aici.

— Deci nu e nimic între voi doi? a insistat Lucien.

Am clipit nedumerită. Primul meu impuls îmi spunea să fiu neîncrezătoare în privința faptului că i-ar putea trece măcar prin cap așa ceva. Dar... mi-am trecut degetele prin păr încercând să nu trag de el prea tare. Roger era așa cum *era*. Și cu toate că remarcasem cât de drăguț era prima dată când l-am văzut, nu mă mai gândeam deloc la el în felul ăsta. Apoi, pe neașteptate, o serie de imagini au dat năvală nepoftite în mintea mea, derulându-se rapid. Roger bătând darabana cu degetele pe volan. Roger dormind lângă mine în pat, cu pătura care-i căzuse de pe umăr. Urmărindu-mă cu atenție în timp ce conducea prin noaptea înecată în ploaie din Kansas, cerându-mi să îi vorbesc. Oferindu-mi ultimul cartof pai.

— Amy? m-a trezit Lucien din reverie.

— Nu, m-am repezit eu să răspund. Nu, nu e nimic între noi. Nu.

— Cam multe nu-uri, a constatat Lucien.

— Mda, l-am aprobat eu, fiindcă auzisem și eu asta.

M-am lăsat pe spate și m-am sprijinit de spătar, un pic cam bulversată de această conversație.

— Nu eram sigur, a spus el. Care era situația, vreau să spun.

Am clătinat din cap.

— Nu e nimic.

Am făcut o pauză după ce am rostit aceste vorbe. Era oare întru totul adevărat?

— Adică, nu s-a întâmplat nimic, m-am corectat eu, sigură de faptul că măcar atât era adevărat. Vreau să spun că am venit aici pentru Hadley. Fiindcă Roger încă mai simte ceva pentru ea.

— Eu nu sunt sigur de ce o să se întâmple până la urmă. Cred că Had îi va arunca o privire și o va lua la fugă. Așa procedează ea. Eu sunt opusul ei. Îmi place să rămân prin preajmă.

— Tu ești cultivator, i-am reamintit eu. Îți înfigi rădăcinile în pământ. La modul literal. Oamenii care fug nu sunt înclinați să facă așa ceva.

— Nu, a rostit Lucien cu un zâmbet. Cred că nu. Dar presupun că am învățat să fac acest lucru deoarece *cineva* trebuia să fie aici. Iar Hadley și-a petrecut întreaga viață fugind. Fuge de orișice. De lucruri, de oameni, de sentimente. De familie. Am văzut-o făcând asta dintotdeauna. De ce crezi că face echitație? A tot încercat să fugă de când era mică. Lucrul de care nu cred că își dă seama este că, în cele din urmă, va trebui să se oprească. Și ce se întâmplă atunci când o faci?

Ceva din ceea ce a spus Lucien mi-a sunat familiar, și într-o străfulgerare a minții, l-am văzut pe Charlie al cărui cap dispărea peste balustrada verandei în timp ce se strecura afară, noapte de noapte.

— Cred că și fratele meu face același lucru, am spus eu încetișor. Nu știu dacă fuge de ceva anume. Dar cred că îi place să meargă în locuri unde oamenii nu îl pot urma.

— Da? s-a mirat Lucien.

— Da, am spus eu, simțind lipsa fratelui meu.

Îmi petrecusem atâta timp având grijă să nu vorbesc despre el. Dar, dintr-odată, voiam să o fac. Știam, fără să pot spune de ce, că Lucien mă va înțelege.

— E la dezintoxicare, am spus-o eu cu glas tare, pentru prima oară.

S-a uitat la mine o clipă nesfârșit de lungă, apoi și-a ridicat privirea spre cer și a râs scurt.

— La fel e și mama mea.

A clătinat din cap.

— Se duce aproape în fiecare vară să se trezească la realitate. Ea și tata le spun tuturor că sunt doar într-o excursie, ca să profite de golf. Chiar i-am crezut până acum câțiva ani, când Had m-a făcut să înțeleg despre ce era vorba.

— Îmi pare rău, am spus eu sperând să își dea seama că o spuneam din tot sufletul.

— Și mie, a adăugat el, uitându-se la mine cu un zâmbet pe chip. Dumnezeule, parcă am fi dintr-un tablou de Norman Rockwell, nu-i așa?

— Familiile fericite sunt toate la fel, am spus eu citând dintr-o carte despre care o auzisem odată pe mama vorbind împreună cu Charlie.

Lucien a dat aprobator din cap.

— Exact.

Mi-am sprijinit capul de spătarul scaunului și mi-am ridicat privirea spre cer.

— Hei, știi care este motto-ul statului Kansas?

— Nu. Luminează-mă.

— *Ad astra per aspera* — e în latină. Înseamnă Pe căi ostile...

— ...până la stele, mi-a luat Lucien vorba din gură. I-am aruncat o privire, impresionantă fiind, iar el și-a ciocănit craniul. Nu e doar un suport pentru pălării.

— Impresionant, am spus eu, dându-mi din nou capul pe spate. Mi-a venit pur și simplu în minte azi. Este frumos afară.

— Este, a murmurat el. Amy...

Mi-am întors capul ca să mă uit la el și am văzut că alunecase un pic mai aproape de mine. În timp ce îl priveam cu surprindere, el a întins mâna și mi-a dat o șuviță rebelă de păr pe după ureche. Mâna lui a zăbovit o secundă acolo, apoi a trasat cu degetele o curbă pe obraz oprindu-se la bărbie.

— Oh, am murmurat eu. *Oh.* Hm...

Nu mă așteptasem la asta. Și aveam senzația că trecuse multă vreme de când avusesem de-a face cu ceva în genul acesta. Îmi plăcea Lucien, desigur, era chiar drăguț, dar...

S-a mai apropiat un pic de mine, iar mâna lui se odihnea pe spătarul scaunului, fiind acum chiar în spatele umerilor mei. În timp ce făcea asta, chiar am simțit cum mă străbătea un fior de emoție. Iată un băiat care mă plăcea, care părea să dorească să mă sărute sub cerul înstelat. Încă mai încercam să îmi dau seama ce simțeam, și ce aveam de gând să fac, când el s-a apropiat și mai tare și și-a aplecat capul înspre mine.

În acel moment s-a aprins lumina în camera lui Roger, iar eu mi-am ridicat privirea într-acolo, practic stricând momentul. Lucien s-a uitat și el spre lumină și s-a lăsat să alunece un pic spre partea lui de mașină.

— Se pare că Roger s-a trezit, am zis eu, precizând un lucru absolut evident, doar pentru a încerca să acopăr o parte din stânjeneala momentului.

— Așa se pare, a spus Lucien cu un surâs stingher.

I-am zâmbit și eu, apoi m-am tras spre marginea scaunului.

— Ar fi cazul să mă duc la culcare, am spus eu ieșind din mașină. Am închis portiera, apoi m-am aplecat peste fereastra deschisă.

— Dar rămâne pe mâine.

— Pe mâine, a spus Lucien pe un ton degajat, cu toate că am remarcat că roșise ușor — cel puțin, chipul lui ars de soare părea mai pronunțat la culoare... Ai condus azi, a spus el uitându-se la mine. Asta e grozav.

— Mda, am consimțit eu, simțind cum iar mă cuprindea panica numai când mă gândeam la asta, la momentul în care mașina mi-a scăpat de sub control din nou.

Am încercat să îmi înăbuș acest sentiment pe cât am putut de bine și să îmi spun că totul era în regulă. Din nefericire, nu se putea spune același lucru și despre Maurice. M-am răsucit pe călcâie și m-am îndreptat spre casa de oaspeți.

— Încă un lucru, a strigat el după mine încetișor, iar eu m-am întors din nou cu fața la el. Ai vreun animal preferat?

Întrebarea m-a luat pe nepregătite. Nu cred că îmi mai fusese pusă de la vârsta de opt ani, în orice caz. Amy! ar fi știut răspunsul imediat. Probabil pisoii. Sau inorogii. Dar nu ar fi avut parte de noaptea asta — nu ar fi riscat să plece desculță și să conducă un jeep pe pajiște. Dar eu am făcut-o.

— Nu știu, am recunoscut eu, cugetând la întrebare. Cred că mi-au plăcut dintotdeauna bufnițele.

— Bufnițele? s-a mirat el. Pe bune?

— Da, am răspuns eu râzând. Dar poate doar din cauză că îmi plac acadelele. Și chips-urile din cartofi. Orice seamănă cu ochelarii, cred. De ce?

— Fără un motiv anume, a spus el dând mașina în marșarier și întorcând-o în direcția casei principale.

A claxonat scurt, apoi s-a făcut nevăzut pe drum, lăsând în urmă liniștea și întunericul. Mi-am ridicat privirea spre casă și am văzut că lumina din dormitorul lui Roger era din nou stinsă.

Am intrat înăuntru, incapabilă să îmi șterg zâmbetul de pe buze. Lucien mă plăcea. A vrut să mă sărute. După Michael, și după ce îmi petrecusem atâta timp singură, și atâta timp fără să socializez, mă gândeam că s-ar putea să nu mi se mai întâmple din nou. Dar se întâmplase.

În timp ce mă îndreptam spre camera mea, am văzut celularul în mijlocul patului aranjat perfect. L-am luat în mână, gândindu-mă la mama lui Lucien care era la cură de dezintoxicare și nu voia ca el să îi strice aspectul pajiștii cu creațiile lui. Mama mea venise să mă vadă la toate spectacolele mele, cu excepția ultimului. Întotdeauna îmi aducea flori. Și cu toate că mă simțisem stânjenită la vremea respectivă, întotdeauna o auzeam ovaționându-mă, separat de ceilalți, când ieșeam la rampă la sfârșitul spectacolului.

Am format numărul ei, tastând codul pentru mesageria directă.

— Bună, mamă, am spus eu după bip. Eu, ăăă, voiam doar să te salut. Suntem în Kentucky. Și sunt bine. Așa că nu trebuie să îți faci griji.

Am închis și m-am uitat la ecran. Încercasem să nu mă gândesc la asta, dar probabil că era îngrijorată. Așadar, mesajul poate că era oarecum de folos. Am mers la culcare simțind cum mi se luase o mică greutate de pe inimă.

De dimineață, când am coborât să văd dacă Roger se trezise și, în caz că da, dacă făcuse cafeaua, am văzut ceva pe veranda din față și am ieșit afară să văd despre ce era vorba. Și iat-o stând acolo pe treapta de sus — o bufniță micuță meșteșugită dintr-un arbust ornamental. Am ridicat-o și am studiat-o îndeaproape. Era uimitoare. Pe nas și în jurul ochilor avea niște curburi și mi-am dat seama, după o clipă, că purta ochelari.

NETMAIL . . . Internetul cu care te simți în siguranță!

INBOX amycurry@netmail.com

DE LA	SUBIECT	STARE
Charlie Curry	Bună	CITIT
Julia Andersen	**Ultimul mail**	**NECITIT**

DE LA: Charlie Curry (charliecurry@netmail.com)
CĂTRE: Amy Curry (amycurry@netmail.com)
SUBIECT: Bună
DATA: 10 iunie
ORA: 4:45 p.m.

bună —

voiam doar să te salut & și să mă asigur că ești bine. i-am scris mamei și am întrebat-o de tine & și a spus că nu vrea să vorbească despre asta, dar că tu ai „dezamăgit-o foarte tare".

nu îți stă în fire, dar bravo ție!

oricum, sper că ești bine.

charlie

DE LA: eu (amycurry@netmail.com)
CĂTRE: Charlie Curry (charliecurry@netmail.com)
SUBIECT: Re: bună
DATA: 10 iunie
ORA: 11:45 p.m.

Bună — îmi pare bine să aud veşti de la tine.

Sper că eşti bine şi că totul e în regulă cu tine.

Acum sunt în Kentucky. (E o poveste lungă). Să spunem doar că mama e furioasă pe mine, dar sentimentul e reciproc. Va trebui să îţi povestesc totul într-o bună zi. Într-un fel îmi doresc ca tu să fi avut acces la telefon acolo. Cred că este o poveste care se spune doar personal.
Sper să stăm de vorbă în curând.

— Amy

Ea a cunoscut un băiat în Kentucky.
—Steve Earle

— E acasă, ne-a anunțat Lucien.

A sosit la casa de oaspeți la scurtă vreme după ce eu am descoperit bufnița. Roger a ieșit din dormitor chiar în timp ce Lucien intra în casă și acum își turna un pahar cu apă în liniște.

— Chiar acum? am vrut eu să știu.

— Chiar acum, mi-a întărit el spusele, traversând bucătăria și luând o banană din coșul cu fructe pe care îl adusese cu el de dimineață. Probabil că va aduce remorca pentru cai la grajd, va instala caii în cușete, apoi se va întoarce la vilă.

De-acum nu ar mai fi trebuit să fiu surprinsă că aveau grajduri, și cu toate astea am fost.

— Așa că uite ce cred eu, a continuat el, adresându-i-se lui Roger. Ce-ar fi ca Amy și cu mine să dispărem din peisaj, ca tu să poți să conduci mașina până la vilă, și astfel Hadley să nu trebuiască să știe că voi doi ați stat peste noapte aici?

Roger s-a mulțumit să dea din umeri.

— Nu-mi pasă dacă află, a spus el pe un ton ușor ascuțit. Nu am de gând să mint în privința asta.

— Bine, am intervenit eu, uitându-mă la el și încercând să ghicesc în ce ape se scălda.

Mă trezisem devreme, îmi verificasem e-mail-ul și căutasem informații despre institutul lui Charlie. Nu deschisesem mail-ul Juliei, dar m-am uitat îndelung la subiect înainte de a închide

laptopul din casa de oaspeți. Roger a stat ascuns în camera lui de dimineață, așa că nu am avut ocazia să stau de vorbă cu el despre noaptea trecută. Părea preocupat — ceea ce era de înțeles, având în vedere că urma să se întâlnească cu Hadley.

— Dar probabil că ar fi cel mai bine să nu fiu în mașină cu tine, nu-i așa?

Roger s-a uitat la mine o clipă, apoi a dat din cap.

— Da.

Simțind probabil tensiunea emoțională a lui Roger, Lucien a plecat să încarce bagajele în mașină. Când ușa s-a trântit după el, m-am întors cu fața spre Roger, încercând să îmi dau seama ce se petrecea cu el.

— Te simți bine în legătură cu treaba asta? am întrebat eu.

— Da, a răspuns el cam repezit.

A aruncat o privire afară, apoi m-a întrebat fără să se uite la mine:

— De unde a apărut bufnița aia?

— Oh, am răspuns eu zâmbindu-i păsării. Lucien a făcut-o. Nu-i așa că e drăguță?

— Da, a răspuns el cu glas cavernos. Drăguță.

— Ești bine? l-am întrebat eu.

Nu-l văzusem niciodată atât de retras în sine și nu puteam spune exact ce anume era în neregulă.

— Da, a spus el din nou. Sunt bine.

A tras aer în piept și mi-a aruncat o privire.

— Tu ești..., a început el, pe când Lucien intra în casă.

— Bagajele sunt în mașină, a spus el. Sunteți gata?

— Mda, a răspuns Roger, făcându-mă să surâd.

Am aruncat o ultimă privire casei de oaspeți și apoi ne-am îndreptat spre mașină. Am pus cu grijă bufnița pe bancheta din spate, iar Roger i-a aruncat o privire peste umăr, a clătinat din cap, și s-a urcat la volan.

— Bine, am spus eu. Păi atunci, bănuiesc că ai să mă suni când... Nu știam cum să închei această frază. Când vrei să vin la mașină, am terminat eu.

Am strâns din buze și m-am uitat în mașină la Roger și la locul meu de lângă el, gol. Încercam să nu mă gândesc la asta, dar știam că, după cum stăteau lucrurile, călătoria noastră s-ar putea încheia în câteva minute. Hadley fusese obiectivul lui în tot acest răstimp. Și acum că își atinsese scopul, ce putea să însemne acest lucru? Dacă el și Hadley se împăcau — un gând care îmi făcea să mi se strângă ușor stomacul — presimțeam că el nu își va mai continua călătoria împreună cu mine.

— În regulă, a spus el.

— Amy, vrei să mai conduci? a strigat Lucien la mine din locul unde se afla, în picioare lângă jeep.

Roger s-a uitat la mine speriat.

— Ce? a întrebat el holbându-se la mine. Când ai...

— Nu am avut ocazia să îți spun încă, am spus eu, având senzația că aveam multe lucruri cu care să îl pun la curent, și dorindu-mi să o fac fără ca Lucien să fie de față, și fără ca întrevederea iminentă cu Hadley să se profileze amenințător la orizont. Dar, da, aseară. Am condus jeepul vreun minut.

— Până când a decapitat un elan, a strigat Lucien.

— Era doar un arbust, am spus eu în chip de explicație, dorindu-mi ca să-i fi spus eu însămi lui Roger toate acestea.

— Uau, s-a mirat el, nedezlipindu-și ochii de mine. E... e grozav. Bravo ție.

— Mulțumesc, am spus eu.

S-a lăsat liniștea și aveam impresia că era fie ceva nelalocul său, fie o oarecare tensiune între noi.

— Ei bine, ar trebui să plec, a spus Roger pornind motorul. Te sun.

— Baftă, i-am urat eu, ca imediat apoi să mă îngrijorez din pricina faptului că nu trebuia să fi spus așa ceva. Adică, sper ca totul să decurgă bine. Adică... vocea mi s-a frânt în vreme ce el continua să aibă privirea ațintită drept înainte și mi-am dat seama că, oricum, nu aveam habar ce tot încercam de fapt să spun.

— Bine, a spus el.

Apoi a dat mașina cu spatele, a ieșit de pe aleea casei de oaspeți și s-a dus după Hadley.

Până la urmă, Lucien a fost cel care a condus și ne-am îndreptat spre partea din spate a proprietății urcând un deal care părea a fi cel mai înalt punct de pe domeniu — casa principală era sub noi și în spatele ei aș fi putut să jur că am văzut terenuri de tenis. Ne aflam chiar deasupra grajdurilor și am văzut că, pe lângă casa principală, erau câteva arene diferite, având montate obstacole și mai era ceea ce am presupus eu că ar fi o arenă interioară într-o clădire uriașă circulară.

— Uau, m-am minunat eu, admirând priveliștea.

Era deja cald și se anunța o amiază de foc. Dar pe moment, era chiar plăcut. Am inspirat mirosul de iarbă proaspătă, m-am uitat la vasta întindere verde din jurul meu și mă întrebam cum de ajunsesem aici.

— Ce este acolo? m-am interesat eu, arătând spre o clădire lângă ceea ce părea a fi un heleșteu.

Era atât de departe încât nu puteam fi sigură dacă făcea parte tot din domeniul familiei Armstrong.

— Aceea este tabăra de vânătoare, m-a lămurit Lucien, uitându-se în direcția pe care i-o indicam și a oftat. Ocupația preferată a tatălui meu. Nu poate pricepe de ce eu țin morțiș să fac rațe false din moment ce le putem împușca pe cele adevărate.

— Oh, am făcut eu, dându-mi seama foarte clar că nu ne mai aflam în California.

Nu mai întâlnisem niciodată până atunci pe cineva care vâna.

— Mda, a spus el. A planificat o întreagă călătorie pentru mine și pentru el în noiembrie, în Canada. Care va fi probabil în timpul examenelor. O să încerc să mă fofilez.

M-am întors spre el să îi spun ceva chiar în timp ce am văzut jeepul meu Liberty parcând în fața clădirii principale. Roger a coborât și a trântit ușa după el în timp ce își închidea telefonul. S-a uitat în jur, și-a trecut mâinile prin păr, și apoi, ca și cum s-ar fi

răzgândit, şi-a netezit părul, aşa cum o făcusem eu pentru el cu o zi înainte.

M-am uitat la Lucien, apoi m-am lăsat să alunec mai jos pe scaun, ceea ce era complet inutil, din moment ce eram totalmente expusă. Şi totuşi, acest lucru m-a făcut să mă simt mai puţin vinovată că spionam pe cineva.

— De ce este el acolo? m-am întrebat chiar în momentul când am primit răspunsul.

Uşa clădirii principale s-a deschis, făcându-şi apariţia cea mai drăguţă fată pe care o văzusem vreodată. Deşi era foarte departe de mine, părea să aibă acea aură. Aceea pe care o sesizezi când eşti în prezenţa unei celebrităţi. În Los Angeles, acest lucru li se întâmpla unora în mod normal, firesc — nimic mai mult decât o privire rapidă înainte de a fi îmbrâncit la o parte de o haită de paparazzi. Dar o simplă privire era de obicei suficient de lungă ca să îţi dai seama de acel ceva aparte, de strălucirea pe care cei cu adevărat frumoşi păreau să o aibă. Fata asta o avea. Cu prisosinţă.

— Hadley? am întrebat eu, cunoscând răspunsul.

— Hadley, mi-a confirmat Lucien.

Poza pe care mi-o arătase Bronwyn nu o punea într-o lumină favorabilă. Era înaltă şi subţire şi avea genul acela de trăsături perfecte care te făcea să te întrebi cum de nu o descoperise un vânător de fotomodele, cu ani în urmă. Purta jeanşi şi un tricou polo, dar puteau fi, la fel de bine, şi haine haute couture, după felul în care le purta. Când am văzut-o pe ea, şi l-am văzut pe Roger uitându-se la ea, am înţeles de ce am bătut tot drumul până aici. Am înţeles de ce a fost dispus să mă suporte pe mine, o liceană searbădă, doar ca să aibă şansa de a o revedea. L-am văzut cum se îndrepta spre ea, având aceeaşi senzaţie în stomac pe care o ai când urmăreşti un film de groază. Nu voiam să privesc, dar în acelaşi timp, ştiam că nu eram în stare să îmi feresc privirea. M-am gândit preţ de o clipă că urmau să se îmbrăţişeze, dar, după aceea, el a făcut un pas înapoi şi a ridicat doar o mână în chip de salut.

— Ce crezi că o să se întâmple? i-am şoptit eu lui Lucien.

El a zâmbit şi şi-a dat ochii peste cap.

— Amy, suntem la peste treizeci de metri distanţă. Nu cred că ne pot auzi.

— Ştiu, am spus eu. Dar totuşi.

I-am urmărit cum stăteau de vorbă; Roger stătea cu mâinile în buzunar, dând din cap spre maşină. Hadley a dat şi ea din cap, apoi a făcut un semn spre stânga ei, şi, după aceea, au plecat amândoi, ocolind clădirea grajdului şi dispărând din raza noastră vizuală.

— Fir-ar să fie, am bodogănit eu în şoaptă.

— Ştii ceva, a început Lucien, în funcţie de ce se întâmplă acolo — a indicat cu mâna direcţia în care plecaseră cei doi — sunteţi bine-veniţi dacă mai vreţi să rămâneţi câteva zile. M-am simţit grozav în compania voastră.

I-am aruncat o privire.

— Foarte drăguţ din partea ta, am subliniat eu. Dar ai făcut deja prea multe pentru noi. Şi cred că trebuie să o pornim din nou la drum.

A dat din cap ca şi cum se aşteptase la acest răspuns.

— Încotro vă îndreptaţi de aici încolo?

— N-am discutat încă despre asta, i-am spus eu. Dar...

M-am gândit la excursia pe care tata dorise să o facă împreună cu mine şi cu Charlie, şi cum, chiar în acel moment, eram doar la câteva ore distanţă de Memphis. Dar, deocamdată, nu ştiam care era statutul acestei călătorii. Din câte ştiam, putea lua sfârşit, chiar atunci. M-am oprit şi m-am ridicat un pic mai sus pe scaun când am văzut-o pe Hadley ieşind ţanţoşă din locul unde dispăruse odată cu Roger. Nu părea fericită; avea buzele strânse într-un rictus şi postura ei părea un pic mai rigidă. Nu mai arăta nici aşa de drăguţă ca înainte. Roger a urmat-o o clipă mai târziu. Mergea mai încet şi îşi ţinea capul plecat; era greu să îi descifrezi expresia de pe chip. Hadley a intrat pe uşa grajdului pe care a trântit-o cu atâta putere, încât, până şi la distanţă de peste treizeci de metri sau cam aşa ceva, tot am tresărit.

— Ei da, am zis eu.

— Mda, m-a aprobat Lucien.

L-am privit pe Roger cum s-a sprijinit de Liberty, cu ochii ațintiți în continuare în pământ.

— Păi cred că ar fi cazul să mergem, i-am spus eu lui Lucien.

— Cred că da, a consimțit el. Vrei să te duc eu cu mașina până acolo?

— Nu, e în regulă, am spus eu coborând din mașină. E doar la câțiva pași în josul dealului.

Lucien a coborât de pe locul șoferului și s-a întâlnit cu mine în fața capotei.

— Știu că nu e treaba mea, am spus eu, cuvintele ieșindu-mi pe gură un pic cam șovăielnic. Dar ar trebui să te duci în excursia aceea împreună cu tatăl tău.

El a clipit, de parcă nu asta s-ar fi așteptat să îi spun.

— Problema e că..., a început el.

Am clătinat din cap și l-am întrerupt:

— Fă-o, pur și simplu, l-am îndemnat eu. Îl vei face fericit. Și pentru că la un moment dat, s-ar putea... s-ar putea să nu mai poți să o faci.

Lucien a încuviințat din cap, expresia lui devenind mai serioasă și am știut că a înțeles la ce mă refeream. M-am uitat la chipul lui încă o clipă, ca să mi-l întipăresc în minte și mi-am dat seama că voi simți lipsa acestei persoane pe care nici măcar nu o cunoșteam cu o zi înainte, pe vremea asta.

— Mulțumesc pentru tot.

— A fost distractiv, a spus el un pic cam nostalgic.

S-a uitat la mine și mi-a zâmbit.

— Ești grozavă. Știi asta, nu?

Nu prea știam ce replică să îi dau, așa că am scos un mic hohot de râs stânjenit.

— Și tu trebuie să continui să faci animale, l-am încurajat eu. Pe bune. O să fiu foarte supărată dacă nu o s-o faci.

— Ei bine, nu vrem să se întâmple una ca asta, a afirmat Lucien.

Și după aceea, înainte ca eu să apuc măcar să îmi dau seama ce avea să se întâmple, s-a aplecat și m-a sărutat.

Totul a fost rapid; abia dacă am avut timp să îi răspund înainte ca el să se îndepărteze de mine şi să se urce înapoi la volan.

— Ţinem legătura, mi-a strigat el.

M-am gândit că am memorat în celularul meu numărul de telefon pe care îl scrisese el pe tăbliţa albă, apoi am dat din cap şi i-am făcut cu mâna în vreme ce el dădea în marşarier ca să intre pe aleea principală. Poate că se ducea să meşteşugească ceva. Poate o altă bufniţă. Sáu, mai degrabă, un înlocuitor pentru elanul decapitat. L-am urmărit cu privirea până când nu a mai rămas în urma jeepului decât praful ridicat pe drum, după care a cotit-o şi a pornit-o la vale, derapând în mod inevitabil când a încercat să facă manevra pe coama abruptă a dealului.

Roger şi-a ridicat privirea în vreme ce am luat-o la fugă pe ultima porţiune a dealului.

— De unde ai apărut?

I-am indicat cu mâna vârful dealului.

Căscam gura prin împrejurimi când am dat cu ochii de voi...

— Oh, a îngăimat Roger. Mda.

L-am privit, încercând să văd dacă îmi puteam da seama care era rezultatul conversaţiei, dar chipul lui era ciudat de impenetrabil.

— Ei bine, a rostit el după un minut, eşti gata de plecare?

— Da, am răspuns eu. Eşti bine?

Roger a dat din cap.

— Ştii ce, a zis el, zâmbind-mi pentru prima oară în acea dimineaţă. Cred că da.

Am ocolit maşina şi m-am dus la locul meu şi, chiar pe când încercam să deschid portiera, am auzit *bip*-ul uşilor care s-au încuiat cu un declic. În mod evident, nu mai puteam deschide portiera maşinii.

— Roger, i-am atras eu atenţia. Haide.

— Ce este? a întrebat el, zâmbindu-mi peste capotă. Eşti sigură că nu vrei să *conduci*?

Accentul pus pe ultimul cuvânt mi-a dat de ştire că nu uitase spusele lui Lucien. Şi avusesem dreptate să cred că nu fusese deloc încântat de treaba asta.

— Nu, am spus eu, străduindu-mă din toată puterea să nu izbucnesc în râs. Dă-mi drumul înăuntru.

— Bine, a consimțit el, deblocând ușile ca să le blocheze apoi, chiar în momentul când m-am repezit la mâner.

— Potolește-te!

— Ce este? Doar fiindcă nu ai fost suficient de rapidă...

Ușa grajdului s-a deschis din nou, iar Hadley și-a făcut apariția în prag, uitându-se la noi. După expresia întipărită pe chipul ei, se vedea că nu se așteptase să dea cu ochii de mine.

— Oh, a făcut ea, mutându-și privirea de la mine la Roger.

— Tocmai plecam, a anunțat-o Roger, deblocând din nou ușile cu un bip.

Presimțeam că, de data asta, ușile vor rămâne deschise.

— Ea este? a întrebat Hadley, uitându-se la mine.

Am clipit de uimire. Ea și Roger discutaseră despre *mine*?

— Bună, am zis eu, neștiind exact care era răspunsul adecvat la acea întrebare. *Da?* Eu sunt Amy...

— Îmi deranjați caii, a spus ea, întrerupându-mă. Dacă ați putea totuși...

— Plecăm, a spus Roger liniștit.

— Da, bine, a replicat ea, dar nu părea să mai aibă nimic de spus.

M-a studiat îndelung, iar eu i-am înfruntat privirea, bucuroasă, încă o dată, că purtam hainele lui Bronwyn și încercând să țin minte să stau dreaptă. Apoi s-a întors brusc și a intrat înapoi în grajd, ușa închizând-se în urma ei cu o bubuitură puternică.

Am intrat repede în mașină. Roger a urcat și el și ne-am pus centurile de siguranță la unison.

— Ce s-a întâmplat? l-am interogat eu. Ce i-ai spus?

Roger a pus cheia în contact și mi-a aruncat o privire.

— I-am spus la revedere.

Apoi a pornit motorul, a introdus schimbătorul în treapta întâi de viteză și am pornit la drum.

Pe unde am fost . . .

Statul nr. 9: Kentucky – Statul ierbii albastre

Motto: Uniți rămânem în picioare, dezbinați cădem.

Suprafață: Nu este la fel de mare ca celelalte state! În sfârșit, am ajuns în state de dimensiuni normale!

Informații utile: Roger a fost profund dezamăgit că nu am mâncat la KFC în Kentucky. Voia să știe dacă i se spune doar „FC" aici, deoarece partea cu Kentucky se subînțelege.

Impresii: Kentucky EXCELEAZĂ la capitolul mâncare. O bilă albă pentru ceaiul glasé, sandvișurile Hot Browns și tarta Derby. O bilă neagră pentru băuturile care au gust de butoi afumat.

Album de călătorie . . .

WAFFLE HOUSE
Munfordville, KY
6/11
Chelner: Elle

Meniu Waffle nr. 1	
Două jumări &	
Mămăliga cu brânză	5.99
Costiță crocantă	2.99
Ceai glacé	1.50
Meniu Waffle nr. 3	
Burger dublu	3.99
Costiță crocantă	2.99
Bere fără alcool	1.50
TOTAL:	18.96

Ador Waffle House (Casa Vafelor)!

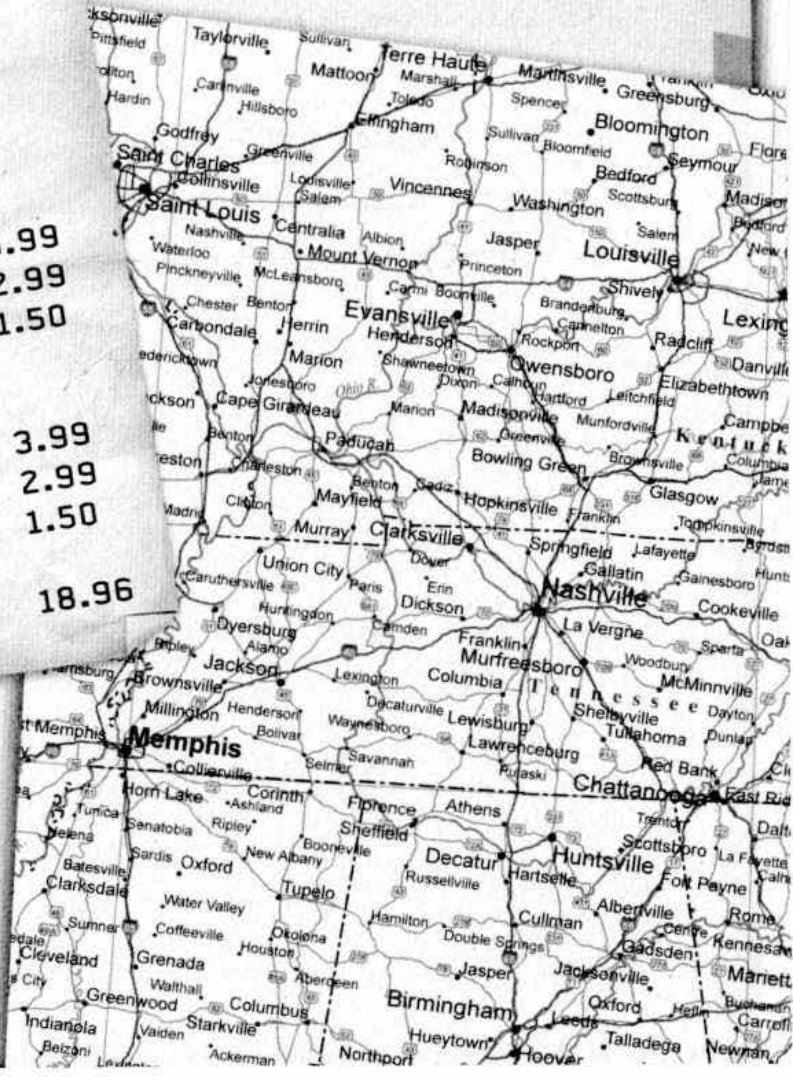

De la Louisville la Memphis: 5 ore

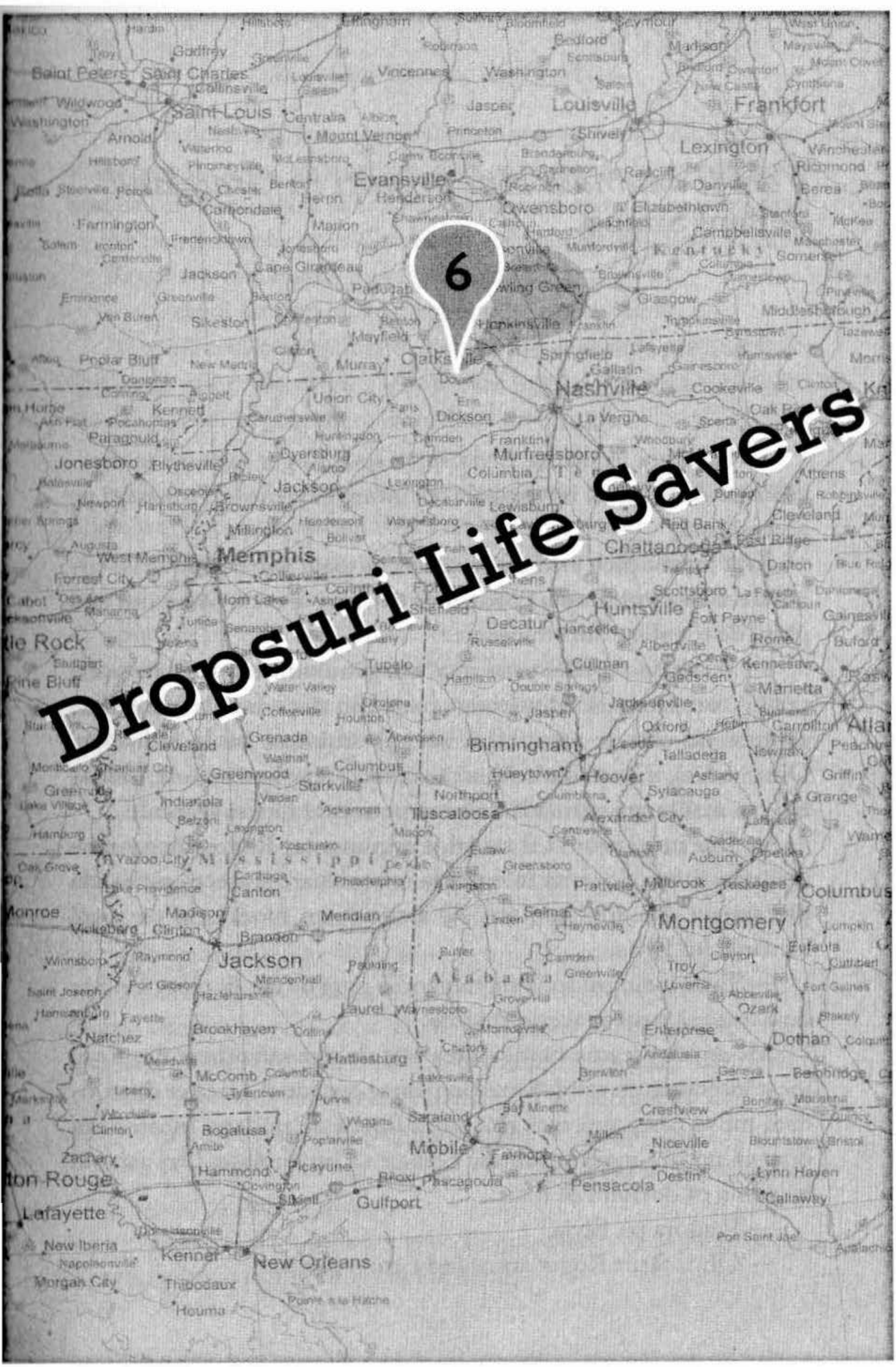
6
Dropsuri Life Savers

Vom fi amândoi bine primiți în Graceland.
—Paul Simon

— Parcă nu îţi plăcea Elvis, mi-a spus Roger în timp ce mergeam pe Autostrada interstatală 65, întorcându-ne la Tennessee pe aceeaşi rută.

Încă nu era prea cald afară, şi aveam toate patru geamurile coborâte. Briza îmi flutura coada mea de cal şi speram să nu îmi iasă părul de tot afară din strânsoare.

— Îl iubesc pe Elvis, am spus eu, gândindu-mă la toate acele versuri care făcuseră întotdeauna parte din viaţa mea, la toate acele cântece pe care le ştiam fără să îmi amintesc să le fi învăţat. Dintr-odată, mi-am dat seama că aceste câteva luni au fost, probabil, cea mai lungă perioadă de timp petrecută fără să îl ascult.

— Dar nu ai vrut să îl ascuţi, a argumentat Roger, încruntându-se în timp ce se uita în oglinda retrovizoare şi trecea pe banda din stânga. Mi-aduc aminte. Ai instituit un moratoriu pe toate lucrurile lui Elvis.

— Tatăl meu, am spus eu, trăgând o gură de aer în piept înainte de a reuşi să rostesc aceste cuvinte.

Mi-am dat seama că mă durea atât de tare să vorbesc despre el încât încetasem cu totul să mai pomenesc ceva de el. Ceea ce dintr-odată mi se părea cea mai groaznică formă de trădare. Încercasem doar să nu îmi mai reamintesc ceea ce se întâmplase. Dar asta nu însemna că dorisem să îl uit.

— Îl adora pe Elvis.

— Oh, a făcut Roger aruncându-mi o privire.

Am dat din cap şi m-am uitat afară pe fereastră. Dar, spre surprinderea mea, nu terminasem încă cu vorbitul. Şi am simţit că vorbitul ar putea să îmi facă bine. Un pic cam ezitant, am continuat:

— Trebuia să plecăm la Graceland în iulie. Charlie, tata şi cu mine.

Roger s-a uita înspre mine şi a zâmbit.

— În cazul ăsta, cred că ar trebui să te ducem acolo.

M-am întors cu faţa spre el, gata să îmi cer scuze pentru cât de deplasată eram, deoarece făceam cale întoarsă, dar m-am oprit. Poate că eram în propria mea misiune de căutare.

— Şi? am întrebat eu după ce mersesem prin Kentucky vreo două ore şi nu mai puteam suporta deloc suspansul.

Chiar şi pe autostradă, dealurile îşi unduiau culmile domoale de o parte şi de alta a maşinii, cât vedeai cu ochii. Semănau cu pozele din Irlanda pe care le văzusem, dar nu avusesem habar că existau regiuni în ţara mea care arătau astfel. Am realizat, încă o dată, cât de mare era America şi cât de puţin văzusem din ea până acum.

— Îmi place, a spus Roger, bătând din degete ritmul primului cântec din *Avenue Q*. Nu ştiam că musicalurile pot fi amuzante.

Mi-a aruncat o privire, având deja ochelarii pe nas. Dar de data asta, nu a mai comentat asupra faptului că ai mei lipseau nemotivat.

— Nu la asta mă refeream, am spus eu, cu toate că mă simţeam uşurată din cauză că părea într-adevăr să îi placă muzica mea şi nu se prefăcea doar. Voiam să te întreb cum a fost cu Hadley?

Roger nu a spus nimic preţ de o clipă; a trecut doar maşina pe pilotul automat, ceea ce a făcut ca maşina să zvâcnească uşor înainte, ca apoi să se stabilească la o viteză constantă. Am aruncat o privire vitezometrului şi am văzut că era fix la o sută zece.

— Nu a fost cum mă aşteptam, a spus el într-un final.

— La ce te aşteptai? am vrut eu să ştiu, temându-mă de răspuns, dar simţind nevoia să îl aud.

— Cred că... la început, a spus Roger, alegându-şi cu grijă cuvintele, speram să fim din nou împreună.

De îndată ce a spus asta, mi-am dat seama că era exact răspunsul pe care nu dorisem să îl aud. Ceea ce, coroborat cu spusele lui Lucien, m-a făcut să îmi dau seama că, la un moment dat, fără să știu, părerea mea despre Roger se schimbase.

— Oh, am spus eu, încercând să par cât se poate de neutră.

— Dar după aceea — nu știu, a spus el, schimbând din nou benzile, deși nu avea niciun motiv. Nu m-am mai gândit la asta în ultimele câteva zile. Și apoi, când am văzut-o, am avut impresia că nu mai era la fel cum o știam eu.

O văzusem pe Hadley; îmi venea greu să cred una ca asta.

— Chiar așa?

— Știu că sună ciudat, mi-a spus el zâmbind ușor. Dar era ca și cum revedeam o persoană pe care o cunoscusem cu multă vreme în urmă. Și în timp ce ea vorbea, mă tot gândeam la lucrurile pe care le uitasem — cum ar fi faptul că ura muzica mea sau cum mă făcea să aștept ore întregi până când să mă sune înapoi sau cum nu se înțelegea deloc cu prietenii mei. Și... nu știu. Mă tot gândesc în urmă la felul în care ea a terminat-o cu mine. Și ca un făcut, nu era nevoie să știu de ce se terminase. Știam pur și simplu că se terminase. Că se terminase de ceva vreme.

— Uau.

Mi-am adus aminte de felul cum arăta ea după conversație.

— Presupun că nu prea s-a bucurat de treaba asta, nu?

— Nu, a spus Roger. Cred că s-ar putea spune cu siguranță nu.

— Și acum? am întrebat eu.

— Nu știu, a spus el, uitându-se la mine. Și acum ce?

M-am uitat la el și inima mea a început să bată un pic mai repede. Eram aproape sigură că se referea la excursie. Amândoi vorbeam despre excursie. Nu-i așa? M-am uitat afară pe fereastră. Acum el era singur într-un fel în care nu mai fusese până acum. Dintr-odată, eram foarte conștientă de faptul că, de dimineață, mi-am strâns părul la repezeală într-o coadă de cal, fără să îl perii.

— Nu știu, am spus eu întorcându-mă din nou cu fața la el.

Lista de redare nr. 1
alcătuită de Amy

„În drum spre Graceland" sau „Roger face cunoștință cu un musical"

TITLUL CÂNTECULUI	INTERPRET/FORMAȚIE
"Avenue Q"	Avenue Q
"One Short Day"	Wicked
"All That's Known"	Spring Awakening
"Someone Like You"	Jekyll & Hyde
"When I Look at You"	The Scarlet Pimpernel
"All the Wasted Time"	Parade
"I'd Give it All for You"	Songs for a New World
"I Believe"	Spring Awakening
"I Can Do Better Than That"	The Last Five Years
"The Best of All Possible Candide Worlds"	
"Bill"	Show Boat
"Consider Yourself"	Oliver!
"This Night"	Movin' Out
"Where Did We Go Right?"	The Producers
"Wheels of a Dream"	Ragtime
"Still Hurting"	The Last Five Years
"You Can't Stop the Beat"	Hairspray
"For Now"	Avenue Q
"Nothing in Common"	Wearing Someone Else's Clothes
"Remember?"	A Little Night Music

Ochii noştri s-au întâlnit o clipă nesfârşit de lungă, înainte ca el să îşi mute privirea înapoi pe drum.

— Graceland, corect? a întrebat el privind drept înainte.

— Graceland, i-am confirmat eu.

Roger mi-a aruncat o privire rapidă şi mi-a zâmbit, apoi a apăsat pe acceleraţie, scoţând maşina de pe modul de navigare automată, şi a mărit viteza la o sută douăzeci.

Ar fi fost imposibil să ratezi Graceland-ul odată ajuns în Memphis — avea propria ieşire de pe autostradă. Şi o dată ce ieşeai de pe autostradă, intrai, fără niciun dubiu, în ţara lui Elvis. Hotelul Days Inn îţi promitea o piscină în formă de chitară şi filme cu Elvis la cerere, douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru. În faţa noastră, pe drum, erau două Cadillac-uri roz care conduceau în paralel, ceea ce mi s-a părut bizar. Şi, chiar la intersecţia cu parcarea din Graceland, era Heartbreak Hotel, care făcea reclamă pentru reduceri de preţ. Am plătit zece dolari şi am intrat în parcare, dar nu eram încă în Graceland. Conacul, aşa cum era denumit în biletul de intrare, era vizavi de locul de parcare, de avioanele lui Elvis, de cele trei magazine de suveniruri şi de restaurant.

Am intrat, făcând un tur ghidat al conacului. Pachetul VIP includea accesul în „camera costumelor", de care nu credeam că aveam nevoie însă. După ce ne-am luat biletele, ne-am aşezat la coadă pentru a urca în autobuz în spatele unui cuplu german şi în faţa a ceea ce păreau a fi trei generaţii din aceeaşi familie — bunicul, tata şi fiul. În locul unde coada descria o curbă, fiecare grup era îndrumat să i se facă o poză cu Graceland în fundal. Din câte se părea, era obligatoriu — femeia care făcea poze tot explica, cu o voce obosită, că dacă nu voiai pozele, nu trebuia să le cumperi. Când Roger şi cu mine am ajuns la perete, ne-am aşezat unul lângă altul, un pic cam stânjeniţi.

— Un pic mai aproape, ne-a îndrumat fotografa oftând epuizată şi ridicându-şi aparatul de fotografiat.

Roger a făcut un pas mai aproape de mine și apoi a pus încet — ca și cum ar fi vrut să se asigure că eram de acord cu asta — un braț în jurul umerilor mei.

Era ca și cum fiecare nerv din corpul meu s-a trezit deodată la viață. Am zâmbit înspre aparat, dar de fapt mă gândeam cum de nu observasem niciodată până atunci cât de sensibil era umărul meu, cât de hiperconștientă eram de brațul care se odihnea pe el. Cum îi simțeam pieptul urcând și coborând în ritmul respirației acolo unde părțile noastre laterale se atingeau.

— Următorii! a strigat ea și ne-am depărtat unul de celălalt, fără să ne privim, amândoi fiind foarte atenți la ghidurile noastre audio. Am urcat în micul autobuz ce urma să ne ducă peste drum, și după ce ne-am urcat, șoferul a închis ușa și a pornit. Am ieșit din parcare, iar șoferul a semnalizat ca să intre pe alee. M-am uitat pe fereastra autobuzului și am văzut porțile deschise ale Graceland-ului, decorate cu Elvis împreună cu chitara lui și cu note muzicale, și zidul de piatră care ducea la porți — cel care era acoperit cu faimoasele graffiti. Și când am intrat pe alee, iată-l acolo, sus pe deal și mai mic decât mă așteptam: Graceland.

A trebuit să urmăm drumul indicat de ghidul audio prin casă și nu aveam voie să ne întoarcem din drum, dar aveam voie să mergem în propriul nostru ritm. Roger, văzând că zăboveam mai mult — și făceam mai multe poze — decât el, a luat-o înainte în timp ce eu mă plimbam prin conac. Casa în sine era incredibilă. Fiecare cameră era excesiv de decorată și fiecare încăpere avea o temă — multe, după cum îmi spunea ghidul audio, alese de Elvis însuși. Întreaga casă era un altar al decorațiunilor din anii șaizeci.

Cel mai mult am stat în Camera Junglei. Și asta nu fiindcă mă așteptam să găsesc cine știe ce acolo — sigur că nu. Și totuși, încă mai zăboveam acolo, parcă așteptând să se întâmple ceva. Pentru orice eventualitate. Dar nu vedeam nimic altceva decât o cameră goală, o cameră destinată familiei, pe care nimeni nu o mai folosise de ani de zile, cu ursulețul panda de pluș al lui Lisa Marie împărțind un scaun cu o chitară la care nu cânta nimeni. În timp ce străbăteam

conacul, uitându-mă la camerele perfect aranjate în care nu mai locuia nimeni, m-am gândit la propria mea casă, care stătea goală, urând străinilor BINE AȚI VENIT ACASĂ!

După primele informații, am oprit ghidul audio și mi-am croit singură drum prin casă, și în birou, apoi și în studio, și în clădirea dedicată obiectelor de colecție — costume, o încăpere întreagă plină cu discuri, costume așezate în poziție verticală și goale pe dinăuntru și Elvis, Elvis peste tot.

Mi-am făcut pozele, m-am uitat de jur împrejur, dar în timp ce continuam turul am avut senzația că mi se îngusta câmpul vizual, că pereții împodobiți cu Elvis se strângeau în jurul meu. Mă întrebam ce ar fi gândit tatăl meu despre exponate și ce informații suplimentare ar fi putut el să îmi furnizeze, toate acele mici detalii pe care le-aș putea rata. Mi-am dat seama că nici măcar nu știam câți ani avea la vremea când venise aici în vizită. Dar nici nu-l întrebasem vreodată. Nu-l întrebasem niciodată o mulțime de lucruri. Și acum nu voi ști niciodată. A fost o greșeală din partea mea să vin la Graceland, am simțit eu, privind toți acei Elvișii care mă înconjurau. Era sanctuarul dedicat celui pe care tatăl meu îl venerase și nu ar fi trebuit să fiu acolo singură. O mare greșeală. Eram la Graceland, iar tata nu era cu mine. Și nu avea să facă niciodată această călătorie. Nu avea să ajungă niciodată din nou aici. Terminase cu ascultatul muzicii lui Elvis și cu condusul prin Tennessee și cu făcutul pozelor pentru albumul de amintiri. Și toate astea din cauza mea.

Turul s-a terminat lângă piscină, și tocmai ridicasem aparatul ca să fac o poză, când mi-am dat seama ce era la capătul bazinului. Mormântul lui Elvis.

Era înconjurat de flori și de coronițe, și de ursuleți de pluș, amplasat fiind în fața unei flăcări permanente și flancat de mormintele părinților lui. M-am apropiat și am citit inscripția din vârful pietrei funerare cu litere de bronz în relief. Am rămas cu ochii pe ea, simțind cum respirația îmi devenea neregulată. Era o parte de care nu îmi puteam dezlipi privirea. DUMNEZEU A VĂZUT CĂ

AVEA NEVOIE DE PUȚINĂ ODIHNĂ ȘI L-A CHEMAT ACASĂ PENTRU A FI ÎMPREUNĂ CU EL. NE E DOR DE TINE, FIULE ȘI TATĂ.

Ochii mi-au înotat în lacrimi, iar flacăra eternă, aflată în carcasa ei de plexiglas din fața mea, s-a încețoșat. Acasă? Cum putea să fie chemat acasă? *Aici* era acasă. Dar, cel puțin, era îngropat aici, lângă casa pe care o iubise atât de mult. Cel puțin nu era singur și departe de ceilalți membri ai familiei lui. Dar, cel puțin, oamenii făceau tot posibilul să își amintească de el. Dar, cel puțin, nu fusese abandonat în Orange County.

Ei bine, ei sunt de-atâta vreme pe Lonely Street, încât nici măcar nu au de gând să se uite vreodată înapoi.
—Elvis Presley

Cu două luni în urmă

Mama, Charlie și cu mine stăteam aliniați în șir, privind marcajul mic de alamă de pe pământ. Antreprenorul companiei de pompe funebre, un tip excesiv de zelos, ne arătase locul, apoi se retrăsese, spunându-ne că va rămâne în apropiere în caz că aveam nevoie de ceva.

Nu m-am putut gândi la nimic din ceea ce am fi avut nevoie și el să ne poată oferi, așa că m-am uitat urât la el în timp ce vorbea, apoi m-am simțit prost când el s-a îndepărtat, rămânând să aștepte la o distanță respectuoasă. Cimitirul Pacific View era frumos — fusesem informați că puteam merge cu mașina până la locul unde era înmormântat John Wayne. Dar eram în Orange County, la o oră și jumătate distanță de Raven Rock. Și nu îmi plăcea să mă gândesc că tata era singur acolo, atât de departe de casă.

Nu voiam să mă gândesc deloc la el, și mi se părea imposibil, în vreme ce mă uitam la mica plăcuță de aramă — BENJAMIN CURRY. PREAIUBIT SOȚ, TATĂ ȘI PROFESOR — că tatăl meu era acolo. Fusese întotdeauna prea înalt față de celelalte lucruri, plângându-se de teatrul meu în miniatură și de locurile din avion. Cum putea să încapă sub o placă cât palma mea de mare? Cum era posibil așa ceva? Și, în timp ce mă uitam la mama și la fratele meu, amândoi cu ochii ațintiți în pământ, fără ca cineva să spună ceva, totul mi se părea anapoda. Nu ar fi trebuit să îl punem în pământul

rece și întunecos. Ar fi trebuit să îi împrăștiem cenușa în Camera Junglei sau peste câmpiile din Gettysburg sau chiar și pe pajiștea noastră pe care o iubise atât de mult. Nu ar fi trebuit să fie în Orange County, înconjurat de străini, majoritatea dintre ei bătrâni care au murit pașnic din cauze naturale.

Mama și-a dres glasul, apoi s-a uitat la Charlie și la mine. I-am întors privirea, fără să vreau, spunându-mi în sinea mea că îmi învățasem lecția deja, dar tot așteptând ca ea să spună ceva. Sau să ne pună brațele pe după umeri. Măcar să facă cumva să fie mai bine. Dar s-a întors cu spatele și a plecat, îndreptându-se spre antreprenorul de pompe funebre. M-am uitat la Charlie, era tot cu privirea în pământ. Avea ochii roșii, dar de fapt nu știam care era cauza în acea zi. Stăteam destul de aproape — aș fi putut să întind mâna și să îl ating — dar aveam senzația că eram la kilometri distanță unul de celălalt. De ce nici măcar nu vorbeam despre asta? De ce nici măcar nu încercam să comunicăm?

Charlie a plecat și el, ducându-se după mama și lăsându-mă singură. Singură cu bucățica de pământ ce conținea ceea ce mai rămăsese din tatăl meu, am băgat mâna în buzunar și am scos ceea ce îi adusesem. De dimineață, pe când eram la 7-Eleven, uitându-mă la dulciurile expuse, am intrat deodată în panică, deoarece nu îmi puteam aminti care erau aromele lui preferate. De ce nu fusesem mai atentă? De ce nu îmi dădusem seama că într-o zi nu va mai fi acolo ca să îl întreb?

În cele din urmă, am ales dropsuri cu rom, Butter Rum, și cu mentă, Wint-O-Green. Le-am scos din buzunar și le-am pus pe plăcuță, iar ele s-au rostogolit până când s-au lovit de litera *B* în relief din numele lui scris acolo și s-au oprit. Întotdeauna fusese treaba mea să îi dau Life Savers. Și acum era singura modalitate prin care puteam să o fac. M-am uitat la bomboane, știind că vor fi luate, fără să fi fost mâncate, odată cu florile ce se aruncau în fiecare săptămână.

Apoi m-am întors și eu cu spatele, lăsându-l acolo singur-singurel.

Pe unde am fost . . .

Statul nr. 10: Tennessee — Statul voluntarilor

Meteo: Nu știu.

Informații utile: Nu știu.

Impresii: Nu-mi pasă.

Album de călătorie . . .

(Nu e Elvis, de fapt)

CARTE | POȘTALĂ

Bună, tati –

Ei bine, am reușit să ajung la Graceland, până la urmă. Îmi pare rău că nu am mai apucat să facem călătoria noastră. Și îmi pare rău că nu ți-am citit cartea deloc. Îmi pare rău — pentru tot.

Sper că ești fericit. Sper că sunt o mulțime de Elviși și o mulțime de pajiști netunse și o mulțime de oameni cu care să vorbești despre Reconstrucție.

Știu că oamenii mereu spun asta în cărțile poștale, dar este foarte, foarte adevărat de data asta.

Mi-aș fi dorit să fii aici.

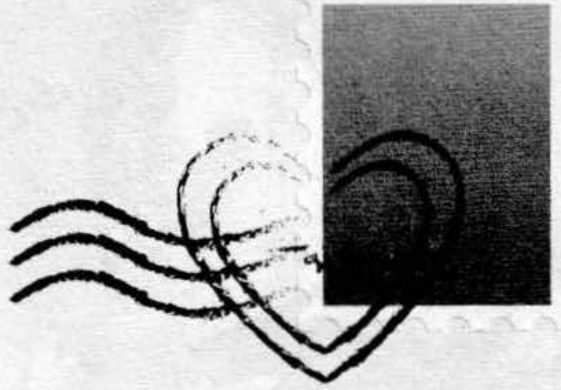

Benjamin Curry

Pacific View

Orange County, CA

Am făcut o excursie în timp ce am fost plecată. Mi-am scos toți banii din bancă și mi-am cumpărat un El Dorado și am condus până în Tennesse.
—Jason Robert Brown

— Ești bine? m-a întrebat Roger.

Am dat din cap aprobator, uitându-mă drept înainte în timp ce traversam parcarea ca să ajungem la mașină. Am lăsat cartea poștală pe zidul cu graffiti, sub cea mai grea piatră pe care am găsit-o pe stradă. Nu am prea vorbit când m-am întâlnit cu Roger pe la mijlocul magazinului de suveniruri. Și nu simțeam încă nevoia să spun prea multe.

Am intrat în mașină, iar Roger și-a dus mâna la buzunar de unde a scos un mic obiect împachetat în foiță.

— Știu că probabil nu o să-i vrei, mi-a spus el în vreme ce eu îl priveam cu surprindere, dar mi s-au părut prea grozavi ca să îi las acolo.

Am rupt foița și am văzut că îmi cumpărase ochelari de soare — ochelari stil Elvis cu rame aurii. Îi țineam în mâini și mă uitam la ei și mă gândeam la ochelarii mei, făcuți zob în timpul impactului — văzusem una din lentile pe jos, amestecată cu toate cioburile mașinii. Era o prostie să refuz să îmi cumpăr alții noi. Nu că asta ar fi schimbat ceva. M-am străduit să încropesc cel mai bun zâmbet pentru Roger.

— Mulțumesc, am spus eu punându-mi-i pe nas. Ce zici?

El mi-a zâmbit cu adevărat în schimb.

— Sunt minunați.

A pornit motorul.

— Mâncăm?

Roger descoperise propria lui versiune a raiului, acesta fiind Krystal, un lanț fast-food despre care niciunul dintre noi nu mai auzisem până atunci. Și era bun — burgerii erau mini burgeri și cartofii pai erau foarte sărați. Și aveau și ceai glacé în meniu. Mâncam în portbagaj cu hayonul deschis, bălăbănindu-ne picioarele peste margine. Vizavi, puteam admira priveliștea oferită de magazinul universal Tennessee-Alabama Fireworks, și am observat că Roger se uita într-acolo cam cu prea mult interes, atunci când nu exclama cât de perfecți erau burgerii.

Țineam atlasul în poală și studiam harta țării, uimită fiind de cât de departe ajunsesem. Încă mai aveam de mers pe ici, pe colo, dar mi se părea că lăsasem în urma noastră cea mai mare parte a țării.

— Care e planul? s-a interesat Roger, ținându-mi întinsă punga de cartofi prăjiți.

Am luat unul și l-am înmuiat în cutiuța de sos care stătea între noi, în timp ce el s-a strâmbat. Nu era de acord cu sosul peste cartofii prăjiți, după cum aflasem.

— Nu știu, am spus eu, deși, în timp ce mă uitam la hartă, vedeam clar unde voiam să mergem.

Nu eram nici prea departe de acolo. Doar la un stat distanță.

— Ar trebui să îți spun ceva.

Roger a lăsat jos din mână cartoful prăjit pe care îl ducea la gură și s-a uitat la mine.

— Fratele meu nu este la un program de perfecționare, am mărturisit eu. Este la dezintoxicare.

Cuvântul urât, cu o încărcătură negativă, a stat suspendat o clipă în aer, între noi.

— Oh, a îngăimat Roger încetișor.

— Mda am spus eu râzând scurt. Și mă gândeam... am trasat cu degetul o linie peste Tennessee ajungând până în Carolina de Nord. La Asheville. Cred că simt nevoia să îl văd.

Lista de redare nr. 2
alcătuită de Amy

Nu dați atenție băieților din spatele cortinei/
The Henry Gales

LISTA DE REDARE

1. New Way of Thinking
2. South of Lincoln, West of You
3. Surrender, Dorothy
4. Fields of Poppies in Technicolor Red
5. Late Last Nite
6. Tell Me How
7. Where I Am Is Where I'm From

Lista de redare nr. 2
alcătuită de Amy

Nu dați atenție băieților din spatele cortinei/
The Henry Gales

LISTA DE REDARE

1. New Way of Thinking
2. South of Lincoln, West of You
3. Surrender, Dorothy
4. Fields of Poppies in Technicolor Red
5. Late Last Nite
6. Tell Me How
7. Where I Am Is Where I'm From

Pe la unu noaptea ne aflam la intrarea în Asheville. Nu vorbisem prea mult pe drum de data asta. Ascultasem demo-ul lui Walcott, care compensa prin volum ceea ce solistului îi lipsea din voce la tonalitățile înalte. Roger a pus unul din mix-urile lui, dar apoi a întrebat dacă putea să asculte unele din musicalurile mele în întregime, din moment ce avea dificultăți în urmărirea firului acțiunii, ascultând cântecele în afara contextului. Îi plăcuse *The Producers* atât de mult, încât îl ascultase de două ori.

Ajunsesem acolo. Dar mi-am dat seama, în timp ce traversam statul Tennessee și se făcea din ce în ce mai târziu, că trebuia să așteptăm până dimineața ca să îl vedem pe Charlie. În vreme ce Roger fredonase împreună cu Nathan Lane, eu mă gândisem la fratele meu. După toate acele luni în care nu ne-am vorbit, dintr-odată, singurul lucru pe care mi-l doream era să stau de vorbă cu el. Se părea că sosise vremea.

Am intrat în parcarea unui Wal-Mart ca să putem face casa și să vedem de câți bani dispuneam pentru hotel în acea seară și să ne hotărâm unde să înnoptăm. Eu am presupus că era închis — totul părea să fie închis în jur — dar parcarea părea ciudat de plină cu rulote și camioane cu semiremorcă, iar luminile de pe stâlpii înalți de metal erau încă aprinse.

— E deschis la Wal-Mart? M-am mirat eu în timp ce Roger parca mașina.

Trei locuri de parcare mai încolo era o rulotă de lux argintie, ce strălucea în lumina reflectoarelor.

— Poate, a spus el cu un căscat. S-ar putea să fie unul dintre acelea deschise nonstop.

Am scos portofelul și am numărat banii rămași. Mai aveam doar trei sute de dolari în acel moment. Benzina era, în principal, cea care ne topea banii atât de repede. Cu trei sute de dolari te simțeai mai vulnerabil decât cu patru sute de dolari, mai ales dacă trebuia să cheltuim o sută de dolari pentru o cameră de hotel peste noapte.

— Vrei să intrăm? am întrebat eu, punând banii la loc în portofel. Probabil că am putea găsi niște gustări mai ieftine decât în minimarketuri.

— Sigur că da, m-a aprobat el, deschizând portiera și ieșind afară.

Am coborât și eu, iar Roger și-a apăsat palmele de spatele mașinii și și-a dezmorțit picioarele înainte de a intra în magazin.

Era deschis. Era chiar și un angajat la intrarea în magazin, îmbrăcat într-o vestă albastră, care ne-a dat bună seara și ne-a urat bun venit la Wal-Mart. M-am pomenit clipind din pricina strălucirii fosforescente a magazinului. Era pur și simplu masiv, extrem de liniștit și părea destul de pustiu — ceea ce nu avea sens, din moment ce parcarea era plină. Ne-am îndreptat spre raionul de gustări, iar eu am făcut un stoc de sucuri și chipsuri. Când m-am întors să îl întreb pe Roger dacă voia bomboane Reese's Pieces sau M&M's cu unt de arahide, nu mai era acolo. Am lăsat căruciorul în mijlocul raionului — nu credeam că ar sta în calea cuiva — și am plecat în căutarea lui. Era puțin cam straniu, deoarece nu vedeam niciun alt cumpărător în jur. Era ca și cum aș fi fost singură în magazinul uriaș și tăcut. M-am simțit ușurată când l-am reperat pe Roger care se întorcea înapoi la rafturile cu alimente, după ce fusese în zona cu îmbrăcăminte.

— Roger, l-am strigat eu, auzind cât de tare îmi răsuna vocea.

A alergat spre mine, și în timp ce făcea asta, am văzut că avea în mână un pachet cu șosete albe înalte cu dungi. Când a ajuns la mine, a rupt ambalajul.

— Cred că mai întâi trebuie să le plătești, am spus eu, total nedumerită de ce avea nevoie de șosete *chiar acum*.

Pe când mă uitam la el plină de uimire, el și-a aruncat șlapii din picioare și s-a încălțat cu o pereche de șosete. Apoi mi-a dat și mie o pereche. M-am uitat la pachetul de șosete și am spus:

— Nu înțeleg.

— Pune-le, a spus el, și nu mai părea deloc obosit. Părea mai surescitat decât îl văzusem vreodată.

— Dar port șlapi, i-am explicat eu, întrebându-mă dacă nu cumva Roger condusese prea mult.

— Fă-o și gata, m-a îndemnat el, cu un surâs. Vorbesc serios.

Am ridicat din umeri și mi-am scos șlapii. Mi-am pus șosetele, sperând să nu dăm de bucluc fiindcă le purtam fără să le fi cumpărat mai întâi.

— Gata? m-a întrebat el pe când mă îndreptam de spate.

— Pentru ce — am început eu.

Dar Roger m-a apucat de mână și a început să alerge de-a lungul standurilor strălucitoare, trăgându-mă după el. M-am oprit din protestat și m-am mulțumit să alerg cu el, strângându-i degetele într-ale mele preț de o secundă doar. Apoi el mi-a dat drumul la mână, s-a oprit din alergat și s-a dat ca pe gheață pe toată lungimea culoarului în șosete.

S-a întors spre mine, rânjind cu gura până la urechi.

— Trebuie să încerci asta, a strigat el.

Nu mi-am făcut griji că ar fi periculos, că unul dintre noi ar putea păți ceva. Am luat-o pur și simplu la fugă pe culoarul cu pastă de dinți. Nu mă gândeam la ceea ce făceam. Am fugit cu toată viteza, apoi m-am oprit și m-am lăsat purtată de inerție pe restul culoarului, mai repede decât m-aș fi așteptat. Era înfricoșător și palpitant și, alunecând cu șosetele mele noi pe un culoar gol din Wal-Mart, aveam senzația că eram liberă. Râzând, Roger a alunecat lângă mine și mi-a luat mâna într-a lui. M-a învârtit pe loc și eu mi-am dat drumul, rotindu-mă în continuare, și toate produsele viu colorate expuse pe rafturi se roteau în jurul meu pierzându-și contururile. Roger s-a întors în direcția opusă și a luat-o la fugă, apoi a alunecat, aproape căzând, și făcând morișca cu brațele ca să își mențină echilibrul. Când l-am ajuns din urmă, fiind cât pe ce să mă izbesc de un panou cu podoabe heraldice, râdeam mai tare decât râsesem de multă, multă vreme.

⟷

— Și acestea, a spus Roger, întinzându-i casierei de la singura casă deschisă ambalajul gol al șosetelor.

Ea a ridicat din sprâncene, dar l-a scanat fără nici un comentariu. Mi-am pus din nou șlapii, fără să îmi fi recăpătat complete suflul. În geamul opus casei de marcat, mi-am surprins propria imagine și aproape că nu m-am recunoscut. Părul îmi era răvășit, cămașa mea era boțită și păream fericită. Arătam de parcă tocmai mă distrasem de minune. Și mi-am dat seama că era exact ceea ce făcusem.

— Ce este cu toate rulotele acelea de afară? s-a interesat Roger, în timp ce punea cumpărăturile în plasă.

— Politica Wal-Mart, a explicat ea. Parcare gratuită peste noapte. Treizeci și patruzeci și cinci, în total.

Roger mi-a întâlnit privirea în timp ce scoteam banii rămași ca să plătesc gustările noastre și șosetele. Aveam senzația că amândoi gândeam același lucru.

Nu rabatasem banchetele din spate de ceva vreme, dar după câteva încercări, am reușit, transformând spatele jeep-ului într-o zonă deschisă, care speram să ne ofere suficient spațiu pentru un somn confortabil. Roger se întorsese în magazin să cumpere o pătură și două perne. Cât timp fusese plecat, eu mă schimbasem pe locul din față, trăgându-mi pe mine maieul pe care îl purtasem cu o noapte înainte. Dar din moment ce afară încă era cald, am luat la repezeală o pereche de pantaloni scurți de-ai lui Bronwyn. Din față arătau bine, dar când i-am întors, am văzut că pe spate erau imprimate cuvintele TEXAS PENTRU TOTDEAUNA de-a curmezișul fundului. De asemenea, erau un pic mai scurți decât mi-aș fi dorit, dar m-am gândit că mă puteam descurca cu ei pentru o noapte. După ce m-am schimbat, am scos telefonul și am văzut că aveam un apel ratat de la mama. Nu îmi lăsase mesaj, dar mă sunase. Am format numărul ei și în ultimul moment, am adăugat codul pentru transmiterea mesajului direct în căsuța vocală.

— Bună mamă, am salutat-o eu. Eu, ăăă, am văzut că m-ai sunat. Sunt bine. Ne aflăm în Asheville acum. Am de gând să încerc să îl văd pe Charlie mâine.

M-am oprit și am tras adânc aer în piept înainte de a continua.

— Am fost la Graceland astăzi. Mă întrebam — știi câți ani avea tata când s-a dus acolo?

Am făcut din nou o pauză, având senzația că tocmai deschisesem o ușă. Nu vorbisem deloc despre tata. Nici măcar despre amintirile plăcute legate de el. Nici măcar despre lucrurile pe care voiam să le facem pentru comemorarea lui.

— Mă întrebam și eu așa. Oricum, voiam să îți spun doar că sunt bine.

Am închis telefonul, simțind un nod în gât. Am mai ținut telefonul în mână o clipă doar, în caz că mă suna înapoi. Dar era târziu, și probabil că dormea, singură în noua noastră casă. Mi-a trăsnit prin cap, pentru prima dată, că și mama mea își petrecuse singură ultima lună de zile. Nu fusesem cu adevărat capabilă să gândesc dincolo de propria persoană — nici măcar nu îmi dădusem seama că eram amândouă în aceeași situație. L-am văzut pe Roger ieșind din magazin și îndreptându-se spre mașină și am închis telefonul ca să economisesc bateria, dându-i drumul în geantă lângă cartea tatălui meu.

Roger trebuie să se fi schimbat în toaleta de la Wal-Mart, din moment ce era din nou îmbrăcat cu tricoul și pantalonii scurți pe care îi știam prea bine. A deschis ușa din spate și mi-a azvârlit pătura și pernele. Am pus perna lângă hayon astfel încât să fim cu picioarele spre scaunele din față. Julia, care trecuse printr-o fază amplă „de vindecare de energie" anul trecut, ar fi putut să îmi spună dacă era o poziție feng shui potrivită pentru mașină. Dar Julia renunțase în cele din urmă la mine, dacă era să mă iau după titlul ultimului ei e-mail.

Roger a pornit mașina, scoțându-mă din reverie, și a coborât puțin geamurile. Chiar și așa, era foarte cald în spate. Era evident că puteam să fi economisit cei 9.99 dolari cheltuiți pe pătură. I-am pasat valizele din spate, iar el a stivuit bagajele noastre pe locul pasagerului din dreapta, cu bufnița mea deasupra. Apoi a oprit motorul, a închis mașina din interior și s-a cățărat peste speteaza scaunului șoferului ca să ajungă în spate. M-am mutat spre stânga —

pe partea mea — ca să încerc să îi fac loc. Dar era destul de mare înghesuială în spate, o chestie la care nu mă gândisem îndeajuns de bine. M-am întins, rezemându-mi capul de perna nou-nouță și văzând că Roger era acum mai aproape de mine decât în oricare alt pat pe care îl împărțisem. Dar mi-am dat seama că nu mă mai deranja atât de tare de data asta. Pătura era jos, la picioarele noastre și eram foarte conștientă de faptul că el era aproape de mine, fără să avem vreun cearșaf sau pătură care să ne acopere, picioarele lui goale fiind la un lat de palmă distanță de ale mele.

M-am întors pe spate și m-am uitat în sus, prin luneta din spate ca să văd stelele. Dar reflectoarele din parcare trebuie să fi fost mult prea puternice, deoarece nu am putut vedea decât interiorul mașinii reflectându-se în geam.

— Noapte bună, i-am urat eu, întorcându-mi capul să îl privesc și așteptându-mă să fie deja pe jumătate adormit, ca de obicei.

Dar se foia de pe o parte pe alta, azvârlind cu picioarele pătura și mai departe de el.

— Mi-e cald, a spus el, trăgând de tricoul lui. Ție nu?

— Mda, am îngăimat eu.

Acum că eram amândoi în spate, părea să fie și mai cald acolo. Nu se simțea nici cea mai mică adiere în aer, iar căldura era apăsătoare.

— Și, până la urmă, nu sunt eu cea care face căldură aici.

— Știu, a gemut el. Suntem ca într-un cuptor aici înăuntru.

— Am putea să deschidem geamurile mai mult, am sugerat eu.

— E atât de cald afară, încât probabil că nu se va simți diferența, a spus el. În plus, dacă dă cineva buzna peste noi?

S-a mai perpelit din nou de pe o parte pe alta, apoi s-a ridicat în capul oaselor.

— Te-ar deranja dacă, a început el, apoi și-a dres glasul, vreau să spun, te-ar deranja dacă mi-aș da tricoul jos?

— Oh, am făcut eu simțind cum mi se încingeau obrajii. Nu, e în regulă.

— Pe bune? a insistat el.

— Categoric, l-am asigurat eu, sperând imediat apoi să nu fi părut prea entuziastă. Adică, sigur că nu.

Roger s-a ridicat și și-a scos de pe el tricoul cu logoul Colegiului Colorado, iar eu am încercat să îmi țin ochii pironiți pe fereastră. Dar când s-a întins din nou, i-am aruncat o privire și am simțit cum începeam să roșesc și mai tare. Fiindcă, hm...mda. Roger avea un corp grozav. Era zvelt și nu prea musculos, dar avea mușchii stomacului frumos sculptați, și... mi-am întors rapid privirea din nou în tavan, având brusc senzația că se făcuse și mai cald în mașină.

— Noapte bună, Hillary, mi-a urat Roger căscând.

— Noapte bună, Edmund, i-am spus eu, străduindu-mă ca vocea mea să pară cât se poate de diafană.

M-am uitat la el o clipă mai târziu, de îndată ce respirația i-a devenit mai profundă și mai regulată. Se întorsese pe o parte, cu fața la mine, iar eu m-am întors pe partea mea, cu fața la el. Am închis ochii dar aveam senzația că nu voi fi în stare să dorm. Dormisem cu o seară în urmă, dar asta fusese în cabana de lux oferită de Lucien. Nu într-o mașină, într-o parcare a magazinului Wal-Mart cu un Roger pe jumătate dezbrăcat lângă mine.

Când am deschis din nou ochii, era lumină afară — lumina răcoroasă a dimineții. Și, la un moment dat, în timpul nopții, începusem să împărțim aceeași pernă.

Am fost pe veranda ta aseară.
—The Format

Cu șase luni în urmă

Stăteam afară, pe veranda de pe partea stângă a casei și, după ceasul meu cu cifrele verzi, slab luminate, așteptam de două ore. Țânțarii profitau de treaba asta și mă devorau încet-încet. Era bufetul lui Amy unde mâncai cât te ținea burta. Renunțasem la luptă, alegând în schimb rezistența non-violentă, și scărpinându-mă doar pe mușcături din când în când.

Tata spunea că această verandă era una din multele extravaganțe ale arhitectului. Casa noastră fusese concepută cu două verande la etaj, care dădeau spre stradă. Dădeau bine. Și a doua verandă, cea din dreapta celei unde eram acum mâncată de vie, era funcțională. Era conectată cu camera de oaspeți printr-un set de ferestre franțuzești, oferind oaspeților noștri teoretici o minunată priveliște asupra aleii. Dar veranda din stânga nu era legată de nimic — era pur decorativă. Cu toate acestea, Charlie și cu mine descoperisem cu multă vreme în urmă că ambele noastre ferestre — care flancau veranda — erau suficient de aproape de ea încât să poți ieși afară pe fereastră și să te cațeri pe verandă, asta dacă o făceai repede și fără să te uiți în jos. Când eram mai mici obișnuiam, din când în când, să ne furișăm noaptea afară, la o oră prestabilită. Mâncam bomboane, sau jucam jocuri video portabile, sau pur și simplu stăteam de vorbă până târziu, savurând faptul că încălcam regulile,

că eram treji atunci când nu ar fi trebuit să fim. Acestea au fost unele dintre puținele momente în care am fost uniți în ceva.

Tocmai mă scărpinam pe gleznă destul de tare încât să îmi dea sângele, când o pereche de faruri au virat pe aleea înfundată. Ca de obicei, au trecut cu mult de casa noastră ca abia după aceea să se rotească din nou în cerc și să se oprească în față. Șoferul mașinii — părea a fi un SUV — a stins farurile, dar a lăsat motorul în ralanti. Mi-am îndreptat privirea asupra ferestrei lui Charlie și am așteptat. Cum era de așteptat, am auzit zăngănitul ferestrei culisate în sus și o secundă mai târziu, unul dintre picioarele lui Charlie a ieșit pe fereastră, întinzându-se peste balustradă, apoi a urmat și restul din el, ieșind cu spatele. Am așteptat până când a ajuns cu tot corpul pe verandă și apoi i-am vorbit.

— Hei.

Charlie s-a răsucit pe călcâie scoțând totodată un guițat ascuțit pe care aș fi vrut să îl pot înregistra cumva.

— Amy, ce mama dracului, s-a stropșit el, vorbind pe un ton jos, cu respirația întretăiată. Nu mai face asta. Dumnezeule!

A aruncat o privire mașinii care aștepta, apoi s-a uitat din nou la mine. Ochii mei se obișnuiseră destul de tare cu întunericul ca să îmi dau seama că el cugeta cum să o dea la cotit.

— Ce cauți aici, afară?

— Aș putea să te întreb același lucru, i-am întors-o eu.

— Haide, nu face pe inocenta, a spus el, uitându-se din nou înspre mașină, iar când și-a întors privirea spre mine, a făcut-o zâmbind.

În mod evident, se hotărâse să își folosească șarmul.

— Ies și eu cu prietenii mei, atâta tot. E așa o crimă? Hei, vrei să vii și tu?

Preț de o secundă m-am gândit să spun da, doar ca să îl bag în sperieți și să îl văd cum încearcă să mă aburească spunând că cercurile noastre sociale nu se prea intersectau.

— Ai ieșit foarte mult cu prietenii tăi în ultima vreme, am constatat eu, apoi mi-am dat ochii peste cap, ca pentru mine.

Era de crezut că, după o așteptare de două ore, trebuia să fi găsit o modalitate mai bună de a spune acest lucru. Dar se părea că nu.

— Uite ce e, Charlie, chiar sunt îngrijorată.

— Îngrijorată? Charlie s-a uitat încruntat la mine — întruchiparea inocenței. În legătură cu ce?

— Termină cu prostiile, i-am retezat-o eu. Cred că ar fi cazul să o lași mai moale sau cam așa ceva. Sau măcar să limitezi chestia asta strict la weekenduri. Îți dai seama că e marți seara?

— Hei, am avut calificative mai bune decât ale tale semestrul trecut, dacă îmi aduc bine aminte. Și fiindcă tu nu ai deloc habar cum să te distrezi...

SUV-ul de la capătul aleii a aprins și a stins farurile, făcându-ne pe amândoi să ne uităm în direcția lui.

— Prietenii mei mă așteaptă, mi-a spus el, punându-și rucsacul pe umăr.

— Cred că ar trebui să o mai rărești puțin, am spus eu, ridicând glasul.

L-am văzut pe Charlie aruncând o privire înapoi spre casă și mi-am dat seama că aveam un as în mânecă.

— Amy, Dumnezeule, a vorbit el cu o voce joasă. Nu ridica glasul. Sunt bine. Nu era nevoie să...

— O să te spun, l-am întrerupt eu.

S-a uitat lung la mine.

— Nu, n-o să mă spui.

M-am uitat în sus la el.

— O să te spun, o să... m-am plesnit cu palma peste picior, știind că era în zadar.

— Nu, a spus el, traversând veranda ca să ajungă în locul unde, după cum am văzut eu, agățase o scară din frânghie rulată. Era aidoma celei pe care o folosisem pentru fosta noastră căsuța din copac înainte de a fi demolată; mă întrebam unde o găsise.

— Dacă aveai de gând să le spui, ai fi făcut-o deja. Și nu că ei ar mai fi în stare să facă ceva, oricum. Singurul lucru pe care l-ai

realiza ar fi ca eu să mă șucăresc pe tine rău de tot, iar mama și tata nu ar mai avea încredere în niciunul dintre noi.

— De ce să nu mai aibă încredere în mine?

— De cât timp știi treaba asta? m-a luat el la întrebări. Fără să le-o spui lor?

De câteva luni. Poate că de patru. Răspunsul a stat suspendat în aer între noi o clipă, nerostit.

— Exact, a spus el. Așa că nu face pe agentul de la narcotice cu mine, da? Încearcă să fii și tu fată de treabă, măcar o dată în viață.

A dat drumul scării din frânghie să se desfășoare în golul de dedesubt, și-a azvârlit un picior peste balustradă, apoi pe celălalt. Am văzut cum i-a dispărut capul și, o secundă mai târziu, am auzit o bufnitură surdă în momentul când a aterizat pe pământ și apoi a plecat în grabă spre mașina cu motorul pornit. A intrat, și mașina a pornit în trombă fără să aprindă farurile până când a ieșit de pe aleea înfundată.

Cât timp respir, sper.
— Motto-ul statului Carolina de Sud

— Gata? m-a întrebat Roger.

Am dat din cap, apoi m-am uitat la fereastra care era la un metru și jumătate deasupra mea. Nu știam dacă aveam sorți de reușită. De fapt, mi se părea că mai degrabă aveam să eșuăm. Dar, după cum ar fi spus Robert, dacă tot ajunsesem până aici, trebuia să încercăm.

— Gata, am spus eu.

Și-a făcut mâinile căuș, iar eu am pus un picior în ele. Roger și-a îndoit genunchii, iar eu am pus mâinile pe umerii lui. Tricoul lui era cald de la condusul prin soare. Pentru o clipă doar, mi-am lăsat mâinile să se odihnească pe umerii lui, simțind mușchii dedesubtul bumbacului cald, dându-mi seama cât de aproape eram unul de celălalt.

— În regulă, am spus eu, încercând să mă concentrez asupra a ceea ce aveam de făcut.

Am dat din cap și m-am opintit în mâinile lui făcute căuș în timp ce el mă sălta, oferindu-mi pârghia necesară ca să mă agăț de pervazul ferestrei de deasupra mea. Am rămas atârnată acolo preț de o clipă, apoi am simțit cum el mi-a apucat picioarele și m-a împins încă o dată. Acest nou impuls m-a propulsat suficient încât să mă trag în sus, apoi peste pervaz și să mă rostogolesc în cameră.

Planul inițial fusese să intru și să cer să îl văd. Planul inițial nu presupunea niciun fel de intrare prin efracție. Dar planul inițial

fusese dejucat. Luasem micul dejun la Cracker Barrel, lângă Wal-Mart, unde Roger a declarat că aveau cele mai bune clătite pe care le mâncase vreodată, apoi ne-am îndreptat spre Asheville și am ajuns la Promises Kept în jurul orei zece. Clădirea arăta mai degrabă a conac decât a centru de dezintoxicare. Singurul indiciu că nu era, de fapt, așa, fiind oferit de spațiile de parcare, clar marcate: VIZITATORI, PERSONAL MEDICAL și COBORÂRE. Roger intrase cu mine, dar nu a trecut mult până când am fost opriți de o femeie în halat alb care s-a prezentat drept Courtney. Deși pe website, locul părea foarte primitor, am fost conduși înapoi afară. Ne-a spus că oaspeții de la Promises Kept erau în prezent sub tratament și nu era permis niciun contact cu membrii familiei — cu excepția e-mail-urilor — până când nu se încheia perioada de tratament. Apoi ne-a urat să avem parte de o zi binecuvântată și a închis ușa cu fermitate după ea.

Pe când ne întorceam înapoi la mașină, mi-am aruncat o privire din întâmplare pe partea laterală a clădirii. Și atunci, am dat cu ochii de o fereastră (cea mai joasă) cu perdele albe ce fâlfâiau în afara ei, dându-mi de știre că era deschisă și fără plasă de protecție.

Ne-am mișcat rapid și nici nu am avut timp măcar să îmi fac vreun plan, fapt ce mi-a trăsnit prin cap abia când am aterizat pe podea. M-am pus pe picioare și m-am uitat în jur. Camera era spațioasă, cu două paturi și părea să fie toată decorată în alb. Pe fiecare pat stătea întinsă câte o fată, ambele părând foarte surprinse de apariția mea.

— Bună, am zis eu, încercând să nu vorbesc prea tare. Hm, bună.

— Te putem ajuta cu ceva? m-a întrebat fata din patul cel mai apropiat de mine.

Avea părul șaten ondulat și părea să aibă vreo doisprezece ani și, pentru o secundă, m-am întrebat cu uimire ce putea să caute ea aici.

— Da, am spus eu. Sunt sora lui Charlie Curry? Îl căutam pe el.

— Tu ești Amy? a întrebat cealaltă fată.

Părul ei, care era probabil blond platinat în cea mai mare parte a timpului, avea acum vreo câțiva centimetri buni de rădăcină

nevopsită. Chiar și de la distanță puteam vedea că avea buzele arse sau cam așa ceva.

M-am uitat la ea plină de surprindere.

— Da, am confirmat eu. Dar cum de...

— Avem un grup, m-a întrerupt ea. Ne împărtășim diverse lucruri.

— Oh.

Mi-am dat seama că Charlie vorbise despre mine. Despre familia noastră. Imediat am vrut să știu ce spusese. Și am simțit cum mă cuprindea un val de mânie, atât de intens încât m-a înspăimântat. Charlie putea vorbi cu străinii, dar nu putea vorbi cu mine?

— Ei bine, știți unde l-aș putea găsi? am întrebat eu.

M-au privit amândouă în tăcere.

— Vă rog? am adăugat eu.

— Nu știm, mi-a spus fata cu părul cârlionțat. Ai venit aici ca să îl faci să se simtă prost? Deja se simte destul de vinovat, să știi.

— Cum? am întrebat eu nedumerită, deoarece Charlie nu se simțise niciodată vinovat cu nimic în viața lui. Nu. Vreau doar să vorbesc cu el.

Cele două fete s-au uitat una la cealaltă părând să poarte un soi de conversație mută. În cele din urmă, fata blondă a dat din cap.

— E trei uși mai jos, a spus ea, indicându-mi să o iau la stânga. El și Muz.

— Muz? am întrebat eu chiar în clipa când s-a auzit un dangăt sonor de clopot.

M-am uitat în jur și am văzut că ambele fete își îndreptaseră privirile spre peretele unde era montat un interfon.

— Bună ziua, s-a auzit o voce liniștitoare, cu un ton blajin. Sper că reflecția voastră de dimineață a fost plăcută și fructuoasă. Timpul de reflecție va lua sfârșit în douăzeci de minute. Peste douăzeci de minute vă rugăm să vă îndreptați spre activitățile desemnate înainte de masa de prânz. Mulțumesc.

Dangătul de clopot s-a făcut auzit din nou, după care interfonul s-a închis cu un declic.

Am rămas cu ochii ațintiți asupra lui o clipă. *Așa* își petrecuse Charlie ultima lună — într-un stabiliment de lux, vorbind, totuși, despre sentimentele lui și reflectând? Între timp, eu mă alesesem cu pizza livrată la domiciliu și bântuisem de una singură prin toată casa, încercând să adorm cu canalul de prognoză meteo.

— Mulțumesc, le-am spus eu fetelor și m-am îndreptat spre ușă.

— Pentru puțin, a spus fata cu părul cârlionțat.

Blonda s-a mai uita la mine o clipă.

— Ar trebui să o suni pe mama ta, m-a sfătuit ea. Pe bune.

Am vrut să o întreb ce voia să spună cu asta, dar nu am mai avut timp să o fac. Ce se întâmplase oare? Am ieșit afară pe hol, care era decorat cu teme asiatice. Julia ar fi fost de acord cu asta. În fața fiecărei camere se afla câte un bambus în ghiveci, iar la capătul coridorului susura o fântână, luminată în tonuri calde. M-am uitat să văd dacă aveam cale liberă, apoi am trecut în grabă pe lângă cele trei camere, trăgând cu ochiul la persoanele dinăuntru în vreme ce treceam prin dreptul ușilor deschise — și toate ușile păreau să fie deschise.

M-am oprit în dreptul unei uși care era întredeschisă, dar nu la fel de mult ca celelalte. Pe o plăcuță din bronz laminat, fixată într-o fantă micuță care fusese special proiectată astfel încât să poată fi schimbată frecvent, era scris CHARLIE ȘI ZACH. Am tras aer în piept, am împins ușa de perete și am intrat.

Primul lucru de care am dat cu ochii a fost un tip îmbrăcat în lenjerie de corp care stătea în cap sprijinit de perete. Un tip care, din fericire, nu era fratele meu. Ochii lui cu susul în jos s-au mărit de uimire și a scos un mic scheunat înainte de a se rostogoli peste cap.

— Hm, ce-i cu tine? a întrebat el, adunându-se de pe jos.

Era un pic cam îndesat și avea un păr șaten des.

— Tocmai de asta ți-am tot spus, Muz, pune-ți naibii niște haine pe tine, chiar dacă ai de gând să faci doar yoga.

M-am uitat în cealaltă parte a camerei și l-am văzut pe fratele meu așezat într-un fotoliu, de parcă m-ar fi așteptat.

— La urma urmei, a continuat el, nu se știe niciodată când i-ar putea trece prin cap surorii mele să vină în vizită pe aici.

M-am întors cu fața spre Charlie, nu numai fiindcă voiam să mă uit mai bine la el, dar și din cauză că doream să îi ofer lui Muz puțină intimitate, timp în care — speram eu — își va trage pe el niște pantaloni. Charlie arăta mult mai bine decât ultima oară când îl văzusem, cu toate că, probabil, nu prea avea cum să arate mai rău. Dar părea mai sănătos, mai bronzat și cu mintea mai limpede. Era ca și cum ai fi văzut niște slide-uri la optician, pe vremea când nici nu realizai cât de în ceață puteau fi lucrurile, ca, după aceea, să vezi o versiune mai clară și să îți dai seama cât de obstrucționată îți fusese vederea până atunci.

— Bună, am spus eu, avansând un pic în interiorul camerei.

— Ce surpriză, a spus Charlie.

Părea nepăsător, dar îl cunoșteam destul de bine încât să îmi dau seama că îl bulversasem.

— Erai în trecere pe aici?

— Într-un fel, am admis eu. Am aruncat o privire interfonului. Hm, am auzit anunțul. Trebuie să pleci în douăzeci de minute?

— Cincisprezece, mai curând, a rostit Muz din spatele meu, și m-am întors cu oarecare precauție.

Dar, din fericire, își pusese un șort și un tricou și îmi întindea o mână în chip de salut.

— Zach Tyler, s-a prezentat el.

— Amy Curry, am spus la rândul meu și ne-am strâns scurt mâinile.

La momentul respectiv, aș fi fost surprinsă dacă nu ne-am fi strâns mâinile.

— Oh, știu, m-a asigurat el. *Crede-mă.*

M-am întors cu fața spre Charlie care s-a mulțumit să îmi zâmbească și să spună:

— Amy, el este Zach, cunoscut mai degrabă sub numele de Muz.

— Messed-Up-Zach[1], mi-a tradus Muz, dar știi, de dragul conciziei, am mers pe acronim.

[1] Zach bramburitul.

— Muz este din Richmond, statul Virginia și, până de curând, printre hobbyurile lui se număra și cocaina.

— Încântată, i-am spus eu lui Muz, după care m-am uitat din nou la fratele meu. Deci trebuie să pleci în cincisprezece minute?

Charlie a aruncat o privire ceasului aflat între cele două paturi.

— Mda, a făcut el.

— Trebuie? am insistat eu. Adică, nu poți să lipsești?

— Nu, nu pot, a răspuns Charlie pe un ton tăios. Aici suntem la dezintoxicare, Amy, nu acasă.

Muz și-a dres glasul și a murmurat:

— Cred că ar fi bine să mă duc și să aștept afară, da?

— Mulțumesc, a spus Charlie.

Muz a ieșit târșâindu-și picioarele și a tras ușa ceva mai mult după el — cu toate că nu a închis-o de tot.

— E frumos aranjat aici, am constatat eu, uitându-mă prin cameră.

Îmi dădeam seama care era partea de cameră a lui Charlie, deoarece în jurul patului său erau teancuri de cărți și o rachetă de tenis cu o cutie de mingi alături. Mă întrebam dacă începuse să joace din nou cât timp a stat aici. Simțeam cum începeam din nou să mă înfurii.

— Amy, ce cauți aici? m-a descusut Charlie, uitându-se drept în ochii mei.

— Am fost la Graceland ieri, i-am spus eu, întorcându-i privirea.

Charlie a părut să se întunece ușor la chip.

— Of, a făcut el.

— Mda, am spus eu, și am sesizat tremurul din voce. Știi tu, excursia în care tu nu ai vrut să mergi? Excursia despre care i-ai spus lui tata că era idioată?

Charlie și-a coborât privirea în pământ. A luat o minge de tenis și a strâns-o tare în mână.

— M-am gândit că unul dintre noi ar trebui să meargă.

— De ce ai venit? m-a întrebat Charlie, ridicându-și ochii spre mine, tras la față de data asta. Pe bune. Doar ca să mă faci să mă simt prost?

— Nu, l-am contrazis eu.

Nu avusesem intenția asta, dar văzându-l acolo, simțeam cum îmi alimentam furia pe care o ținusem reprimată în mine multă vreme. Îi dădusem un pic drumul într-o conversație cu mama mea, dar în mod evident, încă mai era multă furie în mine.

— Dar, dacă te simți prost, sunt sigură că poți să discuți asta în cadrul *grupului*.

Charlie m-a privit cu asprime.

— De unde știi?

— Oh, tocmai m-am cățărat pe fereastra din camera unde erau două fete care păreau să știe totul despre tine. Atâta tot.

— Stăm de vorbă pe aici, a rostit Charlie pe un ton defensiv. Face parte din filozofia lor.

— Și atunci de ce..., am început eu și am auzit cum vocea mi-a clacat. De ce noi nu am putut face asta? De ce nu am...

Am căutat cuvântul, dar nu îmi venea în minte. Voiam să știu de ce ne retrăsesem în diferite părți ale casei și apoi în diferite părți ale țării, împrăștiindu-ne atunci când ar fi trebuit să fim mai uniți. M-am așezat pe marginea patului lui Muz și m-am uitat la fratele meu.

— Poate că aveam nevoie de tine, i-am mărturisit eu. Dar tu ai fost întotdeauna drogat și...

— Ah, despre asta era vorba? a întrebat Charlie, o parte din furie revenindu-i în voce.

Avea întipărită pe chip o expresie pe care am recunoscut-o, una care nu mi-a plăcut niciodată, una din fața căreia am dat mereu înapoi.

— Ai venit să îmi spui că sunt un ratat?

— Nu, am spus eu, fără să cedez de data asta. Dar am fost absolut singură, până acum o săptămână.

— Ai fi putut să stai de vorbă cu mine, mi-a reproșat el.

— Nu ar fi servit la nimic! am zbierat eu, spre propria mea surprindere.

Charlie a aruncat o privire înspre ușa deschisă, iar eu mi-am coborât glasul un pic.

— Nu erai niciodată acolo. Nu ai mai fost de aproape un an.

L-am pironit din priviri.

— Ar fi trebuit să te spun mamei și lui tata. Ai avut dreptate când ai spus că nu am s-o fac. Dar dacă o făceam, atunci poate că...

Nu am fost în stare să îmi termin fraza. Era doar un alt mod în care adusesem vorba despre asta, un motiv în plus că era vina mea. Încă un lucru pe care nu-l puteam repara.

Charlie a răsucit mingea de tenis în mâini și a izbucnit într-un hohot de râs scurt și plin de amărăciune.

— Crezi că nu îmi pun și eu aceeași întrebare în fiecare zi nenorocită? Crezi că nu îmi doresc să fi procedat altfel?

— Nu te cred, i-am trântit-o eu, sesizându-mi tremurul din voce. Ce, ești aici de o lună și dintr-odată te-ai trezit că urlă conștiința în tine?

Charlie s-a uitat la mine ca și cum l-aș fi plesnit fără de veste — atât de surprins, atât de rănit.

— Întotdeauna te-am acoperit, i-am spus eu, vorbele mele revărsându-se ca un torent. *Ani* de zile. Tu nu ai fost nevoit să îți asumi niciodată responsabilitatea. Și dacă te-ai fi gândit și la altcineva în afară de tine măcar *o dată* în nenorocita ta de viață, acest lucru nu s-ar fi întâmplat.

Fraza mi-a scăpat de pe buze înainte de a avea timp să cântăresc consecințele, sau să îmi retrag cuvintele.

Charlie strângea cu puterea mingea de tenis în mâini, uitându-se la ea, cu buzele strânse și cu bărbia tremurândă.

— Nu ar fi trebuit să spun asta, am zis eu simțind că întinsesem coarda prea tare.

Charlie a ridicat din umeri.

— Asta e adevărul, a recunoscut el cu glas răgușit, tot cu ochii în pământ.

— Tot ce îmi doresc..., am început eu.

Am tras o gură de aer în piept și m-am sforțat să continui.

— Tot ce îmi doresc e ca alta să fi fost situația.

Charlie a ridicat ochii spre mine.

— Și eu, a spus el.

Pe neașteptate, mi-a azvârlit mingea de tenis. Am prins-o, și chestia asta m-a surprins atât de tare, încât aproape că i-am dat din nou drumul din mână.

— Vorbești despre el? l-am întrebat eu, trecându-mi mâna peste pâsla galbenă. Despre tata?

Charlie a dat din cap.

— Am început să o fac, a rostit el cu glasul un pic răgușit. Tu?

Am clătinat din cap.

— Nu încă.

Mi-am ridicat privirea spre fratele meu — fratele meu geamăn — și am văzut că arăta așa cum mă simțeam eu în momentul respectiv. Amândoi pierdusem același tată. De ce nu vorbeam *noi doi* despre asta?

— Mi-e dor de el, am spus eu, simțind cum bărbia începea să îmi tremure.

Cuvintele nu însemnau nimic față de ceea ce se ascundea după ele. Era mai mult decât faptul că îi simțeam lipsa. Era așteptarea. Așteptam tot timpul acel apel telefonic care nu mai venea. Așteptam să aud o voce pe care nu aveam să o mai aud vreodată, niciodată.

Charlie s-a uitat la mine și buzele îi tremurau.

— Și mie.

— Tot aștept ca el să apară din nou. De parcă nu pot să cred că e adevărat. Că asta e viața adevărată, acum.

— Și cum crezi că mă simt eu? m-a întrebat Charlie. Nu sunt întru totul convins că apariția ta aici nu este o închipuire dată de droguri.

— Sunt reală, am susținut eu.

I-am aruncat mingea, iar el a prins-o cu o mână.

— Și ce cauți în Carolina de Nord? Credeam că ai ajuns deja în Connecticut de câteva zile.

— Ei bine, acesta a fost planul original, am spus eu simțind cum îmi înflorea un zâmbet pe chip. Dar Roger și cu mine am făcut un soi de ocol.

— Roger?

— Roger Sullivan. Îl știi. Ne jucam... cu el pe alee.

— Îmi amintesc asta, a spus Charlie. Deci ați pornit-o pe cont propriu?

Am încuviințat din cap.

— Din cauza asta e mama furioasă?

— Mai mult decât furioasă, am adăugat eu.

— Uau, a spus el, sprijinindu-se de spătarul fotoliului și uitându-se la mine de parcă nu m-ar mai fi văzut niciodată până atunci. Și tu... ai venit să mă vezi? Te-ai cățărat pe o fereastră?

— Da, i-am confirmat eu. Voiam doar... mă gândeam că ar trebui să stăm de vorbă.

— Îmi pare bine că ai făcut-o, a spus el după o pauză.

— Hei, Chuck.

Ne-am întors amândoi ca să-l vedem pe Muz stând la pândă în prag.

— Ar fi cazul să plecăm, omule, mai sunt cinci minute până la...

— Mda, i-a răspuns Charlie, dar nu s-a urnit din loc.

M-am ridicat în picioare și, în timp ce făceam asta, am zărit o carte familiară pe noptieră: *Mâncare, benzină și cazare.*

— Citești asta? am întrebat eu, ridicându-mi ochii spre Charlie, un pic cam uluită și sperând că nu era a lui Muz.

A dat din cap.

— Și eu, am afirmat eu, nedezlipindu-mi ochii de pe ea.

— Mda? a întrebat el, părând surprins. Știu că era una din preferatele lui tata și m-am gândit să o bifez și eu.

M-am mulțumit să dau din cap, uitându-mă la coperta familiară, dorindu-mi să fi făcut toate aceste lucruri cu câteva luni în urmă. Pe când amândoi am fi putut sta de vorbă cu el despre asta, pe când încă se mai afla prin preajmă ca să putem avea această conversație.

— Chuck? a intervenit din nou Muz, iar Charlie a dat din cap și s-a ridicat în picioare, apoi ne-am îndreptat amândoi spre ușă.

Aveam senzația că, dintr-odată, erau atâtea lucruri de spus, încât era imposibil să spui ceva.

— Hei, a spus Muz, cuprinzându-ne pe amândoi cu privirea. O să vă duceți în Richmond până la urmă?

— Sunt aproape sigur că se referă la tine, a precizat Charlie.

— Hm, nu știu, am zis eu. Nu mă gândisem mai departe de întrevederea cu Charlie, și faptul că nu aveam niciun plan dincolo de asta era un pic deconcertant.

— Dar s-ar putea? S-ar putea să vă duceți într-acolo? a insistat Muz, devenind din ce în ce mai entuziasmat.

— Poate, am răspuns eu. Nu știu.

Muz a dat din cap, s-a aplecat și a cotrobăit într-un rucsac ce era atârnat de mânerul ușii de la debara.

— Ei bine, dacă o faceți, a spus el, îndreptându-se de spate și ținând un plic mototolit în mână, vrei să îi dai asta lui Corey care își duce veacul la Dairy Queen?

— Vorbești serios? l-a întrebat Charlie.

— Am nevoie de tine să faci asta, a spus Muz, întinzându-mi plicul. Te rog. Poți să îl dai unui angajat de la tejghea și o să ajungă la el. Trebuie să afle de ce nu am mai apărut deloc deși spusesem că am să o fac. Nu că nu aș fi vrut să țin legătura, doar că am fost trimis aici. Dacă nu află treaba asta, o să îmi omoare peștele.

— Peștele tău? am întrebat eu.

— Doamne, termină odată cu peștele ăsta al tău, a bodogănit Charlie. De ce nu îi trimiți un e-mail și gata?

— Oh, da, e o idee grozavă, a replicat Muz. Și să i-l trimit, pur și simplu, lui Corey care își duce veacul la Dairy Queen punct com?

— Am să văd ce pot face, am spus eu, luând plicul din mâna lui Muz și netezindu-l un pic. O să încerc.

— Mulțumesc, mi-a spus el zâmbind. Știam că o să accepți. Chuck mi-a povestit cum ai fost întotdeauna alături de el și...

— Trebuie să mergem, l-a întrerupt Charlie, deschizând mai larg ușa. Te ajut eu să te întorci.

Am ieșit pe hol și am văzut că era pustiu, singurul sunet fiind susurul delicat al apei.

— Am întârziat ? a întrebat Muz.

— Oh, da, a răspuns Charlie și ne-am repezit cu toții spre camera pe unde intrasem.

— Mulțumesc încă o dată, mi-a strigat Muz în șoaptă înainte de-a o porni pe coridor.

A ridicat o mână în chip de salut, iar eu i-am răspuns la fel, înainte de a-l urma pe Charlie în cameră. Era goală — probabil că fetele plecaseră la următoarea lor activitate.

— Asta era? m-a întrebat Charlie arătând spre fereastra deschisă. Am dat din cap și ne-am îndreptat spre ea. Ei bine, cred că asta e, atunci, a spus el, frământându-și mâinile.

— Ești bine? l-am descusut eu, știind că nu mai aveam timp, dar nefiind încă pregătită să plec. Vreau să spun că arăți mai bine. Dar locul acesta... te simți bine aici?

Charlie s-a uitat în jos la carpeta albă, bălăbănindu-se înainte și înapoi în șlapii lui.

— Cred, a spus el. Cred că da.

— Amy, s-a auzit un șuierat puternic de afară.

Mi-am scos capul pe fereastră și l-am văzut pe Roger uitându-se în sus. A părut incredibil de ușurat la vederea mea, și m-am întrebat de câtă vreme mă striga.

— Cobor imediat, i-am strigat eu înapoi, iar el a dat din cap. Cât timp rămâi aici? l-am întrebat eu pe Charlie. Adică, cam când poți să pleci?

Nu îmi dădusem seama decât atunci când îi revăzusem vechea lui înfățișare, una pe care nu o mai văzusem de multă vreme, cât de mult îmi lipsise fratele meu. Dar mi-am dat seama de asta în momentul când îl părăseam din nou.

— Încă o lună, mi-a spus el. A schițat un mic zâmbet. Nu mai e așa mult.

— Amy, a strigat Roger de afară, un pic mai tare de data asta, tocmai când clopotul a început să bată din nou.

Charlie și cu mine ne-am uitat la interfon.

Vocea liniștitoare, care părea mai puțin calmă de data asta, a anunțat:

— A început sesiunea dinaintea prânzului. Vă rugăm să vă îndreptați cât se poate de repede spre activitățile desemnate, dacă nu ați făcut-o deja.

— Bine, am spus eu.

Charlie a dat din cap și ne-am uitat unul la celălalt. Fratele meu și cu mine nu obișnuiam să ne îmbrățișăm. De fapt, nu îmi puteam aminti când ne strânsesem în brațe ultima oară. Dar nu aveam de gând să îi strâng mâinile. Am început să îi fac cu mâna, dar Charlie s-a apropiat de mine și m-a strâns în brațe cu putere și am simțit că așa se cuvenea — și că era ceva ce ar fi trebuit să facem cu multă vreme în urmă.

— Îți mulțumesc că ai venit, a mormăit el în umărul meu.

Am dat din cap, apoi ne-am desprins unul de celălalt.

— Ar trebui să vorbești cu mama, m-a sfătuit el. Am primit e-mailurile ei și își face griji pentru tine. Cred că se simte cam pierdută fără tine.

M-am holbat la el.

— Ce vrei să spui cu asta? l-am întrebat eu. Nu e pierdută fără mine. M-a părăsit de o lună și abia dacă...

— Amy, m-a strigat Roger din nou.

— Stai de vorbă cu ea, m-a îndemnat Charlie. Dar bravo ție că faci toate astea. Aproape că nu te-am recunoscut.

— În sensul bun al cuvântului? am vrut eu să știu.

— În sensul cel bun, mi-a întărit el spusele.

A schițat un surâs, apoi s-a uitat la fereastră.

— Ai nevoie de o mână de ajutor?

— Cred că da, am spus eu.

Ținându-mă de pervaz, cu brațele întinse peste el, am scos un picior afară și l-am văzut pe Roger așteptând jos, gata să mă prindă. Am tras aer în piept și am scos și celălalt picior. M-am uitat în jos și, deodată, Roger și pământul mi se păreau foarte departe.

— Hm, am spus eu. Nu cred că...

— Trebuie să îți întinzi bine brațele, m-a povățuit Charlie. Dă-mi mâna.

Mi-am ridicat privirea spre el, iar el a dat din cap.

— E în regulă, m-a asigurat el.

Mi-am desprins mâna întinsă peste pervaz și Charlie mi-a prins-o. Mi-a pus-o pe marginea pervazului, apoi m-a ajutat să fac și cu cealaltă la fel. Mi-am întins brațele și am rămas atârnată în aer. Am simțit cum cineva m-a prins de picioare și am știut că Roger era acolo jos.

— Dă-ți drumul, mi-a strigat el. Te prind eu.

Mi-am ridicat privirea spre fratele meu, care se uita drept în ochii mie.

— Ai grijă, da? l-am rugat eu.

El mi-a confirmat din cap și eu i-am zâmbit. Apoi am dat drumul pervazului și am căzut direct jos, aterizând pe ceva moale — Roger.

— Îmi pare rău, am spus eu cu respirația întretăiată, rostogolindu-mă jos de pe el, ridicându-mă și scuturându-mă de praf. Ești teafăr?

— Sunt bine, m-a asigurat el, prinzându-mă de mâna pe care i-o întinsesem ca să îl ajut să se ridice de pe jos. Dar cred că trebuie să o ștergem de aici acum.

A pornit-o în pas alert spre mașină, ținându-mă în continuare de mână și trăgându-mă după el.

— De ce? l-am întrebat eu în timp ce mă chinuiam să țin pasul cu el.

— Cred că s-ar putea să fi atras ceva atenție asupra mea, mi-a explicat el. Am încercat să fiu cât se poate de discret, dar e cam greu de făcut așa ceva când vorbești cu o fereastră. Oamenii tot treceau pe acolo și se uitau lung la mine.

Ne-am grăbit să ajungem la mașină și am observat că la intrare erau, în mod cert, mai multe persoane îmbrăcate în halate albe decât fuseseră înainte. Și am observat că acum aveau cu toatele radio emițătoare portative.

— Hai să intrăm odată în mașină, am mormăit eu în barbă, iar Roger mi-a strâns mâna o dată în chip de răspuns.

— Scuzați-mă, s-a auzit o voce în spatele nostru.

Ne-am întors și am văzut-o pe Courtney venind spre noi.

— Trebuie să stau de vorbă cu voi doi.

Roger și cu mine am făcut un schimb de priviri, și, fără să ne spunem nimic, și încă ținându-ne de mână, am pornit-o într-o goană nebună spre mașină...

— Cheile? l-am întrebat eu cu respirația întretăiată în timp ce traversam parcarea.

— Da, a spus el fără suflu.

M-am întors ca să o văd pe Courtney cum alerga și ea după noi. Am ajuns la mașină, Roger a deschis-o cu telecomanda și ne-am aruncat înăuntru. A pornit mașina, a dat-o cu spatele în trombă și am ieșit cu toată viteza din parcare.

Roger nu a încetinit decât după cinci minute, și a devenit clar ca lumina zilei că cei de la Promises Kept nu trimiseseră pe nimeni pe urmele noastre.

— A fost cât pe ce, a remarcat el, pe când eu mă uitam la vitezometrul care revenise la limita normală de viteză pentru un drum regional.

M-am uitat afară pe fereastră la celelalte mașini care goneau pe lângă noi, încercând să îmi sortez sentimentele. Făcusem tot posibilul ca să evit să mă gândesc la asta de dimineață, încercând să nu derulez firul amintirilor până la capăt. Dar văzându-l pe Charlie, și vorbind despre asta...

— Ești bine? l-am auzit pe Roger întrebând dintr-un loc ce părea foarte îndepărtat.

Am dat din cap, dar m-am întors mai mult cu fața spre fereastra mea și am închis ochii. Dar lacrimile nu voiau să plece de data asta. Parcă nu mai aveam tăria să le reprim.

— Amy?

Am deschis ochii și l-am văzut pe Roger uitându-se la mine, îngrijorat.

— Ești bine?

Am început să dau din cap, dar am renunțat la jumătatea drumului și am scuturat din cap.

— Eu doar... am început să spun și am simțit cum mi-a cedat vocea. Nu sunt bine deloc, am recunoscut eu.

Roger s-a uitat la mine și a dat volumul la muzică mai încet. Simțeam cum amintirile de dimineață se umflau ca un balon în urma mea. Știam că Roger nu se va mai uita la mine în același fel odată ce va afla adevărul. Dar obosisem luptându-mă să îl țin ascuns în mine.

— Ce este? a întrebat el calm, uitându-se la mine, apoi din nou la drum.

— Chestia cu Elvis, am început eu. De ce nu voiam să îl ascult.

— Datorită tatălui tău, a spus el. Așa e?

Am încuviințat din cap.

— Îl ascultam pe Elvis în mașină, am spus eu. De fapt, întotdeauna îl ascultam pe Elvis în mașină. Dar îl ascultam atunci când s-a întâmplat.

Am înghițit în sec și m-am sforțat să continui:

— Accidentul.

— Of, a spus el încetișor.

Ca și cum nu ar fi fost nici măcar un cuvânt. Aveam mai degrabă senzația că îmi așeza o piatră pe care să pășesc, astfel încât să pot continua.

Am simțit cum mi se accelera respirația și știam că mă învârteam în jurul a ceea ce nu mai puteam să nu spun.

— Accidentul, am reluat eu, străduindu-mă din răsputeri să nu îmi pierd de tot firicelul de glas.

Am respirat precipitat și am spus-o:

— A fost vina mea. Din cauza mea a murit.

— Amy, mi s-a adresat Roger privindu-mă cu severitate. Bineînțeles că nu a fost vina ta.

Și alții au spus același lucru. Dar nu era nimic mai mult decât un lucru spus de complezență. Și nimeni nu știa. Nimeni nu fusese de fapt acolo.

— Ba da, am șoptit eu.

Am mai tras o gură de aer în piept și i-am spus de ce.

Voi fi chiar aici cu tine, orice s-ar întâmpla.
—Elvis Presley

8 MARTIE — CU TREI LUNI ÎN URMĂ

Am ieșit afară, la lumina soarelui, și mi-am pus noii mei ochelari. Nu puteam să nu mă întreb ce avea mama de gând în privința lui Charlie. Faptul că fusese ridicat de poliție pentru că dormise pe o bancă dintr-un parc, drogat fiind, merita o oarecare pedeapsă. Poate că asta îi va face pe părinții mei să vadă, în sfârșit, ce se petrecea cu el. Am coborât pe alee îndreptându-mă spre garaj, și am aruncat o privire înapoi spre casă, de unde se auzea vocea mamei mele, încă destul de ascuțită din pricina îngrijorării și mâniei.

— Și după ce îl scoți de acolo, a spus ea în timp ce ieșea afară, cu tata după ea, lăsând ușa paravan să se trântească în urma lui, va trebui să te oprești la magazin. Așa că sună-mă când ajungi acolo și am să îți spun ce avem nevoie să cumperi.

Tata i-a aruncat o privire în timp ce și-a pus pe nas anticii lui ochelari de soare stil aviator, cu lentilele oglindă atât de zgâriate încât mă miram de fiecare dată cum de putea să mai vadă prin ele.

— Sau ai putea să îmi spui acum, a sugerat el, mustăcind. Este și asta o opțiune.

— Așa e, a recunoscut mama, clătinând din cap. Am mai discutat treaba asta.

— Mă întorc repede, a spus el, sărutând-o în grabă și făcându-mă să îmi feresc ochii în mod automat.

— Sunați-mă dacă e vreo problemă, a strigat ea după noi.

— O să te sunăm, am strigat eu și tata la unison, ca apoi să ne zâmbim reciproc când ne-am dat seama de asta.

— Amy, unde îți sunt pantofii? A strigat mama după mine, cu exasperare în glas.

— Oh.

Mi-am coborât privirea spre picioarele desculțe.

— O secundă doar, i-am spus eu tatălui meu, luând-o la fugă pe pajiște.

Încă era jilavă și proaspăt tunsă — o combinație nefericită și în timp ce mă uitam în jos, am văzut cum firele retezate de iarbă mi se lipeau de picioare. Am fugit în sus pe trepte și am intrat în casă, ocolind-o pe mama, care rămăsese în pragul ușii, ca să îmi înșfac șlapii din pantofar.

I-am pus în picioare și m-am dus din nou afară, unde mama stătea cu cheile mașinii în mână.

— Ben, cheile, a spus ea cu ceea ce numea tata *vocea ei exasperată*.

— Le-am luat eu, am spus eu, smulgându-i-le din mână și făcându-i grăbit cu mâna.

Am pornit-o în fugă pe pajiște, îndreptându-mă spre garaj, și am ocolit ca să mă urc pe locul șoferului. Am zdrăngănit cheile în mână și i-am zâmbit lui tata cât mai convingător cu putință.

— Conduc eu.

El a zâmbit, a ocolit mașina și s-a dus spre locul din dreapta șoferului, în timp ce eu am deschis portiera și am reglat scaunul. Mi-am prins centura de siguranță și i-am făcut un semn cu degetul tatălui meu.

— Pune-ți centura, i-am atras eu atenția.

Tata ura centurile de siguranță și singura modalitate prin care eu și Charlie reușeam să îl convingem să și-o pună era să refuzăm, la rândul nostru, să ni le prindem până când nu o făcea el mai întâi.

— Haide, sufletel, a spus tata cu o voce cât mai convingătoare. Ne grăbim. De ce nu-i dai drumul odată?

— Bine, am spus eu, desfăcându-mi centura și răsucind cheia în contact. Să mergem.

Tata a bombănit și și-a prins centura.

— Ești fericită acum? m-a întrebat el.

— Foarte, am spus eu, fixându-mi-o și eu la loc. Mulțumesc. Îți spun eu că ai să îmi mulțumești într-o bună zi.

M-am uita în oglinda retrovizoare și am început să merg ușor cu spatele pe alee.

— Muzică? m-a întrebat tata în timp ce mergeam pe alee.

Aveam permisul de trei luni deja dar tot mai trebuia să mă concentrez când conduceam, așa că abia recent începusem să mă obișnuiesc să ascult muzică în mașină. Imediat după ce mi-am luat permisul, am descoperit că întoarcerea din trei mișcări era pe picior de egalitate cu fizica cuantică în termeni de dificultate și aveam nevoie de liniște totală în mașină.

— Sigur că da, am spus eu pe când opream la indicatorul STOP. Vrei să îl asculți pe Rege?

— Mai întrebi? a spus tata, răscolind printre CD-uri. Ah, a făcut el, scoțând la iveală unul dintr-o carcasă și punându-l în aparat.

— Pe care l-ai pus? am întrebat eu.

Când conduceam eu, îmi rezervam dreptul de a alege ce melodii cu Elvis să ascultăm. De exemplu, nu era permisă nicio melodie în legătură cu Hawaii.

— Cred că vei fi de acord cu asta, a spus tata, sărind câteva melodii. O clipă mai târziu, a început cântecul *All That I Am*.

— Drăguță, am apreciat eu. Îmi place melodia asta.

— Știam că îți place, a afirmat tata. Asta fiindcă tu ești fata mea și copilul drag sufletului meu.

Am mai mers vreun minut, ascultându-l pe Rege.

— Și de fapt, a adăugat tata după un moment de tăcere, cred că ar trebui să și dansăm după ca la nunta ta. Sună bine planul?

— Tată, am spus eu dându-mi ochii peste cap. Mi se face greață. Și în plus, cred că asta va fi abia peste câțiva ani. Știi tu, vreo doi-trei.

— Îmi pare rău, a spus el, dar tot mai chicotea și aveam impresia că nu vorbea serios.

— Mâna, mi-a spus el, iar eu am luat cu grijă o mână de pe volan.

Mi-a întors-o cu palma în sus, a pus ceva în ea, și apoi mi-a strâns degetele peste. Când am desfăcut palma, în ea era un drops Life Saver. Părea a fi cu rom și am tras cu ochiul ca să îl văd pe tata aruncându-și unul în gură.

— Mulțumesc, am spus eu azvârlindu-l repede în gură.

Am oprit la intersecția cu Campus Drive și mi-am dat seama că nu știam drumul mai departe de acolo.

— Stânga? Dreapta? am întrebat eu.

Era ciudat să am nevoie de direcții într-o mașină pe care eram atât de obișnuită să o navighez.

— Stânga, m-a îndrumat tata. Ia-o pe University.

A oftat și s-a uitat pe fereastră.

— Să terminăm odată cu asta.

În timp ce am pornit semnalizatorul, l-am văzut ronțăind încă un drops.

— Știai de treaba asta? m-a întrebat el, întrerupându-l pe Rege. Despre fratele tău, vreau să spun?

I-am aruncat o privire, apoi m-am uitat din nou la drum, întrebându-mă cât de mult să îi spun și dacă mai avea vreun rost acum să îl acopăr pe Charlie.

— Știam că se petrece ceva cu el, am mărturisit eu.

M-am gândit la intervenția eșuată pe care am încercat să o pun în scenă și acum îmi doream să le fi spus de-a dreptul părinților mei despre asta. Am încetinit la intersecție frânând când semaforul s-a făcut galben, făcându-i pe unii șoferi din spatele meu, care probabil au sperat că o să forțez semaforul, să claxoneze nemulțumiți.

— Știam că ceva nu era în regulă cu el, a spus tata uitându-se afară pe fereastră. Dar nu m-am gândit totuși că a ajuns atât de departe.

— Știu, am spus eu. Dar cred că va fi bine.

Tata a clătinat din cap.

— Sper și eu același lucru, puștoaico.

Mi-a aruncat o privire, spunând:

— Îți mulțumesc că ai venit cu mine.

— N-ai pentru ce, am replicat eu cu ochii pe semafor. I-am dezlipit de acolo o secundă, ca să mă uit al el și să îi zâmbesc.

— Verde, mi-a spus tata, arătându-mi semaforul cu degetul.

Mi-am întors privirea înapoi la drum și am apăsat accelerația și în timp ce traversam intersecția am văzut cu coada ochiului că ceva nu era în regulă. O strălucire roșie gonind din direcția de unde nu ar fi trebuit să vină nimic spre mine.

— Amy... l-am auzit pe tata spunând înainte ca totul să înceapă să se deruleze cu încetinitorul.

Este un clișeu, dar este adevărat. Și cred că s-a întâmplat doar atunci când nu mai avea niciun sens ca lucrurile să se deruleze cu încetinitorul. Știam cumva că nu eram în stare să fac nimic în privința asta. Era ca și cum aveam timp în plus la dispoziție să văd ce venea spre mine.

Și ceea ce venea spre mine era un SUV care forțase lumina verde a semaforului, încercând să treacă prin intersecția în mijlocul căreia mă aflam la momentul respectiv. În spatele meu se auzeau și mai multe claxoane și apoi cealaltă mașină s-a izbit de noi cu atâta putere încât am fost proiectată în spătarul scaunului, dinții m-au clănțănit în gură, și ne roteam în intersecție și eu mi-am ținut mâinile pe volan tot timpul și piciorul apăsat până în fund pe frână, de parcă asta ar fi împiedicat să se întâmple toate acestea. S-a auzit un hârșâit cumplit, de metal pe metal și am văzut stâlpul cam cu o secundă înainte de a ne izbi de el, cu partea din dreapta, unde era tatăl meu. Și atunci mașina s-a oprit în sfârșit. Dar tata nu mai mișca, iar fruntea parcă îmi ardea și cineva urla și nu se mai oprea. Și abia când a venit ambulanța și un paramedic m-a scos afară din mașină și m-a scuturat zdravăn de umeri, mi-am dat seama că eu fusesem aceea.

Dacă nu te deranjează, Carolina de Nord este locul unde vreau să fiu.
—Eddie from Ohio

Am urcat din nou pe locul din dreapta șoferului, am trântit ușa și am rămas cu ochii pironiți pe bord. După ce terminasem să îi spun lui Roger ce se întâmplase, am avut impresia că el era pe punctul de a spune ceva, dar nu eram pregătită încă să aud ce avea de spus. I-am făcut doar un semn cu mâna spre un mic diner de pe marginea drumului unde ne-am dus și am servit masa aproape în tăcere. Nu știam ce urma să se întâmple acum. Dar, încetul cu încetul, începeam să mă simt mai ușoară, de parcă aș fi lăsat jos ceva ce cărasem cu mine de atâta vreme și nu îmi dădusem seama cât de greu se făcuse.

Roger a trântit portiera de pe partea șoferului și s-a uitat la mine.

— Amy — a început el.

— Ce-ai zice de Richmond? l-am întrerupt eu.

Roger a clipit nedumerit, rămânând ușor descumpănit de treaba asta.

— Colegul de cameră al lui Charlie, Muz. El este de acolo și mi-a dat un bilet pentru un tip, Corey, care își duce veacul la Dairy Queen. După câte se pare, de biletul acesta depinde viața unui pește.

— Pește?

— Da, știu, am spus eu în timp ce Roger pornea mașina. Nu am înțeles nici eu partea asta.

— Și ce fel de nume este Muz?

— E un acronim, l-am lămurit eu. Vine de la Messed-Up-Zach.

— Ah, a făcut Roger. Firește. Ei bine, putem merge la Richmond. De ce să moară un pește de pomană?

M-am uitat în atlas și i-am indicat direcția, apoi am scos plicul pe care mi-l dăduse Muz și l-am netezit puțin.

— Cum mai stăm cu banii? s-a interesat Roger după ce a intrat din nou pe autostradă.

— Mai avem o sută optzeci și cinci de dolari, l-am anunțat eu. Să sperăm că sunt suficienți ca să ajungem la Richmond și apoi la Connecticut.

M-am uitat la el cum stătea de cealaltă parte a mașinii. La un moment dat, ajunsesem să mă obișnuiesc cu priveliștea asta. Nu îmi venea să cred că în curând nu am s-o mai văd.

Am parcurs vreo câțiva kilometri din autostrada I-40 în tăcere. Roger se tot uita la mine, iar de-acum îl cunoșteam destul de bine ca să îmi dau seama că voia să spună ceva. De fiecare dată când îl vedeam trăgând aer în piept, dădeam mai tare volumul la mix-ul lui. După ce treaba asta s-a repetat de trei ori, și muzica urla în mașină suficient de tare încât să zdrăngăne geamurile, Roger a întins mâna și a oprit muzica.

— Trebuie să-ți spun ceva, m-a anunțat el.

M-am uitat afară pe fereastră, făcându-mi curaj singură. Știam că lucrurile aveau să se schimbe de îndată ce îi voi fi spus ce se întâmplase. Și se părea că nu mai puteam să amân deloc să aflu și în ce fel.

— Bine, am consimțit eu.

Mi-am întors din nou privirea spre el. Se uita înainte la drum, dar mi-a aruncat o privire scurtă înainte de a începe.

— Nu a fost vina ta, a decretat el.

Am scuturat din cap. Era ca și cum ai spune că cerul nu este albastru. Dacă spuneai ceva în genul acesta nu însemna neapărat că era și adevărat.

— Bineînțeles că a fost, l-am contrazis eu. Eu conduceam mașina.

— Asta nu înseamnă că a fost vina ta, a argumentat el.

— Nu e nevoie să faci asta, i-am spus eu.

— Vorbesc serios, a spus el, cu o voce din care nu răzbătea niciun pic de umor.

A luat o mână de pe volan și a arătat spre un camion albastru care schimbase banda de circulație și mergea în paralel cu noi.

— Dacă camionul acela ar vira brusc și ar intra în noi, ar fi vina mea?

— Nu, am recunoscut eu. Dar...

— Așadar nu a fost vina ta, a conchis Roger. Și nu o spun doar așa, de dragul de a o spune.

— Nu e vorba doar de condus, am susținut eu. Am auzit din întâmplare doi paramedici vorbind la locul faptei. Spuneau că era unul dintre acele cazuri foarte rare. Și că, după ei, dacă nu ar fi avut legată centura de siguranță, cel mai probabil ar fi fost propulsat pe bancheta din spate și s-ar fi ales doar cu vânătăi minore. Dar eu l-am făcut să și-o pună. Așa că a fost prins în scaunul lui ca într-o capcană și stâlpul i-a zdrobit craniul.

M-am așteptat ca Roger să tresară la vorbele astea, dar nu a făcut-o.

— Nu, a spus el pe un ton la fel de serios. Asta a fost doar o speculație. Nimeni nu știe exact. Pe de altă parte, putea să nu fi avut centura pusă și să fi fost proiectat prin parbriz. Sau putea să nu o aibă și să nu fie proiectat pe bancheta din spate. Nu avem cum să știm. Dar a fost un accident. Nu a fost vina ta.

Am scuturat din cap, împotrivindu-mă acestor cuvinte, refuzând să le accept. Cu această vină trăisem în ultimele trei luni. Încetasem să mai cred într-o lume în care acest lucru nu era adevărat.

— Dar dacă forțam culoarea galbenă, am stăruit eu. Dacă nu mi-aș fi uitat încălțămintea...

— Nu poți gândi astfel. Nu a fost vina ta, a repetat Roger, cu glas scăzut dar deslușit. Nu a fost.

— Nu ai de unde să știi că nu a fost, am șoptit eu.

— Nu ai de unde să știi că a fost, m-a contrazis el. A fost un accident. Un accident cumplit. Nu aveai ce să faci. Nu ai făcut. Nu a fost vina ta.

— A fost, am insistat eu cu glas răgușit, nevrând să cred în această grațiere pe care mi-o oferea.

Fiindcă ar fi fost aproape mult prea mult să cred în asta, în ceea ce îmi spunea. Și dacă se înșela?

— Nu, a rostit el simplu. Nu mint. Îți dau cuvântul meu că nu a fost vina ta.

Cuvintele acestea au fost cele care au pătruns în adâncul ființei mele, în cele din urmă. Roger nu mă mințise în tot acest răstimp. El nu ar începe să mă mintă tocmai acum, nu în legătură cu ceva atât de important. Gândul că nu fusese vina mea, că nu eram de condamnat, că nu fusese nimic altceva decât un ghinion, urmat de o serie de evenimente asupra cărora nu avusesem niciun control, a fost cel care a răzbit în cele din urmă. Ultimele câteva zăgazuri tensionate ale barajului au explodat și am început să plâng cu adevărat, descărcându-mă de tot ce acumulasem în mine. Mă simțeam eliberată, dar mai mult tristă însă. Tristă că mă agățasem de acest lucru fără să fie nevoie să o fac.

Roger a încetinit mașina, a semnalizat și a ieșit de pe autostradă într-un loc de parcare și odihnă. A parcat mașina în fața meselor pentru picnic și a oprit motorul. Apoi și-a desfăcut centura de siguranță, a apăsat butonul ca să o desfacă și pe a mea și s-a tras spre marginea scaunului. Centrul consolei se afla între noi, dar el s-a aplecat peste ea, și-a pus brațele în jurul meu, cu o ușurință de parcă ar fi făcut-o în mod obișnuit. Și nu mă mai gândeam la nimic altceva acum decât la cât de plăcut era să fiu ținută în brațe de cineva, de cineva care nu avea de gând să îmi dea drumul din brațe curând. Și m-am întors cu fața în tricoul lui și, fără să mai îmi pese dacă i-l pătam, m-am lăsat în voia lacrimilor, simțind că, în sfârșit, puteam face acest lucru. Știind că el era în stare să se descurce în situația asta, și că va fi acolo atâta timp cât aveam nevoie ca el să fie.

În vreme ce mașinile goneau pe autostradă prin dreptul ferestrei, Roger îmi dădea la o parte părul de pe frunte și mă legăna încetișor înainte și înapoi.

⟷

— Virginia! a strigat Roger după două mixuri și patru runde de Douăzeci de întrebări (Eleanor de Aquitania, Jonathan Larson, Sir Francis Drake și Bernadette Peters) mai târziu.

Mi-a arătat afară pe fereastră semnul care trecea pe lângă noi și mi-a zâmbit.

M-am uitat la el, fără să îmi fi revenit complet din pricină că îi spusesem și că totul fusese în regulă. Nu se uita la mine în alt fel, din câte îmi dădeam seama. Aproape că nu îmi venea să cred că era adevărat. Și dacă era... era ca și cum mi se luase o greutate de pe umeri. Și era și un sentiment de ușurare, acum că el știa. Acum nu mai erau secrete între noi. Tocmai la timp, înainte de finalul călătoriei.

— Cunoști motto-ul statului Virginia? m-a întrebat el. Este *Sic semper tyrannis*, care înseamnă...

— „Întotdeauna împotriva tiranilor", i-am luat eu vorba din gură.

Roger mi-a aruncat o privire arcuindu-și sprâncenele.

— Și, am continuat eu, acestea sunt vorbele pe care le-a strigat Booth după ce l-a omorât pe Lincoln.

— Impresionant, a admis el, zâmbindu-mi.

Am tras o gură de aer în piept și i-am zis ceea ce nu fusesem în stare să îi spun cu cinci zile în urmă.

— Tata a fost profesor de istorie, am spus aproape fără să mai încurc timpurile verbale de data asta. Și asta era perioada lui preferată.

— A fost o perioadă bună, a remarcat Roger.

Mi-a aruncat o privire, ca și cum ar fi vrut să se asigure că nu aveam probleme cu asta.

— I-a plăcut Lincoln?

Am zâmbit la vorbele lui, gândindu-mă la datele despre Lincoln de pe cartonașul din cartea preferată a tatălui meu, cea care călătorise cu mine prin toată țara.

— Aproape la fel de mult ca Elvis.

— Deci, a spus Roger două ore mai târziu, oprind melodia *Into the Woods* de pe mix-ul meu și privind afară pe fereastră, căutăm un anume Dairy Queen.

— Așa e, am spus eu, în timp ce opream pe strada principală.

Am străbătut câteva străzi în sus și în jos, dar păreau prea drăguțe pentru un local Dairy Queen. L-am găsit abia douăzeci de minute mai târziu, deoarece am dat de o benzinărie unde am cerut informații. Am fost direcționați spre o zonă a orașului care părea un pic mai ponosită, unde magazine de amanet și cele de băuturi alcoolice înlocuiau buticurile și cafenelele pe care le văzusem prima dată când am intrat în oraș.

— Aici e, a spus Roger, arătându-mi-l cu mâna.

Dairy Queen, cu firma sa luminoasă alb cu roșu încă neaprinsă, era lângă terminalul pentru autobuzele Greyhounds. A intrat în parcare și s-a uitat la firma care atârna la doar câțiva metri în fața noastră, amplasată, în mod evident, deasupra locului unde veneau și de unde plecau autobuzele. Se părea că era un singur peron pentru amândouă, din moment ce pe firmă era scris SOSIRI PLECĂRI, fără nimic care să separe cuvintele între ele.

— În regulă, am spus eu.

Roger a oprit motorul și amândoi am ieșit din mașină, iar Roger și-a dezmorțit picioarele.

— Mă întorc imediat, l-am anunțat eu. Vrei ceva?

— O înghețată Blizzard ar fi grozavă, a spus el.

— De care?

El mi-a zâmbit.

— Uimește-mă.

— S-a făcut, am acceptat eu.

M-am uitat la Dairy Queen și mi-am dat seama că era o franciză unde se vindea exclusiv pentru acasă, și nu avea decât o tejghea unde făceai comanda, dar niciun loc unde să stai înăuntru. Acest fapt explica numărul neobișnuit de mare de oameni care își mâncau înghețata în mașini sau stând pe barele din spate ale acestora.

M-am îndreptat spre fereastra localului, scoțând scrisoarea lui Muz din buzunar. Speram că îmi vorbise în cunoștință de cauză, deoarece nu voiam să mă văd nevoită să stau cu ochii în patru după persoanele care s-ar fi putut numi Corey, sau să încerc să explic acest lucru angajaților de la tejghea.

Am aruncat o privire în spatele meu, la mașină, în timp ce traversam parcarea și l-am văzut pe Roger stând pe locul nostru obișnuit din portbagaj, cu picioarele atârnând peste margine.

— Bună ziua, am spus eu în vreme ce mă apropiam de fereastra unde se făcea comanda ca să vorbesc cu angajatul care părea plictisit și care purta șapca cu logoul DQ întoarsă într-o parte.

— Pot să vă ajut cu ceva? m-a întrebat el oftând din rărunchi.

— Da, am spus eu. Muz mi-a dat asta pentru Corey? Mi-a spus că ați putea să dați de el.

Am împins plicul pe tejghea, studiindu-l cu atenție ca să îmi dau seama dacă codul acesta avea vreo semnificație pentru el.

— Bine, a spus el luând plicul, fără să își schimbe măcar expresia feței, de parcă era obișnuit să primească scrisori pentru diverși oameni între două comenzi de înghețată.

Cine știe, poate că așa și era.

— Altceva?

— Hm, da, am spus eu un pic uluită că tranzacția decursese atât de ușor. Hm..., m-am uita la panoul cu meniuri și știam exact ce i-ar place lui Roger, o înghețată Reese's Pieces Blizzard, jumătate vanilie, jumătate ciocolată.

După un moment de deliberare, am comandat și pentru mine un Oreo Blizzard. Am plătit și am plecat cu înghețatele la mașină, încă șocată că partea cea mai grea a întregului proces fusese să mă hotărăsc ce să comand.

Am ocolit mașina, am ajuns în spate și l-am văzut pe Roger, bălăbănindu-și picioarele, cu ochelarii pe nas, deși era înnorat afară. Și am simțit cum s-a produs o schimbare în mine. Era la fel cum m-am simțit atunci când i-am propus să mergem la Yosemite. Era la fel cum m-am simțit atunci când am alergat la Jeep și m-am așezat la volan. Senzația pe care am avut-o chiar înainte de a-mi azvârli piciorul pe fereastră și a mă rostogoli în camera de la Promises Kept. Senzația că eram pe cale să fac ceva fără a fi sigură de rezultat. Senzația că tocmai sărisem de pe ceva în speranța că urma să aterizez pe pământ.

M-am așezat în spate lângă Roger, punând paharele mari din polistiren expandat într-o parte, lângă lăcașul roții de rezervă.

— Hei, mi-a spus el zâmbindu-mi și scoțându-și ochelarii. Mi-ai adus ceva bun?

— Cred că da, am zis eu încercând să nu bag deloc în seamă cât de tare îmi bătea inima.

Apoi, fără să stau pe gânduri sau să analizez sau să iau în considerare ce făceam, m-am aplecat și l-am sărutat.

Album de călătorie . . .

BLUE RIDGE DINER
Asheville, NC
„ÎNARMEAZĂ-TE!"

Masa nr. 7
Clienţi: 2
Chelner: Jennie

2 porţii clătite $3.99/ buc.
1 porţie costiţă $2.00
1 bere fără alcool $1.50
1 suc acidulat $1.50

Total: $12.98

VĂ MULŢUMIM!

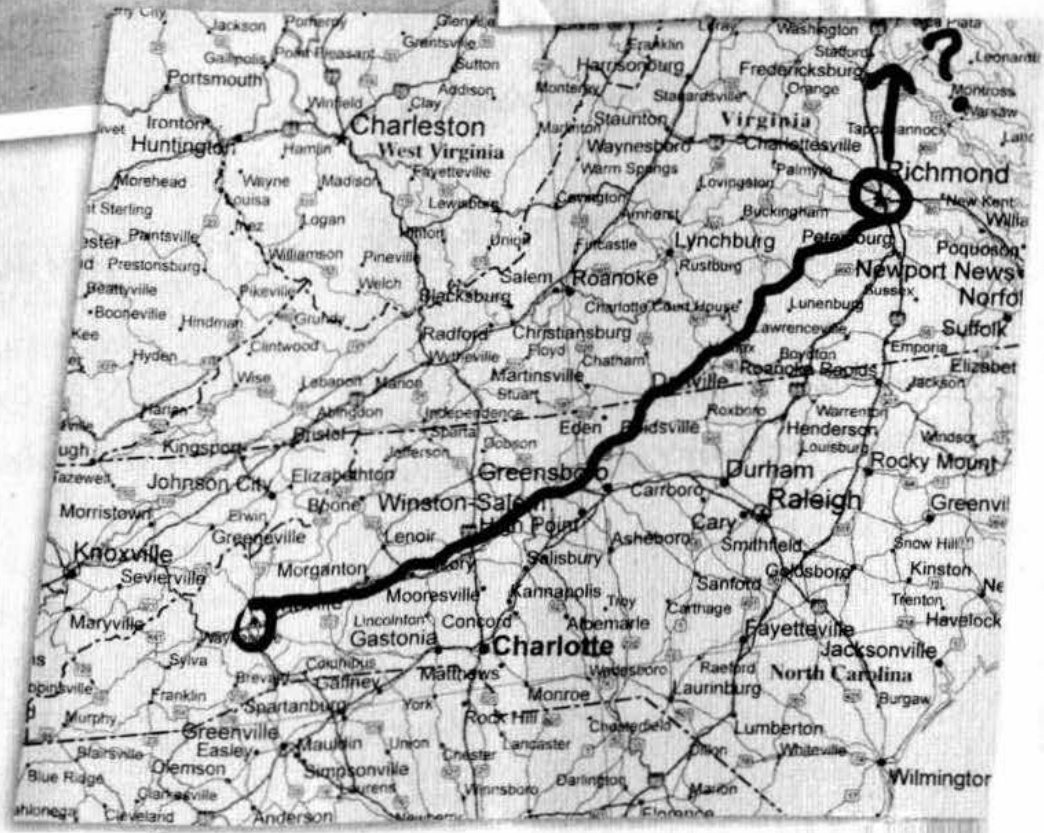

Pe unde am fost . . .

Statul nr. 11: Carolina de Nord — Statul Călcâiului de Smoală

Motto: Esse Quam Videri (Prefer să fiu decât să par)

Suprafață: În mod cert nu este Utah.

Informații utile: Munții Blue Ridge sunt frumoși.

Impresii: Angajații de la centrul de dezintoxicare sunt excesiv de suspicioși.

Statul nr. 12: Virginia — Vechiul Dominion

Motto: Sic Semper Tyrannis (Întotdeauna împotriva tiranilor)

Suprafață: Mai mare decât Virginia de Vest.

Informații utile: Mai mic totuși decât Utah. TOTUL pare mai mic decât Utah.

Impresii: Nicio vorbă despre faptul dacă statul crede, într-adevăr, în existența lui Moș Crăciun.

Pe unde am fost . . .

Statul nr. 11: Carolina de Nord — Statul Călcâiului de Smoală

Motto: Esse Quam Videri (Prefer să fiu decât să par)

Suprafață: În mod cert nu este Utah.

Informații utile: Munții Blue Ridge sunt frumoși.

Impresii: Angajații de la centrul de dezintoxicare sunt excesiv de suspicioși.

Statul nr. 12: Virginia — Vechiul Dominion

Motto: Sic Semper Tyrannis (Întotdeauna împotriva tiranilor)

Suprafață: Mai mare decât Virginia de Vest.

Informații utile: Mai mic totuși decât Utah. TOTUL pare mai mic decât Utah.

Impresii: Nicio vorbă despre faptul dacă statul crede, într-adevăr, în existența lui Moș Crăciun.

Drumuri de țară, duceți-mă
acasă, acolo unde îmi este locul.
—John Denver

M-a sărutat și el la rândul său. Doar pentru o clipă, dar mi-a răspuns la sărut, de parcă ar fi fost un răspuns automat, de parcă ne-am fi sărutat de multă vreme. Dar apoi s-a tras înapoi și s-a uitat la mine.

— Amy, a spus el cu glas blând.

Nu-mi rostise niciodată numele astfel, și chiar dacă se retrăsese, era răspunsul de care aveam nevoie. El mi-a atins fața, trecându-și mâna în josul obrazului și cuprinzându-mi apoi bărbia în ea.

— Nu sunt sigur...

Dar eu eram. Și m-am aplecat și l-am sărutat din nou. Și de data asta el mi-a răspuns la sărut cu adevărat, mutându-și mâna de sub bărbia mea în păr, apoi în jos pe spate, și apoi din nou sub bărbie. Și ne sărutam așa cum respiră oamenii care se înecă — ca și cum descoperisem dintr-odată ceva ce nu fusese niciodată atât de dulce până în acel moment. Apoi am încetinit ritmul doar cât să ne tragem sufletul, ca să ne sărutăm apoi și mai dulce și mai stăruitor și am înțeles într-o fracțiune de secundă de ce pe panoul din autogara Greyhound Sosirile și Plecările erau chiar unele lângă altele. Deoarece, la fel ca în acel moment, puteau însemna exact același lucru.

— Dumnezeule, a murmurat el în părul meu când ne-am desprins unul de celălalt.

Se poate să fi trecut zece minute. Se poate să fi trecut o oră. Trecusem dincolo de punctul în care eram capabilă să judec astfel de lucruri. El m-a mângâiat pe păr.

— Voiam să fac asta de multă vreme.

— Chiar așa? am întrebat eu, aproape fiindu-mi frică să cred asta.

— Oh, da, a spus el. Din Kansas. Cel puțin.

— Blizzard? am întrebat eu, întinzându-i băutura.

A luat-o, m-a sărutat din nou, apoi a sorbit o înghițitură.

— Perfectă, a apreciat el, zâmbindu-mi. Reese's cu topping?

Am încuviințat cu o aplecare a capului. A zâmbit și a mai sorbit o înghițitură, cu o mână odihnindu-se pe genunchiul meu.

Am tras aer în piept, m-am aplecat înspre el și l-am sărutat din nou. De data asta el avea gust de înghețată, și aș fi putut să rămân acolo pentru totdeauna, cu gustul sărutului lui Roger pe buzele mele, orice ar fi urmat să se aștearnă în calea noastră, cum ar fi autostrăzi — drumuri, trasee fără sfârșit.

Și chiar atunci a început să plouă.

Roger și cu mine ne-am îndepărtat unul de celălalt și ne-am uitat la cerul care se întunecase rapid și dădea semne de înrăutățire. Ploaia a început să ne ude pe când stăteam acolo, în spate, și am sărit în picioare și Roger a trântit hayonul. Am fugit în față la locurile noastre și am închis ușile chiar în momentul în care cerul s-a deschis și urgia s-a dezlănțuit asupra noastră.

— Uau, am spus eu, privind potopul.

— Chiar așa, a spus Roger.

De unde se afla, pe locul lui, și-a întins mâna ca să și-o odihnească pe genunchiul meu, și am simțit cum inima mi-a luat-o razna, încă nevenindu-mi să cred că asta mi se întâmpla tocmai mie.

— Așadar, bănui că ar trebui să o pornim la drum, nu? m-a întrebat el.

Am cercetat din priviri parcarea, care acum era aproape pustie. Angajatul de la DQ își trăsese gluga de la tricou peste șapcă.

— Cred că da, am fost eu de acord cu el.

Mi-am dat părul ud la o parte de pe față. Și atunci mi-a trăsnit prin cap că aproape ne expirase timpul petrecut împreună — că excursia noastră se termina exact atunci când lucrurile începeau să se înfiripe. Dar nu vedeam ce puteam face în privința asta.

Roger mi-a atins obrazul preț de o clipă. Apoi a pornit mașina și am ieșit din parcare.

Pe unde am fost . . .

Statul nr. 13: Maryland — Statul Vechii Demarcații

Motto: Fatti maschii, parole femine (Faptele sunt masculine, vorbele sunt feminine)

Suprafață: M I C Ă !

Informații utile: Băutura consacrată a statului este laptele. Cine știa că statele au băuturi preferate??

Impresii: Nu-l lăsați pe Roger să vă vorbească despre filmul The Wire (Cartelul Crimelor) în timp ce mergeți prin Maryland. VEȚI REGRETA ASTA.

TOWSON INN

TOWSON, MARYLAND

„BINE AŢI VENIT!"

Data:
12/6

Nume:
Dl. Edmund Udell & dna Hillary Udell

Durata sejur:
1 noapte

Preț cameră:
$89

În prețul camerei este inclus și micul dejun la restaurantul hanului

NU DERANJAȚI

Poate de data asta tot atât avem de pierdut
pe cât avem de câștigat:
Pennsylvania, Maryland, lumea.
—William Faulkner

Ploaia s-a înteţit până când am ajuns în Maryland. Nu mai văzusem aşa o furtună cu fulgere şi trăsnete din senin — nu vara — dar poate că era ceva obişnuit pe Coasta de Est. Ar trebui să învăţ un nou set de reguli pentru furtună. Mi-a dat prin cap că s-ar putea să am parte şi de iarnă pentru prima oară. S-ar putea chiar să văd şi zăpadă.

Dar deocamdată ploaia răpăia pe capota maşinii. Roger dăduse ştergătoarele la viteză maximă şi aprinsese faza lungă, dar şi aşa abia puteam desluşi marcajele de pe drumul din faţa noastră.

— Nu-i a bună, am remarcat eu, dându-i ochelarii.

— Mulţumesc, mi-a spus el, zâmbind fără să îşi dezlipească privirea de pe drum şi i-a pus pe nas, mijindu-şi ochii ca să vadă mai bine prin parbriz. Sper să se mai domolească, dar nu dă semne, a adăugat el.

Căutam din priviri panourile publicitare cu mâncare/benzină/cazare de pe marginea drumului. Se părea că urma un oraş ceva mai măricel. Şi apăreau cel puţin trei hoteluri în reclame.

— Ştii ceva, am spus eu, având grijă să îi evit privirea şi simţind cum mi se încingeau obrajii, se pare că ploaia ne îngreunează foarte mult drumul.

— Ştiu, a spus Roger, clătinând din cap.

— Aşa că poate, am sugerat eu, vorbind repede, ar trebui să ieşim de pe şosea înainte de a se înrăutăţi lucrurile. Să găsim un loc ieftin unde să rămânem peste noapte.

Roger mi-a aruncat o privire, apoi s-a uitat din nou la drum cu un zâmbet înflorindu-i pe buze.

— Într-adevăr? a întrebat el. Eşti sigură?

— Foarte sigură, am spus eu, simţind cum îmi înflorea şi mie un zâmbet pe buze.

— Dar ne putem permite?

— Cred că e posibil, am afirmat eu.

Ceea ce era un lucru foarte greu de realizat, dar nu imposibil. Şi dacă rămâneam fără benzină, tocmai pentru asta exista Ghidul pentru situaţii de urgenţă. Roger mi-a aruncat o privire, iar eu am încuviinţat din cap. A semnalizat şi a luat-o pe prima ieşire de pe autostradă.

După ce familia Udell s-a cazat, ne-am îndreptat spre camera noastră şi am deschis uşa cu cartela magnetică. Era unul dintre cele mai puţin plăcute locuri în care fusesem cazaţi, dar nu îmi păsa absolut deloc. Patul era dublu şi acoperit cu ceea ce ne asigurase recepţionerul că ar fi o reproducere autentică a unei cuverturi din Pennsylvania olandeză, din apropierea comitatului Lancaster. Dar ştiam, tot aşa cum ştia şi Roger, că existenţa unui singur pat avea cu totul altă semnificaţie decât înainte.

— O să fac repede o baie, l-am anunţat eu, încercând să dezamorsez tensiunea pe care am simţit-o deodată plutind în cameră. Am senzaţia că n-am mai făcut o baie de vreun an.

— Grozav, a spus Roger, înfundându-şi mâinile în buzunare, ca imediat apoi să le scoată şi să le împreuneze într-un mod ciudat.

Faptul că era şi el agitat mă făcea să mă simt mult mai bine.

Mi-am luat valiza cu mine în baie, deoarece nu voiam să mă aranjez în faţa lui. Era ridicol, deoarece după ce petrecusem aproape fiecare clipă împreună, Roger mă văzuse în toate ipostazele posibile, inclusiv la prima oră a dimineţii. Dar cu toate că nu avea niciun sens, ţineam să arăt bine în acea seară. La urma urmei, aveam şi cina inclusă. Şi, cel puţin eu, aveam senzaţia că eram cumva la prima noastră întâlnire.

Am făcut o baie lungă, fierbinte, folosind produsele furate de prin hotelurile din America. Mi-am uscat părul cu foenul după aceea, purtându-mă blând cu el. Poate că mă amăgeam singură, dar parcă nu îmi mai cădea la fel de mult ca înainte. Am scotocit prin valiză, căutând o ținută specială. Bronwyn organizase valiza pe tipuri de îmbrăcăminte — tricourile și maieurile erau deasupra și, în cea mai mare parte a timpului, mă legasem de ele. Dar eram aproape sigură că zărisem o rochie împăturită pe fundul valizei. Am răscolit printre rândurile de haine și am găsit-o acolo, întinsă pe toată lungimea valizei. Am ridicat-o în mâini, fiindu-i încă o dată recunoscătoare lui Bronwyn pentru tot ceea ce îmi dăduse. Rochia era lungă, în nuanța albăstruie a florilor de merișor și avea un decolteu în formă de inimă. Materialul era incredibil de moale și când m-am uitat la el mai îndeaproape avea un luciu ușor. Deși era mult, mult prea elegantă pentru restaurantul hotelului, era exact rochia potrivită pentru această seară. Când am scos-o afară, am dat cu ochii de setul de lenjerie de culoare vernil pe care a insistat să mi-l facă cadou. M-am uitat la sutien și la chiloți preț de o clipă, ca apoi să îi pun pe mine.

Am terminat cu pregătirile, aplicându-mi puțin mai mult machiaj decât de obicei, și adăugându-mi chiar și un pic de rimel. Apoi am aruncat o ultimă privire în oglindă, am tras aer în piept și am ieșit în dormitor.

Roger stătea pe marginea patului, dar s-a ridicat în picioare când a dat cu ochii de mine. Am văzut că era și el îmbrăcat la patru ace. Purta o pereche de pantaloni kaki și o cămașă încheiată la nasturi.

— Hei, am spus eu. Arăți bine.

— Și tu, mi-a întors el complimentul, zâmbind.

Eram pe punctul de a ignora complimentul sau de a-i spune că era rochia lui Bronwyn sau de a face o glumă. În schimb, m-am mulțumit să zâmbesc și să spun:

— Mulțumesc.

— Mergem? m-a întrebat el întinzându-mi mâna.

Am luat-o, împletindu-mi degetele cu ale lui.

— Mda, am spus eu.

În spatele ușilor închise . . .
—Charlie Rich

În salonul de la Towson Inn era un șemineu, iar Roger și cu mine stăteam pe canapeaua din fața lui. Cina fusese grozavă, cu toate că mâncarea fusese obișnuită și noi fusesem cele mai elegante persoane din restaurant. Dar nu contase. Ne ținusem de mână pe sub masă.

Dar, în timp ce stăteam acolo împreună, pauzele din conversația noastră au început să devină din ce în ce mai lungi, iar eu mi-am sprijinit o clipă capul de pieptul lui Roger. El și-a sprijinit bărbia de creștetul meu, iar eu l-am strâns de mână scurt și m-am ridicat în picioare. Am făcut-o cu grijă, deoarece rochia avea mult mai mult material decât eram eu obișnuită să port, și nu voiam să stric momentul cu o căzătură. El și-a ridicat privirea spre mine, iar eu i-am întins mâna.

— Ești pregătit să mergem sus? l-am întrebat eu.

Roger mi-a cuprins mâna într-ale lui, dar a rămas așezat.

— Uite ce e, a spus el, trasându-mi încet un cerc în podul palmei. Nu vreau să te simți în niciun fel obligată, în genul că noi ar trebui să... Adică, vreau doar să mă asigur că știi că eu...

— Roger, l-am întrerupt eu.

El s-a oprit din vorbit, ridicându-și privirea spre mine.

— Ești pregătit să mergi sus? l-am întrebat din nou, zâmbindu-i.

Inima îmi bubuia în piept și eram teribil de agitată. Dar în sensul bun al cuvântului. Genul acela de emoție pe care o simți înainte să se întâmple ceva cu adevărat bun.

El a surâs și s-a ridicat în picioare, ținându-mă în continuare de mână.

— Ești sigură?

Am dat din cap și l-am sărutat. Mi-a răspuns la sărut și am rămas așa o clipă. Dar după aceea, amândurora ni s-a părut o idee bună să mergem în cameră, și asta repede. Ne-am împiedicat când să intrăm în lift împreună, sărutându-ne până când a ajuns la etajul nostru, apoi am dat buzna afară râzând și străduindu-ne să înaintăm în același timp. Am reușit să descuiem ușa după trei încercări și am intrat înăuntru. El se chinuia să îmi dea jos bretelele iar eu îi scosesem cămașa din pantaloni și începusem deja să îi deschei nasturii în timp ce ne sărutam — și aproape că m-am împiedicat în rochie. Și înainte de a mă duce lângă el în pat, am încuiat ușa și am tras jaluzelele.

⟷

— Hei, am murmurat eu câteva ore mai târziu. M-am întins până la el și l-am sărutat pe umărul gol. Te-ai trezit?

— Neah, a spus el zâmbind fără să deschidă ochii.

S-a rostogolit pe spate, iar eu m-am răsucit cu fața spre el, odihnindu-mi capul pe pieptul lui. După o clipă, mi-am dat seama că îi simțeam bătăile inimii. Am închis ochii, iar el m-a mângâiat pe păr.

— Cinci întrebări? a sugerat el.

Eu am clătinat din cap pe pieptul lui.

— Una? a negociat el.

— Asta se pune, să știi, l-am avertizat eu, ridicându-mă un pic și întorcându-mă cu fața spre el.

— Nu e corect, a protestat el.

— Am învățat de la cei mai buni în domeniu. Bine, fie, m-am îmbunat eu.

Și-a trecut degetul peste linia bărbiei mele și expresia lui a devenit serioasă.

— Chiar acum, a spus el. În acest minut. Ești fericită?

M-am întins să îl sărut înainte de a da afirmativ din cap.

— Da, am admis eu. Foarte fericită.

M-am uitat la el, la expresia gravă pe care încă o avea întipărită pe chip.

— Dar tu?

El a dat din cap și și-a întins brațul pe care stătusem eu rezemată. S-a întors pe o parte, iar eu am făcut la fel, ca să stau cu fața la el. Ne-am împletit picioarele, ca și cum am fi făcut-o dintotdeauna. Și totul s-a petrecut cât se poate de firesc.

— Sunt, a mărturisit el. Un pic cam prea mult, cred eu.

M-am apropiat și mai tare de el. Știam că, la un moment dat, va trebui să stăm de vorbă despre una, despre alta. Va trebui să ne luăm la revedere. Și chiar dacă Roger refuza să îi spună pe nume, așa va fi. Dar nu voiam să mă gândesc deocamdată la asta. Am închis ochii și i-am cuprins mâna într-a mele.

Ai un prieten în Pennsylvania.
— Sloganul plăcuțelor de înmatriculare din statul Pennsylvania

— Ești sigură? M-a întrebat Roger de pe locul pasagerului din dreapta șoferului.

Am reglat oglinda retrovizoare și m-am asigurat că eram suficient de aproape de pedale. Am răsuflat zgomotos și mi-am surprins imaginea în oglinda laterală.

— Da, am spus eu.

Când am plecat de la Towson Inn în acea dimineață, mă îndreptasem spre locul șoferului. Voiam să încerc măcar. Voiam să văd dacă eram în stare să o fac.

— Te simți bine? m-a întrebat el.

— Cred că da, am răspuns eu, și mi-am pus mâinile pe volan, la ora zece și la ora două.

Roger s-a întins și mi-a strâns mâna de la ora două.

— O să te descurci grozav, m-a încurajat el. Iar eu sunt chiar aici, lângă tine.

— Bine, am spus eu. Bine.

Am strâns din buze, după care am pornit mașina. M-am simțit bine, așa că am introdus schimbătorul în treapta întâi de viteză și am ieșit încet din parcarea hotelului.

— Ești bine? m-a întrebat el în vreme ce intram cu grijă pe drumul principal.

— Cred că da, am spus eu.

Am frânat la indicatorul STOP, conștientă fiind de cât de tare mă concentram, dar simțind că aveam mașina sub control. M-am

gândit că va fi chiar mai ușor de îndată ce voi ajunge pe autostradă, unde erau mai puține opriri și porniri.

— Vrei să fiu eu DJ-ul? m-a întrebat Roger, uitându-se la iPod.

— Poate un pic mai târziu, am spus eu, dându-mi seama că revenisem la acele vremuri de început, când învățam să conduc, și aveam nevoie de liniște în mașină. Mă concentrez acum.

— Nicio problemă, a consimțit el, sprijinindu-se de spătarul scaunului. Chiar îmi place să stau aici. E atât de comod. Ai putea să conduci tot restul călătoriei.

Propoziția a rămas suspendată în aer între noi, iar eu am simțit cât de tare mă apăsa. Nu mai exista restul călătoriei. Călătoria se încheiase.

Am ieșit pe autostradă și am intrat pe banda din mijloc care a fost dintotdeauna banda mea preferată. Niciodată nu îmi dorisem să merg la fel de repede ca șoferii de pe banda din stânga, iar pe banda din dreapta se înghesuiau întotdeauna mult prea mulți oameni. Odată ce am ajuns la o sută la oră, mergeam cu aceeași viteză ca și celelalte mașini și am putut să mă relaxez puțin. Era în regulă. Nu era la fel ca bucuria de odinioară, dar era în regulă. Conduceam. Și mă simțeam bine.

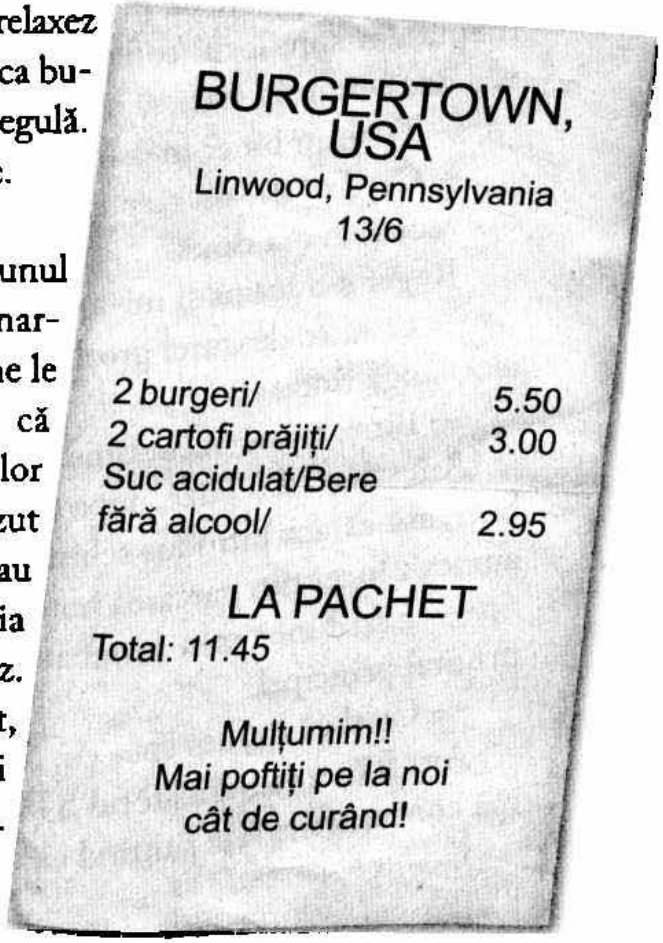
BURGERTOWN, USA
Linwood, Pennsylvania
13/6

2 burgeri/ 5.50
2 cartofi prăjiți/ 3.00
Suc acidulat/Bere fără alcool/ 2.95

LA PACHET
Total: 11.45

Mulțumim!!
Mai poftiți pe la noi
cât de curând!

⟷

Roger a propus să oprim la unul din numeroasele diners de pe marginea autostrăzii ale căror reclame le văzusem pe drum — se părea că Pennsylvania era țara micuților diners. Dar atunci când am văzut reclama unui local unde se vindeau burgeri, am știut că acolo trebuia să ne oprim pentru masa de prânz.

Am luat burgerii la pachet, apoi am parcat în cel mai îndepărtat colț al parcării.

Mâncam în portbagaj, cu casoletele de cartofi prăjiți între noi, bălăbănindu-ne picioarele peste margine.

— E grozav, a apreciat Roger, și am văzut că aproape dăduse gata burgerul. Poate că e ceva bun în Pennsylvania, până la urmă.

Am zâmbit și am gustat din burgerul meu, care era, într-adevăr, excelent și mi-am potrivit pe nas noii mei ochelari. Și mi-am dat seama că stătusem exact în același loc și mâncasem burgeri de la In-N-Out din California chiar în prima zi a călătoriei. Ziua în care ne hotărâsem să facem un ocol. Doar unul mic. M-am uitat la Roger, al cărui chip îmi era atât de familiar acum.

— Ultimul? m-a întrebat Roger, înclinând punga de cartofi prăjiți spre mine.

Am clătinat din cap.

— Sunt toți ai tăi.

A terminat cartofii și s-a ridicat în picioare, în vreme ce eu am înghesuit resturile în punga Burgergtown. Roger a închis hayonul, apoi s-a întors spre mine și mi-a luat cu grijă mâna într-a lui, ca și cum încă se mai obișnuia să facă gestul acesta.

— Vrei să trec eu la volan, Hillary? m-a întrebat el.

— Cu mâna liberă am scos cheile din buzunar și am scuturat din cap, zâmbindu-i.

— Mă descurc, Edmund.

După ce am mai condus încă vreo oră, am putut să ascult muzică din nou. Roger a făcut ultimul lui mix și am recunoscut o parte din melodiile care se repetau, unele dintre ele fiind preferatele mele — formații de care nici nu auzisem măcar cu câteva zile în urmă. Fredonam și eu cuvintele pe care le știam, iar Roger ținea ritmul bătând tobele pe bord.

În timp ce conduceam, încercam să îmi imaginez cum va decurge restul zilei. Îmi făceam în cap scenarii în care Roger se întorcea cu mine și se confrunta cu furia mamei mele. Roger stând prin preajmă în vreme ce ea zbiera la mine într-o bucătărie oarecare pe care nici măcar nu mi-o puteam imagina, cu un frigider fără

magneți. Mă gândeam la o altă persoană care ne privea cum ne luam la revedere, chiar dacă nu foloseam exact acele cuvinte.

Mi-am coborât privirea spre indicatorul de benzină, care era aproape de zero. Am ieșit pe următoarea arteră laterală, îndreptându-mă spre o stație de benzină Sunoco.

— Uite la ce m-am gândit, am spus eu în timp ce am parcat cu atenție lângă pompă și am oprit motorul.

Roger s-a întors să mă privească.

— Ce-ar fi să te las în Philadelphia și apoi să conduc singură mașina până în Connecticut?

Roger a clătinat din cap.

— Nu cred că e o ideea prea grozavă.

— Mă descurc, i-am promis eu. Și e mai logic așa.

Roger a coborât din mașină și a deșurubat capacul rezervorului de benzină. Îmi dădeam seama că rumega treaba asta. Am intrat în minimarket ca să plătesc cash, sperând să avem suficientă benzină ca să ajungem până în Philly. Când m-am întors la mașină, Roger încă o alimenta.

— Mă descurc cu condusul, l-am asigurat eu în timp ce îndepărtam cu racleta cimitirul de gângănii de pe parbriz. Vorbesc serios. Și nu are rost să mă duci tu în până în Connecticut ca apoi să te întorci cu trenul în Philadelphia.

— Dar abia te-ai apucat din nou de condus, a protestat Roger, agățând pompa la loc și înșurubând capacul rezervorului. Nu știu dacă ar fi indicat deocamdată să conduci singură.

Am pus racleta la loc și m-am apropiat de el.

— O să mă descurc eu. Și în acest fel, te scutesc de furia mamei.

Roger m-a luat în brațe, și mi-am sprijinit capul de pieptul lui. Am rămas așa până când un claxon din spatele nostru ne-a dat de știre că oamenii stăteau la coadă la pompă. I-am dat cheile. S-a urcat la volan, iar eu am trecut din nou pe locul din dreapta și am pornit-o în ultima etapă a călătoriei noastre.

Pe unde am fost . . .

Statul nr. 14: Pennsylvania — Statul „Cheie de boltă"

Motto: Virtute, libertate și independență

Suprafață: Surprinzător de mare, de fapt. Din fericire, nu a trebuit să îl traversăm pe tot.

Informații utile: Băutura specifică statului este, DE ASEMENEA, laptele. A sosit vremea pentru o confruntare cu Maryland?

Impresii: Unde sunt toți acei așa-ziși prieteni pe care ni-i tot promit plăcuțele de înmatriculare?

ULTIMA LISTĂ DE REDARE ALCĂTUITĂ DE ROGER

„Pennsylvania, sosim" sau „Sfârșitul călătoriei"

TITLUL CÂNTECULUI	INTERPRET/FORMAȚIE
"How to Say Goodbye"	Paul Tiernan
"It'll All Work Out"	Tom Petty and the Heartbreakers
"The Trees and the Wild"	Matt Pond PA
"No Myth"	Michael Penn
"Slow Pony Home"	The Weepies
"How We Roll"	Plushgun
"The Resolution"	Jack's Mannequin
"World Spins Madly On"	The Weepies
"Signal Fire"	Snow Patrol
"Live to Tell the Tale"	Passion Pit
"What's So Bad (About Feeling Good)?"	Ben Lee
"Young Folks"	Peter, Bjorn & John

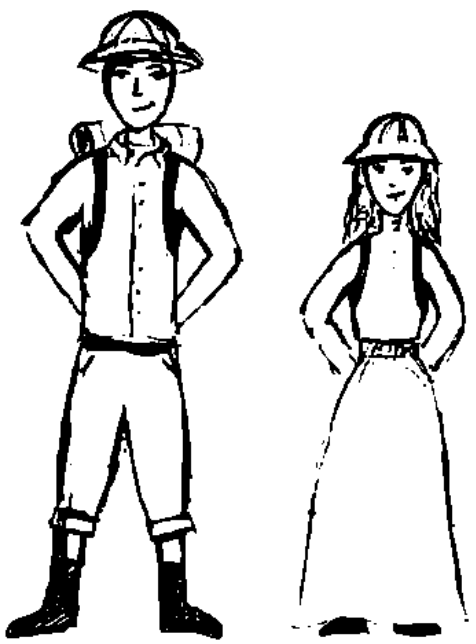

Faimoșii exploratori Edmund și Hillary

La revedere, cu bine, pe curând!
—Paul Tiernan

Pe când ne aflam la vreo treizeci de kilometri de Philadelphia, am început să am o cădere nervoasă. Totul părea să se termine atât de repede. La fiecare câțiva metri erau indicatoare care ne dădeau de știre cât de aproape era Philadelphia. Roger mă ținea de mână între scaune, dar îmi venea greu până și să mă uit la el, preferând să casc ochii pe fereastră, fără să fiu în stare să mă gândesc la nimic altceva decât că, în câteva minute, el va pleca.

— Ești bine? m-a întrebat Roger, în timp ce intra într-o zonă rezidențială.

— Nu cred, am răspuns eu, tot cu ochii pe fereastră.

— Păi, cred că aproape am ajuns, m-a anunțat el, încetinind și cercetând din priviri numerele caselor de pe partea lui.

— Asta chiar nu mă ajută deloc, am spus eu, încercând să vorbesc pe un ton degajat, dar eșuând lamentabil.

Roger m-a privit o clipă, apoi a tras mașina pe marginea drumului. M-am uitat în jur — ne aflam între două case.

— Am ajuns? am întrebat eu nedumerită.

— Cred că este ceva mai încolo, m-a lămurit el, uitându-se de la adresa lui din telefon la o alee aflată câțiva metri mai încolo. Dar voiam doar să avem un pic de intimitate.

A oprit motorul, a lăsat cheile în contact și s-a întors spre mine, desfăcând întâi centura lui de siguranță, apoi pe a mea.

— Și acum? am întrebat eu, în speranța că el avea vreun plan oarecare.

— Ei bine, a spus el, apropiindu-se de marginea scaunului său. Am să intru în casă, iar tu vei conduce mașina până în Connecticut. Și după aceea, te voi suna mai pe seară și vom sta de vorbă.

— Nu asta, am spus eu. Adică, ce se va întâmpla? Cu noi? am vrut eu să știu cu inima bubuindu-mi în piept.

Mi-a zâmbit.

— Tu ești navigatorul, mi-a spus el. Vrei să știi unde mergem și ruta exactă.

— Ei, da, am îngăimat eu. Adică...

— Și dacă nu făceam ocolul? m-a întrebat el. Ne-am fi întors cu multă vreme în urmă. Și nu am fi văzut decât Tulsa.

— Știu, am spus eu, gândindu-mă la călătoria pe care mama mea dorise să o fac, și la excursia pe care am ajuns să o facem, în cele din urmă, și cum a noastră a fost mult mai bună.

— Așadar cred că trebuie să fim deschiși cu privire la ceea ce se va întâmpla, a subliniat el. Nu putem ști exact ce ne așteaptă de aici încolo.

— Dar vreau să știu doar dacă...

M-am oprit când mi-am dat seama că nu eram în stare să termin fraza. Ceea ce voiam era un soi de garanție, iar el nu putea să mi-o dea. Nimeni nu putea.

— Amy, mi s-a adresat Roger.

M-am uitat la el, auzind doar felul în care îmi rostise numele. Ca și cum ar fi fost alcătuit numai din litere minunate.

— Nu mă așteptam să se întâmple așa ceva. Dar tu?

— Ei, sigur că nu.

— Exact. Așa că încerc să îmi dau seama singur. Nu avem de unde să știm ce se va întâmpla. Putem doar să încercăm să ne dăm seama pe măsură ce evoluează lucrurile. Corect?

— Corect, l-am aprobat eu cu glas scăzut. Dar...

— Vreau să spun, că ar fi trebuit să știu, a spus el, dându-se ușor în spate și zâmbindu-mi. Întotdeauna se întâmplă așa.

— Ce anume?

— Cele mai grozave descoperiri le-au făcut întotdeauna oamenii care nu au plecat neapărat în căutarea lor. Columb și America. Pinzón, care s-a împiedicat de Brazilia în vreme ce căuta Indiile de Vest. Stanley care a ajuns din întâmplare la Cascada Victoria. Și tu, Amy Curry, atunci când nu mă așteptam aproape deloc să dau de tine.

I-am zâmbit la rândul meu, și am simțit brusc cât de mult îi voi duce lipsa. A fost aproape o durere fizică.

— Sunt și eu pe lista aceea?

— Ești în fruntea listei.

S-a aplecat înspre mine și m-a sărutat, iar eu i-am răspuns la sărut o vreme, ca, în cele din urmă, să rămânem doar îmbrățișați. S-a îndepărtat de mine după o clipă nesfârșit de lungă și a dat din cap. Am ieșit amândoi din mașină, iar eu am trecut pe partea șoferului în vreme ce Roger și-a luat rucsacul și geanta.

— Bine, am spus eu.

Ne-am sărutat din nou, iar el m-a strâns în brațe atât de tare încât picioarele mele au părăsit pământul.

— Te sun diseară, mi-a șoptit el la ureche. Și vom găsi noi o modalitate. Îți promit.

Am dat din nou din cap, iar Roger m-a lăsat jos și am simțit cum îmi strecura ceva în buzunarul din față al jeanșilor.

— Să nu-l deschizi până în Connecticut, da?

A făcut un pas înapoi, zâmbindu-mi cu tristețe.

— Nu ne luăm la revedere.

— Sigur că nu, am spus eu, străduindu-mă din răsputeri să îi surâd și eu.

— Voiam doar să îți spun că... ne mai vedem noi, m-a asigurat el, făcând câțiva pași spre casa tatălui său.

— Ținem legătura, i-am spus eu.

— Ai grijă de tine, mi-a zis el, îndepărtându-se.

— Cu bine, am spus eu.

— Vorbim mai târziu, mi-a promis el, plecând, dar tot cu fața spre mine.

— Pe curând, i-am strigat eu.

A ajuns la intrarea pe alee și mi-a făcut cu mâna. I-am făcut și eu cu mâna la rândul meu. Apoi și-a pus geanta pe umăr și a pornit-o pe alee, lăsându-mă în picioare lângă mașină, singură.

Lista de redare nr. 3
alcătuită de Amy

„Capătul drumului" sau „Începutul"

TITLUL CÂNTECULUI	INTERPRET/FORMAȚIE
"All Shook Up"	Elvis Presley
"I Guess This Is Goodbye"	Into the Woods
"New Music"	Ragtime
"The Joy You Feel"	The Light in the Piazza
"I'd Do Anything"	Oliver!
"Goodbye Until Tomorrow"	The Last Five Years
"All That I Am"	Elvis Presley
"It Would Have Been Wonderful"	A Little Night Music
"We're Okay"	Rent
"With So Little to Be Sure Of"	Anyone Can Whistle
"Come What May"	Elvis Presley

Intrăm în pădure, apoi ieșim din pădure
și ajungem acasă înainte de lăsarea
întunericului.
—Stephen Sondheim

Trei ore mai târziu am trecut de indicatorul care mă anunța că tocmai intrasem în Connecticut, și am tras mașina în primul loc de parcare și odihnă pe care l-am văzut. Am oprit motorul și am scos ce îmi băgase Roger în buzunar — un obiect împachetat într-un bilet.

Pe magnet era scris AMERICA. L-am răsucit în mână, gândindu-mă la călătorie. Gândindu-mă la oamenii pe care îi cunoscusem și la tot ceea ce văzusem.

Am citit cuvintele lui iar și iar. Nu știam sigur ce se va întâmpla cu noi. Știam că nu exista nicio garanție. Lucruri cumplite se întâmplau atunci când te așteptai mai puțin, în zile însorite de duminică, și trebuia pur și simplu să trăiești cu consecințele, zi după zi. Dar se părea că se puteau întâmpla și lucruri minunate. Puteai fi obligat să faci o călătorie, fără să știi pe cine vei întâlni. Fără să știi că îți va schimba viața.

Am ieșit din mașină și mi-am dezmorțit picioarele, uitându-mă pentru prima dată cu adevărat la Connecticut. Era drăguț, mi-am dat eu seama cu oarecare surprindere, chiar și în locul de parcare și odihnă.

Am scos harta statului Connecticut pe care o cumpărasem de la o benzinărie și am deschis-o, dar mi-am dat seama că nu aveam adresa noii case a mamei mele — casei noastre. Am început să mă gândesc la casă ca la un loc real, un loc unde urma să ajung în mai puțin de o oră. Nu mi-l puteam imagina, dar speram să aibă acces la Internet. Îi datoram Juliei un e-mail de mult prea multă vreme. Am scos telefonul și am format numărul mamei, așteptându-mă ca apelul să intre direct în căsuța vocală, așa cum se întâmplase cu toate celelalte.

Ea a răspuns la al doilea apel.

— Amy? a întrebat ea, cu o voce ușor ezitantă.

— Bună, mamă, am spus eu, încercând să vorbesc cu tot nodul care mi s-a pus în gât, doar la auzul vocii ei.

— Ești bine? s-a interesat mama și am simțit cât de tensionată era.

— Sunt bine, am răspuns eu repede, și am auzit-o cum a respirat ușurată. Sunt bine. Sunt în Connecticut.

— Ești — aici? m-a întrebat ea, îngrijorarea din glas transformându-i-se în surprindere. Acum? Cu Roger?

— Nu, doar eu, am spus, încă un pic surprinsă că era adevărat. L-am lăsat pe Roger la tatăl lui acasă acum câteva ore.

— L-ai lăsat acasă?

Mama părea din ce în ce mai nedumerită.

— Vrei să spui că — tu conduci?

— Da, i-am confirmat eu, și am simțit, în tăcerea care a urmat, tot ceea ce se întâmplase în călătoria noastră ca să ajung până aici.

— Ei bine, a spus ea, părând ușor uluită. E... e grozav. Adică, faptul că...

Vocea i s-a stins.

— Nu că nu aș fi supărată pe tine, a reluat ea pe un ton ce se voia sever, probabil, dar nu prea i-a reușit. Sunt. Și vom sta de vorbă despre consecințele faptelor tale.

— Va trebui să vorbim despre multe lucruri, am spus eu. Sper.

— Păi... da, a rostit mama încetișor, încercând pesemne să ghicească la ce mă refeream.

Dar dacă nu pricepea acum, era în regulă. Puteam să îi spun mai târziu.

— Poți să îmi dai adresa? am rugat-o eu. Tocmai am trecut de granița statului.

— Oh, sigur că da, a zis mama. Mi-a spus adresa și mi-a dat câteva repere, și apoi s-a lăsat din nou tăcerea între noi.

— Bine, am spus eu după o clipă. Deci...

— Ți-e foame? m-a întrebat mama un pic cam abrupt. Tocmai începeam să pregătesc cina, dar dacă nu ai mâncat, te aștept.

— N-am mâncat.

În timp ce spuneam asta, mi-am dat seama că mi-era foame, într-adevăr. Și că o mâncare pregătită acasă suna destul de bine.

— Bine, mă apuc acum, a spus mama. Și să ai grijă cum conduci, da?

— Da, i-am promis eu. Pe curând.

Am închis telefonul și m-am întors la mașină. Am pus magnetul de la Roger cu grijă în geantă. Pe când făceam acest lucru, am dat cu ochii de exemplarul din *Mâncare, benzină și cazare* — cartea care mă însoțise prin toată țara. Am scos-o și am deschis-o acolo unde era pus cartonașul în chip de semn de carte, la ultima pagină pe care o citise tatăl meu. În timp ce mă uitam la ea, am știut că voi

fi în stare să citesc mai departe de pagina șaizeci și unu. Altfel, nu voi afla niciodată ce s-a întâmplat după aceea. O voi citi până la sfârșit, chiar dacă știam că nu voi putea să o discut împreună cu tatăl meu. Dar poate că Charlie și cu mine am putea vorbi despre ea când se va întoarce el înapoi acasă.

În timp ce netezeam harta statului Connecticut, mi-a sărit în ochi motto-ul statului scris pe copertă: *He who transplanted sustains* (Cel care ne-a transplantat aici ne va susține.)

L-am privit îndelung. Cu toate că, în mod evident, era motto-ul statului Connecticut de multă vreme — din 1622, harta mi-a dat un indiciu util — a fost ca un semn al providenței. Ce voia să însemne, poate, că îmi va fi bine aici. Că, așa transplantată cum eram, aș putea găsi o modalitate de a prospera aici.

L-am mai privit o clipă, apoi mi-am dat seama că, în cazul în care nu plecam curând, urma să întârzii la cină. Am pornit mașina și am căutat prin mix-ul meu până când am găsit un cântec cu Elvis. Apoi am semnalizat, am dat volumul mai tare și am ieșit din nou pe autostradă.

Sfârșit

Philly's Best Cheesesteak!
Liberty Place
Philadelphia, PA

19 iulie
Masa: 5
Chelner: Ron
Clienți: 2

1 Cheesesteak	6.25
1 Cheesesteak deluxe	6.75
2 cartofi prăjiți	4.00
Bere fără alcool/med	1.25
Suc acidulat	1.25
Total:	19.50

Mulțumim!
Vă așteptăm cât mai curând!

La Editura EPICA au mai apărut:

Zece lucruri pe care le-am făcut (și probabil n-ar fi trebuit)
de Sarah Mlynowski

Probabilitatea statistică de a te îndrăgosti la prima vedere
de Jennifer E. Smith

E ușor să te iubesc
de Tammara Webber

Anna și sărutul franțuzesc
de Stephanie Perkins

Destine la limită
de Katie McGarry

Îndrăznește să iubești
de Katie McGarry

Mare Tranquillitatis
de Katja Millay

Hopeless / Fără speranță
de Colleen Hoover

Nume de cod: Verity
de Elizabeth Wein

Uite, așa arată fericirea
de Jennifer E. Smith